

ДЖОН МАР, ДЖОН БОЛДУИН ЕДИНАДЕСЕТАТА ЧУМА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

„Единадесетата чума“ е художествена измислица. Но мъжете и жените от Федерацията на американските учени, „Сател Лайф“ и Световната здравна организация, които създадоха и продължават да поддържат идеята за ПроМЕД^[1] са действителни. Тази книга се посвещава на тях и на ПроМЕД-мейл.

Ако животът следва художествената измислица, ПроМЕД-мейл може би е нашата най-голяма надежда.

Методите и материалите, необходими за производството на токсините, описани в този роман, са изменени, за да не са опасни. Авторите обаче напомнят на читателя, че почти всеки лесно може да превърне тези измислени заплахи в действителни.

Авторите искат да благодарят на многобройните си приятели и колеги, които им помогнаха за създаването на този роман, особено на Гуинет Крейвънс за прецизирането на текста, на Марк Хамър за идеите и новите думи, които ни предложи, на Сузана Лезан за отличната ѝ редакция и на Кимбърли Чиарела, Къртис Малой и Марси Шафър за критичните им бележки. Бихме искали също да изразим признателността си към Джон Босуел, Джон Кати, Джон Талбът, Констанс Фишър, Дрю Тейлър и Питър Маккейб за постоянната им подкрепа, на нашите съпруги Ан и Хелън, както и на Джесика Мар, които ни отмениха в домашните задължения. Специална благодарност дължим на Джак Уудол за вдъхновените му идеи, на Даян Ревърънд и Каролин Файърсайд за творческия им принос. Безкрайно съжаляваме за кончината на четирима приятели, които бяха наши съветници и колеги: д-р Кенет Мот, Е. К. Хъбард III, Дейвид А. Маккейб и Кърт Кьоглър.

Освен това Джон Болдуин би искал да изрази искрената си благодарност на следните приятели, роднини, наставници и съветници, които му помагаша, насочваха или просто го търпяха, докато пишеше тази книга: Робърт, Кенън и Алисън Болдуин, д-р Лайнъс Ейбръмс, Филис Амикучи, Джуди Асман, Доро Бахрах, Лора Бенфанте, Рон Бърнстийн, Хилел Блук, Бен Блукбърн, Поли и Франк Блукфорд, Франк и Каръл Бораси, Джон Босуел, Стюарт Бронфелд, Х. Лий Браун, Пати Браун, Анди Бръкър, Антъни Буети, Уорд Калхун, Алф Калахан, Питър Черили, Даръл Чапник, д-р Деби Чоут, Дъдли Кок, Каяна Дейвънпорт, Дик Дикърсън, Мегън Доулинг, Карън Екърт, Никол Айсънман, Кен Ешелман, Дейвид Еър, Каролин Файърсайд, Дейвид Флоура, Аш

Гупта, Джуди Харт и Крис Лавин, Джо Хелър, Крейг Хърли, Уитъл, Джим, Марта и Бек Джонстън, Джон Каръли, Сара Кернхън и нейните родители Джон и Адълейд, Ричард Керигън, Джорджиана Кулианос, Джими Латроп, Дейвид Г. Люис, Джейн Люис, Мартин Маниън, Марси Мансфийлд, Майкъл Марън, Джон Маркъм и Лиз Рийд, Джесика Мар, Джанет Маккарти-Фейбис, Шон Макконън, Джил Месънджър, г-жа Морийн Мичек, Пат и Анди Мичек, Андреа Молитър, Стив Морин и Клеър Талбът, Майкъл Нюбарт, д-р Марк Нюбърг, Антоанет Оуен и Бруклинския музей за изящно изкуство, Дейвид Пензак, д-р Кърмит Пайнс, „Рапър Системс инк.“, Ан Рейвър, Дайън Ревърънд, Лора Ричард, Мат Рошкоу, Дейвид Шутс, Брайън Шуарц, Милтън Шърман, Арлин Шулман, Боб Солъмън, д-р Джон Спаркс, Марк Стивънсън, д-р Ричард Талбът, Ед Тедесши, Каръл Томаси, д-р Лари Тодър, Роб Тухи, Гари Трагесър, Михаил Цивин, Мари Ан Тъкър, Дерек Улман, Ланс Урбас, Вито Вирга, Киоко Ватанабе, Ан А. Уайт, Сузан Уитъл и д-р Фелис Зуас. Ще допусна огромен пропуск, ако не благодаря на баща ми д-р Джон М. Болдуин Мл., който ми показва колко благородна професия е медицината, и на майка ми, Дети, която ми показва как театърът може да се превърне в същност на живота. Бих искал да благодаря и на моя съавтор д-р Джон Мар, чиито напътствия, търпение и умение го нареждат сред най-добрите ми учители и чиято всеотдайност към медицината и енциклопедични познания го нареждат сред нашите най-големи лекари. Особено съм признателен на Кони Фишър, която направи всичко това възможно. Искам също да благодаря на Джон Талбът за това, че ме научи на толкова много неща. И повече отколкото на всеки друг благодаря на Бейбс за всичко.

[1] Program for Monitoring Emerging Diseases (ProMED) — Програма за контрол на новопоявяващите се болести. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

ОГРОМНИ РОЯЦИ ПЧЕЛИ НАПАДАТ ЦЕНТЪРА И ПРЕДГРАДИЯТА НА САН АНТОНИО

СПЕЦИАЛНО ЗА „САН АНТОНИО ЛАЙТ“

Понеделник, 13 април

Три второкласнички, майка им и още шестима души починаха снощи, Великден, след като рояци пчели нахлуха в части от прочутия туристически район на Сан Антонио Ривър Уок. Десетки други пострадаха сериозно. Болниците край Балконс Хайс и Терел Хилс съобщиха за ужилени от пчели пациенти. Подобни рояци нападнали други предградия и ужилили петнайсет души от Първа апостолическа баптистка църква в Альмоу Хайс.

По време на атаката над Ривър Уок се разрази силна гръмотевична буря и помогна на пожарната, полицията и Бърза помощ, които разпръскваха насекомите с маркучи. Еколози уверяват обществеността, че това не са известните „пчели убийци“, а обикновени домашни пчели, използвани от местните фермери за пролетно опрашване. Учените предполагат, че наблюдаваното в този район торнадо е отнесло рояците от полето.

В града беше съобщено общо за пет рояка, като най-сериозно е нападението в многолюдния Ривър Уок. Многократно били ужилени четирийсет мъже, жени и деца. В болница са приети петдесет и седем души. Една от жертвите почина днес в резултат на алергична реакция към пчелната отрова.

Неделя, 20 април

Сан Антонио

В деня, завинаги останал в паметта на хората като Великденското роене, прекрасното неделно утро се превърна в истински ад — десетки хиляди пчели изпълниха парковете и заведенията край Ривър Уок в Сан Антонио.

Март беше нетипично студен и този топъл, подканящ априлски ден даваше чудесна възможност на хората да покажат великденските си премени. Привлекателният, наскоро възстановен Ривър Уок се превърна в магнит и за гостите, и за местните жители. Туристическите корабчета позволяваха да се видят многобройните атракции на Альмоу Сити.

По тесните брегове на ремонтираните канали имаше модерни магазини и приятни ресторанчета, които към обяд се изпълниха с хора — хранещи се, четящи или просто греещи се на слънце. Въпреки все по-голямата вероятност от дъжд, дълги опашки чакаха, за да се качат на пъстрите туристически корабчета.

Ресторантите покрай каналите сервираха навън и корабите обикновено бяха пълни с хора, които махаха с ръце на обядващите само на няколко крачки от тях, но днес се трупаха облаци и вятърът се усилваше. Един от туристите побърза да вземе лаптопа си и помоли да го преместят вътре, откъдето можеше да вижда канала, но вятърът и дъждът нямаше да го безпокоят.

Във въздуха вече летяха салфетки и менюта и малцина забелязаха приближаването на пчелите. Отначало те като че ли се плъзгаха точно над водата, но скоро бяха навсякъде.

Най-ужасният, най-неизличимият спомен на клиентите в ресторантите бяха трите прелестни близначки, седнали на кърмата на едно от корабчетата. На китката на всяко от момиченцата беше завързан бял, пълен с хелий балон, върху който бе отпечатана голяма жълта роза.

Точно този Великден близначките навършваха шест години. Майка им ги беше облякла в еднакви дрехи, бе им купила еднакви играчки и ги водеше да им покаже местните забележителности. Тя мечтаеше да ги направи манекенки или поне мажоретки. И сега седеше до тях и ги насърчаваше да махат на хората на брега. Балоните се издигаха и спускаха и привличаха погледите към корабчето.

Много вероятно е първата пчела да е ужилила майката, но всички бяха единодушни, че размахвайки ръце, за да прогонят насекомите, момиченцата са удряли с балоните си други пчели и още повече са ги разлютили. Майка им размаха чантата си и запищя, когато започнаха да я жият през тънката пролетна рокля.

Ужасени, децата едновременно заотстъпваха назад. Когато стигнаха до перилата, от водата като че ли се надигна друга вълна насекоми и покри шестте розови ръчички. След секунди пчелите бяха проникнали през дрехите на децата и виковете им привлякоха вниманието на посетителите в ресторантите. Една от жените на корабчето нави вестника си на тръба и безуспешно се опита да помогне на момиченцата.

Майката грабна едно от децата си и започна да търси убежище. Връвчицата на балона на дъщеря ѝ се оплете с тази на другата ѝ сестричка и я повлече след тях.

— Мамо... помогни ми! — извика детето.

Помогна ѝ третата сестричка, чийто гръб беше почернял от пчели.

Майката изпадна в истерия. Насекомите жужаха и обгръщаха децата ѝ в толкова плътен облак, че през него почти не можеше да се вижда.

Само на няколко крачки оттам хората на брега също бяха подложени на нападение. Онези, които успяваха да смачкат някоя пчела, незабавно откриваха, че ръцете им са покрити с десетки други.

Сега най-сигурното убежище изглеждаше каналът. Изпаднали в паника и загубили здравия си разум, напълно облечени хора забравяха, че не могат да дишат под вода, и се хвърляха вътре.

Докато тичаха, други викаха на момиченцата: „Скачайте... скачайте във водата!“, но децата не ги чуваха. Бяха ужилени по главите вече толкова много пъти, че очите им бяха подути и затворени. Ушите на две от тях бяха запушени с убити пчели, натъпкани дълбоко от истеричните пръстчета. Едно от децата падна на палубата и зарита с крачета, после второто...

Внезапно на помощ им се притече един от пътниците, едър тексасец. Той прегази облака пчели, сякаш не съществуваше, откъсна връвчиците от китките на децата и едно след друго ги хвърли в канала. Накрая метна майката и я последва.

Две от момиченцата вече бяха започнали да изпадат в шок. Крайниците им се подуваха и те губеха съзнание. Когато паднаха във водата, студът ги свести, но не достатъчно, за да ги спаси. А освен това те не знаеха да плуват.

Майка им се изправи в дълбоката до гърдите вода. Косата ѝ продължаваше да е пълна с пчели, но тя не им обръщаше внимание. В този момент не я интересуваше нищо друго, освен че дъщерите ѝ се давят.

Жената отчаяно се заоглежда и тръгна към един от балоните, но пчелите покриха лицето ѝ още преди да стигне до него. Въпреки че се потопи под водата и ги откъсна от кожата си с ръце, мъничките им жила останаха забити в плътта ѝ и продължиха да пращат в кръвта ѝ доза след доза смъртоносна отрова.

Каубоят — наричаше се Кал — видя едно от момиченцата да изплува на повърхността и тръгна натам. Детето потъна в мига, в който стигна до него, но той успя да го хване. Продавачът от недалечния спортен магазин хвърли в канала гумен сал и се опита да го бутне към Кал.

Точно когато тексасецът протягаше ръце, пчелите нападнаха него, момичето и продавача. Мъжът размаха ръце и падна назад във водата. Салът изхвърча изпод тялото му и се преобърна и Кал изплува заедно с момиченцето под него. Главата на продавача почти моментално се появи на повърхността и двамата мъже прегледаха детето.

Лицето му приличаше на надута баскетболна топка. Оранжево-жълто-черните тела на стотици мъртви или умиращи пчели бяха полепнали по косата, очите и носа му, бяха вкарали коремчетата и безмилостните си жила в ноздрите му. Момиченцето се задъхваше и освен бясното жужене на насекомите мъжете чуваха само отчаяните му хрипове.

Докато двамата се придвижваха под прикритието на сала, за да се отдалечат от рояците, Кал се опита да направи дишане уста в уста на детето, но то умря в ръцете му само трийсетина метра по-нататък.

Много по-късно откриха труповете на двете му удавени сестрички и фатално отровената му майка. Отначало убежище, каналът се беше превърнал за тях в гроб.

Седнал в безопасност зад стъкления прозорец на ресторанта, за разлика от другите клиенти, туристът с лаптопа почти не поглеждаше навън. Вместо това почти маниакално тракаше на клавишите и сякаш не обръщаше внимание на вилнеещия хаос.

Той като че ли не забеляза един мъж, който се втурна право към остъкления вход на ресторанта и жестоко си поряза главата, докато се мъчеше да отвори вратите. С обляно в кръв лице и с рамене, покрити с пчели, човекът нахълта вътре и извика:

— Помогнете ми!

Един от сервитьорите грабна покривка и започна да я размахва към насекомите, после осъзна грешката си и я хвърли отгоре му като мрежа. Последва я втора покривка и след секунди мъжът се успокои. Никой друг не се опита да влезе в ресторанта и никой от клиентите нямаше желание да излезе. Единствените, останали навън, бягаха. В далечината виеха сирени и небето ставаше оловносиво.

След мигове тротоарът опустя. Виждаха се само рояците пчели, чието жужене почти заглушаваше воя на вятъра. Изведнъж небето почерня и по канала се понесе вихър със скоростта на циклон. По прозорците на ресторанта заплиска силен дъжд.

После бурята отмина, помещението утихна и единственият звук бе гневното жужене на случайно оцеляла пчела. Тя бавно полетя към бара и хората хипнотизирано я зяпнаха, сякаш е лешояд.

Един от келнерите започна да я гони с едно меню. Пчелата полетя към мъжа с лаптопа и кацна на лакътя му.

— Хей, господине, пазете се! — тревожно възкликна келнерът. — На ръката ви има...

Без да проявява уплаха, човекът вдигна поглед от екрана и разгледа насекомото, после взе една празна водна чаша, светкавично загреба пчелата от ръкава си и я затвори под чашата.

Докато хората я сочеха, той започна да си събира багажа.

— Убийте я! — Клиентите бяха бесни. — Видяхте какво направиха...

Цялото това внимание като че ли притесни високия слаб мъж. Той смутено си облече дъждобрана, взе лаптопа си и заотстъпва назад.

— Не мога — тихо каза непознатият. — Алергичен съм... не мога... — После се обърна и си тръгна.

Останаха достатъчно доброволци да убият пленницата под чашата.

По-късно един от сервитьорите каза на свой колега, че мъжът му се сторил странно спокоен, и другият кимна.

— Абе смелчага. С това нещо, дето му беше кацнало на ръката... Обаче нали каза, че имал някаква алергия. Една моя братовчедка веднъж се поду като балон, едва не умря. Вече почти не си подава носа навън. Забеляза ли, че беше с ръкавици? Може би ги носи винаги — заради алергията. Странна работа е това животът!

1.

Сряда, 10 юни

Сан Диего, Калифорния

Много след тази трагедия Дороти Адамс винаги си спомняше колко ветровита бе онази сутрин, в която заведе първокласниците си в зоопарка. Сан Диего често бе спохождан от късни пролетни дъждове и пустинни ветрове, които променят посоката си в зависимост от сезона, и онази сряда последното извънкласно занятие се случи в сив, смръщен ден. Децата бяха странно неспокойни, докато се приближаваха в колона към залата на колибрите и спираха на входа, където Дороти се опита да ги укроти.

Едно шестгодишно светлорусо зеленооко дяволче — Джоуи Сейнт Джон — както обикновено особено я затрудняваше. Момчето се люлееше на пети, докато тя им обясняваше, че ако искат да видят колибрите, всички трябва да са много тихи и внимателни. Джоуи беше изял пакетче бонбони, три малки шоколадови понички, половин пакет „Джоли Ранчърс“ и сандвич с фъстъчено масло и конфитюр — всичко онова, което родителите му не му позволяваха вкъщи — и бе обзет от мощен пристъп на захарна възбуда. Може би щеше да е в състояние да кротува пред жив тиранозавър, но обикновените колибри нямаше да са достатъчни. Дороти Адамс добре го познаваше — и го обичаше. Той беше всеобщ любимец — в няколко смисъла на тази дума.

Джоуи бе единствено дете на най-богатите и влиятелни хора в южна Калифорния — Джоузеф Сейнт Джон, строителен предприемач, който в действителност управляваше Ла Хоя, и неговата прелестна русокоса съпруга Елинор.

Отначало Дороти се изненада, че семейство Сейнт Джон са пратили сина си в общинско училище, но по-късно разбра, че Джоузеф Старши държи директора и цялата Образователна комисия на Ла Хоя в малкото си джобче. Към Джоуи винаги се отнасяха с кадифени ръкавици и му оказваха внимание, каквото децата на нормално заможните родители не получаваха. Учителите и приятелите му бяха

грижливо подбрани с оглед на християнските ценности на семействата им.

Откакто детето стана неин ученик, Дороти редовно се срещаше с родителите му и изпитваше смесени чувства към тях. Едър, малко пълен мъж на средна възраст с оредяваща и посивяваща червена коса, Джоузеф Сейнт Джон Старши имаше поглед на фанатик и резки, безцеремонни маниери, които я смразяваха. Той искрено обичаше сина си, но очевидно най-вече защото е наследник на името, рода и бизнеса му. Беше страстен консервативен християнин и възприемаше света само в бяло или черно.

Елинон, от друга страна, пораждаше у младата учителка по-сложни чувства. Тя бе руса, зеленоока и дребна, но в същото време внушителна жена. Макар че външният ѝ вид предполагаше изключително хладен темперамент, Елинон гореше от емоции и ентузиазъм.

Бракът с човек като Джоузеф едва ли беше вечен празник, независимо от охолния живот. Прекалената ѝ загриженост за сина ѝ постоянно я караше да се тревожи. Дороти смяташе, че Елинон Сейнт Джон не трябва да се страхува за Джоуи — той бе страхотно хлапе, притежаваше жилавостта на баща си и сам можеше да се грижи за себе си.

Получила от наредилия се последен в колоната Джоуи ослепителна усмивка и обещание да пази тишина, учителката поведе класа през люлеещите се външни врати, после през вътрешен портал с въздушна завеса. Изобщо не забеляза, че хлапето изостава и се връща обратно към входа. Самостоятелността и стремежът му към приключения, на които толкова се възхищаваше Дороти Адамс, го тласкаха към по-големи, по-страшни животни като лъвове, тигри, пантери и леопарди — както и, макар че Джоуи не го знаеше, към съвсем друг човекоядец, носещ смърт със същото коварство, хитрост и съвършенство като зверовете, които момчето отиваше да види.

Когато отвори тежките външни врати на залата, покрай него с накуцване мина дрипав старец и му се усмихна, сякаш за да му благодари, че е задържал вратата. Джоуи я затвори и го проследи с поглед, за да се увери, че мъжът не се вижда, после се втурна навън.

Няколко метра по-нататък се отклони от алеята и се насочи към пътека, която изчезваше сред горичка гигантски евкалипти.

— Колибри... пфу... пфу — мърмореше си под нос той, докато тичаше сред дърветата.

Опиянен от свободата, Джоуи не забеляза, че старецът го наблюдава от една пейка. Орфаният непознат се изправи със странна лекота и изчезна, като остави на пейката малък прозрачен жълт предмет.

Момчето продължаваше да тича и вече приближаваше залата на лъвовете, когато забеляза блестящия на слънцето предмет и с радост откри, че това е пластмасов воден пистолет с формата на лъчевото оръжие на Бък Роджърс. И естествено незабавно го взе. Пистолетът беше пълен и достатъчно малък, за да може да го хване добре. Ръкохватката му бе увита с лепенка, на която със синьо мастило някой беше написал „022.9“ и няколко букви. Джоуи за миг изпита угризения, че отмъква чужда собственост — ако научеше за това, майка му цяла седмица щеше да му чете конско евангелие — но внезапното му и непреодолимо желание да има такава играчка надделя. Въоръжен с новия си забранен пистолет, той продължи да тича, наблюдаван иззад евкалиптите от стареца, който сега стоеше изправен като сержант от морската пехота и се усмихваше.

Залата на лъвовете се оказа голяма точно каквато очакваше. После Джоуи се насочи обратно към колибриите, изчака съучениците си да излязат навън и започна тайно да ги следи от сграда на сграда. Като надничаше от гъсталака, той се опита да се приближи достатъчно, за да улучи няколко хлапета с водния пистолет, но не успя. Дори рискува да го разкрият, като ги последва в залата за малките животни, но Дороти не забеляза появата му, както не беше обърнала внимание и на изчезването му. После Джоуи клекна и гушна един заек. Въпреки че майка му не му позволяваше да докосва животни, той ги обичаше, а и никога не бе виждал толкова голям заек. Започна да си играе с него. Заекът се дърпаше и дереше дългите му торбести бермуди. Джоуи погали дългите му бели уши, огледа се, за да види накъде се е насочил класът му, и даде на животното, което му се струваше жадно, няколко

капки от пистолета. Отчаяно искаше преди да си тръгнат да използва оръжието срещу човешко същество.

Такава възможност му се удаде точно пред залата на маймуните: забеляза на алеята една отегчена тийнейджърка, наметнала на раменете си широко бейзболно яке. На шията ѝ се поклащаше верига, на всяко от ушите ѝ имаше по шест малки безопасни игли, а от лявата ѝ ноздра висяха три сребърни халки. Клепачите ѝ бяха тъмночервени, косата ѝ представляваше комбинация от руси, зелени и червени кичури и ноктите ѝ бяха лакирани в черно. Тя беше свършена мишена и Джоуи не губи време за мислене.

Първата струя я улучи по дясната буза. Момчето тъкмо се поздравяваше мислено, когато тийнейджърката вдигна поглед, забеляза го и извика. Джоуи се прицели по-високо и измокри окото ѝ. Тя се избърса с ръкава на якето, размаза грима си и заприлича на миеща се мечка. Момичето ядосано му показва среден пръст, но той отново се прицели. Този път обаче пистолетът само изсъска. Беше празен. Джоуи лапна дулото и всмука, само за да се увери, че не е останало нищо, после го пъкна в джоба на бермудите си и изтича да потърси класа си.

Едва когато се канеха да си тръгват, Дороти Адамс откри, че е изчезнал най-важният ѝ ученик. Не го беше виждала при колибрите, но можеше да се закълне, че го е зърнала при малките животни. Сърцето ѝ се разтуптя, докато проверяваше класа си. Не, определено го нямаше! Обезумяла от страх, тя вече се готвеше да повика полицията и точно в този момент го видя спокойно да излиза от храсталаците и да се насочва към паркинга, където другите деца чакаха до училищния автобус.

— Джоуи, къде беше? — извика учителката.

— Съжалявам, госпожице Адамс — ослепи я с невинната си усмивка той, — ужасно ми се ходеше до тоалетната.

— За бога, Джоуи, нали знаеш, че трябва да ме предупреждаваш! Уплаши ме до смърт!

— Много се извинявам, госпожице Адамс — съвсем искрено отвърна Джоуи. — Обещавам никога повече да не правя така.

За съжаление, нямаше да има проблем да спази това обещание. Защото докато училищният автобус потегляше, мъжът, който го беше видял да напръсква момичето и да изсмуква последните няколко капки

от течността, си мърмореше: „Добра работа... Добра работа“. Беше убеден, че скоро невъобразим ужас отново ще порази врага.

Сряда, 17 юни

Болницата „Сейнт Рош“

10:00 ч.

Доктор „Мак“ Макдоналд, един от водещите американски специалисти по детска гръдна хирургия, загорял, строен и среброкос, излезе от операционната и вдигна ръка зад главата си, за да развърже хирургическата си маска. По ръкавите на синята му престилка имаше кръв, която лекарят внимаваше да не докосва, докато си сваляше ръкавиците.

Дълбоко замислен за новите симптоми, които малкият му пациент току-що беше започнал да проявява, Макдоналд не обръщаше внимание на другия човек в помещението, доктор Винсънт Катрини, шеф на педиатричната клиника в болницата „Сейнт Рош“. Катрини определено бе отличен, макар и не много известен лекар, но смачканите му дрехи и небръсната брада дразнеха придиричивия Макдоналд. Дватама се измиха и се преоблякоха, без да разговарят, после заедно отидоха да се срещнат с родителите на Джоуи Сейнт Джон.

Докато крачеше до Катрини по коридорите, Макдоналд се надяваше, че колегата му ще го остави да говори. Джоуи Сейнт Джон беше единствено дете и родителите му бяха ужасно богати и ужасно уплашени — достатъчно, за да пратят един от частните си самолети да докара Макдоналд в Ла Хоя от конференция в Портланд, Орегон. Докато стоеше безмълвно в асансьора, той се погрижи да скрие гризящата го неувереност с решително изражение.

Винсънт Катрини се бе грижил за Джоуи още от раждането му и от своя страна, изпитваше облекчение и възхищение от бързия и сигурен начин, по който колегата му беше изпълнил хирургическата процедура. Макдоналд се нареждаше сред най-добрите в областта си и Катрини се благодареше, че Сейнт Джон са достатъчно богати, за да си позволят услугите му. Разбира се, в „Сейнт Рош“ имаше способни хирурзи педиатри, но родителите бяха настояли на най-добрия в страната и Катрини смяташе, че го е открил — въпреки че не му

допадаше снизходителното отношение на Макдоналд към персонала. Той си погледна часовника и почука на вратата на самостоятелната стая на Джоуи, като се молеше скоро да се появи и другият специалист, когото бяха повикали.

Застанали от двете страни на леглото на сина си, потресени и смирени, Джоузеф и Елинон Сейнт Джон също се молеха. Състоянието му ги изпълваше със същото отчаяние, каквото би изпитвал всеки родител на тежко и неясно от какво болно дете. Сякаш бе изчезнало цялото им богатство и влияние и сега те бяха напълно безпомощни.

Те се обърнаха към двамата лекари. На лицата им бе изписан ужас, който помрачаваше очите им. Елинон, поразително красива жена, протегна ръка на Катрини.

— Винсънт — умолително каза тя, — открихте ли нещо ново? Моля те, моля те, кажи ни какво му е. Джоуи никога не е бил толкова болен. Постоянно се молим на Господ да се смили над детето ни. Просто ни кажи нещо — какво му е. Какви са резултатите от операцията?

— Това е в областта на доктор Макдоналд, Елинон.

Когато Катрини даде думата на колегата си, Елинон отиде до момчето, чиято неподвижна лява ръка лежеше върху завивките, и нежно я погали, като внимаваше да не докосва интравенозната система.

— Процедурата мина нормално, без усложнения — успокоително започна Макдоналд. — Свършихме за няколко минути и съм убеден, че утре ще имаме отговора.

— Утре ли? — раздразнено попита Елинон Сейнт Джон.

— Утре ли? — повтори съпругът ѝ.

Макдоналд не загуби самообладание. Тези хора можеха да са най-важните граждани в цяла южна Калифорния, да имат частни самолети и така нататък, но нямаше да им позволи да го уплашат.

— Ще поддържам връзка с доктор Катрини — продължи той — и след този разговор ще проверя пробите, които взехме от Джоуи. Но няма да разполагаме с твърди заключения до утре сутрин, когато получим резултатите от биопсията.

Хирургът намери за най-подходящо да не споменава, че отглеждането на някои култури може да отнеме дни, дори седмици.

— Уверявам ви — прибави той, — че синът ви получава възможно най-добрите медицински грижи.

— Но ние трябва да знаем какво му е, докторе. — Въпреки мъката си, Джоузеф Сейнт Джон хвърли на Макдоналд остър като нож поглед, който не търпеше възражения. — Двамата с жена ми сме ужасени. Той е единственото ни дете.

Сякаш подтикната от думите на съпруга си, Елинор Сейнт Джон протегна ръка и погали Джоуи по челото. Момчето имаше фини кости и зелени очи, също като нея. Тежеше под трийсет килограма, беше загоряло и изглеждаше смъртно болно. Бяха му сложили кислородна маска и сега като че ли дишаше равномерно.

— Просто не зная, доктор Макдоналд — продължи тя. — Само допреди няколко дни беше добре, нали, Винсънт — Елинор се обърна към Катрини, — и го доведохме при теб веднага щом вдигна температура, нали? А сега това. Винаги е бил толкова здрав, а сега умира! — изхлипа тя.

— Елинор, не трябва да си мислим такива неща. — Сейнт Джон се приближи до нея и я прегърна, жест, който по-скоро предполагаше властност, отколкото състрадание.

Макдоналд остана поразен от разликата във възрастта им, навярно петнайсетина-двайсет години — очевидно в Калифорния дори набожните християни ходеха на лов за жени.

— Да се молим и да не драматизираме нещата — продължи Сейнт Джон. — Нашият специалист по заразни болести доктор Милър е убеден, че не става въпрос за болестта на Ходжкин^[1] или левкемия. Каза ни го снощи, не помниш ли? Според него щяло да се окаже нещо лечимо.

Макдоналд знаеше, че според Милър Джоуи може да има туберкулоза или дори болест, предизвиквана от вид плесен, наречена кокидиодомикоза. И отчаяно се надяваше в Джоуи да се развива нещо по-лечимо.

— Доктор Милър спомена за туберкулоза или кокидиодомикоза — каза той. — Да, тези заболявания са много вероятни, но трябва да съм откровен с вас — трябваше да направим биопсията на лимфния възел, защото болестта на Джоуи все пак може да се окаже лимфома.

— Не, само не рак! — Госпожа Сейнт Джон замръзна на място, после ужасено притисна дясната си ръка към устата си.

Катрини се приближи до нея и се опита да я успокои.

— Елинор, днес лимфомата и болестта на Ходжкин са лечими.

Макдоналд се зачуди дали родителите на момчето съзнават, че и той, и Катрини говорят уклончиво. Лимфните възли несъмнено бяха източник на треската, кашлицата и сепсиса на Джоуи. Не бе ясно дали причината е рак, плесен или туберкулоза. Ако някой допреше пистолет до главата му, навярно щеше да заложи на кокидиодомикозата, защото симптомите ѝ често се бъркаха с тези на туберкулозата. Също като Катрини и Милър, Макдоналд беше озадачен, но нямаше намерение да го прояви.

— Ако сте в състояние, госпожо Сейнт Джон, бих искал да ви задам няколко въпроса. — Когато разплаканата Елинор му кимна, той продължи: — Джоуи има ли навик да лапа разни неща — играчки, бонбони, остри предмети, например клечки за зъби, сламки или от онези шишчета, на които се пече кебап? Или близалки?

Въпросът изненада госпожа Сейнт Джон.

— Ами, не. — Тя се обърна към Катрини. — Винс, ти знаеш, че рядко му даваме бонбони, и мога да ви уверя, доктор Макдоналд, че никога не съм виждала Джоуи с близалка. Винаги съм се ужасявала, че може да падне с клечката в устата. По същата причина дори не държим къщи клечки за зъби. — Безплодността на тези предпазни мерки в светлината на онова, с което се сблъскваха сега, накара Елинор отново да загуби самообладание, но суровият ѝ съпруг хвърли на лекарите убийствен поглед и се обърна към Катрини:

— Какво значение има това?

— Виж, Джоузеф — отвърна той, — нещо кара тези лимфни възли да се подуват. Ако е микроб, може да е попаднал направо в тях, а не непряко през дробовете, както при пневмония. Разбираш ли, ако някой случайно глътне клечка за зъби и тя пробие хранопровода, в гръдната кухня могат да проникнат всевъзможни микроби и...

Макдоналд го прекъсна:

— Ами тортила, госпожо Сейнт Джон? Джоуи обича ли тортила?

— Не — бързо отвърна Елинор, после поясни: — Всъщност ние... той никога не яде мексиканска храна. — Тя замълча за миг. — Защо питате?

— Известни са случаи, в които тортилата разрязва хранопровода като скалпел — каза Катрини на невярващата на ушите си Елинор.

— Оперирал съм три деца — отново го прекъсна Макдоналд, — които са глътнали тортила, без да я омекотят със слюнка или безалкохолно.

— Не мога да съм сто процента сигурна... — въздъхна тя. — Вече го казахме на доктор Катрини, когато приемаше Джоуи.

— Напоследък синът ви ходил ли е на някакво ново място, изпадал ли е в необичайна за него ситуация?

Разговорът за събитията от живота на сина ѝ преди да го сполети това проклятие като че ли доведе Елинор Сейнт Джон до ръба на пълния срив.

— Единственото място, за което се сещам, е зоопаркът в Сан Диего. Преди няколко дни учителката ги заведе там на извънкласно занятие. В сряда, струва ми се. Да, в сряда беше. Той обича животните, макар че не му позволяваме да ги пипа. Нали знаете, защото пренасят болести.

— Възможно ли е да е ял нещо, което иначе не яде?

— О, не мисля — отвърна тя. — Обяснили сме му опасностите, които крият готовите храни, и той е много послушно дете.

„Нещастно хлапе — помисли си Макдоналд. — Той просто няма детство — без бонбони, без животни, а сега и това.“

— Госпожо Сейнт Джон, знаете ли какво е правил в зоопарка?

— Не, нямам никаква представа, нито какво може да е ял. Бихме могли да питаме приятелите и учителите му... но като познавам Джоуи, ако е имал избор, сигурно е пица. Позволяваме му да яде пица. Обича я с повечко сирене и без гъби...

Елинор все по-трудно запазваше самообладание и това започваше да играе по нервите на Макдоналд. Хирургът нетърпеливо погледна към притеснените родители и рязко каза:

— Поговорете с учителката и приятелите му. Ако научите нещо, може да ни е от полза. Във всеки случай би трябвало да получим отговора, когато пристигнат резултатите от биопсията. Ще проверя пробите и културите за други микроорганизми. Уверявам ви, че какъвто и да е проблемът, съвременната медицинска наука ще се справи с него. — И с тези думи той царствено напусна стаята, без изобщо да подозира колко много греша.

Вторник, 16 юни
Болницата „Сейнт Рош“
11:00 ч.

Макдоналд тъкмо беше решил да се прибере в хотела си и да изпие чаша ледена маргарита край басейна, когато Катрини позвъни на пейджъра му. Хирургът му телефонира и с раздразнение научи, че семейство Сейнт Джон искат отново да се срещнат с него. Не бе ли дал ясно да се разбере, че докато не получат резултатите от изследванията, не може да направи нищо повече за Джоуи? Дали просто не се надуваха, демонстрирайки, че са императорът и императрицата на Ла Хоя, а той обикновен наемник, длъжен да се подчинява на капризите им?

Когато стигна до стаята на малкия си пациент, гневът му беше отстъпил мястото си на безпокойство. Каквато и да бе причината за това повикване, инстинктът му подсказваше, че няма да му хареса. Когато влезе и видя ледените погледи на двамата родители, разбра, че интуицията му не го е излъгала.

— Какво става? — енергично попита той. — Вижте, разбирам загрижеността ви, естествено, но както ви казах, според мен ще успеем да овладеем състоянието на Джоуи.

— Вашата увереност ме успокоява, докторе. — Госпожа Сейнт Джон го изгледа с желязно самообладание, каквото само допреди секунди й липсваше. — Но за да се успокоим още малко, си позволихме волността да повикаме още един консултант.

Макдоналд изненадано повдигна вежди.

— Доктор Катрини предположи — продължи господин Сейнт Джон, — че може да има други микроби или дори хантавирус^[2] като онзи от Фор Корнърс^[3] преди няколко години. Той спомена, че някои болести се пренасят от комари или че Джоуи може да се е заразил с нещо в зоопарка. Препоръча ни Джек Брин от Ню Йорк. Току-що получихме потвърждение, че ще кацне тук след няколко часа. — Господин Сейнт Джон се обърна към Катрини, за да обясни повече за новия участник в играта.

— Той е специалист по екзотични инфекции — каза Катрини, — особено по по-новите вируси, за които като че ли чуваме всеки ден. Преди две години доктор Милър слушал негова лекция в Сан Франциско. Била блестяща. Има интересно минало. Не е доктор по

медицина, а по-скоро учен, занимаващ се с болести, които се предават по необичаен път. Лекарите се консултират с него, когато се сблъскат със странни инфекции. Години е работил в Световната здравна организация. Доктор Брин следи появяващите се вируси като ръководител на ПроМЕД. Сигурно сте чували.

Мак нямаше представа какво е това и озадачението трябва да се бе изписало на лицето му, защото Катрини продължи:

— Както обясних на господин и госпожа Сейнт Джон, ПроМЕД е създадена през деветдесет и трета от Федерацията на американските учени, за да следи тези нови патогени в световен мащаб. В момента в нея участват учени от сто четирийсет и шест страни — и то главно защото я ръководи Джек Брин. Моите приятели от Центровете за контрол на заболяемостта^[4] признават, че е далеч по-добра от собствената им система за електронна поща УАНДЪР. Брин следи постъпващите съобщения за спешни случаи. ПроМЕД спокойно може да ни даде ключа за болестта на Джоуи, а всъщност ПроМЕД е самият Брин.

Макдоналд кимна.

— Доверявам се на преценката на доктор Катрини. Убеден съм, че е препоръчал най-добрите специалисти — направи си комплимент той. — Господин Брин очевидно е изключителен.

— Добре тогава, много ни облекчавате, доктор Макдоналд — отвърна Елинор. — Надявам се, че скоро ще се видим, нали? — Тя наклони глава и се усмихна ледено.

Макдоналд кимна.

— Още веднъж ви благодаря, доктор Макдоналд — каза господин Сейнт Джон. — Когато снощи доктор Катрини спомена за вероятността от хантавирус, нали знаете, когато Джоуи отначало не можеше да диша, искахме най-добрите специалисти.

— Разбира се — дипломатично се съгласи хирургът. — Откъде всъщност е този Брин?

— От Олбъни — отвърна Катрини. — Стори ми се малко странно, че не е от Ню Йорк, но там е центърът на ПроМЕД. Увериха ме, че е човекът, който ни трябва. И има две докторски титли, ако това означава нещо.

— Ами, в последно време светът става толкова малък, че специалист по тези новопоявяващи се болести навярно е добър избор.

— Искам всички да се срещнем довечера. Рано, ако е възможно — каза госпожа Сейнт Джон. — Трябва да разберем какво става и искам да ми позвъните веднага щом получите някакви резултати. Сигурна съм, че доктор Катрини ще ви съобщи, когато пристигне доктор Брин. — Тя с презрително изражение се извърна от Макдоналд, с което му показа, че вече е съвсем незначителна личност.

* * *

Мак Макдоналд излезе от стаята на Джоуи вбесен от лошото развитие на нещата. Някакъв си компютърен специалист, който дори не беше лекар, му отмъкваше лаврите, само защото се твърдеше, че е експерт по странни инфекциозни болести! В крайна сметка хантавирусите бяха само едно от обясненията за състоянието на момчето — и симптомите на Джоуи даже не можеха да се свържат с тях. Нямаше хемоконцентрация и на рентгеновата снимка не се забелязваше затъмнение, което означаваше, че болестта не е предизвикана от течности, изпълващи белите дробове. Проблемът бе извън тях, в пространството зад гръдната кост. Това можеше да се дължи на адски много други организми, но не и вируси.

Все пак можеше да е туберкулоза, каза си Макдоналд, докато влизаше в асансьора и натискаше бутона за фойето. Да, туберкулозата му се струваше правдоподобна, а можеше да е и атипична микобактерия, легионела^[5], коки или някакъв гаден анаероб, дошъл от зъбите на момчето и кой знае как проникнал в средостението през перфорация. Анаеробите — микроорганизми, които се развиваха в некислородна среда — почти не можеха да се лекуват с интравенозни антибиотици, ако проникнеха в средостението.

Докато асансьорът спираше на всеки етаж и се пълнеше с все повече хора, хирургът си мислеше, че коките също са много вероятни. Няколко години по-рано бе чел за многобройни случаи на коки, пряко свързани със земетресението в Норд Ридж. Тогава в радиус от стотици километри от земната повърхност се вдигнал прах, пълен със спори на плесен. Плесента *Coccidioides immitis* беше типична за цялото плато Сонора, сух район, който се простираше от Аризона до калифорнийската долина Сан Хоакин. Ветровете бяха отвели спорите

от гнездата им и седмици наред ги бяха носили над долината. Терминът „долинна треска“ бе създаден от първите заселници в областта и се отнасяше до странна, подобна на грип болест, която в редки случаи завършваше с летален изход. С долината треска вървяха пустинните отоци — проява на болестта, която предизвикваше болезнени червени подутини по пищялите.

Когато асансьорът най-после стигна във фоайето и пътниците се изсипаха навън, Макдоналд осъзна, че е забравил да попита Катрини дали е проверил краката на момчето. Е, утре всичко щеше да се изясни. Ако малкият пациент оцелееше дотогава.

По пътя към паркинга хирургът усети, че гневът му се замества от абсолютно безразличие. По дяволите, случаят вече не беше негов проблем, а на Брин. Семейство Сейнт Джон се бе отнесло към него с презрение и той нямаше намерение да се примири с това.

И Макдоналд реши да се откаже преди да го освободят. Щеше да предаде случая на Катрини и новия специалист и да обобщи откритията си пред високомерните и могъщи Сейнт Джон. После незабавно щеше да се прибере в Санта Барбара. А сега копнееше единствено за ледена маргарита и дълго плуване в хлорирания басейн. Макдоналд облекчено въздъхна и си помисли, че независимо дали онзи Брин е най-големият ловец на вируси в света, или пълен измамник, той определено не му завижда.

[1] Вид рак, който поражда лимфната система. — Б.пр. ↑

[2] Група вируси, предизвикващи хеморагична треска и пневмония. — Б.пр. ↑

[3] Епидемия на хантавирусен белодробен синдром (ХБС) през май 1993 г. в граничния район на щатите Юта, Аризона, Ню Мексико и Колорадо. — Б.пр. ↑

[4] Институт на Службата по общественото здравеопазване на САЩ, занимаващ се с изследване и контрол на заразните болести. — Б.пр. ↑

[5] Бактерия, предизвикваща легионелоза. — Б.пр. ↑

2.

Сряда, 17 юни

Сан Диего, Калифорния

Винс Катрини чакаше Джон Брин във фоайето на луксозния хотел „Дел Коронадо“ — перлата в короната на империята на Джоузеф Сейнт Джон — от петнайсет минути, но му се струваше, че сякаш е тук от часове. Докато плъзгаше поглед по дългия навес над входа, лекарят не можеше да не се чуди защо Сейнт Джон е избрал да се срещнат точно на това място, което се намираше прекалено далеч от болницата. А и самата пищност на обстановката не подхождаше на проблема, който щяха да обсъждат. В края на краищата не идваха тук да се забавляват. Те се надбягваха с времето, а залогът беше животът на малко дете.

Брин и онзи задник Макдоналд имаха апартаменти на последния етаж, откъдето се разкриваше изглед към океана. Катрини бе сигурен, че няма да му се възхищават много. Той беше събрал резултатите от лабораторните, скенерните и магнитнорезонансните изследвания в импровизираната заседателна зала, в която имаше аспектомат, факс и специална телефонна линия, предварително поискана от Брин само за неговия лаптоп.

Срещата трябваше да започне в 20:00 ч., но изглежда, самолетът на Сейнт Джон, с който пътуваше Брин, закъсняваше почти с час. И все пак това не означаваше, че фойерверките няма да избухнат навреме — благодарение на Макдоналд. Точно в осем хирургът влезе в заседателната зала и съобщи, че има обнадеждаващи новини.

— Днес следобед Джоуи беше много по-добре, отколкото вчера — величествено заяви той. — Вашето момче се бори храбро и твърдо вярвам, че антибиотиците ще стабилизируют състоянието му.

Макдоналд прибави, че според него заболяването не е злокачествено и че за Джоуи се полагат възможно най-добри грижи. И после хвърли бомбата:

— Ще наблюдавам случая от Санта Барбара. Бих искал да ви кажа няколко думи, които са помагали на толкова много отчаяни родители...

Госпожа Сейнт Джон сбърчи лице. Този идиот не само се измъкваше, но и им сервираше патентования си „Разговор с подложени на стрес родители“.

— Достатъчно — отрязва го тя и даде ясно да се разбере, че повече не иска да има нищо общо с човека, на когото бяха разчитали да спаси сина им. Човек, който бягаше от едно болно момченце.

Час и половина по-късно получиха потвърждение, че самолетът най-после е кацнал, и пратиха Катрини да посрещне Брин. Докато го чакаше, той прегледа огромното досие на Джон Дрейк Брин, което му бяха дали колегите му от Центровете за контрол на заболяемостта.

Джон Брин бе син на английски англикански свещеник и американка, роден през 1931 г. на път за Китай, където родителите му били пратени като мисионери. Останал сирак след войната, той се върнал в Америка с армията и за пръв път видял Англия едва много години по-късно. В света на хората, занимаващи се с преследване на вирусите, се знаеше, че преживяванията му по онова време са били изключително мъчителни, но нито той, нито колегите му говореха за това. На каквито и ужаси да беше присъствал, тези травми не бяха превърнали Джон Брин в чудовище, а в невероятно добър човек, който живееше, за да помага на болните. През годините многократно бе рискувал живота си за тях.

Катрини знаеше, че всички харесват и уважават Джак Брин, че той е един от най-прочутите вирусолози в света, че неговата система ПроМЕД представлява единствената надежда — при това съвсем далечна — за овладяване на заразните болести в глобален мащаб, че говори девет езика, че е абсолютно независим и не признава никакви авторитети. Това можеше да предизвика сериозни сблъсъци със Сейнт Джон. Но нямаше какво да се направи.

В досието на Брин имаше още един интересен факт — съпругата му Миа Харт, висша служителка в общественото здравеопазване в Ню Йорк, поразително красива и изключително интелигентна жена. Винс

се бе запознал с нея на научна конференция и оттогава не можеше да я забрави.

Катрини си погледна часовника и поклати глава. Бяха изтекли само седем минути от последния път, когато го беше направил. По телефона Брин се бе описал с типичен английски акцент като „метър деветдесет и три, на средна възраст, слаб, с вратовръзка“. И все пак, откакто го чакаше на уговореното място в главното фоайе, никой от минаващите дори далечно не приличаше на него.

И внезапно се появи. От старомодния асансьор излезе висок мъж на сродна възраст и спря, за да поправи вратовръзката си. Докато Винс бързаше да го пресрещне, мъжът се насочи към рецепцията.

— Докторе — вдигна ръка Катрини. — Докторе!

— Да? — Мъжът се завъртя и погледът му срещна този на Винс. В очите му нямаше нито намек за топлота, а само странна безжизненост, която накара Катрини да потръпне и да забави крачка.

— Доктор Брин? Доктор Джак Брин? — На Винс му се стори, че при споменаването на това име очите на непознатия внезапно проблясват. Той протегна ръка, но мъжът само я погледна.

— Съжалявам, господине — намеси се момичето на рецепцията, — това е друг наш гост, доктор Томас Кей.

— О, извинете — каза Катрини. — Припознал съм се.

Мъжът се обърна и изчезна в оживеното фоайе. Винс вдигна очи към тавана, а момичето кимна и се усмихна.

— Голям образ. Почти не напуска стаята си. Най-много за два часа на ден. Поръчва си румсървис. И направи ли ви впечатление, че носи... ръкавици? Никога не ги сваля. Какви хора. Иди, че ги разбери...

Развеселен, Катрини се върна на мястото си, без да забелязва, че доктор Кей го наблюдава от отсрещния край на помещението.

Предполагаше, че го е заблудила вратовръзката, нещо рядко срещано в „Дел Коронадо“. Когато във фоайето влезе следващият мъж с вратовръзка, Винс бе убеден, че това е неговият човек — макар че представите му за външния му вид не можеха да са по-далеч от действителността. В края на краищата той беше очаквал Брин да изглежда почти като типа, с когото го бе объркал.

Ако наистина беше Брин, този човек изглеждаше точно на място в южна Калифорния: дълга, прошарена със сребърни кичури коса,

завързана на опашка с червена лента, дънки, дънкова риза с вратовръзка, сако от туид, мокасини, уверена походка, спортна фигура, остри черти. Имаше блестящи сини очи, тъмен загар и онази типична за Клинт Истууд абсолютна яснота какъв е и какво става около него — определено истински професионалист. Появата му искрено зарадва Винс.

Катрини му махна с ръка и закричи към него с надеждата, че това вече е Брин, като мимоходом забеляза, че вратовръзката му е на тъмночервени, напомнящи на остри нокти орнаменти — символът за биологична опасност, който можеше да се види навсякъде в болниците, от контейнерите за използвани игли до вратата на лабораторията по патология. Това го доказваше. Трябваше да е Брин.

— Брин? — попита той, като се вгледа в жизнените му, малко замъглени от разликата в часовите пояси очи и протегна ръка.

— Да. Наричайте ме Джак. Доктор Катрини, предполагам?

Джак Брин се ръкува с педиатъра, усети силата на ръцете на Катрини и забеляза яките мускули на шията му. Този човек беше роден боец като него — но излъчваше любезност и състрадание. Джак веднага го хареса.

— Извинявам се, че не съм облечен подходящо — усмихна се Брин. — Нямах представа, че толкова ще закъснеем. Имах намерение да се преоблека в стаята си.

— Не се безпокойте — отвърна Катрини. — Тук е Калифорния. Ужасно се радвам, че пристигате, Брин... Елате, ще се качим горе. — По пътя Винс се опита да го информира за случая на Джоуи, като подчертаваше думите си с енергично жестикулиране. Бе очевидно, че е много загрижен за момчето. Не толкова очевидна обаче беше друга тревога, която усилваше безпокойството му.

Влязоха в старомодния асансьор и Катрини зададе обичайните въпроси за полета — „луксозен“, само отбеляза вирусологът — после педиатърът му обясни въпроса, който го вълнуваше.

— Хм — измърмори той, — това ще е ужасна новина. Преди половин час ми позвъни сестрата от интензивното отделение и ми каза, че състоянието на детето се влошава.

Брин съчувствено кимна.

— Родителите не знаят ли?

— Не още — тъжно поклати глава Винс. — Джоуи е развил двустранна пневмония. Досещате се колко ще ми е трудно да им го съобщя.

Брин видя в очите му огромната обич и всеотдайност, с които Катрини се отнасяше към малкия си пациент.

— Ще направя всичко по силите си, за да помогна, Винс — увери го той, когато излязоха от асансьора и се насочиха към заседателната зала.

Когато влязоха, Мак Макдоналд се втурна към Катрини и извика:

— Цял следобед ви звъня по пейджъра!

— Кой, вие ли?... — Винс не можеше да повярва. Този скапаняк изобщо не бе отговорил на повикването му!

— Моля ви, господа. — Брин ловко ги раздели преди да се е стигнало до физически сблъсък — последното, което им трябваше в тази и без това ужасна ситуация. Междувременно долови погледа на госпожа Сейнт Джон. Можеше да види ужаса в очите ѝ, както и отчаяната ѝ надежда, че той, Джек Брин, е чудото, което ще спаси сина ѝ.

Вирусологът притежаваше рядката дарба да действа успокоително на изпаднали в стрес жени. Донякъде се дължеше на суровата му красота, на отпускащата неофициалност на завързаната му на опашка коса, на проникателните му сини очи и спокойната му усмивка.

— Боя се, че започваме толкова късно по моя вина — обърна се към присъстващите Брин, без да откъсва поглед от госпожа Сейнт Джон. — Много любезно от страна на доктор Катрини да ме чака толкова време във фойето. — Той се завъртя към Макдоналд. — Винс ми разказа за чудесната работа, която сте свършили.

Катрини се приближи към двамата Сейнт Джон.

— Джоузеф, Елинор — внимателно каза той, — току-що разговарях с болницата. Върнали са Джоуи в интензивното отделение. Изглежда е развил вторична белодробна инфекция, пневмония и дробовете му са пълни с течност. Сменихме антибиотиците и...

— Стига! — Елинор внезапно скочи от стола си и вдигна ръка, за да го накара да замълчи. — Стига! — извика тя. — Моля те, моля те, престани да използваш тези безсмислени медицински термини. Ако чуя дори само още един, ще... ще... Не може ли някой от вас просто да

ни каже от какво е болен Джоуи? — Госпожа Сейнт Джон се обърна към съпруга си. — Джо, защо ни сполетя всичко това?

Джоузеф я прегърна.

— И двамата знаем, че Господ ни праща изпитание, Елинор! И трябва да сме силни.

— О, да, да — отвърна тя. — Разбира се, Господ ни праща изпитание. Прав си, Джоузеф, трябва да сме силни.

На Джак Брин почти му се прииска да има вяра като тяхната, после си спомни войнстващия фанатизъм, който понякога я съпътстваше. Сейнт Джон имаха същата онази идея за непогрешимата истина, същите онези фундаменталистски представи, които толкова лесно можеха да станат катастрофални. Беше виждал как сляпата вяра погубва хора, села, племена, градове, дори народи. Той внимателно се приближи до госпожа Сейнт Джон и я накара да седне. Когато жената се подчини, Джак зае освободения преди минута от Катрини стол.

— Госпожо Сейнт Джон — наведе се към нея той, — ако ми позволите да кажа... — Вече можеше да види, че тя леко се отпуска, навярно от благодарност, че се е появил нов човек, който може би ще е в състояние да помогне. — Прекарах целия полет в проучване на данните за състоянието на Джоуи, които ми прати доктор Катрини. Сигурно се питате дали мога да ви кажа нещо ново. Джоуи има инфекция, която много трудно може да се диагностицира. Това вече ви е известно. Състоянието му е сериозно. Вие отлично го разбирате. Но послушайте ме, недейте да изпадате в паника. Съществуват някои бактериални или необичайни вирусни заболявания, които често предизвикват такива симптоми. Хубавото е, че повечето от тях могат да се лекуват, макар и след няколко тежки дни.

— Какви например? — прекъсна го Джоузеф Сейнт Джон. — Имате ли представа?

— Не, засега не. — Брин продължаваше да говори главно на Елинор, може би защото му се струваше по-възприемчива от надменния си съпруг, а може би защото просто бе майка на тежко болно момченце. — Нищо определено. Навярно сте чували за туларемията — или заешка треска. След първите трийсет и шест часа състоянието на пациента може рязко да се подобри със съответните антибиотици. Болестта на сина ви спокойно може да се окаже нещо

също толкова просто или някаква инфекция, предавана от животни. Джоуи има ли домашни любимци?

— Не, не, не, не! — Превъзбудена, Елинон Сейнт Джон удари с юмрук по страничната облегалка на стола. — Вече много пъти го обяснявахме на другите лекари!

— Скъпа — изкънтя мощният глас на Джоузеф. — Скъпа, човекът трябва да попита... Какво ще кажеш да помоля преподобния Форд да дойде при нас и да се помолим заедно?

— Чуйте ме всички — сякаш обладана от зъл дух, ледено и решително каза Елинон. — Моето момче, моето единствено дете умира. — Тя се изправи. — Докарахме тук най-големите медицински мозъци в страната и единственото, което могат да направят, е да отворят гръдния кош на Джоуи и да ми задават тъпи въпроси за несъществуващи домашни любимци, дали ядъл остри като бръснач тортили и дали не е глътнал клечка за зъби! — Елинон замълча за миг и се огледа, после отново седна и тъжно сведе глава. — Извинете ме — без да се обръща конкретно към никого, рече тя. — Просто моят Джоуи умира и никой не прави нищо!... — Тя безсилно се отпусна и скри лице в шепи.

За Брин тишината, последвала избухването на Елинон Сейнт Джон, бе по-красноречива от всякакви думи. Тя говореше за безпомощност, ужасно страдание и мъка.

В този момент пейджърът на колана на вирусолога настойчиво запиука. Той светкавично го изключи и прочете съобщението. Беше от Дрю Лорънс, неговия най-добър приятел, най-близък колега и безценен лабораторен сътрудник в ПроМЕД, който му пицеше да включи лаптопа си и да провери бюлетините на системата — *незабавно!*

Вдигна поглед и видя, че Елинон Сейнт Джон го наблюдава със страх и отчаяние, уплашена, че Джоуи не е негов основен проблем, също както за Макдоналд.

— Ужасно съжалявам, госпожо Сейнт Джон — обясни ѝ той. — Нямах представа, че пейджърът ми е включен. Току-що получих спешно съобщение от сътрудника ми в лабораторията в Олбъни. Много е възможно да е свързано със случая на Джоуи. Трябва да проверя, но ви уверявам, че незабавно ще се върна. И ви моля да не забравяте — усмихна се Брин, — че в момента оздравяването на Джоуи е първата ми и основна грижа.

Брин отиде в съседната стая, седна на бюрото и набра номера на Дрю Лорънс на мобилния си телефон. Отдавна бе минало времето, по което приятелят му обикновено си тръгваше, и все пак още на първото позвъняване му отговори уморен, но енергичен глас:

— Дрю Лорънс, лаборатория „Арбовайръс“.

— Аз съм, Дрю. Току-що получих съобщението ти. В момента водя емоционален разговор с родителите на болното дете, така че трябва да сме кратки. Какво има?

— Джак, знаеш, че нямаше да те безпокоя безпричинно, но тук минава единайсет и отдавна не си се включвал в системата. Получих съобщение на „Сател Лайф“ от Колумбия и още едно от Кентъки. Да, много е важно. — Брин можеше да си представи как седнал пред компютъра си „Хюлет Пакард“, Дрю само с няколко удара на клавишите повиква цялата база данни на ПроМЕД. — Освен това — прибави той, — получаваш всевъзможни спешни телефонни обаждания. Чакай да си извадя бележника от джоба... Да... Търси те жена ти, после и доктор Лоун. Каза, че трябвало да си му отделил някакви средства за следващото четиримесечие и че било спешно. Днес се включи нов член на ПроМЕД — десетхилядният — гимназист от Бруклин, казва се Бъргър. Прати ни изрезка от вестник за нещо, което прилича на инцидента с пчелата убиец в Тексас от април. Само почакай да я видиш. Мисля, че би трябвало все още да тече по ПроМЕД.

— Хайде, Дрю, и преди сме имали такива случаи.

— Да, но този е по-странен.

— Извинявай, но трябва да привършвам. Налага се да се върна при родителите.

— Наистина трябва да прочетеш съобщението от Кентъки — става дума за масово измиране на коне. Причината не е известна. Телефонира някой си доктор Инък Тъкър. Според него можело да е някакъв вид бяс. Искан да разговаря с теб. Познаваш ли го?

— Тъкър е един от най-опитните ветеринари от старата школа в Америка, Дрю. През седемдесетте беше заместник-министър на здравеопазването и има трудове за болестите, предавани от животни на хора.

— Заместник-министър?

— Да — мрачно отвърна Брин. — После, когато на власт дойде Рейгън, изчезна в частния сектор, също като много от най-добрите хора в Центровете за контрол на заболяемостта. Щом ни се обажда, наистина трябва да е нещо необичайно.

Уважението му към ветеринаря бе оправдано. Той беше всепризнат специалист по странните болести, пренасяни от животни и понякога заразяващи хора.

— Доктор Тъкър е пратил и плик с надпис „Лично“ и с обратен адрес в Луисвил.

— При теб ли е? Добре, отвори го да видим какво е.

Брин чу шумоленето от разкъсана хартия и след секунда Лорънс му каза:

— Копия от четири статии за конете в стари списания. Тъкър е написал бележка само с няколко думи: „За ваше сведение“. Прати ни също имейл, озаглавен „Спешно за ПроМЕД“.

— За какво се отнася? От часове не съм имал възможност да включа лаптопа си.

— Изглежда, през последните три седмици в шест различни конюшни са умрели седемнайсет състезателни коня. Тъкър моли за съвет. През последните два дни е загубил шест коня. Пише, че е смъртоносна болест без диагноза и сигурно лечение. Местните обявили епидемия.

— Звучи сериозно — отвърна Брин.

— А, между другото — продължи Дрю, — ПроМЕД му препоръчала твоята стара приятелка, онази агресивна телевизионна репортерка Виктория Уейд и тя те търси. — В гласа му ясно се долавяше неодобрение. — Много пъти.

— Вики Уейд. — Брин се опита да не издава привързаността си към нея. — Какво прави там?

— Според нея е поредната измама със застраховки като убийствата на коне в Кънектикът отпреди няколко години. Явно са я пратили да проучи историята. Изглежда, конете не могат да се хранят...

Брин се помъчи да се съсредоточи върху думите на Дрю, но споменът за прелестното лице на Вики Уейд го разсейваше. Не се бяха виждали от години, но той си представяше усмивката ѝ, устните ѝ,

излъчването ѝ, сякаш са минали само дни. Никога нямаше да забрави близостта им и колко малко им бе оставало до пълното щастие, и винаги щеше да съжалява за раздялата им. Любовта му към Вики много се различаваше от чувствата, които изпитваше към жена си Миа Харт, и тази разлика не преставаше да го поразява. Но Вики? Нима не си бе мислил, че отново ще се върне в живота му?

— Някакви идеи? — попита той, като се насили отново да се концентрира върху проблема. — Какво е открил Тъкър?

— Не е много. Единият от трите подложени на аутопсия коня имал доброкачествен израстък в основата на хранопровода, другият — изтъняване на стомашната стена, а третият миаза — инфекцията от ларви на мухи в гънките на стомаха. Нищо, което да обяснява смъртта.

— Ами патологичните данни? — Можеше да чуе как Дрю прелиства страниците.

— Мозъчните проби все още са в процес на анализ. В други райони на Средния запад има аналогични случаи. Причината също не е известна и болестта почти винаги е фатална. А, Джак, носи се слух, че умират и овце.

— Дрю — настойчиво каза Брин, — нахвърляй обобщение на подробностите и го пусни по ПроМЕД със следното заглавие: „ЖИЗНЕНОВАЖНО: каква е причината за масовото измиране на коне в Кентъки?“.

Преди да си тръгне от лабораторията, Лорънс щеше да включи в доклада на ПроМЕД пълен списък на симптомите и лабораторните резултати. Щяха да го прочетат всички членове на системата. Често се случваше ветеринари да дадат отговор на проблем, озадачаващ хуманните лекари. На Брин и Дрю им се искаше при тях да членуват повече специалисти като Тъкър.

Тези пренасяни от животни болести плашеха Лорънс: инфекции, които се предаваха между различните видове и заразяваха хора. Междувидовото заразяване от маймуна на човек като в случая със СПИН представляваше един от най-непредсказуемите, най-неизбежни и най-смъртоносни начини за разпространение на тези патогени — мнозинството от така наречените „нови“ болести. Всеки ден ученият работеше с огромни количества проби. Никой не знаеше какви опустошения могат да предизвикат и какви човешки органи ще поразят. В приемниците, които не притежаваха нито унаследен, нито

придобит имунитет, можеха да проникнат сложни нуклеотиди, способни да действат без предварително определена цел. Пораженията, които бе в състояние да нанесе дори само един-единствен животински вирус, еволюирал в продължение на милиони години в изолирана маймунска популация в централна Африка, щяха да са катастрофални, ако се разпространеше сред населението на Манхатън.

— Това ще е нещо ново, Дрю. Каквото и да открие Тъкър. Той отлично го разбира и щом проблемът го е смутил, надявам се, че ще получим малко помощ от нашите приятели.

Съвсем малко специалисти имаха възможност да си сътрудничат помежду си. ПроМЕД представляваше първият форум за размяна на информация между експерти, ветеринари, лекари, биолози, ентомолози и учени, занимаващи се с инфекциозни болести.

Брин се зачуди колко време ще мине, докато получат първия отговор и докато конете престанат да умират. Други членове на ПроМЕД скоро щяха да започнат да му пращат предположенията си и едно от тях щеше да се окаже ключът.

— Ти можеш да се надяваш, Джак — кисело отвърна Лорънс. — Аз обаче ще се моля.

— Добре, Дрю, аз също. Виж, наистина трябва да свършвам. Благодаря, че използва пейджъра. Доскоро. Извинявай, че те задържах толкова до късно.

— Не, Джак, почакай. Страхувам се, че запазих най-лошото за края. Просто влез в ПроМЕД. Вече пуснах съобщението. Най-добре да го погледнеш.

— Ще се включа веднага.

— Чудесно.

— Лека нощ, Дрю. — Той затвори мобилния телефон и взе лаптопа си.

Разговорът с Брин остави Дрю Лорънс ужасно обезпокоен. Нетърпението и разсеяността на Джак бяха очевидни и той изобщо не беше споменал за случая с момчето на Сейнт Джон, което не вещаеше нищо добро. Дрю познаваше приятеля си също толкова, колкото и самия себе си, и винаги разбираше, когато нещо не е наред.

Едър и як афроамериканец с вроден артрит на лявото бедро, набожен баптист, Лорънс винаги бе приемал недъга си като божествено предизвикателство и на четиринайсетгодишна възраст се беше заклел да не позволи на хроничната болест да го направи непълноценен. И още тогава бе решил да успее в живота. Спортът, разбира се, автоматично отпаднаше и той избра науката.

Дългогодишен жител на Харлем, Дрю се колебаеше да се премести със семейството си в Олбъни, когато лабораторията на щатския отдел по здравеопазване в Уъдзуърт му направи неустойимо предложение. Жена му Илис напусна работа, макар че активно участваше в социалното движение на чернокожите и помагаше за възстановяването на красивата стара баптистка черква на две преки от сградата на щатския парламент. Синът му Али учеше в юридическия факултет на нюйоркския университет. Въпреки хроничното заболяване и куцането, Дрю Лорънс се смяташе за голям късметлия.

Тези мисли се въртяха в главата му, когато малко по-късно изключи компютъра си, съблече лабораторната си престилка, отвори бележника си и драсна ченгелче до съобщенията на Виктория Уейд. Нямаше навик да се бърка в чуждите работи, но знаеше достатъчно за връзката на репортерката с Джак Брин, както и за нестабилното състояние на брака му, за да се тревожи, че Уейд, изглежда, се завръща на сцената.

— По дяволите! — Това беше най-грубият израз в речника му и изречени от този внимателен човек, двете думи имаха огромна сила. — По дяволите! — Той обърна на нова страница, записа си бележка за пчелите и я подчерта. Ужасно му се искаше да разкаже на Брин за съобщението на онова хлапе Бъргър. Приятелят му щеше да се заинтригува.

Джак не искаше да кара семейство Сейнт Джон да го чака, но след разговора с Дрю трябваше да влезе в ПроМЕД и да прочете двете нови съобщения.

Първото идваше от стария му приятел Карлос Гарсия, който работеше в СЗО в Женева. Докато четеше, очите му се разшириха. През по-голямата част от полета беше проучвал данните за състоянието на Джоуи Сейнт Джон и бе пропуснал не само

инцидентите с конете. Онова, което ставаше в момента в Колумбия, беше много по-ужасно. Гарсия съобщаваше за епидемия. Колумбийските лекари лекували хиляди болни селяни. Брин бързо плъзна поглед по информацията.

Джак, моля те, пусни следния текст в ПромЕД: Ла Гуахира, Колумбия.

250 хил. души са изложени на растящата епидемия от тропическа треска, вече усложнена от хеморагична треска и шокос синдром. Епидемията е извън контрол... болниците са препълнени... През последната седмица са починали поне 13 хил. души... Неизвестен, но огромен брой жертви сред местното население, главно сред децата... Районите на размножаване на комарите все още не са определени... Болестта ще се разпространи до Карибите... Отчаяно е необходима помощ...

Карлос Г.

„О, не — помисли си Брин, — не може да са се заразили толкова много хора.“ Защо не му бяха повярвали? Господ да им е на помощ на бедните колумбийци... Той поклати глава. Дрю го бе потърсил с основание.

Той бе предрекъл това развитие на събитията преди две години, когато беше посетил района. Тогава все още наивно вярваше, че бизнесът в Америка се вълнува от Третия свят и наистина смяташе, че въгледобивната компания ще се вслуша в съвета му и няма да построи пътя с „канавки“ от двете страни. Но те го бяха направили — стотици километри идеално място за развъждане на комари. И ето че тази епидемия се дължеше на разпространявани от комари вируси: засега хеморагична треска, която най-вероятно щеше да бъде последвана от жълта треска. Чувстваше се ужасно, че се е оказал прав на такава цена. Второто съобщение гласеше:

Джак Брин,

Моля да дойдете в района на Луисвил, за да помогнете за проучването на епидемията по конете, за която беше съобщено в ПроМЕД. Ще уредим пътуването Ви. Благодаря за помощта Ви. Виктория Уейд Ви праща горещи поздрави.

Доктор Инък Тъкър.

— Вики, Вики! — Брин се подсмихна. — Винаги в търсене на горещата новина!

— Какво правите, доктор Брин? Със съпруга ми не сме ви повикали тук, за да си играете на компютърни игри!

Джак едва не подскочи, когато чу зад себе си гласа на Елиноор Сейнт Джон. Той се обърна и я погледна смутено.

Изписалият се на лицето ѝ гняв вече се заместваше с мъка.

— Извинете, доктор Брин — каза тя. — Забележката ми беше излишна...

— Не, не, госпожо. — Той се изправи и извинително махна с ръка. — Съзнавам, че не съм ви помогнал много — засега, но ако седнете, бих искал да ви покажа какво правя. Имам доброто предчувствие, че можем да го използваме, за да помогнем на Джоуи.

— Доктор Катрини каза, че можем да разчитаме на вас. Увериха ни, че сте най-добрият.

— Не, не съм по-добър от всеки друг сериозен учен. Ползвам се с това име само защото ме подкрепят много всеотдайни хора. Аз съм също толкова добър, колкото мъжете и жените, които сътрудничат на ПроМЕД.

Брин ѝ придърпа стол, после ѝ обясни, че чрез ПроМЕД само за минути получава достъп до хиляди лекари в целия свят.

— С пълна дискретност — продължи той — мога да им разкажа всичко за случая на Джоуи. Стотици специалисти ще ни помогнат с нови идеи, дори с диагноза, госпожо Сейнт Джон.

— Наричайте ме Елиноор. В това ужасно положение официалността ми се струва абсолютно ненужна.

— Съгласен съм, но само ако вие ме наричате Джак — усмихна се вирусологът.

— Договорихме се. — Тя също едва не се усмихна. — Е, Джак, как можете да направите всичко това с тази малка машинка? — Елинол Сейнт Джон все още не бе убедена.

— На първо място, Елинол — започна Брин, — както вече ви казах, през целия полет проучвах данните за състоянието на Джоуи, които доктор Катрини ми прати в Ню Йорк. Сега ги прехвърлих в един файл. Прегледах всичко — лабораторните, рентгеновите, скенерните и магнитнорезонансните резултати. Тази вечер и утре сутрин ще добавя най-новата информация от лабораторията на „Сейнт Рош“. Вижте.

Той й показва файловете с всички данни за болестта на Джоуи.

— Така че с ваше разрешение съм готов да кача случая в ПроМЕД и да поискам помощ от всички възможни места.

Лицето й просия от тази перспектива.

— Разбира се. Само побързайте!

След като придружи молбата с иконката за спешност, Брин посочи екрана.

— След минути специалисти от над сто и четирийсет страни ще се заемат със случая на Джоуи. Други вирусолози като мен, някои от най-добрите епидемиолози, експерти по заразни болести, микробиолози, ентомолози, ветеринари...

Той набра последните командни кодове, които освобождаваха целия информационен поток, и едва после забеляза, че Елинол се е вцепенила от страх.

— Елинол! Елинол! Какво има? — попита Джак.

— Ветеринари — монотонно повтори тя. — Каза „ветеринари“, нали? — И когато Брин кимна, тя буквално се разтрепери. — Ветеринари. О, господи. Зоопаркът! Ами ако наистина е от зоопарка?

Докато Брин работеше с лаптопа, а Елинол го наблюдаваше, Катрини им донесе вода с лед. Тя му благодари и отпи голяма глътка. Фактът, че ученият пращаше данните за Джоуи по компютърната мрежа, й подежда успокоително и напрежението в стаята започна да се разсейва. Макдоналд енергично успокояваше Джоузеф Сейнт Джон, който скоро се приближи и постави ръка на рамото на жена си.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Брин той.

— Не, засега това е всичко. — Когато вирусологът се изправи, Сейнт Джон стисна ръката му.

Брин и Катрини разбираха твърдостта на родителите. Щом научиха какво са направили и какво продължават да правят за детето им лекарите, тази твърдост най-после се бе превърнала в доверие.

— Ако нямате нищо против да ви оставя — каза Брин, — бих искал незабавно да ида в болницата, за да видя Джоуи лично.

— Разбира се, доктор Брин. — Госпожа Сейнт Джон протегна ръка към телефона.

— Ще съм ви извънредно признателен, ако някой ме закара дотам — призна ученият. — Не съм подготвен да шофирам по тукашните магистралаи.

— Естествено. — Катрини взе куфарчето и ключовете си. — Аз ще ви закарам.

— В такъв случай ще пратя лимузината да ви върне, доктор Брин — настоя Елинон Сейнт Джон. — Багажът ви вече е в апартамента ви. — Забелязал, че тя отново вкопчва ръце една в друга, Джак разбра, че няма смисъл да възразява.

Преди да излезе, Катрини настоя съпрузите да се приберат в Ла Хоя и да си починат, като им обеща да им телефонира веднага щом научи нещо.

Катрини летеше по лъкатушния път като пилот от Формула 1, със сто и четирийсет километра в час. Когато стигнаха до моста Коронадо, Брин се чувстваше почти в безтегловност.

— Намали, Винс. Хайде. Ще се блъснем някъде.

— Добре дошъл в Калифорния, Джак. Тук всички шофират така. Аз просто се вместиам в пейзажа. А и повечето полицаи в Сан Диего познават колата ми. Не се безпокой. Но защо Елинон бе толкова разстроена?

— Заради животните — отвърна Брин. — Тя страда от нещо като фобия от дребни животни. И не позволява на Джоуи никакви домашни любимци. Когато осъзна, че се свързваме с ветеринари, фобията ѝ се задейства и тя започна да ми разказва за зоопарка. Записах всичко. Във всяко животно в зоопарка тя вижда потенциална бомба със закъснител.

— Кой може да я обвинява, Джак? Този случай ме кара да се чувствам като първокурсник. Дали не може наистина да е болест, предавана от животни?

— Не се сещам за нищо конкретно — замислено рече Брин. — В зоопарка момчето очевидно се е отделило от учителката, но мисля, че има и друго. Според мен обаче Елинор е на ръба на нервния срив. Ако познаваш личния ѝ лекар, трябва да се свържеш с него.

Катрини кимна, после се върна на темата за Джоуи.

— Ами някаква отрова? Може би пестицид?

— Съмнявам се, прилича ми на инфекция, Винс — каза Брин, докато лекарят влизаше в паркинга и изключваше двигателя.

— Ела да се качим горе. — Катрини изскочи от автомобила и посочи към пътя. — Виж, пристига и лимузината. Казах ти, тук всички шофират като мен.

Брин се усмихна, измъкна се от колата и последва педиатъра към служебния вход. Катрини махна с ръка на пазача и поведе Джак към интензивното отделение.

Джоуи Сейнт Джон спеше. Винс отвори дебелата папка с медицинските му данни и систематично ги прехвърли. Зад лекарите стояха две сестри.

— По дяволите, кръвните проби още не са готови, а резултатът от биопсията ще пристигне чак утре. — Брин усети напрежението на Катрини, докато преглеждаше бележките на сестрите.

— Изглежда обезводнен. Получавал ли е течности през устата? — попита вирусологът.

— От вчера е на системи. Жизнените признаци са стабилни. — След миг Катрини озадачено подсвирна. — Левкоцитите са двацет и седем хиляди, въпреки промяната на антибиотиците.

— Виж превръзката, Винс. Струва ми се, че трябва да се смени. — Брин посочи гърдите на момчето.

Една от сестрите подаде на педиатъра латексови ръкавици. Той си ги сложи и внимателно свали бинтовете. Другата сестра му протегна малка кърпа и взе старата превръзка.

— Според картона са я сменили само преди час, но виж, Джак.

Малкият разрез, който Макдоналд бе направил, беше затворен с три шева с черни копринени конци, изпъкнали навън, сякаш подложени на натиск отвътре. От всеки шев се процеждаше гъста зеленикава гной.

— Стейси — нареди Катрини, — незабавно смени превръзката. — Една от сестрите побърза да донесе нов бинт. — Загазили сме,

Джак. Нищо не помага на детето. Слава богу, че се държи. — Той подаде картон на другата сестра. — Повикай ме, ако има нещо ново. Веднага да му се направи рентгенова снимка на място. Състоянието му е прекалено критично, за да го пращаме на скенер. — Лекарят уморено се обърна към Брин. — Най-добре да си починем, Джак. Искаш ли да преспиш у нас? Само на няколко преки е.

Брин му благодари за поканата, но каза, че ще се чувства по-удобно в хотела. Благодарил пак за поканата, обеща да дойде в болницата в шест сутринта, спусна се с асансьора в гаража, с облекчение се излегна на задната седалка на лимузината и най-последно протегна крака.

Сряда, 17 юни

Сан Диего

23:00 ч.

По обратния път Джак сравняваше богатия елегантен интериор на автомобила с бедния си тесен кабинет в Ню Йорк. Честно казано, малко се срамуваше от хаоса, в който го бе оставил, след като се наложи толкова неочаквано да реагира на личната молба на губернатора да помогне на детето на Сейнт Джон. Уф, онова бюро: учебници, списания, разпечатки, ръкописни доклади, факсове, електронна поща и планини от бележки преливаха от бюрото на пода. Слава богу, че Дрю Лорънс нещо командваше парада в негово отсъствие. Всъщност, слава богу, че му се бяха случили толкова много неочаквани неща.

Докато гледаше ивиците сребриста лунна светлина, които блестяха по абаносовата повърхност на океана, Брин се замисли за странните обрати в живота си след кошмарното си детство. Когато защити докторските си дисертации, първата, в Кеймбридж и втората в Университета на Вирджиния, той постъпи в Световната здравна организация в Женева, време, за което по-късно никога не съжаляваше. Беше посетил много от най-очарователните места на света — от забравени от бога пустини до райски кътчета. Често четеше лекции в Швейцарската академия на науките и съветваше лекари и държавни глави, отчаяно обърнали се към СЗО за помощ.

Бе лелял с частни самолети много преди да го повика семейство Сейнт Джон, беше спал както в президентски дворци, така и в жалки селски болници. Обучаваше лекари по цялото земно кълбо, само за да види мечтите им и самите тях погубени от безсмислени геноцидни войни. По онова време се посвещаваше изцяло на работата и семейството не означаваше много за него.

Внезапно на трийсетгодишна възраст се влюби и се ожени за изящната си русокоса лабораторна асистентка Лайл Баркли. Двамата отлично се сработваха и това го убеди, че могат да живеят заедно. Оказа се точно така. Светлите първи дни на брака им изобилстваха с работа и удоволствия. Дори вече мислеха за деца, когато Лайл бе блъсната от автомобил при пресичане на кръстовище. За Джак слънцето като че ли завинаги угасна. Отначало се уединяваше и криеше мъката си, отново отдавайки цялото си време на науката.

После, след продължителен и болезнен период на пречистване, се случиха четири щастливи събития. Първото, което го прати в Америка и го откъсна от лошите спомени, беше предложение от шефа на здравния отдел на щата Ню Йорк за работа като главен вирусолог в престижната щатска лаборатория по заболявания, предавани от животни. Кабинетът и работните му помещения се намираха на петнайсетина километра западно от Олбъни — комплекс от сглобями едноетажни сгради, свързани с покрити галерии, които водеха към стара фермерска къща със здрав каменен комин, целият обвит в бръшлян. На запад се разкриваше прекрасна гледка към планината Адирондак.

Лабораторията беше всичко друго, но не и спокойно място. В нея имаше изолационни помещения, използвани от здравния отдел на Щата за хоспитализиране и диагностициране на различни „горещи“ заразни агенти: бяс, хантавируси и други смъртоносни микроорганизми, пренасяни от насекоми.

Вторият дар на съдбата бе Дрю Лорънс. Като по-млад той беше работил като лаборант в нюйоркския медицински колеж при доктор Айлийн Халси, широко известна като „царицата на фекалиите“ и най-добър паразитолог в Америка. Халси години наред бе напътствала Дрю. След смъртта ѝ той реши да потърси работа в друг град и грижливо избра най-добрата лаборатория в щата Ню Йорк няколко години преди пристигането на Брин.

Двамата работеха рамо до рамо като равни. Лорънс вече имаше също толкова познания по епидемиология и вирусология, колкото и по паразитология след обучението си при Халси.

Третата удивителна възможност, споходила Джек Брин, беше ПроМЕД. Като неин ръководител, той следеше постъпващите съобщения за спешни случаи и ги проверяваше. Възхищаваше се на системата не само защото позволяваше почти мигновена размяна на информация за новопоявяващи се болести, но и защото не бе обременена с досадния държавен контрол. Именно Брин измисли думата „бюрократопатология“ за болестта, предизвикана по-скоро от намесата на държавни чиновници, отколкото от микроби. Добрите намерения наистина прокарваха пътя към ада, мрачно си помисли Джек. Епидемии, глад, граждански войни и много други неща — той ги виждаше всеки ден.

От всички лекари и учени, свързани в системата по целия свят, Брин пръв четеше „Списъка на ужасите“, както сам го наричаше. Той го редактираше, понякога късно вечер, седнал пред домашния си компютър. В резултат често се налагаше да вдига тревога за поредната криза. Дори Миа, жената, която щеше да му стане съпруга, лекарка и отзивчиво човешко същество, се дразнеше от безкрайните болести и веднъж го нарече Йеремиа, пророк на мрака.

Тя беше четвъртото чудо. Случи се в края на осемдесетте години, когато Джек вече си мислеше, че никога повече няма да се влюби, на конференция на СЗО в Париж. Там чу нейна лекция, която впечатли публиката и най-вече него с разкриването и документирането на поредната смъртоносна зараза, странен паразит, наречен криптоспоридиум, довел до смъртта на много нюйоркчани.

В мига, в който видя тази уверена, находчива, интелигентна и красива брюнетка зад катедрата, тя го плени, дори го уплаши. След края на заседанието той плахо отиде при нея, за да изрази възхищението си. Тя се усмихна, взе ръката му в топлата си, силна длан и срещна погледа му.

Какъв поглед! Чистите ѝ небесносини очи го бяха омаяли завинаги. Миа забеляза силата на присъствието му и вродената му нежност, а Джек видя как от шията ѝ се надига руменина, която заля бузите ѝ и лицето ѝ засия на фона на лъскавата ѝ гарвановочерна коса.

Тя запристъпва от крак на крак. Той сведе очи и забеляза колко е гъвкава, колко изящно движи всеки от своите сто шейсет и седем сантиметра и как тялото ѝ се подчертава от шития по поръчка син делови костюм — сякаш втора кожа, която всеки момент щеше да падне. Дали беше танцьорка, или скиорка?

— СЗО. — Миа погледна визитката, която ѝ бе дал. — От Женева. Никога не съм ходила там. Красиво ли е? — Дълбокият ѝ глас го хипнотизираше. — Чувала съм за фонтаните...

Без да се замисля, Брин ѝ предложи екскурзия до Женева след края на конференцията. Тя прие. И все пак щяха да минат почти четири години преди да се оженят. В някоя от онези нощи толкова далеч от Ню Йорк Брин спеше и с други жени. Но между двамата се роди взаимно доверие и постоянно поддържаха връзка: разходите за самолетни билети и телефонните сметки бяха астрономически. Накрая заминаха за Алпите, където се венчаха. Оттогава бяха изтекли пет години.

Имаше моменти — и Джак отлично го съзнаваше — в които Миа чувстваше, че да е омъжена за него е истинско предизвикателство. Не заради разликата в годините им, факт, който не безпокоеше нито нея, нито него. Тя винаги бе разсъждавала зряло за възрастта си, а Брин се поддържаеше във форма и имаше безкрайната жизненост и свободен дух на двайсет и пет годишен. Миа знаеше, че я обича, знаеше го с абсолютна сигурност, знаеше, че винаги може да разчита на него, знаеше, че споделя живота ѝ с медицината. Доктор Харт знаеше също, че професията им ще отнема огромна част от времето им — време, от което едва ли щяха да се откажат.

Ранното ѝ постъпване в медицинския факултет ѝ беше създадо много проблеми. За да се защити, тя си бе изградила желязна професионална самоличност, която, макар и не сто процента действителна, беше достатъчно убедителна. Странно, той бе единственият, видял истинското ѝ лице — при това още при първата им среща.

Всеотдайна лекарка, Миа завърши тригодишна специализация по инфекциозни болести в нюйоркския медицински колеж, защити дисертация по общественото здравеопазване в Харвард и беше назначена за главен епидемиолог в здравния отдел на нюйоркската община. Открила, че красотата не е недостатък като в университета, само след

две години тя получи повишение и стана първи заместник-началник на отдел. Мнозина от приятелите и колегите ѝ останаха поразени от светкавичното ѝ издигане в бюрократичната йерархия, но в момента, в който тя вече бе овладяла способността да очарова пресата и да се справя с нийоркските висши чиновници, се разрази поредица от епидемии. Когато през 1993-та в Индия избухна чума, някои хора поискаха закриването на международното летище. Харт реши проблема като предложи на кмета всички пътници от Индия да бъдат поставяни под карантина. Справи се и с епидемията на легионелоза в една уестсайдска болница и на циклоспора, причинена от вносни малини, а малко по-късно посочи изпражненията на гълъбите като източник на епидемията на *E. coli* в Гринидж Вилидж.

Харт поиска налагане на вето над възстановяването на исторически ийстривърски фонтан, защото разпръскването на речна вода във въздуха можеше да се окаже прекалено опасно и — след като организира шумна кампания в медиите, достигнала кулминацията си със статията „ТИФ, РАЗПРОСТРАНЯВАН ПО ВЪЗДУХА?“ във „Вилидж Войс“ — накрая одобри плана единствено при условие, че бъде включена система за хлориране. След години на забрава фонтанът беше възстановен и през есента щеше да бъде тържествено открит.

Джак Брин беше женен за изключително влиятелна жена, Миа Харт — за изключително влиятелен мъж. Двамата се обичаха и се желаеха с неугасваща страст, но кариерите им бяха напреднали още преди да се срещнат и работата не им позволяваше да прекарват заедно достатъчно време. Те постоянно се нуждаеха един от друг, но трябваше да се задоволят с брак от разстояние. Освен че през седмицата живееха отделно, пътуванията през уикендите също се превърнаха в обичайна част от живота им. Бяха се научили да четат и работят в движение, защото знаеха, че така спасяват безброй човешки животи не от алчност или за слава.

Брин дори не можеше да пресметне колко милиони хора са изложени на риск, но ясно виждаше опасността, Миа също. Постоянно се появяваха нови вируси: марбург, сабиа, HTLV-I и II, болестта луда крава, борнавируси. Беше се сблъсквал с тях на собствената им територия: през шейсетте години бе провел полеви изследвания в Боливия, по-късно в Судан, Тайланд, Камбоджа, Китай и през 1992 година на езеро Байкал в източна Русия.

Оттогава постоянно пътуваше между Женева, Лондон и Ню Йорк. През годините беше проследявал екзотични форми на живот и бе участвал в кръстоносния поход заедно с някои от най-великите вирусни рицари — Джонсън, Фрейзър, Уудол и Маккормик. Някои се бяха пенсионирали, като стария му приятел Карл Рейдър, докато други все още работеха в СЗО — Ян де Ройтерс в Амстердам, Мат Лиан в Шанхай. След чистката на Рейгъновата администрация в Центровете за контрол на заболяемостта някои изключително способни хора се бяха оказали на улицата и бяха изчезнали, като Франк Бишоп и Тед Камерон. А други, много други бяха умрели, след като се бяха заразили с болестите, които изследваха.

Всички тези блестящи умове се бяха посветили на единствената задача да събират вируси — странните, смъртоносните и особено новите. И сега, след като много от воините бяха напуснали битката, Брин се оказваше почти съвсем сам в търсенето на вируса, който щеше да засенчи HIV и ебола. И макар че даваше всичко от себе си за тази цел, той се молеше на Господ никога да не го открие. Молеше се да не се е натъкнал на него в Ла Хоя.

Когато видя луксозния си апартамент, Джак изпита угризение, че се е съгласил да се откаже от обичайните си задължения и е дошъл в Калифорния по искане на богати и влиятелни хора с болно дете. Само едно болно дете — докато по света имаше милиарди, чиито родители не можеха да си позволят дори лекар, а още по-малко консултант. Но случаят на Джоуи Сейнт Джон бе много странен и именно затова той незабавно го беше включил в ПроМЕД.

Прекалено уморен, за да спи, той си наля пълна чаша двайсетгодишен скоч от бара. После седна до телефона, за да остави на Миа по-топло съобщение от предишното, така че когато на сутринта тя пристигне от града в провинциалния им дом, да я очаква нещо приятно.

Телефонът иззвъня пет пъти, но вместо собствения си записан глас Джак чу съннения глас на Миа.

— Доктор Харт.

За миг Брин си помисли да затвори, за да не безпокои почивката ѝ, но искаше — не, изпитваше неустойима потребност — да я чуе сега.

— Аз съм, Миа. Извинявай, мислех, че още си в града, и исках да ти оставя съобщение.

— Джак. — Тя замълча. Очевидно поглеждаше към часовника на нощното шкафче. — Сега е полунощ. Къде си? — Жена му бавно се разсънваше. — Всичко наред ли е?

Той отпи голяма глътка скоч.

— Не, не е, но аз съм добре, не се тревожи. В Сан Диего съм. Повикаха ме за консултация на дете с много озадачаваща и ужасяваща болест.

— Ти какво смяташ, че е? — Можеше да е сънена, но винаги си оставаше професионалистка.

— Не сега, скъпа, късно е — отвърна Джак. — Не съм имал по-странен случай! Утре сутрин би трябвало да научим повече. Моля се само момчето да е живо дотогава.

— Колко време мислиш, че ще имат нужда от теб? — Той долови в гласа ѝ раздразнени нотки.

— Нямам представа. Виж, мила, наистина съжалявам, че трябваше да замина толкова ненадейно.

— О, Джак, всичко е наред. — Сега усети примирението, което го ужасяваше.

— Благодаря за разбирането — каза Брин, макар да знаеше, че Миа не го разбира напълно. — Целувам те, миличка, и съжалявам, че те събудих. Ще ти позвъня утре, когато имам по-добра представа с какво си имаме работа.

— Почакай, Джак! Не затваряй още. Твоята някогашна любов Вики Уейд просто умира да разговаря с теб.

— За бога, Миа, това е стара история!

— Няма значение. Когато си дойдох, в телефонния секретар имаше поне шест съобщения от нея. Гласът ѝ звучеше почти истерично. Когато позвъни за седми път, ѝ казах, че може да се свърже с теб чрез ПромЕД. Надявам се да нямаш нищо против.

— Естествено, благодаря.

— Това означава ли, че ще се появиш в „Гореща линия“? — В крайна сметка Вики Уейд бе главен кореспондент на телевизионния си канал. — Защото, ако тя работи по проблема, ще започна да ревнувам...

— Съмнявам се. Дрю каза, че звъняла за някакъв нов вирус, с който се занимавала. Кой знае? Но, господи, Миа, нямаш абсолютно никаква причина за ревност!

— Само защото е суперизвестна, суперблестяща, супер връзка и те е гонила години наред ли? Имаш право — засмя се тя, — трябва да изпадна в параноя.

— Стига — подсмихна се Брин. — Знаеш колко много те обичам.

— Зная, зная. Просто започвам да забравям как изглеждаш.

— Скъпа, мисля, че няма да се забавя тук много и после ще можем да останем заедно известно време, да си готвим, да пием шампанско и да се любим пред камината дни наред...

— От твоята уста в божиите уши.

— Точно така. А сега заспивай и не забравяй, че си моята единствена и голяма любов.

— Е, щом казваш, ще започна да събирам дърва за огъня веднага щом затворим.

— Почакай да се съмне. Обичам те, Миа — прошепна той.

— Лека нощ, Джак — отвърна тя и затвори.

Брин потуши нов пристъп на угриzenia с глътка уиски и се загледа в пространството, като се чудеше дали заради спасяването на човечеството си струва да разбие брака си. После отново насочи вниманието си към критичното състояние на Джоуи Сейнт Джон — и угриzenia отстъпиха мястото си на страх.

3.

Четвъртък, 18 юни

Сан Диего

05:50 ч.

Джак Брин пресече фоайето на болницата „Сейнт Рош“, качи се до втория етаж и тръгна по коридора към лабораторията по патология. Надяваше се, че Джоуи е жив, но имаше ужасно предчувствие за резултатите от биопсията.

— Здравсти, Джак! — усмихнато закрачи към него Катрини.

— Здравей, Винс! — поздрави го Брин. Разбираше, че усмивката на педиатъра е само защита срещу страшната неизвестност за състоянието на Джоуи. Кимна към вратата на лабораторията. — Да се надяваме, че с връзките на Сейнт Джон с Всемогъщия можем да разчитаме на малко божествена помощ за момчето.

Катрини тъжно поклати глава.

— Нали прочете картоната му снощи?

— Естествено. Няма синдром на дихателна недостатъчност, така че сигурно не е хантавирус. Но има нещо много странно. Лимфните му възли се увеличават. — Докато вървяха по коридора, Джак попита: — Чете ли новините? Положението става неовладяемо. Изследванията му за коки са негативни, нали, Винс?

— Имаш предвид треската в Сан Хоакин ли? — Катрини го изгледа стъписано. — Да, серологичните изследвания на Джоуи са негативни. Той не е бил в пустинята и няма отоци. Определено няма долинна треска.

— И това е нещо.

— Да — отвърна педиатърът. — Така е... Хей, като италианец и католик, залагам един долар, че дори не знаеш кой е свети Рош.

Брин се усмихна.

— Определено ще забогатееш с един долар, Винс. Никога не съм чувал за него.

— Повечето хора нямат представа, но свети Рош е покровител на болните от чума, бубонна чума. Изместил е съвети Себастиан, който не е успял да помогне много. Мислил ли си за вероятността да е чума, Джак?

— Не, не съм... — призна Брин.

— Не се тревожи — приятелски го потупа по гърба педиатърът. — Засега изследванията също са негативни. Днес няма да се наложи свети Рош да посещава „Сейнт Рош“!

Когато влязоха в лабораторията, един от лаборантите почти извика:

— Вини, доктор Хюбърт има нещо за теб. Ей го там, под качулката.

Катрини насочи Брин към едър мъж, който приличаше на Дядо Коледа в бяла престилка. Приведен над фотомикроскоп, патологът съсредоточено наблюдаваше нещо.

Винс леко, но настойчиво го докосна по рамото, за да привлече вниманието му. Патологът подскочи на столчето си и изненадано ги погледна.

— Доктор Хюбърт — започна Катрини, — това е доктор Джек Брин, вирусологът от Ню Йорк, когото повикаха за консултация Сейнт Джон. Джек, това е Хенри Хюбърт, нашият патолог.

— Радвам се, че и двамата сте тук — намръщено рече Хюбърт. — Хвърлете един поглед на пробата от гърдите на момчето.

— Какво има? — попита Катрини. — Успя ли да го определиш?

— Не, Винс, все още не съм готов да дам становище — отвърна Хюбърт, — но е нещо лошо. Уплашен съм. Изглежда, този път наистина си имаме работа със смъртоносен микроорганизъм. Той не може да знае, че изяжда друго живо същество, за да живее, но е така.

Педиатърът погледна през микроскопа — хиляди мънички неща, сякаш замръзнали в синкаво желе, които за лаиците приличаха на бонбони. За специалиста те бяха грам-позитивни — малки смъртоносни сферични убийци, някои продълговати, други с форма на гюлета.

Катрини остана поразен — през всичките години, откакто работеха заедно, никога не бе виждал такъв ужас в очите на стария патолог.

— Ако се окажа прав — продължи Хюбърт, — никой, абсолютно никой в Съединените щати не е виждал това от много десетилетия... Разбирате ли, в пробите на момчето нямаше признаци за злокачествени клетки, затова реших първо да потърся бактерии...

— Добре. — Винс зачака да чуе останалото, докато патологът му подаваше второто предметно стъкло.

— Всички посевки за плесен още съхнат, но е ясно, че нямаме работа с коки. Не е болестта на Ходжкин, нито лимфома или левкемия.

— Това е чудесно, нали? — попита Катрини.

— В известен смисъл — мрачно отвърна Хюбърт. — Но реших да направя бърза проверка за бактерии. Леле! Това нещо е грам-позитивно и възпроизвежда спори.

— *Bacillus subtilis*? — предположи Катрини. — Или *Clostridium*? Хюбърт изхъмка.

— За бога, Хенри, ако не е това, какво друго? Допреди два дни хлапето си беше съвсем здраво и няма HIV, така че едва ли е *subtilis*. Ами *Actino*?

Хюбърт се наведе над съседния микроскоп.

— Не, мисля, че не е. Погледни това. Няма серни гранули. Трябва да ти кажа, че съм напълно озадачен. Нашата лаборатория е клас две. — Той поклати глава. — Тази предпазна качулка върши работа за повечето неща, но за да съм сигурен, ще вкарам това предметно стъкло в нея и лично ще го обработя. Ще се обадя в здравния отдел на Сан Диего. Може би ще решат да се свържат със Сакраменто — или с каубоите от Центровете за контрол на заболяемостта.

— Господи, не! — избухна Катрини. — Не и федералните! — Пред очите на педиатъра започнаха да растат планини от бумажни, черна работа, която щеше да му попречи да се грижи за пациентите. — Защо да викаме федералните? Хората от щатския здравен отдел са адски добри. Повечето идват от ЦКЗ.

Хюбърт не отговори. Взе предметното стъкло от микроскопа, постави го в малка стъклена паничка, стана и отиде до „качулката“, която приличаше на димоотвод за голяма печка. Вентилаторът всмукваше въздуха от машината и отнасяше всички въздушни микроорганизми нагоре към филтъра на тавана — и оттам през

лабиринт от тръби навън в чистия топъл калифорнийски въздух. Всички опасни бактерии оставаха във филтъра.

Службата за професионална безопасност и здравеопазване — СПБЗ — изискваше входните отвори на вентилаторните шахти на болницата да са на не по-малко от трийсет метра от изходните, за да се предотврати разпространяването на зараза в болничните отделения. Специалистите от СПБЗ бяха открили, че с чистия въздух обратно наистина могат да проникнат организми, изхвърлени от лабораторията по микробиология. През годините преди това се бяха разболявали десетки лекари, сестри и дори пациенти.

Патологът очевидно мислеше за най-лошия случай. Прехвърлянето на опасността от биологична лаборатория клас две в клас три предполагаше, че имат работа с микроорганизъм от рода на чумата. Всяко следващо равнище означаваше по-сериозна заплаха.

— Ще трябва да почакате малко — каза Хюбърт, докато наблюдаваше пробата. — Ще ви съобщя веднага щом определя това нещо. Може да опитаме да ускорим развитието на културата, но предпочитам да го направят в Сакраменто. Прекалено е опасно. — Той се обърна към Катрини. — Какво давате на детето?

— Флоксацилин.

— Добре. Спектърът му покрива почти всичко — отвърна патологът, но Брин забеляза, че челото му сякаш се запоти.

В този момент в стаята влезе млада сестра — носеше предметно стъкло, сякаш бе скъпоценен накит.

— Доктор Хюбърт, доктор Алварес иска незабавно да погледнете това. От спешното отделение е. Сестрата праща още проби и развита култура, но доктор Алварес иска веднага да разбере какво е това. Приели са момиче в ужасно състояние...

Брин и Катрини се отдръпнаха. Хюбърт хвана стъклото с палец и показалец.

— Откъде е? — попита той, докато се насочваше към няколко метални табли, наредени до бинокулярен микроскоп. — Над или под кръста? Каква е историята на болестта?

— Не зная — призна сестрата. — Старшата ме видя да минавам, после доктор Алварес се развика. Искаше някой незабавно да го донесе. И тя го даде на мен.

Хюбърт видимо се ядоса.

— Кажете ми само дали сте видели пациентката и откъде Алварес е взел пробата!

— Видях я, разбира се — отвърна младата жена. — Беше ужасно. Имаше й нещо на очите — доктор Алварес каза, че можело да й направи енуклеация. Тийнейджърка — халки на носа, обеци, всевъзможни пръстени, черен лак за нокти и червено-зелена коса. Адски е зле. Видях доктор Алварес да почиства някаква черна гной от лявото й око. И имаше черни петна по шията — като бенки или кърлежи, но не бяха такива. Това е.

Патологът поклати глава и няколко секунди поддържа предметното стъкло в ниска мензура с прозрачна течност. После го постави поред в още две.

Брин кимна. Разбираше, че Хюбърт прилага бърз и лесен метод за оцветяване на бактерии, и знаеше, че има само две възможности — пробата да е грам-позитивна или грам-негативна. Грам-негативното оцветяване не бе негативно в обичайния смисъл, а означаваше, че бактериите са се оцветили в червеникаво.

Всички медици бяха наясно, че най-сериозните бактериални инфекции са грам-негативни: бактерии, идващи от червата. Подобно на салмонелата, повечето от тях бяха ентероорганизми. Ако успееш да проникнат в кръвта, по-токсичните предизвикваха сепсис и смърт. Други, не толкова опасни видове, живееша по кожата, особено под кръста, и обикновено не причиняваха проблеми.

Тъй като тази проба беше от око, Брин знаеше, че навярно ще е грам-позитивна. Докато Хюбърт я размахваше във въздуха, за да я изсуши, вирусологът предположи, че става дума за стрептококи, но можеше да е някой от наскоро появилите се видове устойчиви на антибиотици и смъртоносни стафилококи, които отново събуждаха у младите лекари уважение към древните им врагове — причина за циреи, а в подходяща среда и за токсичен шок синдром. Стрептококите водеха до болно гърло и бързо разпространяващи се кожни инфекции, известни като целулит. По-дълбоко проникващите стрептококи причиняваха „разяждащи плътта“ инфекции и пневмония като онази, убила създателя на Мъпет Шоу Джим Хенсън.

— Да видим сега. — Патологът внимателно постави сухото предметно стъкло под трети микроскоп и го фокусира. — Значи Алварес очаква незабавен отговор, нали така казахте?

— Да, докторе — отвърна сестрата. — Когато тръгнах насам, беше в спешното отделение.

Хюбърт настрои микроскопа, капна малко мазнина в пробата и фокусира окулярите. Като леко въртеше две малки копчета и напрегнато наблюдаваше, той местеше стъклото под обектива.

— Много интересно — рече патологът, изправи се и отиде при микроскопа клас три, онзи с пробата на Джоуи. Погледна я, не каза нищо и отново се наведе над второто предметно стъкло.

— Много интересно. — Повтори го съвсем сериозно и Брин долови в гласа му нови нотки — вече не професионално любопитство, а истински страх.

— Изглеждат еднакви — каза накрая Хюбърт и се завъртя на столчето си към тях. — Бих се обзаложил, че микроорганизмът от пробата на Сейнт Джон е същият, и това изобщо не ми харесва. — Той отново погледна през окуляра. — И двете проявяват характерни конфигурации с форма на бамбук. Ясно е... Вижте, ето нова група.

— Но това заключение не може да се потвърди само с материал, наблюдаван в мазнина — прекъсна го Брин. Отлично знаеше, че повечето бактерии изглеждат еднакви, независимо дали са червени, или сини, коки или пръчковидни. — Какво ви кара да смятате, че случаят на момчето по някакъв начин е предизвикан от същия организъм?

— Дългогодишната ми работа ме е научила да мразя тези гадинки — отвърна Хюбърт. — И макар че „Справочникът на Бърджи“ определя само две-три форми и два цвята, аз със сигурност мога да различа морфологични особености, които дори не се споменават в Библията на бактериолога.

За да докаже думите си, той посочи към микроскопа.

— Бактериите в двете проби имат големи пръчковидни тела. Не могат да се объркат. Сред тях има и спори. Големи тлъсти спори — приличат на бомби със закъснител, каквито са всъщност. Убедете се сам.

Джак се наведе, опря лакти на плота и впери очи в пълчищата тъмносини точки. Приличаха на издължени патладжани, леко извити в единия край. Той примижа и настрои фокуса. Тук-там сред тях се виждаха сферични форми, малко по-големи от бактериите, но с много по-гладка повърхност.

Страхът, който изпитваше, внезапно се превърна в гняв, после в непреодолима ярост: намираше се само на сантиметри от врага. Тези мънички създания бяха безсмъртни и спокойно можеха да спечелят войната.

Джак с ослепителна яснота си спомни обръщението на Джошуа Ледърбърг^[1], произнесено преди няколко години в Медицинската академия: „Те имат гени, ние имаме мозъци, но не зная кой ще победи накрая“. Самият Брин разбираше, че е прекалено късно — вече се бе изложил на опасност от зараза.

— Винс — обърна се той към педиатъра, — тези по-големите, с гладките очертания, са спори... Точно както каза доктор Хюбърт.

— А точно тези спори — прибави патологът, — са гладки, защото имат допълнителна защитна обвивка от полизахариди. Това ги прави устойчиви на замръзване, високи температури и разбира се, на антибиотици. Докато решат да излязат от спорите, има някакъв шанс. Но големият въпрос е кога ще го направят. Може да е след години... — Той замълча и се замисли за миг. — Но все пак не мога да определя какво е това нещо. Съжалявам, просто нямам представа...

— Но не можеш да държиш човек на антибиотици години наред! — настоя Катрини.

Вместо да му отговори, Хюбърт се обърна към сестрата.

— Ще позвъня на Алварес в спешното. Номерът беше 2224, нали? — Тя кимна и патологът го набра.

Докато държеше слушалката на ухото си, той посочи предметните стъкла.

— Ще пратя новите проби от момичето в Сакраменто. Те вече работят по културата от Сейнт Джон. Ще ги получат утре сутрин. Междувременно ще продължа тук... — Отговориха му и Хюбърт послуша, после изруга. — Момичето е получило пристъп. Алварес го е вкарал в интензивното.

По интеркома прозвуча спешно повикване на невролог и неврохирург. Брин се извърна от микроскопа, обезпокоен колкото от видяното, толкова и от чуто, и настойчиво се обърна към Катрини:

— Винс, много е важно да научим дали между новопостъпилата и Джоуи Сейнт Джон има нещо общо. Трябва веднага да разберем. Как можем да го направим? Къде са родителите на момичето? Може ли някое от децата изобщо да говори?

Педиатърът незабавно тръгна към вратата.

— Първо ще открием Алварес. Искам да видя това момиче. В същото време можем да проверим при Джоуи. Ще се обадя на някои хора. Имаш право, Джак. Хайде да видим дали момичето може да ни каже нещо.

Когато вратата на лабораторията се затвори зад тях, Брин погледна Катрини право в очите.

— Хюбърт е добър специалист, Вини. Ако е прав и тези две деца са се заразили с едно и също, най-добре някой да позвъни в другите болници. Възможно е да има и други случаи.

Когато я приеха в „Сейнт Рош“, Джоди Дейвис имаше силна треска и температура четирийсет градуса и половина. В спешното отделение беше започнала да бълнува, да крещи и да размахва ръце. Когато Брин и Катрини стигнаха в интензивното, вече се бе укротила. Алварес ѝ беше направил инжекция с валиум и дишането ѝ изглеждаше почти нормално.

Дългата ѝ коса — хаос от сплъстени зелени и червени кичури — бе пръсната върху възглавницата. Най-ужасяващи бяха очите ѝ. Сестрите никога не бяха виждали такова нещо.

Бяха подути и гноясали, с големина и цвят на гнили сливи. Заради подуването дебелите зеленикави клепачи бяха широко отворени и двете зеници гледаха право напред, без да виждат. Ирисите бяха тъмнолилави, роговицата — кървава и разкъсана. От ъгълчетата на очите и от всяко разкъсване сълзеше кафява течност и китките на момичето бяха завързани, за да не докосва лицето си. Джоди немощно се помръдваше. Раните ѝ очевидно бяха ужасно болезнени и тя постоянно повтаряше, че била простреляна — простреляна в очите.

Вниманието на Катрини беше привлечено от една сестра, която му правеше знаци през стъкления прозорец с телефон в ръка. Педиатърът и Брин излязоха от стаята. Звънеше Хюбърт и двамата чуха ужасяващото му съобщение:

— Винсънт, веднага вкарай пациентите в изолатора. Левкоцитите на момичето са скочили на петдесет и пет хиляди и има токсични грануляции. Направила е левкемоидна реакция и виждам пръчковидни бактерии.

Катрини затвори и се втурна обратно вътре. Джоди се гърчеше, шията ѝ се оголи. По горната част на гърдите ѝ имаше пет-шест черни рани, от които течеше отвратителна зеленикава гной. Охлузни, прободни рани? Той отново погледна. Не, бяха... циреи — големи гнойни циреи, които се появяваха по гърдите и подмишниците ѝ.

— Сложете си маски! Сложете си маски! Пациентката може да има чума! — извика педиатърът, докато бързаше към изолатора, където лежеше Джоуи.

Брин протегна ръка и го спря.

— Не, Винс! Това не е чума. Виждал съм безброй случаи в Камбоджа... И не изглеждат така. Помисли малко. Чумата не образува такива спори. Това е нещо друго, нещо по-ужасно. Незабавно ни трябва лабораторните резултати.

Преди Катрини да успее да отговори, по коридора при тях дотича задъхана служителка.

— Ох, доктор Катрини, толкова се радвам, че сте тук. Пак се обади доктор Хюбърт. Нареди веднага да ви открия. Позвънили са му от Сакраменто.

— Какво е съобщението?

— Антракс — каза тя.

— Боже мили, антракс! — възкликна Брин, рязко се завъртя и погледна през стъклото към момичето.

Катрини се присъедини към него и двамата видяха как се отприщват адските порти.

Две медицински сестри, нито една от които с изолационна или дори само с обикновена хирургическа маска, се опитваха да задържат Джоди неподвижна, но изведнъж отскочиха назад, сякаш тя бе избухнала в пламъци. Тя закрещя като обезумяла, отметна глава и изви гръб. Непрекъснатият ѝ вой ставаше все по-висок, от очите, ушите и носа ѝ бликнаха тънки струи кървава течност. Викът ѝ секна и момичето се задъха. Накрая сърцето ѝ започна да отказва. Докато персоналът на интензивното отделение припряно навличаше престилките и маските си, Джоди потръпна и умря.

Именно последният ѝ вик извади Джоуи Сейнт Джон от дванайсет часа полубезсъзнание. Леглото му се намираще точно в

отсрещния край на отделението и той неспокойно спеше от сутринта. После започна хаосът.

Момчето рязко седна, огледа се ужасено и започна да дърпа превръзката на рамото си. Лепенката се откъсна и Джоуи плъзна пръсти към раната над гръдната си кост, като се мъчеше да си поеме дъх. После внезапно мъчително се закашля и се хвана с две ръце за леглото. Успя да вдиша и веднага се задави.

Вцепенени от безпомощността си, Брин и Катрини видяха как Джоуи бавно подбелва очи. Дясната му ръчичка за последен път се насочи към раната. Ноктите му закачиха шевовете и конците се откъснаха от меката кожа на шията му.

Докато детето се мъчеше да изкрещи, кафеникавата септична течност, събрала се в гърдите му, бликна от отворилата се рана и оплиска плочките на тавана на повече от два метра над главата на детето. Струята продължи да шурти дори когато Джоуи се отпусна по гръб. Отвратителната течност покри целия таван и стената, после се стече на пода под леглото на момчето. И там спря. Заедно със сърцето на Джоуи Сейнт Джон.

Двамата стояха до леглото. Катрини се прекръсти.

— Бедните невинни деца — промълви Брин. — Бог да даде покой на душите им. — Замълчаха. Знаеха, че най-лошото предстои — трябваше да съобщят на родителите.

На излизане от интензивното отделение сестра с тяло на бейзболист се втурна през вратата в отсрещния край на коридора и властно им заповяда:

— Хей, вие двамата, не напускате района! — И хукна сред други сестри, санитарии, една доброволка с количка, натоварена с комикси и списания, няколко уморени родители с деца и двама ужасени студенти и извика:

— Внимание!

И се изпъна като войник.

— За онези от вас, които не ме познават, аз съм Дебора Гейнър, старша сестра от контрол на инфекциите. Всички вие трябва да останете тук! — После бръкна в контейнер с предпазни маски и нареди: — Добре, сега... сложете си тези неща — всички!

— Агент Гейнър на поредната мисия — измърмори Катрини. — Дебора Гейнър, адската сестра — спокойно може да идва от „Досиетата Х“.

Брин ни най-малко не бе изненадан от поведението ѝ. При такива обстоятелства винаги и навсякъде се появяваше някой с диктаторска власт над целия болничен персонал. Изобщо не беше смешно, че Гейнър напълно се вписваше в този модел, както маршируваше по коридора и крещеше заповеди.

— Всички от интензивното и в този коридор да останат на място! Вкарайте онези три хлапета в изолятора. Действайте!

Забеляза, че Брин и Катрини се колебаят, и излая:

— Вие двамата влезте тук и си съблечете тези дрехи! — Те не възразиха.

Брин застана под душа и сапуниса тялото си. Както му бе наредено, остави дрехите си в червените чували за биологично опасни материали. По-късно щяха да ги изгорят. Потопи часовника си в дезинфекционен разтвор. Позволиха му да задържи част от съдържанието на портфейла си — кредитни карти, шофьорска книжка и карта за самоличност, неща, които можеха да се дезинфектират. Казаха му колкото е възможно по-скоро да се подстриже късо, тъй като антракът се привличал от косата.

„Във всеки човек сигурно има гени от Самсон“ — каза си той, натъжен, че ще загуби дългата до раменете му опашка.

— Винс, моля те, помогни ми с това. — Джак за последен път докосна опашката си. — Сега пак ще трябва да си я пускам. — Без да каже нищо, педиатърът я отрязва с хирургически ножици и я хвърли в кошчето за боклук.

Брин можеше да чуе персонала на изолятора, който продължаваше да тича по коридорите навън. Аушвиц, помисли си той. После се появиха други образи, дълбоко скрити в паметта му, образи и думи, които не искаше да си спомня, травмата, която беше потискал през целия си живот и която не можеше да изкорени. „Стегни се, Брин, стегни се. Сега няма време за такива неща“ — упрекна се Джак, докато се опитваше да се овладее. Ясно съзнаваше какво го очаква.

След като се изкъпа и донякъде възвърна самообладанието си, той взе хирургическите ножици от Катрини и острига останалата част от косата си. Накрая се погледна в огледалото, за да я изравни над

челото си. Когато свърши, имаше прилична войнишка подстрижка, която нямаше да привлича излишно внимание.

Знаеше, че скоро ще се проведе спешно заседание, което щеше да събере най-добрите епидемиолози и специалисти от Центровете за контрол на заболяемостта, опитни професионалисти, мнозина изживели живота си в невероятно тясното пространство между цивилизацията и катастрофата.

Онези, които упражняваха странния си занаят в Третия свят, винаги приемаха всичко, свързано с работата, с абсолютна сериозност. Това бяха истинските практикуващи лекари. Това бяха мъжете и жените, които бяха откривали почернели трупове, нахвърляни на камари като строителни отпадъци, които бяха виждали насекоми, толкова плътно покрили човешки останки, че приличаха на дебело одеяло от подути мухи и личинки, шаващо, сякаш брулено от зловец вятър.

Брин се върна под душа и остави хлорираната вода да потече направо в носа му и да опари гърлото му. После си нажабури устата и се изплю. Долепи шепи, събра още вода, всмука я с носа си, изми си очите и ушите и отпи. Искаше да убие проклетия антракс, искаше да е сигурен, че по въздуха в организма му не са попаднали спори. Издуха си носа с пръсти и ги изми, почисти си ноктите и ги изтърка с четка.

Дали Катрини бе също толкова педантичен? Кой знае защо, се съмняваше, но се молеше на Господ да е надценил наивитета на педиатъра. Поне и двамата щяха да получат антибиотици, при това много, веднага щом се изсушаха. Когато излезе от душа, Джак откри голия Катрини едновременно да се бърше и да разговаря по телефона. Брин взе два чифта хирургически дрехи и даде знак на Винс, че трябва да поговорят.

Катрини покри слушалката с длан и каза:

— Обаждам се на Елинор Сейнт Джон. Телефонът звъни... още никой не отговаря.

Джак видя тъгата в очите му. В този момент педиатърът вдигна ръка — отговориха му.

Увил се с хавлия и наметнал друга на раменете си, Катрини се съсредоточи върху разговора. Лампичките на всички линии премигнаха.

Брин осъзна, че чува не само виещите в болницата сирени, но и тътен на кацац на покрива хеликоптер, и поклати глава. Денят щеше да се превърне в истински ад.

Отчаяна сестра се опитваше и не успяваше да привлече вниманието на Катрини. Той остави слушалката, без да я забелязва.

— Елинор ли беше, Винсънт? — загрижено попита Джак.

— Не и слава богу за тази милост. Беше прислужницата. Каза, че Джоузеф и Елинор били в басейна. Перспективата да им съобщя по телефона ме ужасяваше. Ще отида и ще им го кажа лично, Джак. Веднага щом ни освободят.

— Ще ми позволиш ли да дойда с теб? — попита Брин и Катрини незабавно кимна облекчено.

Сестрата най-после привлече вниманието му и му посочи телефона в ръката му. Той отново вдигна. Този път затвори усмихнат.

— Жена ми Кати си има зет гигант. Обеща да ти донесе някакви дрехи. Обичаш ли костюми от изкуствена коприна?

— Естествено. И, Вини, разбрах, че ще има и нещо специално за теб, нали?

— Разбира се. Реших, че може би смокингът ще е най-подходящ... — Брин свали хавлията от раменете си и педиатърът потръпна. — Мили боже, Джак, къде си получил това нещо? — Гледаше белега, който започваше от лявото му рамо и стигаше до вътрешната страна на лакътя му.

От двете страни на тънката червена линия имаше следи от десетки шевове.

— Трябвал ти е по-добър хирург, Джак — кисело отбеляза лекарят. — Как стана?

Безброй пъти му бяха задавали този въпрос. Брин дори не си и помисляше да каже истината. Тя винаги събуждаше у него онези ужасни спомени, които се бе мъчил да сподави под душа. Истината му беше отнела прекалено много и бе прекалено опасна за човека, в който се беше превърнал. Като млад от време на време я разказваше, но по-късно престана.

— С делтапланер, Винс, в Швейцария. Забих се в едно дърво. — Кой знае защо, идеята за лудия учен, който планира над Алпите и се блъска в бор, изглежда, задоволяваше хората. Във всеки случай сега задоволи Катрини.

— Некадърна работа, Джак — заключи той.

— Не, Винсънт — отвърна Брин и докосна старата рана, — прекрасна.

През прозореца се виждаше утринното слънце, което караше Тихия океан да блести в далечината. Джак използва това, за да смени темата.

— Тук е такъв ужас, а там е такава красота. Кога ще ни освободят?

— Скоро. Ще ни натъпчат с достатъчно антибиотици, за да получим тридневна диария. — Брин разбираше, че Катрини има предвид бактериалната интоксикация, странен страничен ефект от прекалените количества антибиотици, например цеклор, който щяха да започнат да пият във вид на двеста и петдесет милиграмови капсули. Много. Това бе най-добрата им защита срещу излагането на бацилите на антракса, разпръснати във въздуха в последните мигове от живота на Джоуи и момичето.

Двамата облякоха хирургическите костюми и отидоха в стаята на сестрите, където Вини попълни кратък формуляр с въпроси. Гейнър, адската сестра, им даде лекарствата — достатъчно хапчета за петима души. Катрини ги изсипа в джоба си и следван от Джак, се отправи към кабинета си, където жена му щеше да им донесе дрехи.

Педиатърът го покани да вечеря и пренощува у тях и Брин с благодарност прие. Не искаше да остане в „Дел Коронадо“, а и с Вини се чувстваше странно спокойно, тъй като бяха споделили ужаса заедно. Антракс. И на двамата може би им предстоеше жестока смърт, навярно след дни. Битката в тях вече се водеше и победителят още не беше определен.

Той си представи как в него се носят микроорганизми, защото въпреки всичко почти със сигурност бе вдишал. Близостта на края му го вледеняваше и той се чудеше как ли се чувства добрият католик Катрини.

Джак щеше да се зарадва, ако научеше, че Вини също се успокоява от присъствието му, което му помагаше да се справя със страха. Така или иначе, педиатърът чувстваше, че двамата с Брин са положили началото на искрено приятелство, изградено на основата на взаимното уважение. Скоро щяха да се появят медиите и Винс беше сигурен, че вирусологът ще има нужда от почивка и домашна храна.

Може би агнешки ребърца и бутилка хубаво вино. Може би дори онова „Romanee-Conti“ реколта седемдесет и осма, което пазеше от толкова години. Да, щеше да е най-добре да го изпият тази вечер — в случай че на следващия ден настъпеше краят на годините им.

Четвъртък, 18 юни

Ла Хоя

10:00 ч.

Пътят до дома на семейство Сейнт Джон им се стори прекалено кратък, макар че не разговаряха много.

— Знаеш ли, Джак — накрая каза Катрини, — наистина държаха Джоуи прекалено изкъсо. Той беше нещастно богато дете. Без домашни любимци, без игри и играчки, които консервативната му майка смята за „агресивни“. Без лазерни пистолети като от „Стар Трек“, без „Космически нашественици“. Имаше всичко друго, освен нормално детство.

— Напълно си прав, Винс — отвърна Брин, когато навлязоха в имението на Сейнт Джон. — Докато не се справим с проблема, трябва да приемем, че родителите са изложени на известен риск. Съгласен ли си?

— Да — каза Катрини. — Донесъл съм им цял джоб антибиотици и ще ги накарам да се прегледат на скенер, да си направят рентгенови снимки, серологични изследвания и всичко останало.

— Господи, сякаш смъртта на сина им не е достатъчно ужасна!

— Не забравяй, Джак — замислено рече педиатърът, — снощи Елинор искаше да остане и аз настоях да се прибере вкъщи. — Той поклати глава. — Можех да наруша правилата. Сега почти ми се иска да ѝ бях позволил. Поне щеше да е там, когато детето умря.

— Наистина ли го мислиш, приятелю? — внимателно попита Брин и без да изчака отговора му, протегна ръка и потупа Винс по рамото. — И двамата знаем, че постъпи правилно. — Въпреки това, докато паркираше, Катрини въздъхна.

Една униформена прислужница им отвори и незабавно ги покани вътре.

Влязоха в блестяща бяла мраморна зала с огромно стълбище, виещо се към площадка със заоблен шестметров прозорец, от който се

разкриваше поразителна гледка към океана. На фона му се очертаваха силуетите на съпрузите Сейнт Джон. Елинор стисна ръката на мъжа си и двамата заслизаха.

Когато видя изражението на Катрини, тя се разтрепери, пусна дланта на Джоузеф, втурна се към тях и забелязала сълзите в очите на педиатъра, изкрещя: „Не! Не!“ и едва не припадна. Брин побърза да я задържи.

— О, Винс, не! Моля те, кажи, че Джоуи е добре, моля те! — Тя се разрида, после си наложи да се овладее. С удивително самообладание изправи глава, протегна ръка и докосна сълзите по лицето на Катрини.

— Всичко е наред — твърдо каза Елинор. — Зная, че сте направили всичко възможно. Недей да се самообвиняваш, Винсът. Двамата с Джоузеф разбираме всичко. — Съпругът ѝ кимна и я прегърна.

— Не бива да изпускаме нервите си — каза той. — Знам, че се притесняваш от съд, но и че съзнаваш колко тежка за нас е тази загуба. — Сейнт Джон като че ли се извисяваше над всички. Яростта и скръбта му бяха почти осезаеми. Вените на шията му изпъкнаха, очите му се напълниха със сълзи. И все пак сякаш излъчваше стоическо примирение, по-скоро разбиране, отколкото мъка.

Брин отново завидя на тези хора за религиозната им вяра.

— Благодаря ви — най-последно проговори Катрини. — Зная, че ви е невероятно тежко, но ако нямате нищо против, бих искал да разменя няколко думи с Елинор.

— Разбира се — съгласи се тя. — Ела горе, Винсът. Можем да поседнем на слънце. И искам да ти покажа нещо.

След като Катрини и Елинор се качиха по стълбището, Брин се обърна към Джоузеф Сейнт Джон.

— Ужасно съжалявам за загубата ви. Никой не го очакваше. Болницата направи всичко възможно — но никой, абсолютно никой не подозираше, че е антракс. — Той продължи и му обясни за инфекцията.

Сейнт Джон седна на едно от креслата и го погледна в очите.

— Антракс. Това беше нещо от Средновековието, нали? Как може да се е заразил? Къде? Това просто не е възможно! — Той

гледаше право напред. Внезапно по лицето му се плъзна сълза. — Ние няма да се разболеем, нали? Но все пак не трябва ли да се прегледаме?

Брин си придърпа стол и седна срещу него. Внимателно подбра думите си.

— Не вярвам, че има основания за тревога, макар да съм убеден, че доктор Катрини ще ви даде антибиотици, просто за всеки случай. Въпреки че антраксът е смъртоносен, странното е, че обикновено не се разпространява по въздуха.

Джак знаеше, че когато човек се зарази с антракс, микроорганизмите се размножават в лимфните възли в гърдите. В случая на Джоуи почти нямаше опасност момчето да е разпространило болестта, освен в последните часове, когато бактериите бяха проникнали в белите му дробове. Подобно на легионелата, антраксът предизвикваше светкавични инфекции, но обикновено не се предаваше на други.

Брин си спомни мъчителния вик на Джоуи и експлозивното изригване на раната. В този момент, особено след попадането на бактериите във въздуха, антраксът бе изключително опасен. Тъкмо затова представляваше любимо оръжие за биологична война: спорите можеха да се изстрелят с артилерийски снаряди на много километри и да заразят противниковите войски.

— Всички сме озадачени от начина, по който се е заразил Джоуи — продължи Джак. — В Америка тази болест не съществува вече половин век.

Той обясни, че преди от антракс се разболявали ловци, докато одирали убитите елени. Бактериите попадали по пръстите им и причинявали черни язви, които се разпространявали по кожата — понякога и в очите. Брин си помисли за момичето и реши да не се задълбочава повече.

— И в десетте случая на антракс в Щатите през последните петдесет години заразата е идвала отвън — от чуждестранни животински продукти като козя кожа и афганистанска вълна. През двайсетте години мъж, който правел топки за билиард от слонова кост, се заразил от африкански бивни. — Той се огледа. — Господин Сейнт Джон, някой от семейството ви наскоро да е получавал подарък?

— Какво искате да кажете?

— Например фигурка от слонова кост, плетени пана, екзотични отвъдокеански предмети? Разбирате ли, бактериите на антракса могат да живеят години наред в коса, козина или в малки цепнатини по бивните. Обикновено живеят в пръстта и животните се заразяват от тревата. Човек също може да се зарази от пръстта, но в повечето случаи това става при контакт с животни.

— Не, не сме получавали подаръци. — Сейнт Джон замълча за миг. — Слонове. Казахте слонове, нали? Възможно ли е Джоуи да се е заразил от слоновете в зоопарка?

— Просто нямам представа, господин Сейнт Джон — призна Брин. — По обед ще проведем спешно заседание. Ще пристигнат представители на щатските и федералните власти. После би трябвало да разполагаме с повече информация.

— Дватама с Елинор трябва да присъстваме на заседанието.

Джак се намръщи.

— Според мен е по-добре да не го правите. Разбирам чувствата ви, но останете тук с жена си. Тя се нуждае от вас. Ако научим нещо, повярвайте ми, вие с госпожа Сейнт Джон ще сте първите, на които ще съобщим.

Но знаеше, че не е така. Не и ако проблемът наистина се окажеше мащабен. Не и ако Джоуи бе само първата жертва...

Докато шофираше по обратния път, Катрини каза:

— Знаеш ли какво искаше да ми покаже Елинор? — Той бръкна в джоба на смачкания си ленен костюм. — Това! — И му подаде предмет, запечатан в найлоново пликче, който проблесна на светлината. Брин го взе, погледна го и каза само:

— По дяволите!

— Ето ги. — Винс посочи сателитните антени по покривите на репортерските бусове пред болницата. — Изглежда, от Си Ен Ен вече са научили. Ти върви на заседанието, Джак. Искам да се отбия за секунда в кабинета си и да проверя нещо. Ще се видим в дванайсет в голямата заседателна зала на борда на директорите. Местата са почти

трийсет, но се обзалагам, че ще се пръска по шевовете. — Той потупа джоба, в който бе прибрал взетия от Елинол Сейнт Джон предмет. — Обзалагам се също, че всички ще се попикаят в гащите, когато им покажа нашата малка лъскава бомба!

[1] Джошуа Ледърбърг (р. 1925) — американски генетик. — Б.пр.

↑

4.

Четвъртък, 18 юни

*Заседателната зала на борда на директорите на „Сейнт Рош“
12:00 ч.*

Да си пробият път през репортерските барикади пред болницата бе все едно да минат през главата линия на бейзболно игрище, но Брин и Катрини някак успяха да го постигнат невредими и без да кажат нещо, което после можеше да се цитира. Сега стояха срещу десетки мрачни хора, събрали се около заседателната маса в залата на борда на директорите.

Един нисколетящ хеликоптер се насочи към зоопарка и някой погледна през прозореца и отбеляза:

— Моля се онези копелета от Си Ен Ен да не минат над зоологическата градина. Животните ще изпаднат в паника. А и кой знае какво ще надигнат и отвеят над южна Калифорния перките!

Към ядосания хор се присъедини друг глас:

— Мамка му! Ако вече е в пръстта, епидемията не ни мърда! Скапани идиоти. Някой не може ли да накара губернатора да нареди хеликоптерите да не се приближават до зоопарка?

— Вече е направено — увери го спокоен глас. — Повече никакви полети. Този беше последният. — Говореше слаб мъж в летен костюм. Повечето от местните бяха облечени спортно, отчасти заради бързината, с която бяха повикани от кмета.

Мъжът с костюма, прошепна на Брин Катрини, бе Дон Лезан, шеф на калифорнийския здравен отдел. Тъй като председателстваше заседанието, Лезан застана до голямата маса и почука с чашата си от кафе за тишина.

— Да започваме. Всички... Моля ви! — Повечето от присъстващите седнаха на празните столове около правоъгълната маса. Катрини се настани до Лезан, но Брин, който отпиваше кафе от стиропорена чаша, предпочете да се облегне на стената.

— Много ви благодаря, че дойдохте толкова бързо — започна Лезан, когато най-после настъпи тишина. — Всички сме заети, а някои дори са прекратили отпуската си, затова ще се опитам да говоря кратко. Надявам се, че и другите ще ме последват. Добре, да започваме. За онези, които не ме познават, аз съм Доналд Лезан, шеф на щатското здравеопазване в Сакраменто, и губернаторът и кметът ме помолиха да ръководя това заседание. А сега, няколко основни правила.

Той посочи една стройна жена, която седеше малко встрани.

— Това е госпожа Фишър и тя ще е единственият човек, повтарям, единственият човек, който ще разговаря с репортерите. Абсолютно никой от вас няма да дава интервюта. Ясно ли е?

Последваха изпъшквания, но само от неколцина души, тъй като повечето в залата имаха опит с тези неща и знаеха, че при извънредни ситуации ограничаването на информацията е обичайна процедура.

— Второ — продължи Лезан, — кметът съжалява за скромните стаи, в които настанихме пристигналите от други градове. Искахме да сте заедно, за да можете да сравнявате наблюденията си в края на деня...

— Но чак пък в мотел „Сикс“! — извика една млада жена. — Да не би градският затвор да е пълен?

Лезан се подсмихна наред с останалите, но само за миг.

— Решихме, че мотелът е подходящ, защото винаги оставят лампите включени. Не забравяйте, работата ще е денонощна, докато не овладеем положението. Това е антракс, приятели, а не почивка на плажа... Хайде да се съберем край масата и всеки да съобщи името, длъжността и серийния си номер. Госпожа Фишър също ще пусне по масата бележник, за да напишете името, институцията, номерата на служебните си телефони, факсове и пейджъри. Пристигащите от други градове ще запишат и номера на стаята си. Добре, да започваме.

Фишър се изправи и остави на масата един жълт бележник. Лезан кимна на мъжа от лявата си страна, който се огледа и се прокашля.

— Гордън Луболд — каза той. — Епидемиологична разузнавателна служба, ЦКЗ, Атланта. — После кимна на следващия отляво.

— Джак Хейзър, научен директор на отдела за особени патогени, ЦКЗ, Атланта и Форт Колинс.

След Хейзър се изредиха Дони Хъбър от службата за растенията и животните на Министерство на земеделието на САЩ, Роквил, Мериленд и Лио Инглиш, главен ветеринар в зоопарка на Сан Диего.

— Скот Хъбърд, Вашингтон — тихо каза следващият с провлачен южняшки глас, който контрастираше на властното му излъчване, привлякло всички погледи още преди да се представи. — Специален агент от ФБР.

Хъбърд бе строен четирийсетинагодишен мъж с остри черти и ясни зелени очи, които се плъзнаха по всички около масата и като че ли си отбелязваха, щом някой сведеше поглед. Преди да продължи той си погледна часовника, с което показваше, че бърза, но ще изчака, докато присъстващите запазят тишина.

— Вижте — рече агентът, — трябва да подчертая, че искаме да запазим всички подробности в тайна от медиите, и съм убеден, че разбирате необходимостта за това... Имам и друга молба към всички, които са били в пряк контакт с двамата пациенти и техните лекари.

Чул тези думи, Катрини изненадано повдигна вежди и колебливо се завъртя на стола си, за да срещне очите на Брин, който в отговор леко сви рамене, за да покаже, че няма представа какво ще последва. Не се и наложи да чакат дълго, тъй като Хъбърд продължи:

— Ще сме ви много благодарни, ако онези от вас, които са били в какъвто и да било контакт с жертвите, след заседанието могат да отделят на Бюрото няколко минути от ценното си време. ФБР смята този инцидент за изключително опасен и очакваме да ни оказвате съдействие.

Хъбърд седна на мястото си сред хор от едва прикрито мърморене, бавно прокара ръка по късо подстриганата си пепеляворуса коса и предизвика присъстващите да срещнат погледа му, но не откри доброволци. Всички бяха очаквали неочакваното, но чак пък ФБР? Защо? Какво можеше да означава това?

Агентът нетърпеливо кимна на съседа си отляво, който толкова се смути, че едва успя да си каже името:

— Джери Бордън, окръжен отдел по здравеопазване, Сан Диего.

Продължиха около масата с Мариан Конъли, представителка на пресцентъра на кметството, Майк Шулц от окръжната прокуратура на Лос Анджелис, отдел ветеринарни карантини, Джими Едуардс,

епидемиологичен сектор на калифорнийския здравен отдел, Сакраменто, и един съвсем млад мъж, който се представи като:

— Чарлз Смитърс, студент по медицина втори курс в медицинския факултет в Станфорд на свободно избираем стаж, назначен на работа в щатския здравен отдел... Хммм... Не съм сигурен, че би трябвало да съм тук. Казаха ми да дойда, затова...

— Добре, Смитърс — прекъсна го Лезан, — можете да останете.

В зала, пълна с опитни професионалисти, младият студент очевидно се чувстваше неспокоен. Неколцина кимнаха и му намигнаха, сякаш за да му кажат: „Добре дошъл в цирка“.

После се изправи благ красив мъж, сякаш излязъл от моден салон.

— Арман дьо Айл, временен президент на зоопарка в Сан Диего — скромно заяви световноизвестният милиардер филантроп, въпреки факта, че всички присъстващи го познаваха.

След това дойде ред на Винс Катрини. Всички дискретно, но внимателно го наблюдаваха. Преди да започне, той ги остави да го погледат.

— Доктор Винсът Катрини. аз бях педиатърът на момчето. — И незабавно седна на стола си, докато съседите му отляво съобщаваха имената и длъжностите си.

Брин успя да се представи почти незабележимо.

— Добре — обърна се към залата Лезан, — вече се познаваме. А сега, за да спестим време, ще ви кажа какво сме научили досега. Разбира се, ако някой има нова информация, с радост ще го изслушаме.

Той погледна изписания си бележник.

— Пациентът на доктор Катрини, момчето на Сейнт Джон, е починало в шест часа и единайсет минути сутринта тук в „Сейнт Рош“ едновременно с момичето. Рано сутринта нашите лаборатории потвърдиха, че и двата случая са на антракс. Според нас единствената връзка между починалите е, че в един и същ ден са били в зоопарка. Следователно общият знаменател тук трябва да е зоопаркът и най-вероятният източник е някое от животните там.

Арман дьо Айл вдигна ръка.

— Дон, проверихме всички животни, включително наскоро умрелите и случаите на заболяване при служителите. Единственото,

което може да се окаже важно, е смъртта на едно животно. Ще дам думата на доктор Инглиш, за да ви информира по този въпрос. Той също ще ви обясни за животните, които в последно време сме внесли от чужбина.

Главният ветеринар на зоопарка се изправи.

— Както навярно знаете, антраксът не се среща в Съединените щати, затова проверихме данните за карантините на всички наши животни. Когато се внасят от чужбина със самолет, те трябва да минават през „Кенеди“ или през летищата в Лос Анджелис и Сан Франциско. Големите екземпляри и всички африкански животни минават само през „Кенеди“. Преживните и конете се поставят под карантина в Нюбърг, Ню Йорк — преживните за трийсет дни, конете за шейсет заради африканската конска болест — след което се докарват при нас. Всички слонове се обезпаразитяват на „Кенеди“, после се пращат тук.

— Ами азиатските? — попита някой.

— В Сиатъл или Лос Анджелис — отвърна Инглиш. — Не сме имали много проблеми, освен случая на ебола в Рестън преди няколко години. Онези маймуни идваха от Филипините.

— Откривали ли сте заразени с антракс животни в зоопарка си? — попита Хейзър от ЦКЗ.

— Да — сред хор от ахвания призна ветеринарят. — Неотдавна едно животно е починало от антракс.

— Лешояд ли? — попита един биолог, който знаеше, че макар да не се заразяват от болестта, птиците могат да я разпространяват с изпражненията си, ако са яли заразена мърша.

— Не, но ми се иска да беше. Много по-ужасно е — женски заек от залата с малките животни. Роден и отгледан там. Не е бил в контакт с други животни, освен с друга женска, която открихме и която изглежда здрава. За всеки случай обаче я изолирахме и ѝ даваме антибиотици.

Инглиш обясни, че докато лешоядът би бил „нормална“ причина за катастрофата, дивите зайци никога не са естествени преносители на антракс.

— Зайците, дами и господа, могат да бъдат заразени с антракс единствено в лаборатория и някой трябва да го направи. Известни са ми такива случаи — по време на проучванията ми по взрива в

Свердловск през седемдесет и девета. Стотици животни и дори хора умряха от антракс след експлозия в лаборатория за разработване на бактериологични оръжия. Това доведе до смъртта на четирийсет и двама души, всички вдишали бактериите.

— И какво е предположението ви? — попита Лезан. — Биологична война ли?

— Не зная — призна Инглиш. — Заекът е роден в зоопарка и никога не е боледувал. Но епидемията на антракс не се дължи непременно на терористичен акт. През осемдесет и девета в Уелс умряха близо четири хиляди и петстотин свине, които бяха изгорени. Фермите, сградите и пътищата трябваше да бъдат дезинфектирани с формалин. Не горим от желание да направим същото в парка Балбоа, но може да ни се наложи.

— Какъв е рискът за хората? — попита някой.

— Ако искате данни за хора — отвърна ветеринарят, — вижте какво се случи през осемдесетте години в Зимбабве. От антракс умряха близо десет хиляди души, много от които деца. В Щатите тази болест е рядка — през последните десет години не е имало нито един случай — но се среща в развиващите се страни.

В залата имаше специалисти, които знаеха, че Инглиш малко преувеличава. През 1974 година в Калифорния от антракс бе починала токачка, заразена със спори от пакистанска прежда. Спори бяха откривани също в кожи от Средния изток и Хаити. От статистическа гледна точка ветеринарят имаше право, но в момента цифрите не означаваха нищо.

— Моля ви, господа — скочи от стола си Катрини. — Случаят няма нищо общо с Африка. Става дума за две калифорнийски деца и за почти всички в тази зала!

Той погледна към Брин, получи окуражително кимване и продължи:

— Както знаете, двамата пациенти починаха едновременно. И двамата в интензивното отделение, с разлика от няколко минути... Присъствах на първия случай. Момчето получи възможно най-добрите грижи. Никой, повтарям, никой не се сети за антракс. Имахме трима консултанти, един от нашата болница и двама външни, най-добрите специалисти. На никого не му хрумна за такова нещо. И защо? Защото

в Съединените щати никой не умира от антракс. — Той иронично се усмихна.

— Отначало — продължи педиатърът — решихме, че двете деца са се заразили от животно в зоопарка. Но сгрешихме.

— И какво точно ви прави толкова сигурен, доктор Катрини? — излая Лезан.

— Ето това — заяви Катрини и извади от джоба на самото си найлоновото пликче, което бе показал на Джак в автомобила си. — Този малък жълт пластмасов воден пистолет. Именно той ги е убил!

Разкритието на Катрини предизвика в залата истински хаос. Той успя да усмири присъстващите достатъчно, за да продължи:

— Доктор Алварес е приел момичето — Джоди Дейвис — и е успял да поговори с него и родителите му преди да умре. Пациентката смятала, че е инфектирала очите си със спирала. По-късно, когато вече изпадала в делириум, си спомнила, че в зоопарка някакво хлапе я напръскало в очите с воден пистолет... Вече съм убеден, че е бил Джоуи.

— Защо? — попита Лезан.

— Защото — поясни Катрини, — когато отидохме да съобщим на семейство Сейнт Джон скръбната вест, Елинор спомена, че искала да ми покаже нещо необичайно. Сутринта, когато сменяла бельото, икономката им открила това под дюшека на момчето. Разбирате ли, въпросът е, че на Джоуи никога не са му позволявали да има играчки оръжия.

— Почакайте малко... — Лезан усещаше, че положението става неовладяемо, и се опита да върне заседанието в предишните му релси, но Катрини вече не можеше да бъде спряна. Той повдигна пликчето така, че всички да могат да го видят.

— Погледнете дръжката. — Той посочи пистолета, после се обърна към специален агент Хъбърд. — Ръкохватката е увита с лепенка, на която са написани няколко цифри и буквите „ПМН“. Нямам представа какво означават, но цифрите са друг въпрос.

Педиатърът посочи облепената дръжка.

— Всички ние имаме кодове, съкращения и така нататък. Налага се да кодирам всичките си проклетни диагнози и процедури, за да

получавам хонорарите си от службата по общественото здравеопазване. И този код ми изглежда познат... Нула-две-две, точка девет. Някой използва ли Международния код за класификация на болестите?

Специалистите изглеждаха озадачени. Разбира се, те понякога използват кода, но далеч не толкова често, колкото десетките хиляди лекари, принудени да го правят заради бюрократите, които постоянно се стремят да обезличават пациентите. Приковал цялото внимание на присъстващите, Катрини повтори цифрите:

— Нула-две-две, точка девет. Още ли не се сещате? Ужасно се радвам, че тук има агент от ФБР... защото тези цифри са от кода. Проверих и нула-две-две, точка девет е... кодът за антракс!

Педиатърът замълча за миг, после плъзна пликчето с пистолета по масата към Хъбърд.

— Не се страхувайте да го докоснете. Доктор Брин ме увери, че антракът е вътре в играчката и навярно вече е изсъхнал. Риск съществува само ако някой реши да я счупи.

— Какво точно се опитвате да ни кажете, доктор Катрини? — строго попита агентът.

— Опитвам се да ви кажа, агент Хъбърд — отвърна лекарят, — че заразяването на Джоуи и Джоди не е било случайно. Някое извратено човешко същество е сложило антракс в този воден пистолет с явното намерение да разпространява смърт и кодът на дръжката показва, че е искало целият свят да го научи!

*Четвъртък, 18 юни
Хотел „Дел Коронадо“
Сан Диего, Калифорния*

Мъжът, когото Вини Катрини беше объркал с Джек Брин и когото после незабавно бе забравил, седеше на двойното легло в хотелската стая, палеше цигара от цигара и нетърпеливо очакваше румсървиса. След успешно завършена мисия винаги изпитваше ненаситен глад, понякога дни наред, и сега си беше поръчал истинско пиршество. Той чешеше дланите си, после се насили да почете, за да изпита търпението си. Накрая се отказа, отвори лаптопа си и с няколко удара на клавишите влезе в системата УАНДЪР на Центровете за

контрол на заболяемостта. Избра от внушителната си колекция петцифрена потребителска идентификация и съответна парола.

Удивляваше го фактът, че повечето хора не съзнават колко лесно могат да се открият паролите им: имена на съпруги и деца, инициали, рождени дати, пощенски кодове. Сега беше влязъл в пълната директория на Епидемиологичната разузнавателна служба — що се отнасяше до компютрите на Центровете, щом паролата съответстваше, нямаше никакъв проблем. Мъжът повика от главното меню файловете с имейл, после вкара команда за търсене на пет ключови думи — „сигуатера“, „hyllae“, „ерготизъм“, „Апис“ и „антракс“. Нищо. Ядосан, той излезе от УАНДЪР и влезе в друга медицинска база данни, МЕД-НЕТ, направи същата проверка, после се прехвърли в ПроМЕД и прочете последните сведения. Еврика!

Мъжът разбра, че краткият инцидент във фоайето, когато дребният непознат го бе взел за Джак Брин, е бил добро предзнаменование. Защото сега в ПроМЕД за пръв път се появяваха съобщения за неговите пчели — Апис — за неговите творения. Ето, сега целият свят можеше да прочете за рояка, конете и децата в зоопарка! Бог наистина беше добър — въпреки че бе поставил на изпитание търпението на Йов. Бог изпълняваше Своите обещания. Тук, в Калифорния. Дори бе удовлетворил най-съкровено му желание — да е на самото място, когато всичките му сложни планове започнат да берат ужасните си плодове.

Рано или късно някой умник като неговото старо приятелче от Хаити Джак Брин щеше да събере две и две и по петите му незабавно щяха да пратят потеря, навярно ръководена от някой бюрократ от ФБР. Бюрото действаше по един и същ стандартен начин и той не се страхуваше от него. Но хората, към които ФБР се обърнеше, интелигентните независими учени като Брин, не ЦКЗ или федералните власти, щяха да му създадат проблеми. Джак вече се бе появил на сцената. Е, просто трябваше да го надхитри — и да му стъжни живота.

Съмняваше се, че някой някога ще разкрие Великия план.

Той се зачуди дали обозначаването на кода на дръжката на водния пистолет не е било прекалено очевидно. В края на краищата, вече им беше дал много податки. Може би този път щеше да се появи някой, от когото да се пази. Трябваше да е нащрек и да разсъждава като ловец. Започна да съставя списък.

Докато изпълняваше смъртоносната си мисия, през последните месеци се бе преструвал, че е в творческа отпуски в Шотландия. Сега реши, че вече е време отново да се появи в научния свят, да се „скрие“ пред погледите на всички, не като Божи отмъстител, а като виден токсиколог, към когото са се отнесли ужасно несправедливо. На когото не бяха дали възможност не само завинаги да промени лицето на науката, но и когото не бяха признали за най-талантлив токсиколог, на света — доктор Тиодор Греъм Камерон.

Когато румсървисът пристигна, Камерон даде на келнера щедър бакшиш — както подобаваше на обилната вечеря: най-доброто шампанско, стриди, хайвер, салатата със сурово яйце и аншоа, почти съвсем сурова пържола, плато сирена и шоколадова мелба. О, тръпката на убиването — и тръпката от преследването!

5.

Четвъртък, 18 юни

Сан Диего, Калифорния

Брин успя да се измъкне от повечето заседания в „Сейнт Рош“ след като увери сестрата от епидемиологията, че взима антибиотици. На картичката, която му даде тя, пишеше да съобщи, ако получи симптоми като треска или главоболие. „Веднъж седмично ще ви търси специалист. Това е рутинна предпазна мярка при излагане на въздушни патогени като туберкулоза, морбили, чума...“ Джак забеляза, че изобщо не се споменава за антракс.

Във всеки случай нямаше какво да прибави към онова, което вече беше известно. Бе останал в Сан Диего толкова време, колкото изискваше случаят с Джоуи Сейнт Джон, и не беше успял да помогне много.

Докато чакаше дълго отлаганата среща с хората от ФБР, Брин вкара телефонната си карта в процепа и набра домашния номер на Тъкър. Ветеринарят отговори още на първото извъняване.

— Доктор Тъкър, тук е Джак Брин. Забавиха ме. В най-добрия случай довечера ще успея да хвана късен самолет за Индианаполис. Мога да взема кола под наем...

— Не, не. Ужасно се радвам, че ще можете да дойдете, Джак. Някой ще ви посрещне и сутринта ще ви докара в Чърчил Даунс. Ще ви запазя стая в мотел „Суис Шале“. За наша сметка, разбира се. Не е най-прекрасното място в града, но е близо до летището.

— Много благодаря, доктор Тъкър.

— Не, доктор Брин, ние ви благодарим. Шофьорът ще дойде да ви вземе в седем.

Джак затвори, после виновно набра домашния си номер и остави на Миа съобщение, че се налага да замине за Индианаполис. Погледна си часовника и нетърпеливо поклати глава. Надяваше се агентите от ФБР скоро да го повикат. Но трябваше да чака още.

Когато накрая започнаха, методичните въпроси на агент Хъбърд — всъщност почти разпит — продължиха толкова много време, че Брин пропусна полета си и бе принуден повторно да позвъни на Тъкър. Хъбърд и четиримата други агенти, които разговаряха с всички свързани с инцидента, особено настойчиво го разпитваха за пътуванията му по света.

— Изглежда, не разбирате, агент Хъбърд — ядосано се опита да го убеди Джак. — Аз решавам сложни проблеми. Работата ми изисква да пътувам там, където се нуждаят от мен. В Англия заради болестта луда крава. В Япония, ако става дума за биотероризъм. Или в Сан Диего, когато ме повикат. Дори в Чърчил Даунс, закъдето заминавам сега — по молба на един от най-известните ветеринари в света.

— Въпреки това, доктор Брин — възрази агентът, — където и да сте, винаги има някаква беда.

— Не зная как да ви обясня очевидното, господин Хъбърд. — Джак чувстваше, че още малко и ще го удари. — Повтарям ви, че не се мотая насам-натам от каприз. Викат ме за консултации.

— Бихме искали малко по-подробно да ни разкажете точно с какво сте се занимавали в Световната здравна организация, когато сте работили по бактериологичното оръжие.

— Но нали изчерпахме всичко...

— Само още няколко въпроса, доктор Брин — мрачно се усмихна Хъбърд. — И после ще сте свободен човек!

— Свободен ли? Да не ме обвинявате в нещо? Сериозно ли говорите, агент Хъбърд? Трябва ли ми адвокат?

— Не, разбира се, нищо подобно. Това е просто рутинен разговор.

Но „рутинният разговор“ продължи още час преди агентите от ФБР да разберат, че Брин не може да им каже нищо повече. Джак с благодарност прие поканата на Катрини да пренощува у него.

Когато пристигнаха, цялото семейство вече спеше. Предвидил, че Брин няма да успее толкова бързо да напусне Калифорния, педиатърът му поднесе бутилка великолепно червено вино, придружено от горгонзола, бисквити, плодове и две кубински пури.

После, понеже бе изтощен, отиде да си легне.

Джак отнесе подноса в градината, седна сам край басейна и се отпусна, вдишвайки с наслада аромата на калифорнийската нощ.

Деликатесите на Вини наистина бяха чудесни, но не можеха да успокоят мислите му.

Що за болен ум би могъл да измисли нещо толкова ужасно като стореното с онези деца? И ако беше толкова болен, как изобщо бе успял да се сдобие с антракс?

В САЩ тази болест почти не съществуваше, което означаваше, че първоначалният източник трябва да е Африка или още по-вероятно Средният изток. И все пак можеше да мине много време, без да се появи случай на антракс при човек. Най-голям шанс имаше да се открие у животни, но само извън страната.

Когато Световната здравна организация го беше помолила да прегледа докладите за японските терористи, обгазили метрото със зарин, Джак откри в Интерпол сведения за тяхната „Свещена експедиция“. През 1992 година шестима от фанатиците бяха заминали за Заир, за да търсят вируса на ебола. Проверили в пет болници и след като не попаднали на случаи с хора, се прибрали в родината си с празни ръце. Разузнавателните служби тайно бяха записали водача на култа да разказва на последователите си своите планове да разпространи вируса над десет американски града — просто за да види какво ще се случи. Освежителна доза ебола. Брин поклати глава.

Господи, сега пък си имаха работа с антракс — пуснат не от луди фанатици, които не знаят какво правят, а от някой, който разбира, при това отлично.

Контрастът между ужасните му мисли и идиличната обстановка в градината почти го развесели. Брин отпиваше от виното и се наслаждаваше на пурата си — и изведнъж му просветна. Куба — Карибите! Разбира се! Бе допуснал грешка за източника на антракса. Не идваше от Стария свят. Намираще се само на двайсет минути от Маями, точно тук, в Западното полукълбо, сложно хранилище на инфекциозни болести, чието място беше в Средновековието. Антраксът съществуваше в Новия свят, да — в Хаити. И Брин почти незабавно осъзна, че всъщност няма проблем да се сдобиеш с културата, да я транспортираш, отгледаш и разпространиш — ако си достатъчно извратен, за да искаш да го направиш.

Той се отпусна на шезлонга, протегна дългите си крака и си спомни онези месеци през шейсетте години, когато беше работил в болницата „Алберт Швайцер“. Също както и днес, по онова време

Хаити отчаяно бедстваше: глад, обезводняване, диария, деменция и смърт.

Болницата „Алберт Швайцер“ оцеля в продължение на няколко години след смъртта на създателя ѝ доктор Мелън. Жена му остана в малкия медицински оазис, заобиколена от хиляди хора, умиращи от туберкулоза, тиф, малария, проказа и новия бич, който щеше да стане известен като СПИН. Там Брин присъства на толкова жестоки човешки страдания, че се надяваше никога повече да не види подобно нещо.

Да, трябваше да е Хаити. Вирусологът разбираше колко лесно е да се открие култура на антракс. Козите. Спомняше си, че когато умираха, те лежаха край пътищата, докато нещо — куче, плъх или лешояд — не ги изядеше. Козите измираха от антракс. Можеха да се видят откритите черни рани, типичните отделяни течности. Можеха да се чуят рояците мухи, които пренасяха болестта на други животни. За да развие антраксозна култура, човек трябваше само да открие болна коза, да пъхне тампон в раната и после да го постави в епруветка.

Брин знаеше точно какво трябва да се е случило от там нататък. Беше прочел рецептата в книжле, озаглавено „Готварската книга на чичо Гной“, буквар на терориста. Просто, но ефикасно. „Готварската книга на анархиста“ стигаше още по-далеч. В нея се препоръчваше впръскване на антракс в очите на овца, като се посочваше, че овчите очи се продават на всеки гръцки пазар. Бе прочел двете книги по време на една конференция за биологичния тероризъм в Женева и те го бяха влели.

Формулите бяха детска играчка, действаша безотказно и можеха да се прочетат в списания, продавани почти навсякъде. От известно време някои дори се появяваха в Уърлд Уайлд Уеб. Той предупреди колегите си от СЗО за опасността и им каза, че се страхува от широката им достъпност.

Една от рецептите за антракс включваше плодово желе (с всякаква есенция), няколко супени лъжици захар и две чаши вода. Смесваха се три кървавици и две цели яйца. Течността се поръсваше с костно брашно и внимателно се загряваше на съвсем слаб огън. После се прибавяше епруветка гной с антраксови бактерии.

След два часа сместа се изливаше в петри, мензура, дори в пластмасово кошче за смет — можеше да се използва всякакъв съд.

Плътно затваряш капака, изчакваш, после, когато си готов да го използваш, го отваряш. Лесна работа. Но защо? Защо?

Вече напълно изтощен, Брин рязко изгаси пурата, допи виното си, после внесе подноса в къщата и отиде да си легне с надеждата да поспи няколко часа. В момента, в който отпусна глава на възглавницата, мислите му отново запрепусаха. Защо? Кой? Не можеше да направи нищо друго, освен да си задава въпроси и да чака новия ден.

Петък, 19 юни

Сан Диего

Утрото най-после настъпи и Джак се приготви за следващата битка. Двамата с Катрини се сбогуваха, съзнавайки, че навярно ги очаква същата ужасна смърт, на която бяха присъствали предишния ден. Щяха да минат седмици преди да престанат да взимат антибиотици, но можеха да изтекат години преди спорите да започнат да се размножават дълбоко в алвеолите на белите им дробове или в някой лимфен възел.

Размениха телефонните номера и имейл адресите си. Катрини, който нямаше търпение да се измъкне от „Сейнт Рош“, настоя да го откара до летището.

По пътя нито един от двамата не използва думата „антракс“. Не забелязаха и автомобила на Скот Хъбърд, който ги следеше.

Хъбърд имаше много проблеми, не на последно място от които мъжът в колата отпред. Когато излезе от заседателната зала в болницата, агентът незабавно прати жълтия воден пистолет по куриер в сградата на ФБР „Дж. Едгар Хувър“ във Вашингтон. После пушна по факса до Бюрото списъка с хората, с които бе разговарял, за рутинна проверка. Той щеше да координира разследването и да сравнява миналото на хората, за да види дали нещо няма да изскочи от подобни списъци, съставени от поделенията на ФБР в други големи градове. Местните агенти вече бяха започнали да работят по персонала на зоопарка. Самият Хъбърд разпита лекаря на момчето и външните консултанти Брин и Макдоналд.

Във Вашингтон разгледаха водния пистолет под микроскоп. Внимателно свалиха лепенката на пластмасовата ръкохватка под безопасен стереомикроскоп и я проучиха влакно по влакно. Анализираха мастилото и определиха производителя му. Всеки компонент щеше да бъде подложен на педантична проверка. Буквите „ПМН“ бяха пратени на криптограф в Националната служба за сигурност.

Китайският производител на водния пистолет, както и корейските му дистрибутори и американските търговци, които го продаваха, бяха открити за часове. Разследването щеше да се насочи по безкрайни нишки. Безкрайни задънени улици. Пистолетът се продаваше без опаковка в магазините „Уол Март“ и продажбата не се регистрираше в касовите апарати. Нямаше начин да свържат играчката на Джоуи с определен магазин.

Всички дистрибутори можеха да кажат, че от 1991 година в системата на „Уол Март“ са били продадени над 26000 пистолета като този на момчето. Но нямаха представа колко от тях са били жълти.

Хъбърд бе убеден, че са стигнали до задънена улица — докато имената и миналото на всички присъстващи на заседанието в Сан Диего не бяха сравнени от компютър. Трима души имаха досиета, две от които рутинни. И после — право в десетката! Третото досие беше дебело, разкриваше безброй шокиращи факти и принадлежеше на Джон (Джак) Дрейк Брин. Агентите го копираха и го прикрепиха към предварителния доклад за инцидента в зоопарка. Щяха да го получат поделенията във всички големи градове.

Групата от ФБР напрегнато разпитва Брин часове наред, но той не им каза нищо. Хъбърд се смяташе за добър агент с отличен инстинкт и нещо в този тип не му харесваше. Може би изключително очевидното му и дълбоко вкоренено неподчинение на властта — нещо като онази почти маниакална омраза към правителството, типична за всички запасняци на Запад. Или пък пламенната му всеотдайност — прекалено убедителна, за да е истинска. Скот Хъбърд държеше Брин под око отчасти поради тези причини, но те не бяха главните. Водеше го само инстинктът му, но агентът твърдо вярваше, че Джак Брин има някаква тайна, нещо, което не иска да разкрие.

После се появи досието и Хъбърд разбра, че не само е бил прав, но и че след онова, което е прочел, ще продължи да следи основния си

заподозрян до всяка точка на света.

Петък, 19 юни

Индианаполис, Индиана

В автобуса от летището за мотела Брин успя да заспи, но сънува кошмар: коне, десетки красиви коне, които умираха на полето, падаха в ями, умираха от ужасна смърт. Задушаваша се, опитваха се да избягат, падаха. Той се събуди облян в пот. Засрамен, неспособен да се отърси от кошмара, Джак се зарадва, че автобусът е празен.

Дори след като се регистрира в мотел „Суис Шале“, вирусологът откри, че сънят — ужасната действителност, която предстоеше — продължава да го преследва. Бедните коне. Епидемията на Тъкър, разбира се, щеше да се окаже източен конски енцефалит. Надяваше се да греша, надяваше се да е една от многобройните други възможни болести, дори някакво хранително отравяне с растения, съдържащи цианид. Ако ги водеха на паша, конете можеха да са попаднали на диви растения. Той знаеше, че дори семената на ябълката съдържат цианид. Само една чаша от тях можеше да убие човек. Една чаша кайсиеви ядки можеше да убие слон. Рицинът, вторичният продукт от рициновото зърно — същият, който се използваше за производство на рициново масло — имаше смъртоносно действие. През декември в Арканзас бяха открили човек с достатъчно рицин, за да убие хиляда души или стотици коне.

Боже мой, дали тази конска болест нямаше да се окаже поредният кошмар, плод на поредния болен мозък? Или беше инсценировка? Дали конете бяха застраховани? В крайна сметка, преди няколко години в Кънектикът бяха убили с електрически ток конете, участващи в Гран При, за много повече пари, отколкото собствениците им щяха да получат от наградите, спечелени през целия им живот. Но това бяха само няколко коня — а не цели конюшни.

Вече наистина останал без сили, Брин реши да си легне за няколко минути, но заспа дълбоко почти за час — докато телефонът не започна да звъни. Пронизителният му звън отначало не успя да го събуди, но накрая Джак опипом намери слушалката и я вдигна.

— Ало, ало — измърмори той.

— Джак, тук е жена ти, нали си спомняш? Миа Харт — иронично рече тя. — Защо ми каза, че ще си на този номер още снощи? Търсих те цяла вечер, но не беше пристигнал.

— О, не! — Брин се плесна по челото, когато разбра, че е забравил да ѝ съобщи за промяната в програмата си. — Ужасно съжалявам, Миа... Искях да ти позвъня. Мамка му! Виждаш ли, феберейците настояха да разпитат всички, свързани със случая на Сейнт Джон, и заради тях изпуснах самолета. От обед минах през пет летища. Току-що пристигнах.

— Защо ФБР, за бога? Много ли те мъчиха?

— Е, не ми вадиха ноктите, но не беше и забавно. Ясно ми беше какво се опитват да постигнат, но не можех да им кажа нищо. Разпитвах ме до късно вечерта. Шефът им е много гадно копеле.

— Джак, извинявай. Изглежда, двамата постоянно се будим един друг.

Брин си представи прекрасното ѝ лице. Знаеше колко мъчителни са за нея честите му отсъствия.

— Недей да се извиняваш, скъпа. Няма нищо по-приятно от това да те събуди красива жена със секси глас.

— Невъзможен си, доктор Брин — опита се строго да му отвърне Миа, но той усети, че думите му са ѝ направили удоволствие. — Джак, след онова, което прочетох и гледах по телевизията, ужасно се радвам, че си напуснал Сан Диего — положението наистина изглежда ужасно!

— Слабо казано, скъпа. Действителността е много по-страшна от репортажите по Си Ен Ен. — Брин поклати глава. Все още се чувстваше изтощен — умората от последните няколко дни си казваше думата.

— Виж, Джак, наспи се, свърши си работата в Чърчил Даунс и се връщай тук. Искам те незабавно в прегръдките си.

За миг Брин забрави за онова, което го очакваше в конюшните, и искрено каза на жена си:

— Утре вечер ще съм при теб. И повярвай ми, скъпа, с нетърпение го очаквам. Ако успея за последния влак за Олбъни, ще пристигна преди полунощ.

— Ще можем ли утре вечер да останем в града?

Той изпита старата тръпка и заедно с нея в гласа му проникна старата напрегнатост.

— Ако имам късмет, ще хвана късния влак. Това е най-доброто, което мога...

— Зная, обич моя, но... — Джак усети, че ентузиазмът ѝ угасва.

— Миа, не съм бил в лабораторията от дни!

— Но налага ли се да останеш цял ден в Кентъки?

— Още нямам представа. Случаят е сериозен, но ако имам възможност да хвана ранен полет, със сигурност ще го направя.

— Ясно — кисело рече тя. — Надявам се някой друг да плаща за това.

Търпението му започна да се изчерпва.

— Ще поискаме от Чърчил Даунс да поемат разходите. Положението е критично, Миа. Изложени на зараза коне вече са пратени в конюшни из цялата страна, два чак в Саратога. Миа, ще се върна веднага щом мога. И преди съм виждал да се случват такива неща и трябва да помогна.

Джак усети леденото мълчание помежду им дори когато жена му попита:

— Какво ти става, за бога? Какво искаш да кажеш с това, че и преди си виждал такива неща?

Думите ѝ го накараха да вдигне гарда. Знаеше, че тя го знае, но не можеше да се овладее.

— Миа, моля те, не съм искал да кажа нищо друго. Просто драматизирах нещата, пошегувах се неудачно... Виж, скъпа, в момента не зная нищо повече. Ще ти позвъня от Чърчил Даунс утре, когато разбере какво става. Съгласна ли си?

— Недей да затваряш, Джак. Не се опитвам да се скарам с теб, но понякога ти щукват тези „проекти“ и не те виждам седмици наред. Буквално си се отдалечил от мен. — Брин разбираше, че жена му е разгневена и че в същото време остава още малко да се разплаче. — Започна да пътуваш по-често от политик, а сега имаме по-голяма нужда един от друг, не по-малка. Да, отдалечил си се... Заради мен ли е?

— О, Миа, не, не, не. Не е заради теб, миличка. Никога не съм можел да забавя темпото. Всъщност не съм го и желал. Но сега го искам. Чувствам се отвратително, когато не сме заедно, когато съзнавам какво ти причинявам. Не го правя нарочно.

— Обичам те, Джак — твърдо каза тя. — С всичките ти недостатъци, с цялата ти всеотдайност, с всичко, което те прави такъв, какъвто си. Но трябва да ти го кажа, Джак. Зная, че нещо те гризе отвътре, и ако някога решиш да ме допуснеш до тази своя скрита същност, моля те, разбери, че не съм с теб, за да те съдя, а за да те утеша.

— Обичам те, Миа. Благодаря.

— И аз те обичам, Джак. И не забравяй да предадеш поздравите ми на Виктория Уейд.

Той престорено изпъшка, повтори й, че я обича, затвори и отново се замисли за конете.

Събота, 20 юни

Индианаполис

Брин стоеше пред мотела, четеше вестник и чакаше под ярките утринни лъчи шофьора на Тъкър. Изведнъж вдигна поглед — от магистралата отби сребрист лексус и с пълна скорост се понесе към него. Сърцето на Джак се разтуптя: вътре беше Вики. Въпреки че бе покрила косата си с шал и носеше тъмни очила, нямаше как да не я познае. Виктория Уейд. Сякаш се бяха разделили вчера. В душата му нахлуха силни чувства.

Някои неща не се променят: той никога не се задържаше дълго на едно място, Вики Уейд никога не закъсняваше. За нея точността беше въпрос на чест и повод — ако не извинение — да шофира толкова безразсъдно. Колата зави в отбивката на мотела и гумите изсвистяха. Тя рязко наби спирачки и спря.

Брин отвори предната дясна врата и беше посрещнат от същата прелестна усмивка, която толкова добре си спомняше. И същият изключителен глас попита:

— Наистина ли си ти, Джак?

— Виктория Уейд, какво правиш тук? Очаквах да си в Чърчил Даунс.

— Какво правя тук ли? — повтори най-известната и уважавана телевизионна журналистка. — Тичам след теб, Джак Брин. Както винаги. Сериозно, прати ме Тъкър. Качвай се. Тъкър има нужда от

помощта ти. Ужасно е потиснат. Хората му разправят, че вече не бил същият човек.

— Когато разговаряхме по телефона — загрижено рече Брин, — ми се стори наред.

— На моменти. Но откакто съм тук, е добре. Между другото, радвам се да те видя толкова разгорещен — предизвикателно каза Вики.

— Просто ужасно ме изненада. — Джак внезапно се почувства дванайсетгодишен. — Когато доктор Тъкър спомена за шофьор, няхах представа, че... хм... е имал предвид... теб.

— От службата ми позволяват да работя извънредно като таксиметрова шофьорка, а ти ми приличаш на човек, който дава големи бакшиши.

Той се усмихна.

— Качвай се. Трябва да тръгваме. — Джак хвърли багажа си на задната седалка. — Ще ти обясня по пътя.

Брин кимна, пъкна се вътре и се завъртя, за да я погледне.

— Страхотно се радвам да те видя, Вики. Изглеждаш великолепно, не си остаряла нито с ден. Не мога да повярвам, че са минали петнайсет години.

— Да, имаш право. Работя в телевизията само от две-три. — Под шала Джак можеше да види, че косата ѝ е все така гъста и лепеноруса, тялото ѝ излъчваше изящество. И познатият ѝ на милиони глас сякаш бе станал още по-мелодичен. — Петнайсет години. Южна Америка. Колумбия. Тогава се занимавах с онази история за въгледобивната компания.

— Да, Вики, и моето предвиждане за канавките съвсем наскоро се оправда.

— Видях материала, Джак. Хайде да сменим темата.

— Естествено. Спомняш ли си вечерята ни в Баранкила, след като всичко свърши? Пихме агуардиенте.

— Да, Джак. И играхме на оная игра, „Кариери“.

— Точно така, и победителят трябваше да почерпи. Доколкото си спомням, ти победи всички, Виктория.

Всъщност Брин си спомняше всяка капка от силния алкохол от тръстикова захар, всеки миг от играта, която като че ли беше предопределила живота и на двамата. В играта всеки участник тайно

залагаше точки на три категории: любов, слава и пари. Победителката Уейд бе заложила всичко на слава. Разделил състоянието си между трите цели, Джак изгуби, но това не им попречи да се опитат да променят житейската си стратегия през следващия уикенд в Картахена. Накрая не спечели никой: славата отлетя обратно за Щатите, за да отрази историята, а любов-слава-пари се завърна сам в Женева, изгубил поредния залог.

Вики го наблюдаваше.

— Изглеждаш в същата прекрасна форма като в Картахена — каза тя.

— Много мило от твоя страна, скъпа, но истината е, че съм наддал няколко километра и вече побелявам. Но ти, ти наистина изглеждаш съвсем млада.

Виктория кисело се усмихна.

— Е, ако личният треньор и постоянният джогинг не могат да ме поддържат във форма, всички сме обречени. Когато мога, тичам по двайсет километра на седмица.

— Страшна си. Както винаги.

— Наистина мина много време, Джак. — Той долови нежността в гласа ѝ, също толкова утешителна, колкото някога.

Странно, тази нежност отново му завърза езика и Брин трябваше да положи усилия, за да измисли какво да каже.

— Гледам те по телевизията.

— Недей да ме лъжеш. Басирам се, че не гледаш повече телевизия, отколкото преди години!

— Не е честно! Винаги гледам новините и не пропускам „Гореща линия“, когато я водиш ти.

— Много мило, Джак. — Вики го погледна и той осъзна, че чувствата им са останали непроменени. — Да не би да се изчервяваш, Джак? Сега ще ме принудиш да повярвам, че наистина гледаш предаванията ми. Поласкана съм. Зная колко си зает. Не, не съм поласкана, трогната съм.

И тя откопча предпазния си колан и го целуна по устата, без да изпуска пътя от поглед. После се засмя.

— Току-що прибавих ново умение към шофьорските си способности.

— Господи, не мислех, че е възможно, без да се стигне до верижна катастрофа.

— О, Джак, ти се докосна само до повърхността на скритите ми дарби.

— Тази мисъл направо ме плаши.

Тя смени темата.

— Изглеждаш щастлив, Джак.

— Ожених се повторно, нали знаеш. Имам чудесна съпруга. — Тайната му надежда да я накара мъничко да ревнува го шокира, но даже да бе така, Вики нямаше да го покаже.

— Щастие то ти подхожда. Радвам се, че си открил подходяща жена — отвърна тя и искрено прибави: — Съжалявам за Лайл. Сигурно е било ужасно. Допреди няколко години дори не знаех, че е починала. И когато научих, ми стана ужасно мъчно за теб. Толкова много пъти ми се искаше да те потърся, но не знаех дали ще искаш да разговаряш с мен — след като използвах неофициалните ти забележки за разпространяваната по въздуха ебола.

— Това е минало — успокои я Брин. — Трябваше да се обадиш...

В отговор Вики се наведе към него и отново го целуна, този път по-невинно, по бузата.

— Радвам се, че си добре. Знаеш ли, винаги си ми липсвал.

Джак се усмихна.

— Все още не мога да повярвам, че седя до прочутата Вики Уейд.

— Искаш ли да ти дам автограф, за да докажеш, че наистина ме познаваш? — пошегува се тя. — Не, сериозно, Джак, не ми приказвай тези глупости. Знаем се от толкова много време...

— Много преди да се наложи да ми обясниш, че журналистическият материал винаги има предимство...

— Хей, малкия — прекъсна го Вики, този път без да откъсва поглед от пътя. — Никога не съм се опитвала да те лъжа. Като говориш с мен, говориш пред целия свят. Кое то ми напомня нещо. Моите продуценти ми казаха, че в Сан Диего имало страхотна новина. Зная, че си бил там. Ако искаш да прибавиш нещо към оскъдната ми информация — сега говоря като представителка на Ей Ти Ви — с

признателност ще те изслушам. Ако разбирате какво искам да кажа, доктор Брин.

— Искате да кажете, госпожо Уейд — отвърна той, — че всичко, каквото ти обясня за Сан Диего, ще се появи по вечерните новини.

— Например, ако се съгласиш да ми кажеш защо са решили да затворят зоопарка?

— Ами всъщност това е малко сложно... предпочитам да не го казвам...

Тя вдигна ръка.

— Ясно. Въпросът е приключен. А сега да се върнем към непосредствената ни работа. Нека ти обясня защо от Ей Ти Ви ме пратиха при доктор Тъкър. Заради обучението си в Корпуса на мира аз отговарям за всички медицински материали в „Гореща линия“. А този случай е много странен. Искане ми се да се бях учила медицина вместо журналистика. Както и да е, Тъкър и собствениците на конюшните искаха да повикат медиите и решиха да се свържат с „Гореща линия“... Повечето от половината ни предавания започват по подадена информация, често от ПроМЕД. Имай го предвид.

— Тъкър не ни съобщи много подробности, нито на мен, нито на ПроМЕД — отбеляза Джак. — На хиподрума ли ще ни чака?

— Сигурна съм, че ще е там. Искане да погледнеш мозъците на мъртвите коне. Ветеринарните патолози от Чърчил Даунс не са открили бяс, приони, абсолютно нищо, защото повечето от мозъците били втечнени. Не си го чул от мен, но Тъкър каза, че те нямали твоя опит с беса. Останах с впечатлението, че според Тъкър може да е мутирал някакъв вирус по миещите мечки, ако изобщо е възможно. Било свързано с телцата на Негри. Правилно ли го казах?

— Да — потвърди Брин.

— Цяла нощ не е мигнал. Ужасно е. Пет ферми на юг оттук са загубили коне. Това лято гъмжало от комари и много от конюшните имали проблеми с водоснабдяването. По птиците нямало вирусна инфекция. Хората на Тъкър изследвали десетки диви птици и кокошки. Нищо. Ентомолозите направили тестове за ларви на комари във всяка от фермите и не открили основания за тревога. Затова пък открили комари, способни да разпространяват вирусни заболявания като конски енцефалит.

— Някакви други връзки между конете, освен мястото? Например едни и същи собственици, които имат финансови затруднения? — попита той, за пореден път впечатлен от личното ѝ проучване.

— Предполагаш, че някой нарочно е убил всички тези животни, че ги е убил за пари. Всъщност тъкмо това ни доведе тук. Но не ми изглежда много вероятно.

— Случва се.

— Постоянно се случва, няма съмнение — призна Вики. — Но никой не убива кон, който е истинска златна мина и може да му даде епруветки със семенна течност от по двайсет и пет хиляди долара винаги щом собственикът поиска. Освен това е логично да убиеш кон заради застраховката, но освен ако някой не се опитва да разори собствениците, не виждам мотив — и още по-малко възможност. В последно време, ако искаш да убиеш остарял кон заради парите, използваш електрически остен за добитък, включен на двеста и двайсет волта. Но тук случаят е друг. Тъкър познава всички местни собственици и е убеден, че не са го направили. Честно казано, съвсем се объркал.

— Тъкър объркан? — повдигна вежди Брин.

— Да — продължи тя. — Също като всички други ветеринари, с които разговарях. Преди няколко месеца имало два подобни случая в Илинойс. Първите симптоми били пристъп на треперене, после животните преставали да се хранят и задните им крака поддавали. Накрая се строполявали на земята и умирали... — Виктория тъжно поклати глава.

Брин я наблюдаваше. Може би не трябваше да се отнесе толкова безразлично към целувката ѝ. Тя бе красива, но... трябваше да мисли за работата.

— До вчера са умрели двайсет и седем коня от пет различни конюшни — замислено каза Джак. — И все още не знаят причината.

— А аз все още не зная какво възнамеряваш да направиш, за да помогнеш — предизвика го Вики.

— Ще узнаеш, госпожо Уейд, ще узнаеш — лаконично отвърна той.

6.

Събота, 20 юни

Чърчил Даунс, Кентъки

Моравите в Чърчил Даунс бяха отлично поддържани, небето бе ведро. След битката с утринното движение в Луисвил Брин и Уейд с облекчение стигнаха до хиподрума. На портала Виктория намали скоростта и Джек погледна към гигантската сграда до тях — навярно най-голямата архитектурна забележителност в американския конен спорт. Борове. Градини. Покой.

С тъмните стрехи на куличките си, с огромните си прозорци и дебел седемнайсет поколения пласт бяла боя, клубът в Чърчил Даунс изглеждаше по-величествен отвън, отколкото отвътре. Докато минаваха покрай него, Брин с изненада видя, че годините са взели своето и сградата е малко западнала.

— Важното тук са конете — обади се Уейд, когато забеляза, че той се оглежда.

— Може би за собствениците, но за мен важното е какво убива конете.

Вики се усмихна кисело.

— Мога да те уверя, че конете в Чърчил Даунс получават подобри медицински грижи, отколкото повечето човешки същества на планетата. От храната до ветеринарите, от постелъчното сено до витамините, за всичко се произнасят специалисти. Тези животни са финансови синдикати с много милиони долари. Имат поддържащ персонал от десетки хора.

— Кой се грижи за хранителните доставки?

— Това наистина е интересно — отвърна тя. — За храненето на конете се грижи екип от конски диетолози. Специални смески овес преди упражнения, специални смески жито, ечемик и люцерна преди състезания. Всяка смеска зависи от личната преценка на треньора. Сигурно си мислиш, че само мегазвездите имат лични готвачи и треньори.

— Ами охраната на конете по време на състезания?

— Всъщност охраната е перлата в короната на този прочут хиподром — каза Уейд. — Собствениците повикаха тук Ей Ти Ви, за да потвърдят — когато и ако „Гореща линия“ представи материала — че хиподромът е безопасен. Доктор Тъкър разбира, че хората не се интересуват много от такава трагедия, освен ако някой не се опита да я скрие.

Джак последва Вики до директорския кабинет, в който ги очакваха шестима очевидно загрижени мъже, всички с костюми и вратовръзки. Върху кръглата махагонова маса лежеше голяма изтъркана Библия. Когато Уейд и Брин влязоха, шестимата с видимо облекчение се изправиха.

Инък Тъкър, дребен, енергичен човек, чиято оредяла бяла коса обрамчваше плешиво теме, ги поздрави и делово ги запозна с членовете на директорския борд. Той цитира труда на Джак върху източния конски енцефалит, после подчерта, че няма време за губене с любезности. Петимата собственици на Чърчил Даунс бяха ужасени от епидемията и ветеринарят, лекувал повечето от заболелите животни, споделяше чувствата им. Той познаваше тези мъже от години и те му вярваха, и му плащаха добре заради неговата надеждност, честност и дискретност. Тъкър се дразнеше, че не може да направи нищо, за да овладее положението, и се молеше да го направи Джак Брин. Забележките му бяха колкото се може по-кратки.

Единственото общо нещо било, че всички умрели коне през май участвали в дербито на Кентъки или имали съседни ясли. Преди състезанието почти всички пренощували в Чърчил Даунс. Смъртта им била еднаква, но причината оставала неизвестна, и все пак всичко сочело към нещо, на което са били изложени на хиподрума — навярно дори в деня на дербито.

Тъкър съобщи броя на умрелите и болните животни и очерта връзките им със състезанието. Освен това повтори пуснатия си в ПроМЕД въпрос дали другаде има подобни случаи. Изглеждаше ясно, че ако някой е искал да зарази конете в конюшни извън Чърчил Даунс, спокойно би могъл да го стори.

Ветеринарят загатваше за вероятността от саботаж. Бомбата, хвърлена в скута на собствениците, предизвика тежко мълчание.

— Убеден съм обаче — продължи Тъкър, — че ако се справим с проблема, можем да защитим репутацията на Чърчил Даунс, да спасим сезона и другата пролет отново да открием хиподрума.

Нима Тъкър искаше да каже, че хиподрумът може да бъде закрит? Защо изобщо допускаше такава възможност?

— Съществуват толкова много фактори, които биха могли да предизвикат такава епидемия — поясни ветеринарят, — че на практика не е възможно директно да се свържат с Чърчил Даунс. Всъщност, колкото повече знаем, колкото повече причинители или потенциални причинители са ни известни, толкова по-несигурна става ситуацията. Естествено, колкото по-несигурна е ситуацията, толкова по-трудно е да се установи каквато и да било отговорност. Ето защо, колкото по-задълбочено проучим проблема, толкова по-трудно ще е някой да обвини хиподрума. Като имате предвид всичко това, бих желал да изслушате доктор Брин.

Джак се изправи.

— По никакъв начин не искам да намекна, че отличният ви персонал не е направил всичко възможно, за да ви даде диагноза. Но съществуват нови вируси, които все още не са описани в научната литература и за които специалистите може да не са се сетили.

— Например? — попита един от собствениците.

— Например нов вариант на вируса на кучата чума. Тя обикновено поражява месоядни животни — кучета, лъвовете, тигри, леопарди.

— Но не коне, за бога — прекъсна го един от по-възрастните собственици, Лий С. Конърс, интелигентен, аристократичен мъж, чийто род повече от век отглеждаше коне за дербито.

— Остави го да продължи, Лий — настоя Тъкър.

— Благодаря — кимна на ветеринаря Брин. — Може би ще се изненадате, но кучата чума е сродна на морбилите, от които боледуват хората, и на чумата по едрия рогат добитък. Друг вариант поражява овцете и козите. А също и тюлените.

— Тюлените ли? — попита един по-млад мъж, който седеше в отсрещния край на масата.

— Точно така. В началото на деветдесетте години край езерото Байкал в Русия започнаха да измират хиляди тюлени. След безкрайни дискусии и международен обмен в нашата система ПроМЕД се

установи, че причината е съвсем нов вирус, родствен на кучата чума. Тюлените яли заразени трупове на кучета и вирусът се прехвърлил от вид на вид.

Брин им обясни, че споменава за тези болести, защото преди години няколко коне в Австралия били поразени от подобна епидемия. Но после вирусът се разпространил и сред хората.

— Всички тези вируси се предават по въздуха — прибави той — и са силно инфекциозни.

— Смятате ли, че нашите коне са се заразили с този вирус? — попита младият мъж. — Някои от тях са били в Австралия. Ще започнат ли да се разболяват и хора?

— Не е невъзможно. Но при вас също са идвали коне от Англия, Испания, Саудитска Арабия. Вижте, вирусът може да е дошъл от другаде или да е някаква съвсем нова форма.

— Но не споменахте ли, че вирусите атакуват конкретни приемници? — попита Лий Конърс.

Брин сви рамене.

— Така твърди ортодоксалната наука. Но имайте предвид, че според някои от най-добрите специалисти еболата например може дори да е растителен вирус. Това не е само предаване между видове, а между царството на растенията и животните. И само ни показва колко малко знаем. Например най-близкият вирус до беса заразява зелето. Ще трябва да направим много изследвания, господа. Благодаря ви.

Брин седна.

— Това е — отново взе думата Тъкър. — Ще предоставя на доктор Брин всичките му необходими материали и той ще вземе и проби, а после госпожа Уейд ще го закара обратно в Индианаполис. Ботаниците от лабораторията на „Лили“ също ще ни дадат предварителни резултати за растителни интоксиканти. — Той се обърна към вирусолога. — Колко време според вас ще ви трябва, за да откриете нещо?

Макар всъщност да нямаше представа, Джак се чу да отвърща:

— Може да минат седмици до определено заключение, но нюйоркската лаборатория е сред най-бързите...

— Не! — извика Лий Конърс и скочи от стола си. — Повече никакви проклети „специалисти“ няма да се занимават с този проблем. Бог ще ни пази. — Той тръгна към вратата, после спря и се обърна към

Инък Тъкър. — Хората чуват, че викаме скъпи експерти от Ню Йорк, а сега се появиха и онези от телевизията. Ще плъзнат слухове. Е, дяволите да го вземат, аз просто няма да го допусна!

Двама от членовете на директорския борд изглеждаха видимо облекчени, когато Конърс изхвърча навън и затръшна тежката врата след себе си. Младият мъж, който бе разпитвал Джак, се извини от името на всички останали собственици.

— Лий иска само да успокои фермерите и публиката, че хиподрумът е безопасен — поясни той. — Ще сме ви изключително признателни за помощта.

— Добре — каза Тъкър. — Доктор Брин беше достатъчно любезен да наруши плановете си и да пристигне в Кентъки по моя молба. Ето защо възнамерявам да включа разходите и възнаграждението му в следващия си хонорар. — Той се усмихна. — Нали не искаме Лий да види, че пръскаме средства по „скъпи експерти от Ню Йорк“?

Уейд, Тъкър и Брин обиколиха три от най-близките конюшни и Брин взе по няколко проби от всяка ферма. През следващите часове той отново преживя адските си кошмари: великолепни жребци се мъчеха да запазят равновесие и се задушаваша, други се строполяваха на земята и безпомощно подритваха. Гледката беше вледеняваща, но най-ужасното бе, че не можеше да се направи нищо. Поне засега.

Следобед Джак и Вики оставиха Тъкър и потеглиха към прочутите ботанически градини „Илай Лили“ в Индианаполис. Докато Брин се мъчеше да се освободи от страшните видения на умиращите коне, Уейд спомена, че е получила факс от двама ветеринари от университета на Индиана. Те предполагали, че конете може да са яли жълт магарешки бодил, и отбелязвали, че треперенето често се предизвиквало от белия змийски корен. Вече била изключена вероятността от цианидно отравяне от естествен източник. Препоръчвали й да разговаря със специалистите по отровните растения в Ботаническите градини.

Докато пътуваха към градините, Вики се пошегува за начина, по който Тъкър беше убедил борда да възнагради труда на Джак.

— Не мога да задържа парите, даже да ги получа — обясни й той. — Ще трябва да ги предам на нюйоркската община.

— По дяволите, Брин, задръж ги! — настойчиво каза Уейд. — Нали видя онези нещастни коне! Независимо дали ще плати за нея, Конърс се нуждае от информацията. Доктор Тъкър също.

— И Ей Ти Ви, нали? — попита Джак.

Тя извърна поглед.

Когато успя да измисли какво да му отговори, той вече бе свалил облегалката си назад и спеше. Събуди го ромонът на фонтан. Брин погледна през прозореца и видя огромен кръгъл басейн, заобиколен от скулптурни кубове от бетон и подканящи прохладни морави. Вики го докосна по ръката.

— Събуди се, Джак, пристигнахме. Пейджърът ти постоянно сигнализираше, но аз го изключих. — Тя разкопча предпазния си колан. — Хайде.

— Добро утро и на теб, госпожо Уейд — пошегува се Брин. — И къде си ми дянала пейджъра?

Тя отвори жабката и му го подаде.

Вирусологът провери съобщението. Отново Лорънс. Той се пресегна към задната седалка и взе лаптопа си.

— Ще те чакам тук. Предпочитам да остана навън, ако не възразяваш — извика той, докато Вики слизаше от колата.

Влезе в бюлетина на ПромЕД и прочете съобщението. Лорънс бе нахвърлял проекта за финансиране и бюджетните прогнози, за които му бе споменал. Кога? Преди колко дни Джак бе пристигнал в Калифорния? Усещаше, че губи представа за времето. Сигурно се дължеше на разликата в часовите пояси. Сътрудникът му искаше да знае дали ще остане в Индианаполис и дали иска да му прати по имейла целия проект. Но защо беше звънил на пейджъра му за нещо толкова тривиално?

Брин написа кратък отговор и го помоли да изчака, докато се върне. После прочете бюлетина.

Направи му впечатление една информация за терапевтиката на някои токсини на жилещи насекоми. Имаше няколко инцидента с грип тип А и епидемия на листерия^[1] във Франция. Нищо за конете на Тъкър.

И изведнъж я видя. Учтива, дискретна бележка от пакистански лекар за необикновения случай с болното момче в Сан Диего. Преди да определят, че е антракс, Брин беше пратил обобщение на резултатите от лабораторните изследвания и клиничната картина на Джоуи. Пакистанецът пишеше:

За ПромЕД:

Колкото и странно да ви изглежда във вашата прекрасна страна, препоръчвам ви да проверите вероятността от антракс.

С уважение,

доктор Сирхан Хан,
болница „Ага Хан“, Карачи, Пакистан

Отначало Джак поклати глава, провери датата на получаване на съобщението, после изруга — бе закъсняло само с няколко часа! Ако беше влязъл в ПромЕД по-рано и ако Джоуи и момичето бяха получили големи дози от съответните антибиотици, децата все още можеха да са живи.

Той изключи лаптопа, пъкна го под мишница и тръгна към облените от слънце поляни зад фонтана и колонадите на сградата. Разходката му действаше добре. Бе малко по-топло, отколкото в Ню Йорк, въздухът — чист и свеж. Помисли си, че ужасно се нуждае от почивка.

Погледна нагоре към главната сграда на музея и забеляза светлосиньо платно с тънки прорези, които позволяваха на вятъра да минава през него. Надписът съобщаваше за нова изложба: „Изкуството на Древен Египет“. Градината го мамеше, но той влезе в прохладния сумрак на музейните галерии.

Внезапно го връхлетя непреодолим шемет. Залата сякаш се завъртя около него. Трябваше да седне. Гърдите му се свиха. Ами ако това не беше просто дежа ву, ако не бе необяснима слабост? Какво можеше да е? Прекалено много кафе, прекалено малко сън? Толкова много възможности. Антракс? Не, каза си Брин, не.

Захарен шок. Да. Не беше ял от седем часа, защото Уейд не си направи труда да спре, за да хапнат. Той разтърси глава, за да проясни

мислите си. Почувства се по-добре и облекчен се насочи към ресторанта. По-късно щеше да настигне Вики.

А после, в една от залите, се озова пред разтърсваща картина — огромно платно на Търнър, изобразяващо възмездието на Яхве, „Петата чума“. Художникът представяше наказанието на Йехова, сполетяло фараона и неговите поданици за това, че са задържали в плен Богоизбрания народ. Ужасна смърт връхлиташе египтяните и техния добитък. В небето се трупаха злокобни черни облаци, на хоризонта бушуваха бури. На преден план лежах мъртви крави и коне. Зад тях сияеше пирамида.

Образите излъчваха страдание и смърт. Брин стоеше като вцепенен. Насили се да си напомни, че това са само маслени бои върху платно, че е съвпадение. И все пак те бяха там, всички тези умиращи коне.

Уейд го откри застанал разтреперан пред картината.

— Какво ти е? Хайде, Джак! — Тя го дръпна за ръката. — Да си вървим. Взела съм нещо за ядене. — Виктория погледна платното. — Ужасно потискащо е. Какво е това?

— Божият гняв, Вики.

Докато дъвчеха сандвичите, Уейд му даде копие от заключенията на ботаниците.

— Джак, всички тези имена ми звучат като гръцки или латински. Би ли хвърлил един поглед? — попита тя.

— Ботаниците са съгласни с доктор Тъкър. Изглежда, че конете умират от нещо фармакологично, а не от инфекциозна болест. Каквато и да е причината, тя поражда конкретна част от мозъка им — бавно или бързо в зависимост от предполагаемата доза и продължителност на излагането.

Брин сви рамене.

— Основният въпрос е какъв е токсичният агент. Важно е също точно кога е започнала болестта, колко бързо се разпространява и кои коне са засегнати.

Вики кимна.

— Един от ветеринарите не е съгласен с теб. Той предполага, че конете може да са били заразени с бавнодействащ вирус, вариант на

прионите. Нарече го „болестта луда кон“. Възможно ли е? — надушила сензацията, попита тя.

— Прионите са съвсем реални. Английският опит с болестта луда крава е само началото.

В огледалото Джак забеляза, че зад тях бързо приближава син бус, който сякаш се готвеше да ги задмине. Вместо това обаче автомобилът намали скоростта и продължи на известно разстояние. Отначало той си помисли, че ги следят, но после реши, че от умора започва да изпада в параноя.

— Специалистите от „Лили“ предполагат — продължи Вики, — че източникът може да е заразна храна. Щом прионите могат да проникнат в кравите чрез храната, защо същото да не се отнася и за конете?

— Напълно е възможно — съгласи се Брин. — Имай предвид, че британците все още търпят загуби и още дълго ще продължават, защото при добитъка инкубационният период за болестта луда крава е десетина години. При хората може да е по-кратък. И ако тези коне са заразени с нещо ново...

— Инфекцията може да се разпространи сред хората, така ли?

— Точно така. С болестта луда крава сме изправени пред потенциална глобална епидемия. И обществеността няма представа, че прионите могат да са не само в мозъка, но и в гръбначния стълб или в нервната тъкан на обикновено месо. Нали знаеш, кравите са се заразили точно така — като са ги хранили с животински отпадъци, включително овчи останки в подсилен фураж. Началото поставя трудът на Гайдушек^[2] върху куру^[3]. Петдесет години по-късно Прусинър получи Нобелова награда за тази идея.

Брин не искаше да я попита, но се чудеше дали Уейд се занимава с градинарство, тъй като прионите се срещаха в костното брашно, използвано и за наторяване. Смяташе се, че ако попадне в окото, дори най-малката частица може да е достатъчна, за да зарази човек. Той също така знаеше, че мозък от крава се прилага като съставка в женски кремове, овлажнители и лосиони за тяло, защото сфингомиелинът им придава гладкост, а течността на очните ябълки пък се използваше за сгъстяване на млечни шейкове.

— И между другото, ако искаш истински материал, почакай да видиш какво ще се случи в Япония. Това беше единственият пазар на

британците за кравешки гръбнаци. Японците ги ядат сурови, тънко нарязани като сашими. Кълнат се, че било безопасно. И се смята за деликатес.

Уейд го погледна недоверчиво.

— Повярвай ми — продължи той. — Японците дори отричаха, че имат проблем със СПИН, докато накрая забавленията на техните бизнесмени в банкокските бардаци не взеха своето. Същото може да се отнася за енцефалопатията по говедата. Не забравяй, че инкубационният период е десет години. В момента Япония е огромна епруветка.

Брин хвърли поглед назад и забеляза, че синият бус продължава да ги следва.

— А може да е бяс без телца на Негри. Макар че по принцип са отличителен белег на беса, те не се откриват в мозъците на бесни прилепи. Възможно е да е някаква подобна мутация. Всъщност патолозите от Чърчил Даунс могат да правят флуоресцентни тестове за антитела на прилепи, лисици, скунксове и така нататък. Но, Вики, ако наистина си имаме работа с някакъв вид мутирал бяс или нов прион, Тъкър ще се нуждае от помощта на специалисти.

Той кимна към пакета на седалката.

— Тъкър ми даде проби от роговици, вратни жлези и биопсии от областта до копитата. Хората му сигурно са ги взимали седмици наред. Това е адски много работа и означава десетки изследвания. Всъщност, Вики, защо аз? Бюджетът ми е в пълен хаос и вече съм изостанал с обичайната си работа.

— Честно казано — отвърна тя, — Инък те повика в Луисвил, преди да е в състояние да ти плати. Но не се безпокой, Ей Ти Ви ще финансира всичко, което трябва да направим... — Тя замълча по средата на изречението и се усмихна. — Сега кой кого подкрепя?

— Страшна си — поклати глава Брин. — Но ако Инък ме беше помолил, щях да го направя и без пари. Разбира се, ще ми трябват още мозъчни проби.

— Тъкър е запазил каквото е успял, но вече ти казах, че някои са били напълно втечнени. Като че ли в черепите им е проникнала киселина от акумулатор и е унищожила почти всичко.

— Това не е типично нито за беса, нито за лудата крава — измърмори Джак.

— За какво тогава?

— За бога, Вики, не зная. Не съм чак толкова голям спец.

— Разбира се, че си, скъпи.

Стигнаха на летището достатъчно рано, за да се отбият до един от баровете в терминала.

Джак отпи от бирата си.

— Ужасно се радвам да те видя, но трябва да те попитам какво всъщност правиш тук.

Вики се усмихна.

— Въпросите би трябвало да задавам аз, нали съм репортерка.

— Не знаех, че това е интервю.

— Не е. — Тя отпи от бялото си вино. — Просто двама стари... хм... приятели... пият заедно на летището.

— Значи няма да ми кажеш защо си тук.

— Мислех си, че вече съм ти обяснила. Не е тайна. Няма нищо скрито. Виж, аз съм адски добра журналистка и надушвам сензациите от километри. Не съм сигурна защо, но съм убедена, че тази епидемия ще се окаже нещо голямо. Наистина не зная дали е измама, шантаж, бяс или дори нов вирус. Всеки ден се появяват все нови болести и „Гореща линия“ се гордее с това, че отразява появата на всички нови патогени. Нали си спомняш, ние първи отразихме историята за лудата крава.

— Спомням си. Гледах го.

— И фактът, че Инък Тъкър е напълно объркан, още повече разпалва любопитството ми. Рядко му се случва.

— Значи интуицията ти подсказва, че става дума за биотероризъм с нов вирус, който все още не можем да открием, така ли?

— Нещо такова. Възможно е. Честно казано, тъкмо затова накарах Тъкър да те повика.

— Господи, надявам се, че ще съм в състояние да помогна.

— И аз. Може да приличам на коравосърдечна журналистка, но сърцето ми се къса като гледам как страдат тези красиви животни.

— Моето също. И се ужасявам от мисълта, че болестта може да се разпространи сред хората. — Джак случайно погледна към

часовника над бара. — Боже мой, трябва да се качвам на самолета.

Той бързо взе сметката, но Вики я дръпна от ръката му, плати и двамата заедно се насочиха към портала. Брин пусна през детектора за метал сака си, в който носеше всички дадени му от Уейд материали, после се завъртя към нея, за да се сбогуват.

— Джак — започна тя, — ако дори само се опиташ да ми благодариш, че съм те почерпила една бира, кълна се, че пак ще те целуна.

— Извинявай, Вики, просто... — Той усети, че се изчервява.

Виктория го прегърна с две ръце и му поднесе устните си. Брин я целуна по бузата. Когато се извърна, за да мине през портала, тя тъжно се усмихна и му прати въздушна целувка.

— Джак — чу я той да го вика и погледна назад. — Джак, искам да ми позвъниш, щом стигнеш в Ню Йорк. Говоря съвсем сериозно, господинчо. Трябва да разберем какво причинява тази болест.

„Или кой я причинява“ — помисли си Брин и престорено ѝ отдаде чест, преди да се качи на боинга, който щеше да го върне при Миа.

— Госпожа Уейд? Вики Уейд? — Бе се отдалечила само на няколко крачки, когато чу да произнасят името ѝ. Тя се завъртя и видя мъж в сив костюм да се приближава към нея със сгънат вестник в ръка. Усмихваше се, но някак хладно. Вики кимна и нервно го погледна.

Сякаш усетил напрегнатостта ѝ, мъжът се представи с южняшки провлечен говор като „Скот Хъбърд, ФБР“ и дискретно ѝ показа служебната си карта.

— Госпожо Уейд, дали бихме могли да поговорим няколко минути?

Вики не знаеше за какво става дума, но това не ѝ харесваше.

— Ужасно съм заета, господин Хъбърд — нервно отвърна тя с надеждата да се избави от него.

Той продължи да се усмихва.

— Обещавам ви, че няма да ви задържа повече от няколко минути.

Виктория, която никога не изпадала в паника, внезапно изпита ужасяваща неувереност. Помисли си да му избяга, като се скрие в

дамската тоалетна, и да позвъни в Ню Йорк по мобилния си телефон, за да обсъди следващия си ход. После се отказа.

Репортерка от Ей Ти Ви и агент от ФБР водят кратък неофициален разговор на индианаполиското летище. Защо? Това можеше да се окаже поредната голяма история.

— Добре, да идем ето там. — Тя посочи редица свободни столове.

— Тук има стая за разговори, която бихме могли да използваме...

— Вижте какво — прекъсна го Вики. — Вие знаете, че съм от Ей Ти Ви, убедена съм. Ако изпусна полета си ще загазя. Но ако разговарям с вас, без да уведомя правния отдел, със сигурност ще ме уволнят. Ако искате да си поприскаваме неофициално, ще направим следното. Ще седнем тук най-много за десет минути. Аз ще запиша целия разговор. После ще се кача на самолета, ще си запазя работата и всеки ще продължи да си живее живота.

— Естествено, госпожо Уейд — кимна Хъбърд. — И двамата ще го запишем. И в никакъв случай няма да ви задържа много.

Отидоха при столовете, седнаха, извадиха касетофоните си и съобщиха датата, часа, мястото и участниците в разговора.

— Вие сте приятелка на доктор Джон Брин, нали? — започна агентът.

— Да, разбира се, знаем се отдавна. Защо питате?

— Може да сте чули, че напоследък съдебномедицинските лаборатории на Бюрото бяха подложени на масиран обстрел.

— Естествено — отвърна тя. — „Гореща линия“ широко отрази случая.

— Е, заради... хм... обвиненията в некомпетентност ние събираме независими учени — специалисти, съветници, хора като доктор Брин, висококвалифицирани консултанти, ако щете. В момента проучваме миналото на някои учени, които притежават познанията и опита, за да ни помогнат да обобщим информация за биологична война и тероризъм.

— Наистина ли? — заинтригувано попита Вики.

— Да, госпожо — потвърди Хъбърд. — Опитваме се да открием определени биологично активни вещества, за които знаем, че са били внесени в Съединените щати. Честно казано, преди се отнасяхме сравнително пасивно към такива заплахи. Като се има предвид

нестабилното положение на лабораториите и фактът, че напоследък се случиха няколко инцидента...

— Кога?

— Това е секретна информация.

— Имало ли е жертви?

— Не мога да ви кажа, госпожо Уейд. Ако продължите да ми задавате такива въпроси, ще се наложи да прекратим разговора.

— Добре, ясно, господин... Хъбърд бяхте, нали? — Тя не успя да се сдържи — този тип изглеждаше адски надут, а и подозираше, че я лъже.

— Да, името ми е Хъбърд, госпожо Уейд. Мога да ви кажа следното: според нас някои институции и особено културни и политически събития, на които ще присъстват голям брой хора, ще бъдат избрани — а може вече да са избрани — за използването на тези вещества.

— И защо ми го казвате?

— Определено не правя изявление за пресата, госпожо Уейд.

— И?

— Както споменах, проверяваме миналото на хора, които са в състояние да ни помогнат. Хора като Брин всъщност, хора като самата вас. — Той отново се усмихна ледено. — Хора, които имат достъп до информация, които са готови да...

— Да шпионират за ФБР ли?

— Да ни помогнат да спрем нещо, което спокойно може да се превърне в трагична катастрофа.

— Продължавайте — каза Уейд, доволна, че записва разговора.

— Не ви молим за нищо друго, освен да отговорите на няколко кратки въпроса за доктор Джон Брин. Нужна ни е помощта на доктор Брин, а преди да се обърнем към когото и да било, винаги събираме информация. Просто рутинна проверка.

Вики не повярва на нито една негова дума, но попита:

— Какво конкретно ви интересува?

— Ами знаем, че Брин се е женил два пъти. По време на първия си брак е работил в Световната здравна организация в Женева. Жена му също му е била лабораторна асистентка. Разбрах, че е загинала при автомобилна катастрофа.

— Доколкото ми е известно, някой я блъснал и после избягал. Не успели да открият виновника. През тези години не съм поддържала връзка с Джек, но са ми казвали, че бил напълно съсипан.

— Това отразило ли се е върху работата му?

— Разбира се. Боже мой, та той е човек!

Хъбърд я разпита за всички пътувания на Брин, какви чужди езици владее и за детството му. Накрая Вики рязко го прекъсна:

— Вижте, никога не ми е разказвал за това. Само веднъж спомена, че загубил родителите си през войната. Това е всичко. Край на разговора. — Тя си погледна часовника. — Вие знаете за него повече от мен...

Докато записваше последните си бележки, Хъбърд си помисли, че трябва да даде в замяна някаква информация. Нещо голямо. Нещо шокиращо. Динамитът, който бе открил в досието на Брин.

— Така е, госпожо Уейд. — Той се усмихна, разказа ѝ цялата жестока история на Джек и видя как лицето ѝ става пепелявосиво. — Е, благодаря, че ми отделихте от времето си. Сега всичко зависи от принципите, госпожо Уейд, от принципите. — Агентът посочи с вестника към касетофона ѝ, сякаш за да подчертае думите си.

Точно десет минути след началото на разговора Хъбърд повторно ѝ благодари, изправи се и изчезна в тълпата.

Прекалено зашеметена, за да помръдне, Вики остана на стола, недоверчиво поклати глава и провери дали касетофонът ѝ продължава да записва. После бръкна в чантата си, извади клетъчния си телефон и го отвори. Набра един нюйоркски номер, после усили звука на записа. Когато телефонът в службата ѝ извъня, тя чу включването на секретаря и прослуша оставените за нея съобщения. После отговори продуцентката ѝ.

— Офисът на госпожа Уейд. Тук е Кара Уилямс.

— Аз съм, Кара. — Виктория работеше с Кара — красива латиноамериканка — от четири години. Познаваха се добре и играеха по правилата. — Току-що имах невероятно странна среща и искам да запишеш разговора ни.

Кара включи записващото устройство, свързано с телефона ѝ.

— Добре — каза продуцентката. — Давай.

— Говоря от индианаполиското летище. Скот Хъбърд, агент от ФБР, току-що ме разпита за миналото на мой познат на име Джек

Брин, който е вирусолог в здравния отдел на щата Ню Йорк. Записах всичко. Хъбърд ми зададе подробни въпроси за дейността на Брин, за работата му в Световната здравна организация... Както и да е, през годините от време на време сме поддържали връзка.

— От време на време ли? — попита Кара.

Вики можеше да си представи как повдига вежди.

— Записвам разговора, Кара. Да, поддържахме връзка... но той също ми осигуряваше изключително интересна медицинска информация. Джак е истински гений. Сега се видяхме, докато проучвах случая в Чърчил Даунс.

— Продължавай — заинтригувана каза Кара.

— Убедена съм, че от ФБР са открили нещо на хиподрума и сега искат да знаят какво прави тук Джак, особено след като идва направо от Сан Диего. Хъбърд се интересуваше къде сме се запознали, разпитва ме за религиозните му възгледи, от колко години е в Ню Йорк, посещавала ли съм го в Европа, дали наскоро е бил някъде из Тихия океан.

— И какво те безпокои? — попита Кара. — Че си издала поверителна информация ли?

— С Джак се познаваме отдавна, Кара. Не ми е известно абсолютно нищо лошо за него. Така или иначе, накрая Хъбърд ми съобщи повече за Джак, отколкото му казах аз. Моята информация може да се открие във всеки справочник „Кой кой е“. А, да, обясних му също за първата му жена и че сме стари приятели.

— Е — изсумтя Кара, — така със сигурност повече няма да ти досаждат... Но, Вики, не се ли чудиш защо феберейците са избрали теб и каква е връзката с историята в Чърчил Даунс? Това наистина ме кара да се питам какъв е този Брин.

— Предполагам, че в известен смисъл и аз винаги съм си задавала този въпрос. — Тя си помисли за целувката им, колкото и кратка да бе, после си спомни, че разговорът се записва. — Във всеки случай, исках да ти го съобщя веднага. Когато свърша тук, ще ти позвъня. Засега просто ще приемем, че ще се прибере в Ню Йорк вдругиден. Освен това ми трябва пълна проверка за Джон Дрейк Брин във всички възможни бази данни — всяка статия, всяка биография, всяка реч. Свържи се със Световната здравна организация и щатските власти. Виж дали ще успееш да откриеш и някоя група оцелели

военнопленници от Втората световна война. Тук става нещо, затова бъди изчерпателна. Благодаря.

— Ясно, чао.

Уейд пренави записа на разговора си с Хъбърд и го пусна. Лентата беше чиста. Докато излизаше от летището и се настаняваше в автомобила си, ѝ се искаше да се изсмее сама на себе си, че се е доверила на ФБР. Онова копеле Хъбърд сигурно бе използвало магнит. Навярно скрит във вестника. Тя плати таксата за паркинг, после забеляза синия бус, който ѝ беше показал Джак. Той незабавно потегли след нея и макар че не я следи дълго, Виктория Уейд вече не намираше в това нищо забавно. Беше ядосана и уплашена.

По обратния път до Чърчил Даунс не можеше да изхвърли от мислите си кошмарната история, която ѝ бе разказал Хъбърд.

През всички тези години, откакто се познаваха с Джак, Вики никога не беше имала представа, че детството му е било толкова ужасно. Защото Джон Брин бе прекарал Втората световна война в японски лагер, в който властите бяха използвали военнопленниците като морски свинчета, провеждайки върху тях експерименти със страшни инфекциозни болести.

Седнал зад волана на синия бус, Скот Хъбърд следи Вики Уейд само в продължение на няколко минути. Разкритието за миналото на Брин я беше смаяло, може би дори я бе накарало да се замисли, ако не да сподели собствения му растящ интерес към вирусолога. Във всеки случай, агентът беше изтрил записа и тя щеше да побеснее. А разгневеният репортер можеше да се окаже много ценен. Хъбърд знаеше, че е разпалил любопитството ѝ. Това оставяше вратата отворена за бъдещи контакти. Беше убеден, че Уейд ще започне собствено разследване. Когато я пое радиоколата, той отби в друга посока, но се погрижи журналистката да го види. Искеше да ѝ покаже, че ФБР не е свършило с нито с нея, нито с Брин.

Хъбърд се смяташе за човек, който играе по правилата. Когато отначало шефовете му решиха да не водят разследването според обичайните процедури, той се ядоса — особено, че трябва да работи сам. Това неудобство обаче всъщност го улесни. И случаят

предприемаше някои интересни обрати, не на последно място сред които стоеше Виктория Уейд.

Познаваше я от телевизията, разбира се, целият свят я познаваше, но в действителност тя изглеждаше още по-красива. Зелените ѝ очи го бяха хипнотизирали, златистата ѝ коса сияеше и всяко нейно движение излъчваше неподражаемо изящество. С нетърпение очакваше отново да разговаря с нея, не само за да се наслаждава на прелестите ѝ, но и защото бе убеден, че тя не му е казала всичко, което знае за Брин. И защото не му беше задала нито един въпрос за конете.

ФБР се занимаваше с измамите, свързани с убийства на спортни коне, още от подаването на първия застрахователен иск. Това беше рутинна операция, прекалено елементарна за агент с опита на Хъбърд. Той получаваше само най-заплетените случаи като онзи, започнал с откриването на водния пистолет. Антракс, биологичен тероризъм. Приоритет номер едно. И после на компютъра бе изскочила връзката на Брин с двете разследвания.

Също като всички останали, отначало агентът остана озадачен от липсата на каквито и да било нишки между важните хора, жертви и свидетели. ФБР упорито продължи да проверява всички, които имаха нещо общо с инцидента в Сан Диего и с останалите разследвания на Бюрото. Накрая стигнаха до името на Брин заради заминаването му за Индианаполис. Бяха го видели в компанията на Виктория Уейд, която вече фигурираше в списъка по случая в Кентъки.

Хъбърд долетя от Сан Диего със самолет на ФБР само няколко часа преди вирусолога и луисвилските агенти незабавно го информираха за ситуацията. Вече знаеха, че Ей Ти Ви души около хиподрума в Чърчил Даунс. На Хъбърд винаги му се беше струвало, че журналистите откриват също толкова измами и корупция, колкото и Бюрото, при това често преди него. Появата на Брин изглеждаше нещо повече от съвпадение.

Специален агент Скот Хъбърд позвъни от мобилния телефон в колата в нийоркското поделение и уреди някой да посрещне самолета на Брин и да го държи под око, докато не пристигне самият той.

[1] Група бактерии, наречени така в чест на английския хирург и баща на антисептичната хирургия Джоузеф Листър (1827 — 1912). —

Б.пр. ↑

[2] Даниъл Карлтън Гайдушек (р. 1925) — американски вирусолог. — Б.пр. ↑

[3] Смъртоносна болест на нервната система, разпространена сред планинските племена в Нова Гвинея, които ритуално изяждали мозъците на починалите си роднини. — Б.пр. ↑

7.

Събота, 20 юни

Ню Йорк

12:00 ч.

Теди Камерон се чувстваше и изглеждаше енергичен, освежен, нов човек — съвсем различен от мълчаливия и затворен невротик, какъвто бе през последните няколко месеца преди да го споходи Видението и Гласът. Дори да бяха изненадани от този прероден, почти словоохотлив Теди, неговите колеги учени не го показаха. Един от старите му вашингтонски приятели спомена, че ФБР дискретно разпитвало за Джак Брин. Не знаел защо. Но Теди беше убеден, че е заради Сан Диего.

Всъщност, когато прослуша съобщенията на телефонния си секретар, Камерон чу гласа на специален агент Хъбърд. Всичко се развиваше чудесно. Сега само трябваше да позвъни на агента, да хвърли точно необходимата сянка на съмнение върху надеждността на Брин, ако името му вече бе изскочило, и да продължи с Мисията.

Той обиколи апартамента, който беше запазил, след като жена му Моника го напусна по време на най-големия му позор. Не можеше да иска по-спокойно място — обзаведено жилище в Горен Ийст Сайд, в което големият град му осигуряваше абсолютна анонимност.

Теди дори се радваше, че Моника го остави — това улесняваше Мисията и не му пречеше да прекарва почти цялото си време в лабораторията, която бе неговият истински дом. Честно казано, просто не му пукаше за нея.

Бяха се запознали в колежа, където много момичета се възхищаваха на русата му коса и аристократичните му маниери. Но той излизаше само с няколко и спеше с още по-малко — обезобразените му длани и странното му поведение винаги ги отблъскваха. Когато го изоставяха, Теди винаги плачеше и му се искаше да ги удуши, но после спомените избледняваха.

Моника обаче бе друг въпрос. Тя беше изключително привлекателна червенокоса ирландка, сираче, отгледано в Куинс от леля и вуйчо, истински католици. В резултат момичето бе набожно, което силно го безпокоеше, защото му напомняше за собствената му майка. Моника бе изисквана и имаше огромното желание да стане всеотдайна съпруга на учен.

Беше и много страстна или поне се преструваше, като го уверяваше, че е нежен и чудесен любовник. Изглежда, не я плашеше и неспособността му да стига до кулминация, тъй като твърдо вярваше, че е в състояние да го доведе до оргазъм — налагаше се, ако искаха да имат голямо семейство, за каквото Моника мечтаеше. Камерон предполагаше, че тя го обича — по свой начин, свързан със стремежа ѝ за издигане в обществото. Той, от друга страна, не изпитваше почти нищо към нея — определено не сексуално — но като истински актьор изпълняваше ролята си на любящ съпруг.

Проблемите започнаха, когато се преместиха в Атланта. Родена и отраснала в Ню Йорк, Моника мразеше Юга. Мразеше и работата си на гимназиална учителка. Мразеше работохолизма му, който ги разделяше толкова много нощи. Мразеше жегата. Но най-много я вбесяваше фактът, че той продължаваше да не е в състояние да стигне до кулминация, което означаваше, че тя не може да забременее.

Ставаше все по-набожна, караше го да ходи на черква заедно с нея, пълнеше апартамента им с икони. Престанаха да правят секс и Теди не можеше да е по-щастлив — освен че жена му все повече му напомняше за майка му — заядлива, досадна и религиозна.

Положението за кратко се подобри преди той да напусне ЦКЗ и да се върнат в Ню Йорк. Чрез един духовник, с когото се запозна на една от сбирките на Моника, Камерон се свърза с религиозните му поддръжници. Когато големият му успех, който щеше да стане известен като „Тест на Камерон“, започна да изглежда реален, амбициите на жена му отново се разбудиха. И после дойде провалът. Експлозията в лабораторията на ЦКЗ. Неговата вина. Кариерата му.

Внезапно вместо бъдещето, което очакваше Моника, той изгуби репутацията и работата си. Църквата престана да го финансира. Жена му нямаше представа за тайните спестявания на Теди и смяташе, че са останали без стотинка.

И една вечер му каза, че го напуска. Нямахме никаква възможност да получи развод, разбира се, защото църквата не позволяваше, но щяла да поиска от Рим анулиране на брака. Теди просто не го интересуваше. Нямахме намерение да се жени повторно. Моника му остави апартамента, убедена, че той никога няма да е в състояние да си позволи да живее под наем. Той ѝ даде половината от всичко, което според нея притежаваха. И жена му никога нямаше да разбере, че се е измъкнала на косъм. Ако бе останала, Камерон щеше да е принуден да я убие.

Събота, 20 юни

Гилдърланд, Ню Йорк

Когато пристигна в малката къща в гората, Брин се чувстваше изтощен и в същото време се безпокоеше, че ужасно е изостанал с работата си. За негово разочарование Миа я нямаше. Бе се надявал незабавно да компенсира отсъствието си, а сега нямаше тази възможност. Изкачи се по стълбището към спалнята.

Понякога си мечтаеше за по-обикновен живот. Искаше му се да прекарват много повече време заедно. И страдаше, когато уморителните дни преминаваха в самотни нощи като тази. Миа винаги му липсваше много по-силно, когато се прибереше и видеше празното легло в тяхната „вила“ — която се намиреше само на осемстотин метра от лабораторията и му напомняше за малката му къща в Женева.

Влезе в спалнята и видя на възглавницата си светлосин плик. Отначало го ужаси мисълта за онова, което можеше да пише вътре, но после го отвори и с облекчение го прочете. Миа му съобщаваше, че имала спешна работа в града, която трябвало да свърши до понеделник, и че не знаела кога ще се прибере. Обещаваше му да се опита да се върне колкото може по-бързо и да му покаже колко много го обича.

Джак се изпъна на леглото, погали мястото, където щяха да са бедрата ѝ, и въздъхна. Реши да подремне малко и после да ѝ позвъни в Ню Йорк. Само за минутка...

Чу тих звън — далечен и слаб.

Телефонът. Не. Много по-бавен.

Той се опита да заспи...

И после се насили да се събуди.

Отново чу звъна, сега рязък и пронизителен. Огледа се и видя, че прозорците са отворени. Но това не бяха прозорците на спалнята.

Това бяха прозорците на поделение 731, военнопленническият лагер в Пинфан.

Звънът продължаваше ли, продължаваше — винаги ги будеха така на разсъмване, откакто преди осем месеца го бяха пратили тук заедно с майка му.

Всички пленници трябваше да се облекат, да отидат до тоалетната, да се явят в медицинския кабинет и да се качат на кантара. Преглеждаха и претегляха всеки, като си водеха бележки с грижливи японски йероглифи. После пленниците се строяваха на двора и ги извеждаха през портала на полето, където бяха забити десетки стълбове с железни окови. Всеки следобед определяха по двайсетина души за стълбовете. Повечето бяха китайци, макар че от време на време избираха за експеримента по някой американски или британски войник.

Сутрин осемгодишният Брин трябваше да тича покрай оградата на лагера заедно със стотици други пленници под зоркия поглед на стражите. Мъчението продължаваше цял час. Накрая ги връщаха в сградата и им даваха вода, оризови питки и рядка рибена чорба. Нямаше какво друго да правят, освен ужасено да очакват неизбежното.

Всеки следобед се появяваше ефрейтор, понякога придружен от военен лекар, и строяваше пленниците. Всеки следобед избираха група пленници — сред които винаги трима-четирима от най-здравите и силните — лекарят ги преглеждаше и ги извеждаха навън.

Военният лекар многократно забелязваше Брин, но никога не го избираше. Всички знаеха защо. Чакаха го да понапълнее. Той бе висок за възрастта си — почти колкото мнозина от японците, — но все още мършав и не толкова силен, колкото искаха. Те бяха търпеливи. Даваха му тофу^[1], оризови питки и повече ориз, отколкото на войниците. Протеинът го спаси, балансираното хранене му помогна да порасне. Когато заякнеше достатъчно, щеше да е много подходящ за изпитанията на оръжията, които произвеждаха в лагера.

Когато японците и избраните пленници излезеха, Брин се покатерваше на гредите на покрива и сядаше в малкия дървен купол,

изрязан за вентилация. Оттам можеше да гледа над другите сгради към полето със стълбовете.

Виждаше как извеждат пленниците: от едната сграда мъже, от другата — жени. Търсеше майка си. За щастие до този момент не я беше забелязал. Когато приковяха хората за стълбовете, на полето се появяваше дългият черен даймлер на лекарите, идваха и асистентите, които записваха процедурите в бележниците си. После малкият Джак Брин виждаше как войниците разтоварват сандъци от камионите.

Всеки войник поставяше по един сандък пред пленниците, после бързо се отдалечаваше, а лекарите и асистентите събираха документацията си и си тръгваха.

Дълго време като че ли не се случваше нищо.

Пленниците стояха до стълбовете.

Някои успяваха да седнат на земята.

Някои извъръщаха лица от сандъците.

Някои се молеха.

Внезапно във всеки сандък изщракваше пружинен механизъм, който отваряше капака. Джак виждаше отвътре да се издигат валма дим — или прах? — и вятърът ги отвяваше към хората. Те несръчно бършеха лице с окованите си ръце и се опитваха да скрият глави под ръкавите си.

Всеки следобед беше различен.

Понякога не се случваше нищо и пленниците оставаха невредими. Изтичаше час, дори денонощие и те продължаваха да стоят до стълбовете.

Понякога от лабораторията докарваха цистерна и ги обливаха с маркучи.

Донякога ги отвеждаха само след час.

Понякога се появяваше взвод войници, които скачаха от камиона си и методично застрелваха от упор всеки от пленниците.

Онова, което никога не се променяше, бе фактът, че избраните за следобедните експерименти никога не се завръщаха.

Той виждаше какво става с другите.

Понякога от малкия сандък се издигаше жълтеникавозелен облак и пленниците умираха от мъчителна, но бърза смърт.

Понякога крещяха часове наред. Малкият Брин виждаше почернелите им усти и белите им очи, но рядко ги чуваше.

Манджурските ветрове отвяваха гласовете им надалеч от лагера също толкова сигурно, колкото и отровния дим в лицата на стотици оковани пленници. Това бяха същите онези сибирски въздушни течения, които отнасяха произведените в Пинфан балони с техните пълни с отрови, бактерии и вируси резервоари на изток от японските острови чак до Ан Арбър.

Джак разбираше, че ще дойде и неговият ред, и дори в сънищата си знаеше, че предпочита куршума.

Изведнъж в кошмара му гърчещите се в предсмъртни мъки пленници се превърнаха в умиращите коне от Чърчил Даунс, превърнаха се в Джоуи Сейнт Джон и Джоди Дейвис в последните им ужасни мигове, превърнаха се в рояци побеснели пчели, превърнаха се в непреодолимия ужас на Търнъровата „Пета чума“. Образите се въртяха безспирно в ума му като въртележка от страхотии, докато не стигна до ръба на... Звънецът, звънецът, звънецът! Слава богу, беше телефонът. Разтреперан и облян в пот, Джак се събуди и вдигна слушалката.

Обаждаше се Миа, която незабавно долови нещо в гласа му и го попита какво му е. Той, разбира се, отговори, че е добре, каза й, че просто е сънен. Този път тя имаше добра новина. За нула време решила проблема в града, била на гарата в Олбъни и щяла да е при него след двайсет минути.

— Даже не отключвай вратата — прибави Миа. — Идвам направо в леглото. Не помръдвай. Засега.

— Приемам това като лекарско нареждане — усмихна се Брин, затвори и въпреки ужаса от поредния лагерен кошмар успя да се унесе в спокоен сън.

Следващото нещо, което усети, бе, че Миа е до него и го целува все по-силно. Джак почти незабавно се претърколи върху прекрасното й гъвкаво тяло, докато нежните й ръце обгръщаха гърба му. Сега беше негов ред да я целува, въпреки старата болка в левия бицепс. Когато започна да я целува по-бавно, тя го притисна към себе още по-силно и плъзна длани към лакътя му.

Внезапно остра болка плъзна нагоре от ставата и прониза рамото му. Миа неволно беше засегнала радиалния му нерв. Брин се отдръпна от нея и седна.

— О, Джак, извинявай... Не исках...

— Разбира се, скъпа. — Той я погали по лицето със здравата си ръка.

— Развалих всичко!

— В никакъв случай, любов моя, но сега се прояви като добра лекарка и ми разтрий раната.

Докато прокарваше пръсти по белезите и шевовете му, тя го попита — както много пъти досега — къде са го зашили след инцидента с делтаплана.

— Зная, ужасно е, но не мога да си спомня, наистина не мога. Елементи на амнезия...

Миа го гледаше. Усещаше напрегнатостта му.

— Лъжеш ли ме, Джак Брин? — Тя коленичи на леглото зад него и обгърна раменете му с ръце преди той да успее да ѝ отговори. — Защото — игриво каза тя, — ако открия, че те е наръгал някой ревнив съпруг или си бил нападнат от някоя от клетите жени, които си прелъстявал и изоставял по целия свят, и че тая история с делтаплана, на която толкова доверчиво повярвах...

— Стига, скъпа — рязко я прекъсна той. — Повярвай ми, слуховете за любовните ми похождения са ужасно преувеличени. — Помисли си, че никога не би могъл да ѝ каже истината — за раната, за руската ролева болница, която наричаше „швейцарска клиника“, за американския войник, който след разпускането на лагера му бе дал да се намаже с пеницилин и навярно го беше спасил от гангрена.

— Добре — каза Миа. — Ще престана с любовните ти похождения, но виж колко се разстрои. Не докоснах нерва ти само в буквалния смисъл. Има ти нещо и ако мога да помогна...

— Нямам нужда от никаква помощ!

— О, я стига, Джак. — Тя протегна ръце и Брин ѝ позволи да го прегърне.

— Извинявай, Миа, тази седмица беше ужасна.

— Зная, Джак, зная — тихо отвърна тя.

— Не, не знаеш. Не съм сигурен, че и самият аз знам — рече той. И изведнъж разбра края на съня си, онези въртящи се образи, нещо като потвърждение на онова, за което си мислеше, без напълно да го признава. Вече знаеше, вече ясно го виждаше...

— Миа — започна Брин, — ще си помислиш, че е лудост...

— Какво, Джак?

— Тази история с антракса в Сан Диего и конете в Кентъки. Струва ми се, че двата случая са свързани.

Тя заинтригувано го погледна.

— Наистина ли?

Джак знаеше, че няма да е лесно. В крайна сметка жена му бе лекар и учен, а онова, което трябваше да ѝ каже, звучеше почти като научна фантастика.

— Добре. — Той не бързаше и внимателно подбираше думите си. — Изслушай ме, преди да кажеш нещо. В Индианаполис видях една картина, картина на Търнър, казва се „Петата чума“, нали знаеш, чумите на Моисей. От петата чума умират всички животни. И всичко това беше нарисувано на картината, а аз тъкмо идвах от Луисвил, където наистина умираха коне. Всички подозират някакъв саботаж.

— И...

— И тогава си спомних, че друга чума са циреите — които могат да се изтълкуват като антракс. Със сигурност знаем, че случаят в Сан Диего е саботаж. Някой е подхвърлил пълен с антракс пистолет играчка на място, на което да го открие дете, даже е написал цифровия код за антракс на ръкохватката. А в последно време получаваме по ПромЕД съобщения за рояк пчели — това е друга чума — който се появил в Сан Антонио преди два месеца. Въпросът е, че не са били пчели убийци, а обикновени медоносни пчели, но нещо ги е направило агресивни.

— Не разбирам какво искаш да кажеш, Джак.

— Някой маниак — или група маниаци — използва модерни биотерористични методи, за да пресъздаде десетте старозаветни чуми.

Миа мълчеше и го слушаше.

— Очакват ни още чуми, обич моя. И аз трябва да ги спра, защото никой, никой друг няма да ми повярва, още по-малко да ми помогне.

Той нахвърля план за търсене на другите чуми и ѝ обясни защо трябва да го сподели само с нея и Дрю. Беше убеден, че не може да се довери на никой друг, защото не искаше да научи онзи, който готвеше нови ужаси. Миа трябваше да го разбере, да му помогне да запази вярата в себе си, но единственото, което виждаше изписано на лицето ѝ, бе тревога.

— Джак — прекалено внимателно го попита тя, — добре ли се чувстваш? Нервите ти сигурно са опънати до крайност.

Брин осъзна, че не е повярвала на нито една негова дума, а това беше все едно да го мисли за луд.

Вече бе прекалено късно да отстъпва.

— Просто съм изтощен, направо съм съсипан — успокои колкото нея, толкова и самия себе си той.

— Джак — настоя Миа, — нали няма опасност да си се заразил в болницата?

— Взимам профилактични антибиотици, обич моя. Не се безпокой. Добре съм, просто съм уморен. — Брин разтърка очи.

— Джак...

— Моля те, Миа, да не разговаряме сега. Утре. Трябва да се наспя. Обичам те и това, че съм си вкъщи при теб, е най-доброто лекарство.

Тя го целуна и промълви:

— И аз те обичам, Джак. — После се претърколи в своята половина от леглото.

Брин най-после заспа, но преди това си спомни част от проповедта за Моисей, която някога бе изнесъл баща му. „Тя роди син, и Моисей нарече името му Гирсам, защото, казваше той аз станах пришълец в чужда земя.“^[2]

[1] Японско сирене от соево мляко. — Б.пр. ↑

[2] Изход, 2:22. — Б.пр. ↑

8.

Понеделник, 22 юни

Щатска лаборатория по зооносни болести^[1]

Гилдърланд, Ню Йорк, 07:30 ч.

Дрю Лорънс бе работил през целия уикенд, за да успее да разпечата и приготви всички постъпващи „спешни“ бюлетини за пристигането на Брин в седем часа в понеделник. Той отиде в кабинета на Джек още преди разсъмване и сложи вода за чай, но от вирусолога все още нямаше и следа.

Дрю бе написал и подробно обобщение за дейностите на ПроМЕД през последните няколко години, което трябваше да се разгледа от федерацията на учените в подкрепа на новия проект. Дотогава почти не оставаше време. Той прехвърли страниците.

Поддържането на системата онлайн с бостънския сървър „Сател Лайф“ струваше сто и петдесет хиляди долара годишно. Повечето други средства бяха за хонорари, офис оборудване, наем и сложна телекомуникационна система. Общата сума възлизаше на близо половин милион за три години. Не бяха чак толкова много пари, но Федерацията на американските учени не разполагаше с тях. Брин, Дрю и другите им колеги работеха безплатно, но ПроМЕД имаше основни финансови нужди, които не можеха да посрещнат.

Когато преди няколко години на сцената се беше появил Джек Брин, двамата с Лорънс бяха провели кратък интелектуален двубой, завършил наравно. Дрю знаеше, че Брин се нуждае от него — той познаваше всички и помагаше на вирусолога във вътрешните борби — основния недостатък на работата в такава голяма децентрализирана държавна лабораторна система.

Гилдърландският „зандан“, както Джек Брин наричаше напомнящите на затвор група сгради, им вършеше добра работа. Брин вършеше рутинната работа, докато Лорънс се занимаваше със сериозните лабораторни изследвания. Двамата гледаха на времето,

отделяно за ПроМЕД, по-скоро като на хоби, отколкото като на задължение.

Джак наричаше „спешните“ бюлетини „говняния списък“, но не и Лорънс. Не и той. Беше прекалено непочтително. Дрю погледна часовника и промени позата си, за да облекчи болката в бедрото си, после остави разпечатките и проекта върху бюрото на Брин.

Пет таблици и две графики обобщаваха работата на ПроМЕД. Бе подготвил още десетина схеми и диаграми, ако случайно Брин или хората от Вашингтон ги поискаха. През последните няколко години системата беше претърпяла удивително развитие. Общото ѝ състояние се представяше в сбито резюме, докато други таблици и схеми разглеждаха административната работа и публикациите и предлагаха разбивка на абонатите по континенти, после и по държави.

Иззвъня телефонът.

— Лорънс слуша.

— Брин съм, Дрю. Всичко наред ли е?

— Разбира се.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Естествено, шефе.

— Подръка ли ти е списъкът на бавнодействащите вируси? И индексът за споменаванията на животни в последно време? Отравяния, ухапвания, нападения, бяс, такива неща? Хрумна ми нещо, което ме държа буден цяла нощ.

— Почакай малко — отвърна Лорънс. — Имам списък, включително на животни и насекоми. Искаш ли да ти го прочета? Не са много.

— Искам.

— Добре. Шест случая на бяс, нищо сериозно, обичайните причинители, освен един вълк в Иран. Преди два месеца ухапал седемнайсет души. В Австралия ослепявали кенгура. Смята се, че причината е миксовирус. Епидемии по птиците от грип H4N3 в Мексико, тюлени с куча чума, различни неща за лудата крава, нова болест по мишките. Защо питаш?

— Защото постоянно сънувам кошмари. — В гласа му имаше нещо, което разтревожи Лорънс, разтревожи го още повече, когато Брин попита: — Чел си Библията, нали, Дрю?

— Естествено. — Лорънс бе набожен баптист. — Да не би най-после да търсиш духовно спасение?

— Не, сериозно, Дрю. В Изход петата чума, сполетяла египтяните, поражява добитъка, нали? Преди два дни в Индианаполис видях една картина и...

— Добитъкът измрял, но египтяните били пощадени — прекъсна го Лорънс. — Изход, девет-три. При превода смисълът до голяма степен се е загубил. Може да е било всичко. Трябва да е била някаква животинска болест, която не се предава на хората. Предишната чума е... роякът, струва ми се. Да, четвъртата чума е роякът.

— Объркан съм, Дрю. Какво се има предвид под рояк? Виж, не искам да те задържам, но ми прочети информацията за насекомите, членестоногите... Подобна е на списъка с животните, нали? Трябва ми пълен списък.

— Имам го, но е прекалено дълъг, за да го обобщя по телефона. Ще дойдеш тази сутрин, нали? Или да ти ги пратя вкъщи по факса?

— Не, не си прави труда, след малко идвам — отвърна Джек.

— Хей, чакай малко — спря го Дрю преди вирусологът да затвори. — Какво се случи в Калифорния? Какво става там? Търси те някакъв агент от ФБР на име Хъбърд. Свързано ли е с онова момченце?

— Ще ти обясня, когато дойда. А, да, още нещо. Искам да погледнеш онази глава в шведския учебник по инфекциозни болести, нали се сещаш.

— Искаш да кажеш върху ант...

— Точно така, Дрю.

— Това има ли нещо общо със съобщението, което получихме от пакистанския лекар?

— Не сега, Дрю. Като дойда.

— Ясно.

Дрю затвори, но настойчивостта в гласа на Брин продължи да го тревожи. Антракс? Защо бе цялата тази секретност и дали бе свързана с агента от ФБР? Може би Джек се страхуваше, че подслушват телефоните?

И защо този внезапен интерес към членестоногите? Същества, които нямаха гръбначен стълб, а само екзоскелет. Насекоми и други гадинки. Малкият, но ужасен скорпион можеше да убие човек само с

едно ужилване. Деца в Южна Америка, Индия и Австралия умираха само часове след като са си играли с дребните създания, които приличаха на миниатюрни омари. Към членестоногите се отнасяха и паяците, жилещите мравки, отровните бръмбари, стоножките, многоножките, кърлежите и хиляди други.

Членестоноги, антракс, рояци...

Реши да извади Библията си и да препрочете „Изход“, за да се приготви за въпросите на Брин. После си спомни статията за пчелите убийци, която му беше пратило хлапето от Бруклин наред с изрезка от вестник за нападението на пчели в Тексас отпреди три месеца. Нямахше да е зле да ѝ хвърли един поглед.

Явлението „пчели убийци“ се бе появило преди повече от четирийсет години, когато един бразилски милионер бе внесъл в родината си нов вид медоносни пчели, *Apis mellifera adansonii*, развивали способността си да откриват цветя по платата на Южна Африка в продължение на хиляди години. Идеята била да разпространят вида в Бразилия и да я направят конкурентна на другите произвеждащи мед страни, особено на Съединените щати, където се използвал по-непродуктивен вид — за разлика от *adansonii*, които давали голямо количество богат на въглехидрати мед. Обещаваните добиви от тези африкански пчели били огромни. Но... о, само каква цена бяха платили за това богатство!

Само една година по-късно, прочете Дрю, цели двацет и шест рояка африкански пчели случайно избягали от предградие в Байа и се насочили на север. По пътя се размножавали с местни пчели и се появил нов, ужасен вид, *Apis mellifera scutetella*, или както скоро щяла да ги нарече пресата, „пчели убийци“. До 1980 година те се разпространили в цяла Бразилия, Венецуела и Колумбия и продължи още по на север, към Централна Америка.

През 1985 година за пръв път било съобщено за смъртен случай в САЩ след ужилване от пчели убийци. Скоро в южно- и централноамериканските медии често започнали да се срещат потвърждения за животински и човешки трупове, покрити с пчели. Те се превърнали в основни герои на холивудските филми на ужасите, както и в обект на ускорени проучвания.

От 1967 година било известно, че жлезата на пчелното жило съдържа поне две „предупредителни миризми“ — изопентил и

изоамил ацетат. Когато пчелата ужилела нападателя си, тези летливи вещества се разпръсквали във въздуха и предупреждавали другите от рояка за опасност, предизвиквайки инстинктивната им реакция. Обикновено тази реакция била предвидима, но кръстоската между бразилските европеизирани пчели и африканските им роднини десетократно усилила действието на тези вещества.

Пчелата убиец се превърнала в случайно създадено биологично оръжие, способно да убива и най-големите бозайници или стотици хора в отговор на освободените във въздуха изопентил и изоамил ацетат, които лесно се произвеждали или от самите пчели, или от някой усърден химик. Дрю ужасено прочете, че двацет такива ужилвания могат да убият мишка, петдесет — средно голямо куче, сто — дете, петстотин — възрастен човек. Средният кошер се състоял от 25000 пчели, но предупредителните миризми дори само на едно насекомо можели да вдигнат целия рояк, освен царицата и няколко търтея.

До 1996 година в Южна Калифорния имало данни за четири свързани с пчели смъртни случая. Било само въпрос на време, пишеше в статията, убийците да се разпространят в целите Съединени щати. Материалът датираше отпреди инцидента в Тексас. Но нали момчето бе споменало, че тексаските пчели били обикновени, които се държали като убийци?

Лорънс вдигна поглед — Джак Брин бе влязъл и бе застанал до него. Лицето му изглеждаше напрегнато. Дори без да поздрави, вирусологът посочи схемата на бюрото.

— Можеш ли да ми кажеш кои от тези създания живеят на рояци? Зная, че имаме спешна работа. Трябва да телефонирам на цял куп хора, а после да видим пробите, които съм донесъл. Но първо, има ли нещо друго за насекоми? Нови нападения върху хора?

— Виж информацията за жилещите насекоми, Джак, в голямата таблица най-отгоре. После продължи по списъка.

Брин прегледа двете таблици. Четири съобщения за насекоми от вида *Numerosus*. Нямаше данни за жилещи мравки. Значи оставаха оси, стършели и пчели.

— За какви насекоми става дума в тези четири съобщения?

— Само за пчели, приятелю.

Брин прочете първата информация:

ПроМЕД, Италия: Рояк от *Apis mellifera* предизвиква евакуиране на манастир.

Джак заинтригувано погледна Дрю, после продължи със следващото съобщение:

ПроМЕД, Мексико: Нападение на пчели над местно село, магаретата се пръснали. Няма данни за смъртни случаи.

ПроМЕД, Лос Анджелис: Смъртен случай, предизвикан от *Centrolenella*. Фатално алкалоидно отравяне.

Той сбърчи вежди, но когато стигна до последната информация, кошмарът отново го връхлетя:

ПроМЕД, Сан Антонио, Тексас: Нашествие на пчели над центъра и предградията на Сан Антонио.

Брин прочете ужасяващото описание на рояка. Десетки хиляди иначе безвредни пчели убили седем възрастни и три деца.

Дали зад всичко това наистина стоеше нечий зловец замисъл? В лабораторни условия трудно можеше да се получи пчелна отрова. Но предупредителните миризми? Вирусологът знаеше, че изопентилът и изоамил ацетатът могат да се създадат във всяка гимназиална химическа лаборатория. Цели литри. Африканските или американските медоносни пчели незабавно можеха да се превърнат в безмозъчни машини за убиване.

И с този случаите ставаха три: рояк, мор по добитъка, циреи...

„Някакъв космически покер ли играя — зачуди се Брин, — или някой — някакъв странен култ — се опитва да възпроизведе десетте чуми от «Изход»? Или играя сам, без да имам пълна колода карти?“

Вторник, 23 юни

Манхатън

11:00 ч.

Заобиколен от съдовете си с отрови, Тиодор Камерон седеше в лабораторията си и четеше информацията в ПроМЕД. Фактът, че съобщението за рояка продължава да тече, му достави истинско удоволствие. „Струва ми се, че по-нататък пак ще се върна към този свой малък подвиг“ — реши той. Излезе от системата, вкара паролата ПМН, за да повика хрониката, която пишеше за потомството, и започна:

15 април

Камерон беше търпелив. Виденията и Гласът го бяха променили, успокоили и изпълнили с енергия. Той напълни аквариумите и седна в тайната си лаборатория, за да се наслади на розовото сияние, обляло стаята, когато заблестяха светлините над водата. Удиви се колко бързо са се развили цветовете, насищайки аквариумите с багри. Нямаше нужда от риба — вътре имаше много по-ужасен хищник.

Знаеше точно от какво се нуждае, за да накара рояка да се приближи, миризми, които щяха да го привлекат от километри разстояние. Знаеше и че трябва да е готов, да е готов и да чака много преди Гласът да му каже къде да ги прати.

Това му отне само няколко вечери. Започна с бял оцет в емайлирана купа, прибави основни химически вещества, разбърка сместа, нагря я и прибави друг реагент, после зачака. Когато се увери, че е готова, Камерон я прибра в малък хладилник. По заповед на Гласа същия месец замина под друго име за Тексас и изпита сместа на външния перваз на прозореца в мотелската си стая.

Теди изчака вятърът да задуха в нужната посока и слънцето да затопли кошерите и да разтвори цветовете.

После отвори прозореца и капна няколко капки от веществото.

В продължение на двацет минути не се случи нищо, но вятърът се усилваше, а пред стаята му цъфтяха минзухари и нарциси. Знаеше, че в района има предостатъчно пчели. Той прояви търпение, както му бе казал Гласът, и най-после забеляза една пчела да кръжи над тревата пред прозореца. Насекомото кацна, после възбудено затанцува във въздуха около капката привличаща течност. Изведнъж се издигна нагоре, показа жилото си, с разярено жужене се блъсна в стъклото и зашеметено отскочи.

Камерон внимателно се огледа за други пчели, отвори прозореца и размаза падналото създание със зелена мухобойка. Това му достави удоволствие. После отново затвори прозореца, излезе, качи се на взетия под наем автомобил и отиде да купи два флакона спрей за оси и стършели. Това му отне не повече от петнайсет минути, но когато се върна, вече не можеше да види прозореца на стаята си.

Цялото стъкло беше покрито с плътна, вълнуваща се маса пчели. Лъскавите им златистооранжеви тела и прозрачни вибриращи криле придаваха на живата завеса почти космат вид.

Трябваше да положи всички усилия, за да не се засмее, когато служителят от рецепцията изхвърча навън и започна да предупреждава хората да се отдалечат. Теди извади първия флакон от чантата си, махна му с ръка и започна да пръска рояка, който обезпокоително нарастваше. Постоянно прииждаха нови пчели и той приготви втория спрей.

След три минути на тревата лежаха хиляди мъртви пчели. „Най-добре се свържете с управителя — каза на служителя Теди като отговорен гражданин, на какъвто се преструваше. — Пчелите понякога са ужасни. Можеха да ужилят деца.“

Сега търпението му най-после беше възнаградено и Гласът бе проговорил. Камерон трябваше да отиде в Сан Антонио, като вземе малките си, но скъпоценни товари. Да, Сан Антонио щеше да бъде наказан от рояка. Той реши скришом да излее голямо количество от привличащото вещество при първата черква, която види. И после на Великден в Ривър Уок.

Вторник, 23 юни

Ню Йорк

О, тогава се справи чудесно, но Теди все пак смяташе, че описанието му на историята с жабите е особено блестящо. Възхищаваше му се дори сега, когато го препрочиташе.

След истинския успех, който Камерон постигна с дарената му от Гласа сила, се случи нещо ужасно! Пристигнаха поръчаните от него жаби — всичките мъртви. Сърцето му се късаше. Толкова усилия му костваше да намери съвършените екземпляри, с всички трудности на осигуряването на разрешително за износ от Панама и опасните условия за транспортиране.

Но не можеше да не се подчини на Гласа. Теди убеди най-надеждния доставчик да се опита да прати нов контейнер с жаби стрели, жилещи жаби и стъклени жаби направо от Панама, Колумбия и Коста Рика. Човекът не даваше гаранции и не искаше никакви документи. Отлично.

Планът изглеждаше съвсем прост. Щеше да получи красивите дървесни жаби. Кожата на малките гадинки съдържаеше амини, пептиди, стероиди и алкалоиди: батрахотоксин, гефиротоксин, пумилиотоксин, епibatидин и самандарин. Щеше да ги храни със стрити насекоми, щурци и хлебарки. Щеше да ги покрие с микотоксини на прах. И да прибави още няколко „органични“ алкалоида.

Ако не умряха — а те рядко умираха — жабите щяха да концентрират отровите в кожните си жлези, известни на лаиците като брадавици. Не можеше да не се удиви на способността им да извличат токсини от тропични мравки, стоножки и бръмбари. В плен те бавно щяха да изгубят отровите си, но той можеше да им ги осигури от собствения си малък склад — включително новото за тях, но любимо негово вещество йохимбе.

Доставчикът изпълни уговорката, но времето в родината на жабите се оказа по-студено от очакваното и втората пратка бе постигната от участта на първата. Сега вече Камерон наистина се разтревожи. Не можеше да не се подчини на Гласа. Той поръча трета доставка, като се молеше този път да успее. Жабите трябваше да са преди мушиците. Трябваше да са втори поред.

Една седмица по-късно най-после извади късмет. Трийсет и шест изящни черно-жълти дървесни жаби. Неговите *Centrolenella valerios* — стъклени жаби — пристигнаха на международното летище „Кенеди“ и бяха живи. Всички бяха оцелели и всъщност се намираха в превъзходно състояние. През плексигласовата им клетка можеше да види пъстрата им окраска. Жълто-черна с бледооранжеви нюанси. И отлично познаваше члена на Християнския съвет, за когото бяха предназначени.

Трябва да се подчертае, че Теди ужасно обичаше да се дегизира. Когато замина за Луизиана, той се преоблече като куриер с перука, фалшив нос и черни очила, за да е сигурен, че епископ Лапиер няма да го познае. Когато пристигна в жилището му, той каза на икономката, че са му наредили лично да предаде пратката.

Разбира се, Лапиер нямаше представа кой е куриерът и весело покани Камерон да седне, докато отвори елегантно опакования подарък. Епископът остана очарован от дървената кутия и каза на Теди, че резбата ѝ говори за костариканския ѝ произход. Лапиер отвори кутията и отвътре наизскачаха десетки енергични черно-жълти дървесни жаби. Негово Преосвещенство с възхитен смях

започна да събира малките дяволчета. Жабите се пръснаха в цялото му жилище.

В този момент доктор Камерон със съжаление трябваше да си тръгне. Докато палеше паркирания си на дискретно разстояние взет под наем автомобил, той си представи цялата сцена.

Епископ Лапиер сигурно си мислеше, че красивите гадинки са подарък от негов бивш енориаш, който се е преместил в Ню Йорк и навярно е на почивка в Коста Рика, някой, който знаеше за страстта му към жабите. Обратният адрес гласеше „ПМН“ и свещеникът сигурно ровеше в паметта си, за да си спомни кой е човекът... и изведнъж сърцето му се разтуптя и в устата му започна да се отделя слюнка. Жабите като че ли засияха, макар да знаеше, че това не е възможно. После всичко започна да искри. Изведнъж нещо под дрехите му се размърда. Негово Преосвещенство се опита да не обръща внимание на усилващата се топлина и издуване в областта на слабините му, нещо, което смяташе, че отдавна е изгубил.

Не можеше да се сдържа. Дишаше тежко... задъхваше се...

Настроението на Теди отново бе превъзходно и той очакваше следващата си Мисия с възбуда, за каквато дори не беше мечтал.

Сряда, 24 юни

Щатска лаборатория до зооностични болести, Гилдърланд

09:00 ч.

— Връщам си думите назад, Джак. — Лорънс влезе в кабинета на Брин. Носеше лист хартия. — Открих това в Нексис.

— Какво има сега, Дрю? За какво говориш? — Брин съсредоточено четеше бюджета на ПроМЕД и не искаше да се разсейва, но знаеше, че Лорънс не би го прекъснал без важна причина.

— Намерих отговор за твоите жаби и няма да повярваш. Виж колко е дълга тази разпечатка. Този човек работи в Националните институти по здравеопазване и е написал повече от сто статии за жабите и техните отрови. Невероятно.

— Разказвай. — Джак остави таблицата, която преглеждаше.

— Гадинките натрупват токсини в кожата си. Спокойно могат да убият куче, ако изяде дори само една. Но тези жаби — и точно това е интересното — не произвеждат отрова като влечугите. Те като че ли ги извличат...

— Какво каза, Дрю? Какво правели жабите? — Брин вдигна поглед и протегна ръка към разпечатката.

— Така изглежда. Отровите в кожата им идват от околната среда, от нещата, които ядат.

— Добре, и какво от това?

— Тези жаби се хранят с отровни насекоми, паяци, стоножки и оси. И всъщност абсорбират отровата, обработват я в организма си и я отделят в кожата си.

— Мили боже, искаш да кажеш, че всяка жаба произвежда различна токсична смес от храната си, така ли?

— Така изглежда. Удивително. Очевидно някои, но не всички от отровите им произхождат от жилещи насекоми. Но основните източници на повечето от алкалоидите им трябва да бъдат открити, защото горите са в процес на изсичане и всички тези вещества ще изчезнат. Могат да се използват за производство на лекарства. Те са изключително силни.

— За колко вида жаби става дума?

— Десетки, ако се броят и подвидовете. Свързах се с този човек от институтите по здравеопазване. Беше много отзивчив. И сега следва най-удивителното: той вече знаеше за епископа в Луизиана. Всъщност в момента жабите били при него. Пратили му ги от щатската лаборатория. Били от застрашен от изчезване вид.

— Той потвърди ли, че старецът е починал от тях? — все още недоверчиво попита Брин.

— Да — продължи Лорънс, — жабите имали достатъчно токсини, за да убият двайсет души. Нещо повече...

— Да?

— Той каза, че освен всички обичайни естествени отрови тези дървесни жаби съдържали още една, нова. Изглежда, смята, че е ужасно важна.

— Каква по-точно?

— Всъщност тя произхожда — Дрю погледна разпечатката — от кората на дървото коринанте йохимби, която съдържа екзотичен алкалоид, йохимбе. Токсинът предизвиква промени в сърцето и кръвоносните съдове. В голяма доза може да доведе до рязко повишаване на кръвното налягане, тремор, дори удар. Предполага се, че предизвиква ерекция даже при хора, които не са сексуално възбудени.

— Така ли е починал епископът — с ерекция?

— Така ми казаха. Може да се дължи на това йохимбе. Както и на всички други отрови. Но е очевидно, че жабите не ядат дървесна кора, нали?

Брин кимна.

— Може да са се хранили с насекоми, които са яли такава кора. Какво искаш да кажеш, Дрю?

— Токсинът не е бил точно йохимбе, а пречистено вещество, известно като йохимбин. Кристалночисто. На хроматографа се проявило като един-единствен пик. Според онзи човек трябва да е било синтезирано.

— Може просто да е от богат естествен източник. Защо?

— Защото, Джак, това дърво не расте в костариканските тропични гори. Каза ми го човекът от Националните институти по здравеопазване. Имало го само в Западна Африка.

— Което означава, че някой е дал йохимбина на жабите — замисли се Брин. — А това на свой ред означава, че не полудявам.

[1] Болести, които могат да се предават от животни на хора. — Б.пр. ↑

9.

Четвъртък, 25 юни

Лаборатория по зооностични болести, Гилдърланд

Пратката пристигна от Кентъки няколко минути след десет часа. Лорънс забеляза, че от нея се надига пара — добър знак, защото означаваше, че сухият лед все още запазва образците студени. Той разпечата обемистата кутия, внимателно извади ледения куб и го остави в мивката, после нареди четирите пластмасови епруветки до предметните стъкла, които му беше дал Брин. Поредната серия проби бяс — макар двамата с Джак да бяха единомисленици, че обработката на целия останал материал от Чърчил Даунс ще отнеме седмици.

Лорънс мразеше големите проби, мразеше и конете. Процедурата, необходима, за да се стигне до мозъка, бе отвратителна — мръсна, шумна и трябваше да се използва трион. Главата на лос, която беше обработвал преди три години, му отне цял ден и лабораторията смърдя цяла седмица. Кравите бяха същата работа. Те като че ли те гледаха, ако преди да започнеш да режеш, не им затвориш очите. Но този път мозъкът вече бе изваден, обработен, нарязан и готов за анализ.

Трудно можеше да отхвърли теорията на Джак за пресъздаването на чумите от Изхода — не и след рояка, жабите, даже антракса, който спокойно можеше да се разтълкува като съвременен вариант на библейския мор по добитъка. И ако епидемията по конете се окажеше предизвикана от човек... Също като Брин, Лорънс просто не можеше да си представи какъв маниак — или манияци — би направил нещо толкова ужасно.

Дрю се зачуди дали във ФБР разсъждават по същия начин. Онзи агент Хъбърд няколко пъти беше търсил Джак, без да уточни какво иска, но гласът му звучеше, хм, заплашително. Вики Уейд също звънеше почти всеки ден, разтревожена и за конете, пробите от които не бяха позитивни за нищо, и за Джак. Лорънс не бе сигурен какво става помежду им, но се надяваше да е свързано само с работа. Брин

категорично отказваше да съобщи теорията си за чумата на друг, освен на него и Миа.

И тогава си спомни за хлапето от Бруклин — беше обърнало внимание на рояка адски бързо. Как ли се казваше? Бъргър, да, Бъргър. Нямахше да е зле да провери какво знае. Щеше да му прати имейл.

*Неделя, 28 юни
Бруклин, Ню Йорк
13:30 ч.*

Шмюъл Бъргър седеше пред телевизора заедно с още четирима тийнейджъри от гимназията. Отлично знаеше, че на ортодоксалните евреи е забранено да гледат такива филми, но не можеше да се откаже от това вълнуващо ново преживяване — филм на ужасите, при това цветен!

Съвсем наскоро родителите му бяха купили единайсетинчов черно-бял телевизор, но го използваша само за да гледат новините и специални културни събития. Не можеше да става и дума за видео.

Родителите на всичките му нови приятели от училище позволяваха на момчетата да гледат филмите, предавани в събота и неделя по местните канали. Разбира се, за Шмюъл съботите бяха изключени. Този уикенд излъчваха стари трилъри. Нямахше да пропусне нито един. В неделя преди обед той измърмори на майка си, че отивал на гости при приятел от йешива^[1]. После директно се качи на автобуса.

Филмът, който гледаше, бе от 1971 година и се казваше „Отвратителният доктор Фибс“. Цветният телевизор беше страхотен. Заедно с другите хлапета той се заливаше от смях, когато Винсънт Прайс в ролята на лудия откъщаваше на хирург, случайно убил сина му. Един по един, Прайс уби ужасно много жертви, целия персонал на лекаря, като използваше чумите от Стария завет. Беше банално, неточно, смешно, страшно и... забранено!

Един от героите във филма бе равин, представен по смешно изопачен начин. Нямахше нищо общо с действителността. Филмът бе боклук, но напомни на Шмюъл странната история за рояка, която беше пратил в ПроМЕД. Отдавна не бе проверявал за нова информация.

След като напусна дома на приятелите си, той взе автобус за Бруклинската публична библиотека на Гранд Арми Плаза, регистрира се и включи един от компютрите. Беше време да сърфира в прекрасния свободен свят на Интернет. Там и единствено там Шмюъл можеше да отиде в която област поиска — наука, медицина, игри, дори секс — обичаше киберпространството заради предизвикателните, често забранени идеи и образи, които то предлагаше.

Днес обаче първо влезе в ПроМЕД и гордо видя съобщението за рояка в Сан Антонио, после някои нови допълнения, които бяха много, много интересни — особено след онзи смехотворен филм.

Излезе от системата и започна да сърфира в търсене на нещо, което специалистите можеше да са пропуснали. И откри сайта.

Неделя, 28 юни

Манхатън

23:00 ч.

Тиодор Камерон седеше в лабораторията си, наслаждаваше се на великолепните си колекции и очакваше Гласът да му даде ясни напътствия за следващата Мисия. Всичко вървеше чудесно. ПроМЕД вече съобщаваше за повече от неговите „инциденти“, отколкото преди. Не можеха да направят абсолютно никаква връзка с него — ако някой изобщо се досетеше, че това не са божии дела в традиционния смисъл на думата, а на човек, насочван от ръката на мъстящо божество. Нещо повече — изглеждаше ясно, че самият Джак Брин става основен заподозрян за случая в Сан Диего и епидемията по конете. Хъбърд всеки момент щеше да свърже тези събития.

Теди бе говорил по телефона с агента и когато стана дума за вирусолога, отначало се направи на глупак.

— Хм, агент Хъбърд — започна той, — разбира се, че познавам доктор Брин, през годините сме се срещали на различни лекции и форуми, но не сме толкова близки и едва ли ще мога да ви помогна. Имате ли нещо против да попитам защо се интересувате?

— Ни най-малко, доктор Камерон. Бюрото създава специална група за борба с биотероризма и смятаме да го включим в нея. Мнението на други учени за неговата компетентност е от голямо значение за нас. Вече разговаряхме с много от вашите колеги.

Теди знаеше, че това не е истина, но остана впечатлен колко гладко го лъже агентът.

— Е, агент Хъбърд, с какво мога да ви помогна?

— Мислите ли, че доктор Брин, хм, да речем, проявява неподчинение към властта? В крайна сметка ще се наложи да работи в Бюрото, нали разбирате?

— Искате да кажете дали спазва правилата, така ли? Не, господине, Джак Брин е изключително независим човек. Казвали са ми, че не понасял строгия контрол. Обичал да прави каквото той си знае. Но ви напомням, че той работи за щатското правителство на Ню Йорк и очевидно нямат проблеми с него.

— Така е — отвърна Хъбърд. — Ами характерът му? Спокоен ли е? Създава ли неприятности на околните?

— Ами — привидно се поколеба Камерон, — хм, не, изобщо не бих го характеризирал така. Известно е, че доктор Брин е... пристрастен... към някои неща.

— Наистина ли?

— Агент Хъбърд, наистина не го познавам чак толкова добре. Всъщност някои мои колеги са ми споменавали, че лесно се гневи, но аз лично не мога да кажа.

— Използвахте думата „пристрастен“, доктор Камерон. Бихте ли обяснили точно какво имате предвид?

— Поставете ме в много неловко положение, агент Хъбърд. Казах ви, че не го познавам добре.

— Разбирам. Само още няколко въпроса. Нека продължим още малко за тези негови „пристрастия“.

Теди въздъхна.

— Ами, това пак съм го чувал от колеги, но, хм, не искам заради мен да загуби работата във федерална институция...

— Убеден съм, че няма, доктор Камерон. Продължавайте, моля.

— Всъщност, агент Хъбърд, в научните среди има хора, според които доктор Брин е вманиачен на тема болести и отрови — но може би просто му завидват.

— Ами ако е истина?

— Хм, всъщност... не зная дали трябва да ви го казвам, но вие сте федерален агент. През шейсетте прекарах известно време с доктор Брин на Хаити — двамата гостувахме на колеги в болницата „Алберт

Швайцер“ край Порт-о-Пренс. Срам ме е да го призная, но една вечер се напихме до козирката и той ми разказа за детството си. Било невероятно ужасно. — Хъбърд не отговори.

— Всъщност — продължи Теди, — аз не пих чак толкова много, но келнерът не смогваше да налива чашата на Брин. Съмнявам се, че си спомня нещо от цялата вечер, още по-малко какво ми е разказвал.

— Значи ужасно. Наистина ли?

— Да. Разбирате ли, родителите му били мисионери в Китай. Когато избухнала Втората световна война, цялото семейство било пратено в лагер, в който върху пленниците изпитвали биохимични оръжия. Той оцелял, но родителите му били убити — майка му пред собствените му очи. Предполагам, че тъкмо тогава са се родили неподчинението му към властта и интересът му към токсините. Не можете да го обвинявате.

— Много интересно, доктор Камерон, наистина много интересно.

„И се обзалагам, че вече си го знаел“ — каза си Теди.

— Искам да ви напомня — продължи той, — че доктор Брин е изключително блестящ и много уважаван учен.

— Няма да го забравя — отвърна Хъбърд. — Струва ми се, че това е всичко, доктор Камерон. Оказахте ми огромна помощ.

— Надявам се само да не съм бил недискретен. О, господи. Наистина се надявам всичко това да си остане между нас, агент Хъбърд.

— Разбира се, уверявам ви. Беше ми приятно да поприказвам с вас, докторе. Ако ви дойде наум още нещо за доктор Брин, непременно ми позвънете, Имате номера ми.

— Да, агент Хъбърд — отвърна Камерон, — естествено.

Посоката, в която бе тръгнал разговорът, го радваше — дори надхвърляше очакванията му. Жалко, че навярно повече нямаше да се чуе с агента — освен ако не измислеше нещо, за да стегне примката около шията на Джак Брин.

*Понеделник, 6 юли
Здравен отдел, Ню Йорк
10:00 ч.*

Когато Джак се промъкна на последния ред в аудиторията, доктор Миа Харт вече бе започнала лекцията си по епидемиология, на която присъстваха десетки лекари, бъдещи медицински сестри и специализанти от катедрата по обществено здравеопазване в Колумбийския университет. Публиката бе наелектризирана — и от темата, и от лекторката. Невероятното обаяние на Миа винаги го изпълваше със страхопочитание, особено на обществени форуми. Тя наистина беше поразително красива, но над всичко бе специалист — учен, с когото трябваше да се съобразяват.

Миа прожектираше на големия екран зад гърба си диапозитив със зловещи образи: прелестни цветове — тъмносинкаво отдолу, преливащо в морскосиньо отгоре — но мрачна тема. Надписът беше в червено, датите и имената — в жълто. На друг, по-малък екран от дясната страна на катедрата се появи образ на рицар, възседнал кон. Рицар, заплашен от фигурата на Смъртта. Джак позна Дюреровата гравюра. Погледът му се върна към големия екран и той прочете:

ИСТОРИЯ НА ПАТОГЕНИТЕ

Век	Основен патоген	Век	Основен патоген
XI	Ерготизъм	XVI	Дизентерия
XII	Едра шарка	XVII	Туберкулоза
XIII	Проказа	XVIII	Тиф
XIV	Чума	XIX	Холера
XV	Сифилис	XX	HIV/СПИН

— Нека помислим над въпроса — казваше Миа, — че през всеки век се появява нова болест. Може да се твърди, че всички те са се разпространили в Европа, но аз предполагам, че са засегнали и големи райони от Азия и Африка — а по-късно и така наречения Нов свят.

Чумата, продължи да обяснява тя, опустошила Европа през четиринайсети век, но произходът ѝ бил азиатски. Мнозина смятали, че сифилисът идва от Африка и че родината на ерготизма е Средният изток — токсинът, плесен, наречена *Claviceps*, бил пренесен с мухлясали ръжени зърна.

В този момент в аудиторията влезе още един закъснял и седна в другия край на реда на Брин. Въпреки разстоянието високият сивокос мъж му се стори смътно познат, но Джак не успя да си го спомни. Може би след лекцията трябваше да го заговори. После се съсредоточи върху думите на Миа.

— Хлябът, направен от тази ръж — обясняваше тя, — предизвикал продължителна епидемия из цяла Европа, характеризираща се със самонаранявания, конвулсии и хорей. Токсинът е аналог на онова, което днес познаваме като LSD... За съжаление, за да се занимаем подробно с всяка от тези болести, ще ни трябват часове. Ще бъде кратка, но навремето всички тези патогени предизвикали ужасни бедствия. През дванайсети век избухнала епидемия на едра шарка, особено в Европа, където заобиколените с крепостни стени градове благоприятствали за нейното разпространение. През тринайсети век се появила проказата — но не библейската проказа, която обхваща всички кожни болести от псориазис до морбили. Болестта, покосила Европа през късното Средновековие, била още по-смъртоносна, отколкото в наши дни. Изолирането на жертвите било оправдано, но звънците, които трябвало да носят на шиите си, за да предупреждават здравите за приближаването на „нечист, нечист“, както ги принуждавали да викат, ми се струват малко прекалени...

В този момент в аудиторията се разнесе звън на пейджър и предизвика всеобщ смях. Миа усмири публиката, като намигна на виновния студент.

— Макар че в наши дни това навярно означава същото... Кой знае защо — продължи тя веднага щом смехът утихна, — след като стигнала до Швеция, в края на века проказата започнала да намалява. Някои предполагат, че нова болест — за чието разпространение спомогнали оградените замъци наред с появата на градове държави и големи градски центрове — всъщност имунизирала хората срещу нея и тя се ограничила в тропиците, също като днес.

Миа посочи схемата на големия екран.

— Новата болест, изтласкала проказата от Европа, била туберкулозата. Тъй като се разпространява по въздуха и е изключително заразна, тя може да е победила проказата чрез

образуване на антитела. Това обаче не означава, че препоръчвам този вид лечение! — Публиката отново избухна в смях.

— Мисля, че няма спор коя болест е господствала през четиринайсети век: бубонната чума, последвана от белодробната чума, така наречената черна смърт. Чумата несъмнено дошла от Изток по Пътя на коприната, към хиляда триста двамайсест и пета година стигнала до Италия и се разпространила из цяла Европа. Само за няколко десетилетия тя убила двамайсест и пет милиона души, четвърт от населението на континента. Навярно е опустошила също Азия и Африка, но за съжаление не разполагаме с много писмени свидетелства. Известно ни е обаче, че чумата е с нас и до днес.

„При това не е само една! — гневно си помисли Джак. — Щом е толкова начетена и отворена за нови идеи, защо не иска да ме чуе? Трябва да ми повярва. Трябва да я накарам да ми повярва за чумите.“

— Поема, написана през хиляда петстотин и трийсета година — продължи Миа, — за овчар на име Сифилис, дала името на следващата болест. Известно ни е, че сифилисът избухнал в Европа няколко години след първото пътешествие на Колумб. Може да е съвпадение. А може да не е донесъл в Стария свят само злато. Въпреки че се появила в края на петнайсети век, болестта господствала през тази епоха също като чумата. Тя убивала жени, мъже и деца, а когато вирулентността ѝ отслабнала, се разпространила из целия свят.

Брин видя, че сред публиката се вдига ръка. Една от студентките попита защо доктор Харт не споменава за Новия свят.

— Не разглеждате ли и Северна и Южна Америка?

— Основателен въпрос — съгласи се Миа. — Епидемиите в Стария свят са оказали огромно въздействие върху Новия. Когато започнали да проучват двата континента, Кортес, Писаро и другите донесли със себе си едрата шарка и морбилите. Едрата шарка убила четирийсет и девет милиона индианци в Мексико, а морбилите опустошили местното население на Карибите, Централна и Южна Америка, да не споменаваме за гренландците и по-късно народите на Аляска, Централна Африка и островите в Южните морета.

Тя замълча, за да отпие глътка вода от чашата на катедрата, после продължи:

— Да, болестите на Стария свят бързо се разпространили в Новия. Особено когато им помагали човешки същества. Но да се

върнем в Европа. — На екрана се появи диапозитив на външен клозет. — Досещате ли се защо избрах дизентерията за символ на шестнайсети век?

— Заради несъвършените отходни системи! — извика някой.

— Да! Или заради липсата на каквито и да било отходни системи. Разбирате ли, целият европейски континент бил във война — огромните армии, постоянно в движение, без санитарни системи и бактериолози, наторявали всичко с фекалиите си. Фина патина от фекална материя покрила всички повърхности в Европа — саби, черкви, всичко. Извинете ме за израза, но дизентерията не била само заради липсата на нужници. Самата тя представлява едно голямо лайно, носещо послание за нашето време. Преди няколко седмици имахте упражнение за *E. coli* O157:H7. Е, тази *E. coli* идва от бацилите, които предизвикват дизентерия. Представете си десетки хиляди английски, френски, фламандски, италиански и немски войници през шестнайсети век, страдащи от болест, която разяжда обвивката на червата и причинява остри стомашни болки, кървава диария, силна треска, а накрая сепсис и смърт. Цяла Европа се превърнала в гнойна рана — докато постоянните войни не престанали, не била въведена канализацията и не се появили основите на обществено здравеопазване. Туберкулозата господствала през осемнайсети век, когато и европейците, и американците започнали да строят големи градове. Огромните маси хора, бедността и лошото хранене довели до разпространението на болестта.

— През следващите сто години — продължи Миа — в евразийския свят властвал тифът, вероятно пренесен от Русия. Подобно на дизентерията, той бил разпространяван от войници, които нямали възможност да се къпят. Когато през хиляда осемстотин и дванайсета година Наполеон влязъл с тристахилядната си армия в Русия, повечето от хората му умрели от тиф. Ако питате мен, нито руските войски, нито ужасното време са разбили императора, а тифът, и се обзалагам, че Наполеон би се съгласил с мен. Деветнайсети век категорично принадлежи на холерата, която обхванала целия свят. Хиляда осемстотин трийсет и втора е годината с най-висока смъртност в историята на Ню Йорк. Следва я хиляда осемстотин шейсет и шеста. И именно тогава в града било създадено първото Бюро по

здравеопазване, което целяло да предотврати разпространението на болестта.

— И накрая или почти накрая, вижте това — каза Миа и на екрана се появи диапозитив с графика на броя на починалите от СПИН от 1980 с проекция до 2000 година. Кривата рязко скачаше нагоре под ъгъл от осемдесет градуса, после, през следващия век, се изравняваше. — Това е всичко до следващото ни занятие, когато ще разгледаме тази модерна чума. Благодаря за вниманието.

Лампите в аудиторията светнаха, аспектоматът бе изключен и се разнесе благословеното бръмчене на вентилаторите, които започнаха да охлаждадат горещата зала.

— Някакви въпроси, забележки, оплаквания? — попита Миа и си погледна часовника.

Неколцина от по-младите студенти се засмяха. Други вдигнаха ръце. Тя отговори на въпроси за чумата в Индия през 1993 година. Защо еболата не била включена в списъка ѝ? Ами грипът?

От последния ред се вдигна ръка в ръкавица, стиснала черна химикалка. Изкънтя дълбок мъжки глас:

— Доктор Тиодор Камерон.

„Тед Камерон! — помисли си Брин. — Той бил значи! Колко странно, че само преди няколко дни се сетих за него.“

— Вашият въпрос, доктор Камерон? — попита Миа.

— Доктор Харт — почти колебливо каза високият красив мъж, — не е ли вярно, че така наречените новопоявяващи се патогени, тези нови зарази просто не могат да се предвидят и контролират? Не може ли да се твърди, че катастрофите на миналото често са просто повторение на онова, което вече някога се е разигравало?

— Докторе — отговори Миа, — струва ми се, че зная какво искате да кажете. Да, мисля, че постоянно се сблъскваме с нови вълни на заразни болести. Още от времената на римляните го е преживявала всяка цивилизация, почти всяка се е опитвала и не е успявала да предвиди, да надхитри болестта.

— Или още от египтяните и гърците — прибави Камерон.

— Да, точно така. — Харт обяви, че ще отговори на още един последен въпрос и потърси с поглед друга вдигната ръка.

Като разтриваше челото си, Брин се изправи и съобщи името си. Преди да заговори, Тед Камерон включи касетофона си.

— Независимо от някаква загадъчна сила — и нямам предвид Всемогъщия... ако наистина преживяваме по една тежка болест на век, не смятате ли, че напоследък нещата се ускориха?

— Това е важен въпрос — съгласи се Миа. — През последния четвърт век положението наистина започна да става неовладяемо. Имайте предвид бума на раждаемостта, предизвикан от „зелената революция“^[2]. Освен СПИН имаме ебола, легионелоза, лаймска болест, ерлихиоза и още много други. Най-много ме безпокои появата на резистентен към антибиотици организъм — абсолютно непобедима бактерия, която спокойно може да ускори настъпването на постантибиотичната ера.

Брин поклати глава.

— Не, всъщност не. Вие говорите условно. Но ние сме убедени, че това ще се случи. Грипът мутира всяка година. Проблемът е как да го спрем, когато започне? Онова, което искам да зная, е коя според вас ще е голямата болест на двайсет и първи век? Болестта, която внуците ни ще запомнят и документират, както са направили нашите предци, както правим и ние със СПИН. Кое ще е следващото име, прибавено в схемата ви за настъпващото столетие? И може ли някакво предвиждане да го спре? Господ ли ще го причини, или човек?

Публиката се развълнува. Луд ли беше този, или гений?

— Той е прав! — посочи към Камерон вирусологът. — Всяка култура в историята предвижда своята гибел. Кой ще е нашият Армагедон? — Джак седна и Камерон му се усмихна.

Подобно на всички останали, избухването на Брин порази Миа. Изпитваше страх, ужасен страх. Тед Камерон, от друга страна, остана доволен от видимото напрежение между двамата. Друга жена? Или и тя се съмняваше в здравия му разум? Или в невинността му? Теди почти го съжаляваше. Такава жена, толкова властна, толкова строга. Миа Харт му напомняше на собствената му бивша съпруга и на майка му.

Тя благодари на аудиторията за търпението, с което даде знак за края на лекцията, и студенти, лекари и сестри започнаха да излизат навън. Джак се опита да си пробие път през тълпата към Камерон, но не успя да го настигне. Записал забележките му на джобния си касетофон, Теди бързаше за лабораторията си, за да направи копие на

касета. Когато попаднеш в ръцете на ФБР, тя щеше да е манна небесна.

[1] Еврейско религиозно училище. — Б.пр. ↑

[2] Рязко увеличаване на добива на зърно, особено в слабо развитите държави, започнало в края на 60-те години. — Б.пр. ↑

10.

Вторник, 28 юни

Лаборатория по зооносни болести

10:30 ч.

Брин седеше на бюрото си. Имаше много причини да е бесен. На първо място, вечерята с жена му се превърна в истинска катастрофа. Джак си поръча пържола алангле, а Миа — задушено еленско и незабавно му напомни за опасността от *E. coli* O157:H7, мутиралата бактерия, за която беше споменала в лекцията си и която образуваше нов, сложен и изключително силен токсин, предизвикващ спазми, кървава диария, треска, а при много деца и остра бъбречна недостатъчност. *E. coli* O157:H7 се бе появила сред стадата от преживни животни в щата Вашингтон и се беше разпространила в Средния запад, а оттам — заедно с месото — из цялата страна.

Най-опасно бе месото за хамбургери, защото смляната в гигантски месомелачки и после пакетирани кайма можеше да съдържа бактерии от сто различни крави. Недопеченият хамбургер и мексиканската тортила бяха станали смъртоносни, но пържолата алангле почти не им отстъпваше. По време на епидемията през август 1997-а бяха починали стотици хора из целите Съединени щати.

Атаката на Миа срещу избора му накара Джак да потръпне.

— Скъпа — отвърна той, — този ресторант е много добър. Пък и от дни не съм ял прилична храна.

— Е, ти си знаеш — сви рамене тя. — В крайна сметка имаш право сам да си избереш отровата.

После настана неловко мълчание, докато отпиваха от прекрасното си вино — което Джак бе поръчал с надеждата, че тържествено ще отпразнуват срещата си.

Когато сервираха основното ястие, и на двамата не им беше до ядене. Не можеха да пренебрегнат появилата се помежду им пропаст. И това бе преди да ѝ разкаже за Луизиана и странната смърт на

епископа. Брин знаеше, че жена му още е раздразнена от избухването му по време на лекцията, и искаше да я успокои. Но безуспешно.

— Джак, всички неща, за които напоследък говориш, са естествени явления — отвърна тя. — Поради неразбираема за мен причина ти търсиш нещо, което да докаже извънредно странната ти теория. Виж, обзалагам се, че мога да открия в Интернет информация за градушка, която в момента пада някъде. Това означава ли, че има заговор? Или за скакалци. Миналата година опустошиха Юта. И в това ли ще откриеш скрит смисъл? Моля те, Джак!

— По-миналата година се свързах... — Брин като че ли се отнесе. Миа го погледна и промени темата.

Опитаха се да се насладят на виното, в десет часа се прибраха в апартамента и след бегла целувка за лека нощ бързо заспаха. Миа още не беше будна, когато той стана, за да хване първия сутрешен влак за Олбъни.

Когато пристигна в лабораторията, приближаваше десет и половина. Не обичаше да закъснява. След като повика Дрю и не получи отговор, Брин си спомни, че Лорънс има час при лекар и че ще отсъства цялата сутрин. Джак реши първо да прегледа имейла, да отдели по-важните съобщения и да ги подреди. Информациите се трупяха и изпълваха инбокса му все по-бързо и по-бързо.

Вече ужасно изоставаше. Бе обещал на Тъкър и Вики да им прати заключенията си за епидемията в Чърчил Даунс след една-две седмици. Не че двамата с Дрю постоянно не анализираха пробите, но винаги получаваха негативни резултати — за бяс, хранително отравяне, приони и за познатите арбовирусни болести. Бяха напълно озадачени и това с нищо не помагаше на Тъкър и конете.

Джак разбираше, че прекалено затъва в теорията си за чумата, която всички останали освен Дрю смятаха за безумна. Беше убеден, че е определил втората чума с жабите, четвъртата с рояка и шестата с циреите или в този случай — с антракса.

Ами първата чума с превърнатата в кръв вода, третата с мушиците, петата с мора по добитъка, седмата с градушката, осмата със скакалците, деветата с мрака и десетата със смъртта на първородните синове? До този момент абсолютно нищо. Може би изпадеше в параноя. Е, луд или не, трябваше да продължи да работи. Той се съсредоточи върху съобщенията в ПроМЕД.

Внезапно видя нещо интересно. Имейл, получен от Флорида. Името на подателя не му говореше нищо.

За ПроМЕД:

Преди четири месеца са се случили страшни събития: на 3 март в Сейнт Клод, Минесота, на 4 март в Бангор, Мейн, на 5 март в Ню Кейнън, Кънектикът. Възможно ли е да са свързани помежду си? Следват подробни обяснения. Първо прочетете справка за ерготизма.

„Какво е това, по дяволите?“ — помисли си Брин, поразен от иронията, че ерготизмът се бе появил в лекцията на Миа, а сега в съвсем друг контекст в ПроМЕД. И кой бе този нов загадъчен член на системата? Е, може да беше съвпадение. Джак изчака, докато на екрана се появи статията „Кратка история на ерготизма“, публикувана в английски вестник, и започна да чете данните, за които жена му не бе споменала.

Болестта, научи той, се появила за пръв път при асирийците, които разбрали, че новата за тях култура ръж е заражена с черни „пустули“, появяващи се по зърното. Те описали опасностите ѝ на плочки от пясъчник още към 600 г. преди Христа.

Заразата, микроскопична плесен, разнасяна от вятъра или насекоми, попадала в ръжените зърна. Спорите не поразявали реколтата, тъй като не се предавали от вид на вид. Самата плесен *Claviceps purpurea* образувала различни силни токсини, които можели да предизвикат тежки симптоми при хората. Древните гърци знаели, че заразените зърна са смъртоносни. Римляните и египтяните избягвали ръжта. Появата ѝ в Египет отговаряла на упадъка по време на последните династии, срив, който сложил край на цивилизацията към I в. преди Христа.

Брин прочете, че с възхода на християнството и преместването на Църквата в Константинопол ръжта започнала да се отглежда в цяла Европа и се използвала за приготвяне на хляб и други тестени продукти. По същото време се разпространили типичните за ерготизма халюцинации.

Той извърна поглед от екрана и се зачуди какво се е получило от тази болест, която смяташе за анахронизъм от Средновековието. Може би историята циклично я разбуждаше — а може би някой...

Ню Йорк

23:30 ч.

Камерон уви найлоновата лента на гърдите си и здраво стегна самозалепващите се лентички. Искаше да е сигурен, че електродите са в добър контакт. Натисна бутона за запис на аудиомонитора си и се включи звуковото реле, задействащо се от всеки шум в стаята. Трябваше да се записва дори насън: жизнените признаци, настроенията, храненето, екскрементите. Трябваше да знае какво става с него. Наука. Това беше неговата вяра. Тед се бе заклел в собствения си живот да е колкото може по-обективен с автодиагнозата си. Колкото е възможно за обикновен човек.

Трябваше да се самонаблюдава, защото никога не можеше предварително да знае кога ще го призове Гласът. Отчаяно трябваше да разбере какво чува. Трябваше да знае защо се случва това. Трябваше да докаже на науката, че боговете на човека са богове на мозъка. Именно собственият му мозък трябва да му говореше с гласа на Йехова. Той записваше звуците в стаята, когато Гласът му говореше. Говореше за кръвта. Говореше за мушиците и мора по добитъка. Беше чул толкова много. Не просто собствения си глас — на записите се сливаха неговият и Гласът на някой друг. Бе ги прослушвал многократно, също както препрочиташе записките си от онези ужасни моменти. Моменти, в които крещеше Божието име, моменти, в които чуваше Гласа, Гласа на могъщ и отмъстителен Бог.

Като учен, Камерон си напомняше, че след като водата се е превърнала в кръв, след жабите, мушиците, рояка, мора по добитъка, циреите, градушката и скакалците, той е отговорен за обективното доказателство за съществуването на самия Бог.

Когато усещаше, че Гласът ще проговори, доктор Камерон приготвяше съответните медицински уреди, за да проучва явленията с надеждата, че това ще са обективни документи за обладаването на човек от божественото. Когато Гласът бе проговорил, когато го беше избрал, той разбра: Гласът знаеше, че Тед е единственият сред всички

хора, който притежава нужните познания, за да види, че ще се изпълни Неговата воля. Нима Гласът щеше да му даде способността да изрича името Му, ако това не бе доказателство за божествеността на самия Теди? Майка му го смяташе за прокълнат. Тогава не ѝ повярва и сега знаеше, че е допуснала ужасна грешка — той беше най-светият от светите.

Нагласи ремъците на електроенцефалографа и се опита да се отпусне. Гласът като че ли се появяваше на всеки няколко седмици, вече все по-често, и Тед в продължение на три ноци си остана вкъщи, за да следи сърцето, кръвното налягане и гласа си. Винаги прехвърляше записите на хартия. Успя да документира и шестте „обладавания“, или по спомен, или по записа. Със силата на Гласа, който насочваше спомените му за Божия гняв, щеше да диктува подробни самоописания, докато създаваше, реализираше и гледаше как чумите от Изхода се разиграват пред очите му и от собствената му ръка...

След като отчете данните на уредите, Теди Камерон се позабавлява, като накара Джак Брин да чака информацията за ерготизма. Просто по принцип. Брин бе толкова арогантен, че заслужаваше да страда от нетърпението, което Теди винаги изпитваше в очакване на Гласа. Камерон се погрижи материалът да не може да се разпечата.

Беше прибавил обратния адрес и името към колекцията си. Потребителят бе единайсетгодишно момче, което не можеше да знае нищо за ерготизма или Събитията. Ако Джак започнеше да задава въпроси за болестта в ПромЕД, всички щяха да го помислят за луд — или поне специален агент Хъбърд щеше да реши, че е маниак с чувство за вина и неустойимо желание да бъде разкрит.

Докато чакаше вирусологът да прочете материала, който му пращаше, Теди прегледа собственото си описание на третата чума:

Сряда, 1 април: Ден на шегата.

Трябваше му по-малко от час в библиотеката, за да открие седем доставчици на необработено ръжено зърно и да купи половинкилограмови опаковки от всеки. Производителите на хлебни изделия предоставяха списъци

на доставчици на зърно и винаги се предлагаха за изпитание нови хибриди.

Теди се насили да изчака до вечерта, за да отвори пакетите, после прекара един чудесен час в проверка на доставката. Прегледа ръжта за тъмни семена. Могъщите. Качеството на стоката варираше в зависимост от цената. Камерон незабавно откри доброто зърно и го изхвърли. Образците дори само с няколко тъмни петънца получаваха специално отношение. Те вече съдържаха онова, което търсеше. Теди поставяше всяка нова група кандидати върху пластмасова табла.

Той леко ги напръска с прясна вода и ги покри с тъмна кърпа. Всяка проба бе грижливо маркирана — доставчик, дата на отделяне, дата на овлажняване, дни, прекарани на тъмно — предвестници на Великите дни на мрак, които щяха да настъпят.

Брин продължаваше да чете. Откри, че по-големите епидемии на ерготизъм през Средните векове са били надлежно описани — включително симптомите, сред които гангрена на краката, ръцете или и двете. Крайниците на някои окапвали заради дължащата се на токсините пълна липса на оросяване. Носовете им посинявали, после почернявали и окапвали, оставяйки зейнали дупки. Жените помятали, мнозина получавали удари или психози. Били поразявани цели градове.

По улиците танцували полуобезумели оцелели, получили по-малки дози микотоксини, някои от мъчителни болки, други от суеверни опити да пропъдят злите паяци на дявола, които били обвинявани за болестта. Хората наричали ерготизма „Огън на свети Антоний“ и се смятало, че поклонението пред мощите на светеца е единствен лек за болките и ужасните, нетърпими сърбежи, предшествващи развитието на болестта.

Брин спря да чете, за да си запише важното споменаване на сърбежите.

Важен бе и фактът, че поклонниците често наистина се избавяли, тъй като оставяли отровния хляб у дома си и по пътя купували

незаразена храна. Когато пристигали на гроба на свети Антоний, действието на токсините вече било изчезнало.

Докато Джак четеше, Теди Камерон продължаваше да усъвършенства автобиографията си, като сверяваше бележките си, отбелязваше напредъка и събираще написаното в папките, озаглавени „ПМН“.

Тиодор Греъм Камерон премести всички покрити табли със зърна на специално построена етажерка. Електрически нагреватели поддържаха постоянна температура.

Всеки ден навлажняваше образците, записваше данните и наблюдаваше разпространението на тъмните петънца. Само след няколко седмици вече знаеше кои от тях ще използва.

Теди не отглеждаше просто ръжени зърна. Сега той култивираше токсичната плесен. При това в големи количества.

Само след два дни той свали първата табла от етажерката и отдели незаразените от многобройните нови, красиви, набъбнали тъмносиви зърна, всички заразени с плесен.

Всяко сиво зърно бе всмукано с малко устройство, направено от Камерон и представляващо стъклен цилиндър с две пластмасови тръби, излизащи през коркова тапа, и филтър, предпазващ дробовете му от плесента. Единият край на уреда беше достатъчно дълъг, за да се движи над зърната като миниатюрна прахосмукачка. Теди лапаше другата тръба и засмукваше. Той използва и тръба с вода, свързана с крана и изливаща се в канала, така че токсините да не попаднат във въздуха.

Всеки път щом всмучеше, нагоре по пластмасовата тръба политаше мъничко заразено зрънце и падаше на дъното на буркан. Камерон работеше прецизно и събираще само сивите зърна.

Когато за пръв път провери таблата, бяха заразени само няколко зърна. На втория ден бяха два пъти повече, на третия — четири пъти. Само след седмица разполагаше с повече от двеста тъмносиви ръжени зърна. Тежаха съвсем малко. За него бяха красиви, защото бяха достатъчно, за да убият двайсетина здрави възрастни, да ги убият мъчително, да ги убият бавно, да ги убият, без да оставят следа.

Всичко вървеше отлично. След няколко седмици имаше много повече заразени зърна, отколкото беше очаквал. И все пак след кратко пресмятане, за свой ужас Теди откри, че изобщо не са достатъчно...

Брин веднага реши да провери дали американските зърнохранилища се проверяват сериозно за плесенясване. Наистина ли можеше да се случи отново, както твърдеше призрачният подател на имейла? Той се върна към статията и научи, че най-тежко били засегнати средновековна Германия и Франция, но немците страдали от халюцинации и гърчове, докато французите — от гангрена. Заразената ръж лесно образувала вторични метаболити, включително LSD — Миа беше споменала за това в лекцията си.

Заразени от мухлясал хляб, десетки хиляди полуобезумели европейци танцували по улиците. Мнозина от тях ослепявали и по ретината им играели проблясващи светлини, други имали видения на Дева Мария, трети се самобичували.

Лудостта се разпространила от първоначалните епидемии в низините край Северно море нагоре по Рейн. Католическа Европа изпаднала в криза. Тъй като Църквата, разбира се, била безсилна да се справи с болестта, започнал да се надига войнстващ антиклерикализъм. Подпалвали манастири, сваляли епископи, избухвали протести и бунтове.

А след сто години, помисли си Брин, в Германия се родило протестантството.

Продажбата на заразна ръж продължила и през Ренесанса, ерготизмът проникнал в Англия, Швеция и Русия и не отслабнал чак до осемнайсети век — въпреки че през 1630 година един френски лекар установил причината. В статията дори се предполагаше, че

процесите срещу салемиските вещици се дължат на същата болест. Последната епидемия в САЩ избухнала в щата Ню Йорк през 1825 година.

Това изненада Брин. „В собствения ми щат? Къде? Никога не съм чувал за такова нещо.“ Той си записа нова бележка и продължи със заключението на материала.

За затихването на ерготизма в Европа към началото на деветнайсети век имаше различни теории. Според най-разпространената това се дължало на въвеждането на картофите, които ликвидирали зависимостта от зърнените култури и особено от ръжта. Последният известен случай бил регистриран в Пон Сен Еспри в Южна Франция през 1951 година.

„Каква ирония — помисли си Джак. — Точно там, където е започнало всичко.“

Теди продължаваше да чете:

Горящ от желание да изпълни колкото може по-бързо Мисията си, Камерон поръча по телефона голямо количество ръж под ново измислено име и нетърпеливо зачака пристигането на доставката.

Когато камионът докара чувалите, той вече бе приготвил пластмасови кошчета за боклук. Разполагаше почти с двеста галона зърно. Осемте кошчета отлично се поместваха под стоманения работен плот в кухнята му.

Теди тържествено отвори всеки чувал и нежно нарича ръжта в грижливо надписаните съдове. Навлажни зърното, но преди да затвори кошчетата, поръси отгоре по няколко супени лъжици внимателно избрани тъмносиви зърна, вече целите покрити с черна плесен.

Всеки ден влизаше в кухнята, проверяваше нагревателите, сваляше капациите на кошчетата и изгребваше горния пласт зърно. След десет дни беше събрал почти осемнайсет килограма сивкаво семе, заразено с предизвикваща ерготизъм плесен.

После започна творческият, артистичният етап. Заразените зърна претърпяха още едно последно преобразяване и след като бяха смлени, се превърнаха във фино тъмно брашно, напомнящо черен пипер. Фурната на Теди можеше да побере четири големи съда, пълни с купена от супермаркета смес за кейк. Той раздели брашното на равни части във всяка от купите, разбърка съдържанието им и грижливо изля сместа върху пергаментова хартия.

След като изстина, издаващото сладко ухание тесто бе готово за печене — при температура, прекалено ниска, за да унищожи прекрасната плесен. После дойде нарязването, пакетирането и изпращането. Доставка изискваше извънредно внимание. Великите пости бяха започнали и великденските празници приближаваха...

Теди прекъсна четенето, погледна си часовника и се замисли дали да даде на Брин и останалата част от материала. Излезе от файла с дневника си, влезе в системата и прати информацията на имейл адреса на вирусолога. Беше я написал на основата на вестникарски репортажи и разговори с местни жители, които обичаха клюките — колкото по-страховити, толкова по-добре — но ги поукраси, за да постигне драматичен ефект и скри между редовете божествени послания. Когато първият файл полетя към Брин, Камерон усети, че пенисът му се втвърдява.

Брин реши да качи постъпващите файлове преди да започне да ги чете, но не успя да го направи. Нито пък да ги разпечата или сейфне. Този безумен подател трябваше да е опитен хакер. Хм. Налагаше се да ги прочете на екрана. Когато го направи, се озадачи — не, направо се смая.

Вторник, 3 март
Сейнт Клод, Минесота

Бе започнало да вали сняг, прекалено рано за този езерен район. Дебело облечен в пухено палто, ръкавици и шал, пастор Томас Матю Огилви, доктор по теология, не гореше от желание да излиза навън, но трябваше да отиде на лекар. Ужасният сърбеж го измъчваше от дни.

Първо по пръстите, после по двете ръце. Не можеше да се сдържи да не се чеше. Беше по-лошо от хемороиди, кожата по ръцете и краката му се зачерви и възпали. Пръстите на краката му пулсираха, боляха го ушите. Жена му Марлин казваше, че навярно е обикновена алергия, и изобщо не му съчувстваше.

Напоследък тя изобщо не се отнасяше мило с него, може би защото бе позволил на разглезената им дъщеря, нейния съпруг и четирите им деца да живеят при тях. Марлин нямаше търпение да се преместят в новата си къща. Да, определено му се сърдеше, даже беше отказала един от кейковете, които му бяха пратили от Ню Йорк без име и адрес, само с малко „ПМН“, отпечатано на дъното на кутията. От когото и да бяха — навярно някой бивш енориаши — сладкишите имаха великолепен вкус. Всъщност той се радваше, че жена му отказа да ги опита.

За щастие, пасторът стигна до доктора сравнително лесно. Топлината в автомобила като че ли поуспокои сърбежа, особено по ръцете му.

Пръстите на краката му бяха вцепенени — това го тревожеше — и дланите му бяха студени. След известно време едва можеше да държи волана и шофираше с китки. Валеше толкова силно, че не се виждаше нищо. Но вече почти беше стигнал, слава богу.

Когато зави в служебния паркинг, погледна в огледалото. Върхът на носа му бе бял като сняг, но не го болеше. Болката щеше да се появи по-късно, Огилви знаеше — когато се стоплеше.

Влезе в чакалнята и видя един от енориашите си, Уилмът Джоунс, приятен човек, застрахователен агент, но много бърлив. Докато кимаше за поздрав, пасторът усети, че нещо в ръкавицата му се отчупва. „Ледена шушулка?“

— зачуди се той. После почувства същото в другата ръкавица. Трябваше да ги свали.

Издърпа със зъби пръстите на двете ръкавици, после захапа лентата на лявата си китка и измъкна ръката си. Ръкавицата падна на пода и изтрака на плочките. Без изобщо да се замисля, Огилви повтори процедурата с дясната и чу същото изтракване. Ръкавиците като че ли бяха пълни с нещо... с ледени шушулки...

Внезапно Уилмът Джоунс се развика:

— Господи боже, преподобни! Докторе! Доктор Сантос! Бързо!

— Какво има, Уилмът? — попита Огилви, забелязал, че Джоунс зяпа с отворена уста и ръкавиците на пода, и ръцете му.

Той погледна ръцете си. Отначало не можа да повярва — нямаше нито един пръст. Само чуканчета, бели чуканчета. Пред очите му левият му показалец се изтърколи от ръкавицата. Същото се случи с друг пръст. На едно от снежнобелите чуканчета се виждаше венчалната му халка.

Екранът внезапно се изчисти. Неспособен да повярва в току-що прочетеното, Брин не знаеше какво да прави. Искаше му се съобщението да е прочел още някой. Искаше му се Дрю да е тук. За пръв път, откакто работеше в лабораторията, наистина се страхуваше. И все пак можеше само да чака какво ще се появи на монитора. Чу сигнала на имейла, който го информираше за получаването на ново съобщение. Прочете го и остана също толкова поразен, колкото и първия път.

Сряда, 4 март

Бангор, Мейн

Доктор Кевин О'Райли, лекар, прекалено възрастен, за да посещава пациенти по домовете, беше повикан от сестрите в 23:00 ч. Отначало възнамеряваше да предложи на сестра Анджелика да заведе колежа си в спешното

отделение, докато монахинята не спомена името на игуменката.

Първо му заприлича на отравяне... Казаха му, че игуменката вечеряла само мляко и някакви специални сладкиши, които получила по пощата същия ден. Малко по-късно се оплакала от ужасен сърбеж, особено по пръстите. После започнали стомашните колики, периодични пристъпи на болка, които я принудили да си легне. „Апендицит?“ — зачуди се О'Райли. Малко вероятно. Вече не се отзоваваше на повиквания посред нощ — но това бе манастир. Така че отиде.

Когато почука на масивната дървена порта и сестра Анджелика му отвори, той видя зад гърба ѝ стотици свещи — в свещници, стъклени купички или на оловни плочки, използвани само за специални меси. Повечето бели восъчни свещи обаче горяха в ръцете на монахините от ордена. Никога не ги бе виждал всички едновременно.

Като главен гинеколог в болницата „Сейнт Патрик“, той познаваше повечето от тях. Знаеше, че игуменката има тумор, но тя беше доста над седемдесетте и не искаше да я оперират. Това бе нещо много по-сериозно. Някои сестри се молеха, други шепнеха. Много плачеха и призоваваха на помощ Иисус.

О'Райли поиска да види болната и го придружиха до стая на горния етаж, в която десет монахини бдяха край леглото на изключително слаба старица с подут корем. Игуменката страдаше от ужасни болки и стискаше с пръсти завивките. Монахинята от дясната ѝ страна ѝ бършеше челото, друга масажираше корема.

— Вече са на всеки три минути — каза една от сестрите. — Преди малко бяха на пет минути.

„Невъзможно“ — каза си О'Райли. Тази почти осемдесетгодишна жена изпитваше родилни болки и щеше да роди. Като че ли ѝ бяха направили инжекция, каквато се прилагаше при тежки случаи на раждане — ерготамин.

— Всички да излязат — извика лекарят и даде знак да остане само Анджелика.

Сложил ръкавица на едната си ръка, той бързо я прегледа, откри нещо обло, изпъкващо от родилния канал, и пъхна форцепс, за да улесни излизането му.

Игуменката се напъваше и крещеше. Сестра Анджелика припадна от гледката. Гинекологът усети, че сърцето му се свива, когато го видя — половинкилограмовия тумор, с който старицата не бе искала да се раздели. Той беше изтласкан през матката ѝ от огромна сила, притиснала масата надолу по дългия канал. О'Райли отрязва ствола му и го остави в малката люлка до леглото, в която една от най-набожните послушнички за всеки случай бе приготвила пелени.

Брин четеше колкото може по-бързо, но когато се опита да разпечата текста, екранът отново се изчисти. „Възможно ли е всичко това?“ — зачуди се той. Разбира се, можеше да провери в местните вестници или да се свърже с двамата лекари. Но защо изобщо някой му показваше този материал? Може би поредният имейл щеше да му даде отговора. Джак се загледа в екрана и скоро се появи ново съобщение:

Четвъртък, 5 март

Ню Кейпън, Кънектикът

Срещата със свещеника бе минала отлично и Дийл Едисън се чувстваше на седмото небе. Двамата с Тами щяха да се венчаят след месец и половина. Церемонията щеше да е кратка, проста, без никакви излишества. Преподобният Филипс се отнесе с изключително разбиране към финансовите проблеми на сериозната млада двойка.

Свещеникът му предложи мляко и кейк и Нийл лакомо го изяде. Сега обаче стомахът му тежеше и изпитваше странен сърбеж. Когато преди малко спомена за това на Тами, тя отговори, че било „любовен сърбеж“, и се засмя.

Бяха се срещнали през обедната почивка и сега той се връщаше на работа по Мерит Паркуей. Когато допуши

цигарата си и я изхвърли през прозореца на автомобила, болката го прониза като артилерийски снаряд и избухна в корема му.

По десетобалната система болката трябваше да е двајсет, помисли си Нийл точно преди колата да изхвърчи от рампата и той да припадне. В известен смисъл имаше късмет. Друг шофьор видя, че автомобилът се отклонява от пътя, откри младежа в безсъзнание и го откара в местната болница. Хирургът и рентгенологът в спешното отделение бяха единодушни, че трябва да приложат спешна лапаротомия^[1]. Здрав млад мъж, в момента в безсъзнание, с твърд стомах — това навярно означаваше перфорирал апендикс. Щяха да проверят веднага щом приготвеха операционната.

Поставиха го на системи и вкараха в пикочния му мехур катетър. Бяха готови.

Хирургът сръчно разреза корема му и внимателно издърпа настрани коремните мускули, за да може да види вътрешностите през полупрозрачната ципа. Ставаше нещо ужасно — вътрешностите изглеждаха черни. Отвориша корема и в операционната се разнесе отвратителна смрад.

— Болест на Тацяясу?^[2] — попита асистентът, като разглеждаше кухината, после извика: — Погледнете артерията! Празна е! — И посочи тръбата от плът, напомняща на розов макарон, която бе побеляла при отвора. Отвориша изцяло кръвоносния съд, но не изтече нито капка кръв. — Има стомашен инфаркт!

Кръвоснабдяването на спиралата от артерии, обслужващи дванайсетопръстника, предната част на тънкото черво и илеума, беше прекъснато. Същото явление ставаше причина за сърдечен инфаркт, удар и гангрена на крайниците. В този случай бе поразено тънкото черво.

— Мили боже... — обади се анестезиологът и всички очи се насочиха към него.

Той седеше до главата на пациента, но гледаше надолу към пода в краката на сестрата. Тя отскочи назад, сякаш бе видяла змия.

Там лежеше обичайната квадратна найлонова торбичка за урина, свързана с тръба, която би трябвало да изчезва под чаршафа и да води до тялото на мъжа. Тръбата обаче беше паднала на пода. В балона нямаше нищо. Но катетърът на Фоли не бе скъсан, нито се беше извадил.

Лишеният от кръвоснабдяване тъмнолилав пенис на Нийл продължаваше да е свързан с катетъра на пода.

Щом Брин прочете последното изречение, екранът почерня. Джак поседя няколко минути пред компютъра, после го изключи и излезе да подиша чист въздух — наистина му бе необходимо. След малко дойде Дрю Лорънс.

— Дрю, трябва да видиш това! — Вирусологът го поведе вътре и включи компютъра, за да му покаже съобщенията. Не откри нищо. От целия материал нямаше нито следа.

Брин разказа трите съобщения на Лорънс, който само недоверчиво поклати глава.

— Трябва да е той, Дрю — замислено рече Джак. — Трябва да е онзи тип, който стои зад чумите. Той знае, че сме по петите му. Но защо го направи? За да ми покаже, че никога няма да го открия — или за да ме предизвика да опитам?

Вторник, 14 юли

Лаборатория по зооносни болести, Гилдърланд

Юли беше необичайно горещ и първите две седмици се изнизаха, без Джак и Дрю да успеят да определят причината за епидемията по конете. Провалът ги вбесяваше, както и Инък Тъкър — и Вики Уейд също.

Журналистката телефонираше на всеки два дни и Брин винаги ѝ съобщаваше една и съща новина: нищо. Тя дори на два-три пъти дойде до лабораторията, както им каза, за да се уверяла лично, че не крият резултатите от нея. До голяма степен причината бе такава, смяташе Дрю, но имаше и още нещо, което продължаваше да го безпокои.

Уейд винаги се появяваше късно сутрин, фризирана и облечена като за пред камера, обикаляше лабораторията в душене за нещо

сензационно, но накрая всеки път извеждаше Джак на обяд. Проявяваше достатъчно благоразумие да кани и Лорънс, но той отказваше под предлог, че има прекалено много работа. Честно казано, Дрю знаеше, че е нежелан, и не искаше да се бърка, ако между двамата наистина имаше нещо. Едно беше сигурно: Брин не споменаваше пред нея теорията си за чумата — иначе репортерката щеше постоянно да им виси над главите.

Тези обеда — в някое шикарно заведение, заплащани от огромната банкова сметка на Уейд — продължаваха с часове. Даже да разговаряха само за загадъчната епидемия по конете, Джак и Вики го правеха на чаша вино. После вирусологът винаги подремваше.

Този ден тя отново беше идвала и насъбралите се по време на отсъствието на Брин материали за обработване означаваха, че ще се наложи да работят до късно. От Джеймстаун, Ню Йорк, бяха пристигнали две нови проби — от котка и миеша мечка, вероятно бесни. Двата работеха мълчаливо, докато Брин внезапно не попита:

— Дрю, какво имаме за въшки?

Лорънс постави предметното стъкло под микроскопа и се усмихна.

— Отдавна съм те изпреварил, Джак. Третата чума са мушиците. В архивите на ПроМЕД няма нищо интересно. Само обикновени главови въшки. Някакви идеи?

Брин нямаше — или поне онези, които се въртяха в подсъзнанието му, все още не бяха готови да се свържат в последователна теория. Странните случаи на ерготизъм продължаваха да го измъчват. Когато се свърза с имейл адреса във Флорида, му отговори единайсетгодишно момче, което изобщо нямаше представа за какво става дума. Джак бе споменал на Дрю за изчезналите съобщения, разбира се, без да го прави на голям въпрос, но реши изобщо да не разговаря за инцидента с Миа. В най-лошия случай това щеше да подхрани страховете ѝ за разсъдъка му, а в най-добрия той щеше да заслужи презрението ѝ.

И все пак имаше нещо. Авторът на онези съобщения разполагаше с повече информация, отколкото можеше да се открие във вестниците — и с много по-точни данни за въздействието на въпросните токсини. Плюс съкращението „ПМН“, което Джак си спомняше от дръжката на водния пистолет в Сан Диего. Това почти

сигурно означаваше, че става въпрос за един и същ човек. Но дали действаше сам и носеше библейско възмездие на модерния свят? В крайна сметка, мислеше си Брин, ерготизмът нямаше нищо общо с „Изход“. Или имаше?

Резкият звън на телефона го сепна, но пък изглежда, че откакто бе получил странната информация, всичко го стряскаше. Човекът, проникнал в компютъра му, го беше убедил, че злото — чистото зло — наистина съществува и че никой не е защитен от него.

— Джак Брин — вдигна слушалката той.

— Доктор Брин. — Непознатият глас бе неуверен и момчешки, но хлапето очевидно се опитваше да говори като възрастен. — Извинете, че ви безпокоя толкова късно, но не успях по-рано. Трябваше да довърша проучването си. И освен това сега таксите са пониски. — Момчето почти шепнеше. — Казвам се Бъргър, Шмюъл Бъргър. Ученик съм. Кореспондирах си с доктор Дрю Лорънс.

— С Дрю ли? Казвате, че името ви е Бъргър, така ли?

Дрю вдигна поглед от микроскопа, вдигна палци нагоре и бързо надраска на лист хартия: „Съобщението за рояка!“.

— Да, господин Бъргър — каза Брин, — господин Лорънс си спомня за вас. Е, разкажете ми за вашето проучване. — Той чу как момчето мъчително преглъща.

— Струва ми се, че питате за чумите. — Хлапакът говореше със силен бруклински акцент.

Джак се изненада. Неговите въпроси в ПроМЕД бяха разхвърлени сред много други, но този ученик беше открил връзката между тях.

— Да, така е, Бъргър. Как се сетихте?

— Ами, виждате ли — заекна Шмюъл, — първо беше така нареченият „рояк“, който можеше да е от мухи, други насекоми или пчели — като пчелите, заради които се свързах с доктор Лорънс.

Брин си спомни, че когато разговаря с Дрю по телефона от Сан Диего, бе станало дума за Бъргър. Хлапето беше умно, определено си пишеше домашните.

— Ами водата, която се превърнала в кръв? — Мълчание. — Ами въшките?

— Вижте, наскоро открих нещо по този въпрос. На иврит въшки са „чинним“, дума, която често се превежда събирателно като

„гадини“, но на гръцки „скинифес“ означава комар. Аз лично смятам, че може да е всичко, което предизвиква силен сърбеж. Не е задължително да са въшки, каквито ги познаваме...

Еврика! Брин помнеше, че Аристотел пръв е класифицирал животните, включително насекомите, хиляда години след Изхода. Това означаваше, че може да е всяко насекомо или изобщо всичко, което предизвиква сърбене. Разковничето се криеше в самия сърбеж! И за чудовището, подписващо се с тайнственото „ПМН“, библейските „мушици“ можеха да са ерготизмът — последното нещо, което би потърсил който и да е съвременен учен!

След ужаса на изчезналите съобщения милата скромност на Бъргър му действаше като глътка свеж въздух.

— Бъргър — попита Брин, — как можем да влезем във връзка с теб?

Шмюъл му даде домашния си номер и адрес и Джак грижливо ги записа. Най-после още един човек, който не го смяташе за луд — при това истински учен, макар и съвсем млад.

— Благодаря, Бъргър — сбогува се вирусологът. — Много ни помогна. И моля те, съобщавай ни винаги, когато дори само си помислиш, че си попаднал на нещо. Уговорихме ли се?

— Разбира се, докторе — отвърна Шмюъл. — Е, не искам да ви задържам. — Момчето затвори.

— Умно хлапе — каза Джак на Дрю. — Можеш ли да разшириш търсенето си и да включиш всичко, което предизвиква сърбеж?

— Трябва ли да е свързано с „мушици“?

— Да, и това.

— Ще опитам с Нексис. Ще открия всички статии с думата „сърбеж“, но моля те, дай ми малко време. Ще се появи адски много информация — алергии, краста, херпеси, пърхот, псориазис, отровен дъб, смрадлика, отровен бръшлян. Какъв период да обхвана?

Брин прегледа бележките, които бе нахвърлял, докато четеше загадъчния материал за ерготизма, и предложи:

— Опитай от началото на тази година. Може би от март. Търси инциденти в Минесота, Мейн и Кънектикът. Става ли?

— Готово.

— Жалко, че няма да разполагаме с информацията до утре, когато пристигне нашият гостенин.

— Да, най-после ще видим този специален агент Хъбърд. Може би наистина ще открием какво точно иска.

— Той твърди, че искал да разговаряме за работата ми по биотероризма в СЗО.

— Може да е заради бурното ми радикално минало, Джак, но не вярвам на тези типове. Никога не ти казват какво искат.

— Остава ни само да чакаме, приятелю — замислено отвърна Джак.

[1] Разрязване на коремната стена. — Б.пр. ↑

[2] Хронично възпаление на аортата с неизвестна причина. — Б.пр. ↑

11.

Вторник, 14 юли

Нюйоркската щатска магистрала

11:30 ч.

Специален агент Скот Хъбърд почти през целия си живот се беше занимавал с военна история и проявяваше особен интерес към Втората световна война. Баща му бе ранен на Иво Джима и двамата често разговаряха за онова време. За малкия Скот бойните действия в Тихия океан изглеждаха съвсем реални, сякаш сам е участвал в тях. Не само че имаше видеокасети с „Победа по море“ и „Светът във война“, но и беше проучил всички по-големи сражения. Да, Хъбърд бе истински справочник за събитията от Втората световна война, но дори и той никога не беше чувал за поделение 731, военнопленническият лагер в Пинфан. Докато не прочете за него в досието на доктор Джон Брин.

Хъбърд откри, че от досието липсват съществени моменти. Той попита колегите си в Бюрото и не получи задоволителен отговор. Започна да рови и накрая разбра, че унищоженото датира отпреди Г-2, Службата за стратегически задачи и старата Служба за химическа война — предшествениците на Форт Детрик. Липсващите части от миналото на вирусолога, както и растящите му подозрения го накараха да потърси от него някои отговори.

Хъбърд шофираше на север по нюйоркската щатска магистрала с раздрънканата си служебна кола. Духаше силно и валеше проливен дъжд. Пътуването беше неприятно, но мислите му бяха заети с рядката книга, която откри не в секретен архив, а в Нюйоркската публична библиотека: „Поделение 731: японските тайни биологични проучвания през Втората световна война“.

Публикувана през 1989 година от англичаните Уилямс и Уолъс, книгата представляваше истинско откритие — и не само за Брин.

Хъбърд научи, че под ръководството на генерал Широ Ишии японците провели мащабна бактериологична война срещу Китай — едни от най-нечовешките биологични експерименти, замисляни някога. Истинската загадка беше защо скандалът не е по-широко известен. Жестоките планове били вкарани в действие още преди Пърл Харбър.

През ноември 1941 година ниско над улиците на китайския град Чангте прелетял неидентифициран самолет. Двама свидетели от местната презвитерианска болница видели на земята да падат ръжени зърна, парчета хартия, тампони памук и малки кукли. Седмица по-късно децата в града започнали да проявяват симптоми на чума. Това била нова болест за Чангте и местните съобщения били прочетени с огромен интерес от британските, руските и американските разузнавачи, които успели да открият, че самолетът е излетял от завладяната от японците Манджурия. Чумата взела своето и документите се „изгубили“. За инцидента официално не било направено нищо. Но информацията бе намерена и Хъбърд откри каквото му трябваше.

По-нататък в книгата Скот с удивление видя факсимиле от отпечатък на Службата за стратегически задачи, представляващо първите сведения за Джон „Джак“ Брин. Джеймс и Ан Брин, заедно с техния син Джон, били пратени в три лагера подред — първо в Мукден, после в поделение 731 и накрая в по-слабо известен клон на същия лагер, поделение 100, специализирано в растителната и животинска патология. В обобщената информация от ССЗ, която Хъбърд откри в архивите на ФБР, се описваха японските експерименти, проведени преди и по време на пленничеството на семейство Брин. Японците почти успели да разработят ужасяващи оръжия за биологична война. Дори построили фабрика за чуми. Хъбърд прочете за едрата шарка, холерата, тифа, сапа, салмонелата.

Много преди войната да започне в Европа, офицерите под ръководството на генерал Ишии се готвели да разпространят епидемия на хеморагична треска и за експериментите си имали нужда от вируси на жълта треска. В края на трийсетте години японците се опитали да поръчат смъртоносните култури направо от Рокфелеровите лаборатории в Ню Йорк. Когато планът им се провалил, опитали в Бразилия, но постигнали същия резултат.

В поделение 100, от друга страна, се извършвали много химични и биологични експерименти, но местните специалисти проучвали главно измръзването, и се интересуваха как точно измръзналите крайници могат да се отчупят с един удар на тояга. Хората, подлагани на всички тези мъчения, се наричали „морута“, „дънери“ или с японската дума за маймуна. Повечето пленници били китайци, но имало повече от хиляда западници — в случай че китайците се окажели имунни към даден микроб или пък прекалено податливи. И тъй като най-много се страхували от американските и руските войски, японците отчаяно се нуждаели от представители на бялата раса, върху които да експериментират.

Поделение 731 било огромно и разполагало със собствена самолетна писта. Било проектирано и построено за масова продукция: инкубатори за бълхи, колонии гризачи, цистерни, камери за обезводняване и конвейерни ленти за смъртоносни еднокилограмови опаковки замразени бактерии. До 1945 година били произведени и старателно складирани над трийсет и пет килограма бактерии на антракс — повече от достатъчно, за да изтребят цялото население на земята. Оцелелите от експериментите, клетниците, които се оказвали имунни към десетки болести, били пращани в поделение 100, където ги използвали за термични и химични опити. От тях вече никой не оцелял.

Нямаше данни как е загинал бащата на Брин. Смъртта на майка му била документирана от руски майор, който поел командването на Пинфан, разкопал траншеите, идентифицирал жертвите по табелките на шиите им и после ги покрил с трупове на японски войници.

Джон Брин бил върнат в родината му на 14 август 1945 година след като руската армия, състояща се от един и половина милиона войници, почти шест хиляди танка и над пет хиляди самолета окончателно разбила квантунската армия в Манджурия. След това липсваше каквато и да е информация чак до 1957 година, нямаше нищо необичайно и до 1967 година, когато бе постъпил в Световната здравна организация. Навярно просто нямаше нищо интересно, което да си струва да се отбележи. Това определено беше възможно — но не и сигурно. Не и за агент с качества на Скот Хъбърд...

Вторник, 14 юли

Лаборатория по зооностични болести, Гилдърланд

12:30 ч.

Когато чу гласове в коридора пред кабинета, Брин почти изпита облекчение. Двамата с Лорънс разглеждаха подробностите от странните случаи на ерготизъм наред с новите данни, получени от Шмюъл Бъргър. Седяха един срещу друг и Дрю си водеше бележки.

Брин се възхищаваше на всеотдайността на приятеля си, особено защото знаеше, че изпитва силни болки — Лорънс беше изпънал левия си крак настрани, за да не се схване. Въпреки това, когато на вратата се почука, тъкмо той скочи да отвори.

— Заповядайте, господине — каза Дрю.

Мъжът, водил разпита на Брин в Сан Диего, подраняваше. Предишния ден Хъбърд отново бе телефонира, за да помоли за среща с доктор Брин — искал да поговорят още за инцидента в Сан Диего, както и по други въпроси. Джак реши, че тази „среща“ ще е също толкова приятна, колкото и първият разпит, затова предложи да се видят в лабораторията, ако не поради друга причина, поне за негово удобство. Агентът с готовност се съгласи.

Двамата се ръкуваха и седнаха един срещу друг. Бяха еднакво високи и имаха еднакво твърд поглед, говорещ за трудно извоювана самоувереност. Хъбърд обясни, че макар иначе да работел във Вашингтон, сега бил в района на Ню Йорк със специална задача. В този момент Лорънс срещна очите на Брин и кимна към прозореца. Джак разсеяно погледна през рамо и видя, че някой слиза от една кола. Някой, как ли не! Нямаше как да не познае Вики Уейд.

— Доста силно вали... — измърмори той и си помисли: „Отвратителна сутрин. Първо се самопокани този, а сега...“.

Междувременно агентът спокойно продължаваше:

— И така, макар че по принцип въпросът е съвсем обикновен, уверявам ви, че ще сме ви извънредно признателни за помощта... хм. — Хъбърд най-после забеляза, че вниманието на Брин и Лорънс е насочено към нещо друго. — Преча ли ви? Зная, че се натрапих, но се надявах, че ще можем да поговорим няколко минути...

Точно в този момент в стаята влетя Виктория Уейд. Очите ѝ заблестяха, щом видя Джак, но после се вледениха, защото забеляза Хъбърд.

— О, Джак, извинявай за изненадващото посещение. Тръгнала съм за хиподрума в Саратога. Носи се слух, че конете започнали да се разболяват и... — Дъждът зловещо плющеше по покрива. Вики се обърна към Хъбърд и Дрю: — Прощавайте, имам адски натоварено разписание. Джак, може ли да поговорим насаме в коридора? Поверително е.

— Чакай малко, всички бързаеме. — Той овладя ситуацията. — Първо искам да те запозная със специален агент Хъбърд от ФБР.

— Виктория Уейд — учтиво каза Хъбърд, сякаш никога не се бяха срещали. — Гледал съм ви по телевизията. „Гореща линия“. Чувствам се така, сякаш отдавна ви познавам.

Очевидно решила да запази разговора на летището в тайна, Уейд стисна ръката му, погледна го в очите и отговори само:

— Радвам се да се запознаем. — Бе сгрещила за Хъбърд: агентът можеше да лъже, при това доста умело. Зачуди се дали да разкаже на Брин за срещата им.

Джак я погледна. Нещо ставаше — Вики изглеждаше замислена.

— Хайде всички да седнем. — Той посочи голямата маса в ъгъла на стаята. — Може да се окаже, че имаме нещо общо. — Брин се обърна към агента. — Според мен и на госпожа Уейд, и на господин Лорънс може да се гласува доверие. — Вирусологът разбираше, че няма да му е излишно да има свидетели.

Хъбърд далеч не бе убеден, че има нещо общо с него. Миналото на Брин можеше да превърне човек или в майка Тереза, или в Джак Изкормвача. Агентът го беше подозирал още преди да научи за Пинфан, още преди да открие, че има навика винаги да се появява в най-горещите точки.

А и вирусологът не бе единственият в тази стая, за когото ФБР разполагаше с дебело досие. Оказваше се, че Дрю Лорънс е членувал в КРР^[1], че през шейсетте години е имал връзки с Черните мюсюлмани и че през седемдесетте е участвал в НСКН^[2], но се предполагаше, че след женитбата си е напуснал тези организации и сега е активен член на баптистката църква в Олбъни. И все пак, макар че сега Лорънс изглеждаше съвсем нормален, кой знае какви бяха истинските му политически убеждения? Не, Скот не смяташе, че на Дрю Лорънс може да се гласува доверие. Ами Уейд? Агентът трябваше да се

съобразява с факта, че всичко, за което станеше дума тук, спокойно можеше да се появи в „Гореща линия“.

Вики виждаше, че присъствието ѝ ги смущава. Не я бяха очаквали и очевидно бе нежелана. Информацията за Джак, която Хъбърд ѝ беше подхвърлил на летището, продължаваше да я притеснява. Разкъсваше се между желанието да чуе за какво ще говорят и да избяга от тази стая. Накрая избра второто.

— Вижте — каза журналистката, — трябва да отида на хиподрума в Саратога, за да разговарям с треньорите. Времето е лошо. Извинете ме за натрапването. — Усещаше напрежението, усещаше, че под повърхността кипи голям материал, и се надяваше Брин да не е в основата му. Засега знаеше само, че ФБР следи или него, или нея, а може би и двамата.

— Приятно ми беше да се запознаем, господин Хъбърд — сбогува се тя. Чувстваше се така, сякаш предаваше Джак, като не му беше споменала за срещата си с агента на летището. — Дрю, радвам се, че се видяхме — усмихна се Вики, извади ключовете за автомобила си, намигна на Брин, спомни си, че все пак трябва да му разкаже за новите събития, дръпна го настрана и бързо му прошепна: — Джак, доктор Тъкър се побърка. Лекарите смятат, че е от целия този стрес. Но има звукови халюцинации. Мислят, че може да е мозъчен тумор. Моля се на Господ да не е нещо, свързано с конете. Та аз бях с него! Пак ще намина. — И изхвърча навън под дъжда.

Тримата мъже изчакаха вратата да се затвори, после Брин и Хъбърд седнаха до голямата маса, по средата на която се мъдреше череп на язовец. Лорънс донесе кафе и леко завъртя черепа — това бе първият случай на язовец с бяс в щата — така че голите му зъби да сочат към агента.

— Доктор Брин, какво можете да ми кажете — започна Хъбърд — за биологичната война по времето, когато сте работили в Световната здравна организация?

— Въпросът ви е половинчат, господин Хъбърд. — Джак се облегна назад и се зачуди какво иска да каже агентът. — Виждате ли — продължи той, — има важно разграничение между биологичната война и биологичния тероризъм. Кое от двете точно ви интересува?

— И двете — отвърна Хъбърд и потръпна, защото се опари от горещото кафе.

— Съжалявам — извини се Дрю. — Забравих да ви кажа, че тази машина прави най-горещото кафе в щата Ню Йорк, но когато изстине, е по-силно от обикновеното.

— Чудесно е — кимна агентът. — Продължавайте, доктор Брин.

— Просто казано, тактиката на биологичната война е да се спечели първата битка чрез обезвреждане на противника — което е по-важно от убиването на живата му сила — и после стратегически да се спечели войната. Обезвреждането на жертвите със стафилококов ентеротоксин например ще доведе до едноседмично повръщане и диария. Възможно е оцелелите — и войници, и цивилни — да получат най-разнообразни вторични ефекти.

— Ами биологичният тероризъм?

— Биологичният тероризъм, от друга страна — вдигна поглед от бележника си Джек, който до този момент разсеяно си драскаше нещо — цели да прати някакво послание, да направи политическо или религиозно заявление. Постига го като убива хора, често колкото се може повече. Той има по-ограничен ефект, като например обгазяването на токийското метро със зарин на двацети март деветдесет и пета година.

— Значи в първия случай целта е победа — каза агентът, — а във втория да се прати послание, така ли? — Той погледна Лорънс, който също изглеждаше отлично запознат с този въпрос.

— Но биологичните оръжия са толкова силни — обади се Дрю, — че терористите могат да унищожат не само „тактическа“ цел, а цял град като Ню Йорк.

— Точно така — потвърди Брин. — При биологичния тероризъм се избира вещество, което да подейства незабавно и да не се лекува с ваксини или антибиотици. Целта се определя грижливо и много порано. Самият акт неизбежно има символично знамение, понякога неясно, и трябва да е на символично място, за да постигне най-силно въздействие. По традиция това става на символично събиране на хора на символично важно място.

— За символично унищожаване на какво? — попита Хъбърд. Чудеше се дали вирусологът основава обясненията си на личен опит, или на бъдещи планове.

— Нима всичко това не е само измамният символизъм на безумието? — подхвърли Дрю и агентът извърна очи от Брин и го

погледна.

— Разбира се. Безумие. Мисленето на „правоверния“. За мен — за нас — самолетът, пълен с хора, не е символ. Това си е просто самолет, пълен с хора. И все пак — почти заплашително прибави Хъбърд, — често е почти невъзможно да спрем най-големите безумци... и да ги открием.

В стаята се възцари напрегнато мълчание. Накрая Джак отпи от кафето си и продължи:

— Между индивидуалния акт и финансирания от държавата тероризъм, каквато е биологичната война, има огромна разлика. За нея символизмът далеч не е толкова важен, колкото посоката на вятъра.

— Което означава? — попита агентът.

— Което означава, че биологичната война използва химически оръжия за масово унищожение и че действието им точно отговаря на името. Ефективността им зависи от мястото — град, село, тропици, пустиня, планини и така нататък — и от силата на врага. Под сила имам предвид числеността на войските, техните нападателни способности и възможностите им да се защитават от вирусите, които възнамерявате да използвате срещу тях.

— Разбирам — измърмори Хъбърд, като си мислеше за Брин и за всичко онова, което бе прочел за Пинфан.

Джак си наля още кафе и продължи:

— По време на операция „Пустинна буря“ например, съюзническите войски бяха ваксинирани срещу антракс. Разполагаха с десетки хиляди ампули атропин в случай, че бъдат обгазени със зарин или друг органофосфат. Вече ни е известно, че иракчаните са били заредили артилерийски снаряди с антракс и ботулизъм. Добре че не са ги използвали, защото са били от тип „F“, докато нашите войници бяха имунизирани срещу типове „A“, „B“ и „E“.

— Наистина ли? — едва се сдържа да не потрепери агентът. Неотдавна в Ню Йорк бяха пристигнали първите секретни съобщения за случаи на ботулизъм в различни части на Съединените щати. Дори не бе имал време да прочете нещо повече, освен обобщенията. Откъде можеше да знае за тях Брин?

— За разлика от биологичната война — продължи вирусологът, — биологичният тероризъм е почти като партия шах. Трябва да се прецени способността на врага да реагира на дадено вещество и да се

използва друго, напълно неочаквано, като тип „F“. Очаква се, че противникът ще изпадне в паника с пускането на всеки нов токсин — колкото по-странен, толкова по-добре. — Той замълча, за да подчертае психологическото въздействие, после продължи: — Разбирате ли, никой няма да се уплаши особено, ако чуе, че са открили нов грипен вирус — в крайна сметка всяка зима сме изложени на опасност от заразяване. Но само властите да съобщят на населението, че се разпространява някакво екзотично зло като еболата, и играта става съвсем друга. Като имат предвид неизвестността на болестта, въздействието ѝ и факта, че не може да се овладее или лекува, хората реагират така, сякаш живеят през Средновековието.

— Ясно — кимна Хъбърд.

— В историята на биологичната война и тероризъм обаче има нещо общо — рече Джак. — Информацията за случаите остава секретна. Победителят установява господството си не само над врага, но и над писаната история. С други думи, историята е онова, което победителят казва на хората.

— Бихте ли се конкретизирали?

— Естествено — отвърна вирусологът. — Победените са мъртви. И историците винаги казват истината за онова, което ги е убило. Победителите често запазват в тайна факта, че са използвали биологично оръжие. Разпространяват дезинформация. Защото това спокойно би могло да се разглежда като геноцид. Друга причина е желанието им да припишат победата на храбрите войници и генерали, а не на някой бацил. В последно време пазят тайните си, в случай че решат отново да ги използват. Историците обикновено нямат представа каква е действителната причина за победата в някоя важна битка или даже в цялата война.

Хъбърд неспокойно се размърда.

— Не всичко е секретно. Завършил съм колежа в Амхърст и със сигурност зная, че макар да не е написал бляскави мемоари, генерал Амхърст е оставил писмени сведения за това как победил вождя Понтиак и неговите племена в Пенсилвания и Охайо като нарочно им подарил одеяла, заразени с едра шарка.

— Да — съгласи се Брин, — но срещу всяко такова сигурно сведение сигурно има десетки случаи, за които никой няма представа.

— Като Пинфан ли? — подхвърли Хъбърд, като внимателно наблюдаваше вирусолога.

Джак прие думата с лицето на опитен покерджия.

Точно в този момент Лорънс се изправи и бръкна в джоба на самото си.

— Ето го най-добрия документ. — Той извади оръфана книга, старата джобна Библия, която баща му бе носил по време на Втората световна война. — Първото писмено сведение за загадъчна епидемия и биологична война е в „Царства“, книга първа, глава четвърта, стих първи. Израилтяните се готвели да се сражават с тежковъоръжените и жестоки филистимци на място, наречено Авен-Езер, около хиляда и четиристотната година преди Христа.

— Бихте ли нарекли това първата израелско-арабска война? — попита Хъбърд.

— Не — отвърна Дрю. — Филистимците не били араби, но израилтяните наистина били нападнати от народ, обитавал съвременна Палестина.

— Хм... интересно — замислено рече агентът, като продължаваше да наблюдава Брин.

— При Авен-Езер — продължи Лорънс — израилтяните загубили четири хиляди души, но не и войната. Те се изтеглили и повикали резерви от място наречено Силом. Новите войски донесли със себе си тайно оръжие, ковчега на Завета, който се превърнал в обединителна сила за контраатака.

— Почакайте! — прекъсна го Хъбърд. — Три хиляди години по-късно Грант загубил в битката при Шайлоу^[3] тринайсет хиляди души, Конфедерацията — десет хиляди. Без биологично оръжие, само с мускети и байонети. Кървава битка.

Като отпиваше от кафето си, агентът изслуша разказа на Дрю как озадачени от ликуването на току-що отблъснатата войска, филистимците отново ги нападнали, убили още трийсет хиляди израилтяни и взели като трофей кивота на Завета.

— И тогава започнала веселбата. Филистимците се върнали в Азот и били наказани от Господ с нещо, което може да се интерпретира като първото сведение за биологична война.

Хъбърд се изправи. Познанията на Лорънс за Библията му се струваха прекалено подробни.

— Филистимците поставили свещения ковчег до идола на своя бог Дагон. На другата сутрин Дагон бил открит обезглавен и с отсечени ръце. После хиляди хора започнали да умират от нещо, което се превежда като „мъчителни нарастъци“^[4] в слабините.

— Може да е било бубонна чума — предположи Брин, който за пръв път чуваше разказа на Лорънс за битката.

— Каквато и да е била — продължи Дрю, — болестта се разпространила от Азот в Гет, после в Акарон и из цялата филистимска земя и вилняла седем месеца. Според Библията умрели повече от петдесет хиляди души преди владетелят им накрая да върне Ковчег на израилтяните, които, предвождани от Самуил, разбили отслабналата вражеска армия при Авен-Езер. Ако прочетете текста, ще разберете, че израилтяните са знаели за заразата.

— Още кафе, господин Хъбърд? — попита Брин.

Агентът отрицателно поклати глава и продължи да гледа Дрю.

— Почти свърших — каза Лорънс, — но накрая става най-интересно. Виждате ли, филистимците се опитали да умилостивят еврейския Бог с дар от десет златни статуи, пет с формата на мишки, другите пет — кълба. Историците в общи линии са единодушни, че сферите представляват уголемени лимфни възли, типичен признак за бубонна чума. Както се казва, можете сами да проверите! — Дрю се усмихна и прибави: — До деветнайсети век не е било известно, че чумата се пренася от бълхи и гризачи, но златните мишки предполагат, че филистимците по някакъв начин са свързвали болестта с мишките.

— На картината си „Чумата в Азот“ Пусен^[5] е изобразил плъх — рече Брин. — Откъде е можел да знае? Каквато и да е била болестта, евреите са знаели за нея и са я избягвали, и може би съзнателно са заразили с нея враговете си. Дали Ковчегът не е бил нещо като Троянския кон? Приписването ѝ на Божията воля е чудесен начин да отклонят всякакви опити за критика — както казах, типична тактика за водене на биологична война. Дезинформация, прехвърляне на вината, престорена невинност, всичко това навярно води произхода си от Царства. Свалям ти шапка, Дрю. Никога досега не бях мислил за това!

— Моля ви, продължавайте, господа — каза Хъбърд.

Брин започна да разказва за събития от по-новата история, за ужасите на биологичната война през вековете: за картагенците, които хвърляли кошове с кобри от корабите си срещу римляните, за татарите,

които катапултирали болни от чума в италианските гарнизони, за Германия, Англия и Съединените щати, които засекретили жестокостите, извършени по време на двете световни войни. Джак реши да не се спира подробно на японците. Със споменаването си за Пинфан агентът го бе изненадал неприятно. Дали искаше да му покаже, че знае всичко за него?

Хъбърд реши да подхвърли малко вече разсекретена информация.

— Като говорим за тайни, известно ли ви е, че по време на Корейската война американски самолети са пускали орлови пера, натопени в патогенни бактерии? А когато през осемдесетте години в Куба се появи епидемия на хеморагична тропична треска, Кастро заяви, че Съединените щати водели биологична война. Но от обвиненията му не излезе нищо.

— И сега в цяла Централна и Южна Америка има тропична треска — с иронична усмивка отвърна Джак, — която безмилостно се насочва към южните щати. Дали е случайност, или биологична война? — попита той Хъбърд, който си водеше бележки в малък тефтер, но агентът само сви рамене.

— Според една от теориите — продължи Брин, — дори епидемията на бубонна чума през деветдесет и четвърта година в Индия всъщност била предизвикана от пакистански терористи. Жена ми би могла да ви разкаже повече за това. Но никой не си е направил труда да изследва култура от бактериите, за да проследи произхода им, което поне щеше да е интересно, даже да не докажеше нищо.

— Ами антраксът в Калифорния, доктор Брин? — Хъбърд реши, че е време да постави въпроса директно.

— Излишно е да казвам, че постоянно мислим за този проблем — спокойно отвърна Джак. — Изглежда, е акт на биологичен тероризъм. Но има някои странни особености — доколкото ми е известно, не са пращали самохвални писма, нито са отправяли заплахи. Нямам представа защо жертвата е Джоуи Сейнт Джон. Какво смята Бюрото, ако позволите да попитам?

Агентът се замисли, после каза:

— И на нас ни се струва така. Има други неща, за които не мога да ви кажа...

— Други случаи на антракс ли?

— Други... инциденти... секретни. — Хъбърд искаше да види каква реакция ще предизвика това у Брин, който изглеждаше искрено загрижен. — Във всеки случай, доктор Брин, чудех се дали бихме могли да ви използваме като източник на информация. Ясно ми е, че това излиза малко извън вашата област. В края на краищата вие сте вирусолог.

— Но в Световната здравна организация Джек се е занимавал точно с такава работа — намеси се Дрю.

— Аз... известно ни е. И между другото, доктор Брин, чух, че се интересувате от ерготизма. Защо?

— Кой ви го каза, господин Хъбърд?

— А, просто слух. — За пръв път този ден агентът се усмихна със загадъчната си усмивка: все пак насочилият го към ПроМЕД информатор бе анонимен.

Тъй като нямаше абсолютно никаква представа какво знае Хъбърд и от кого може да го е научил, Брин реши да е предпазлив.

— Всъщност наскоро жена ми изнесе лекция по този въпрос и ме помоли да направя някои проучвания. С удоволствие ще ви пратя информацията, която открих.

— Разбирам, благодаря, ще поддържаме връзка. — Отново същата усмивка. — Много ми помогнахте, и двамата. — И агентът си тръгна.

Разговорът продължи да безпокои Брин дни наред. Хъбърд беше опасен човек, с когото трябваше да се внимава. Джек се страхуваше, че в негово лице вече си е спечелил враг. Фактът, че е успял да се добере до всичко това, означаваше, че е много добър в работата си, специалист да научава неща, които не би трябвало да знае. Първо за Пинфан, после за ерготизма. Нямаше съмнение, че не е изминал целия този път просто за да си поговорят за биологичния тероризъм. От Вашингтон го бяха пратили в Сан Диего. Навярно наистина се движеха по същата логика и целяха да установят достоверността на Брин като източник на информация. И все пак Джек разбираше, че Хъбърд го смята за заподозрян. Внезапно го обзе мрачно предчувствие. Той седна пред лаптопа си, влезе в ПроМЕД и по средата на списъка откри, че ужасяващите материали за ерготизма пак са там — но този път подписани от самия него, ръководителя на ПроМЕД. Брин повика

Дрю, който незабавно дойде и започна да чете информацията. Този път успяха да я разпечатат. След това Джак му каза да я изтрие.

Какво ставаше, по дяволите? Изглеждаше ясно, че опитен хакер подхвърля информация за него на Бюрото и в същото време прониква в цялата му компютърна система. И именно в този момент вирусологът осъзна, че се нуждае от помощ, при това не такава, каквата му предлагаше ФБР.

Нуждаеше се от колеги, от хиляди специалисти, хора, способни да му отговорят на десетки въпроси. ФБР разполагаше с огромни ресурси. ПроМЕД също. Ако Джак не се задействаше бързо, Бюрото щеше да продължи да си губи времето — и щеше да го обвини в ужасни деяния, които не би извършил никога, докато истинският социопат щеше да е свободен да сее извратените си библейски опустошения по света...

Хъбърд си тръгна от лабораторията на Брин в отлично настроение. Всичко си идваше точно на мястото — библейските разкази се съчетаваха с факта, че родителите на вирусолога са били мисионери, както и с преживяванията му в Пинфан. Доктор Джон Брин спокойно можеше да се окаже опасен луд, виждащ мисията си като старозаветно възмездие. Той взе мобилния си телефон и набра номера на една организация, за която знаеха малцина дори от правителството — Специалното управление за борба с международния радикален тероризъм, ръководено от прочутия биохимик и опитен следовател контраадмирал Франк Е. Олд. Отговори му някакъв щабен офицер, но агентът не го остави да довърши.

— Тук е Хъбърд, свържете ме с адмирал Олд. — Трябваше да изчака няколко секунди. — Току-що си тръгнах от лабораторията му, господин адмирал. Определено бяхте прав, пътуването се оказа много резултатно. — Той замълча, докато адмиралът говореше.

— Да, господин адмирал, мисля, че има библейска връзка — отвърна Хъбърд. — Запознах се с Дрю Лорънс. Разказа ми за бактериологична война, цитирана в „Царства“. И каква изненада — случайно намина Вики Уейд. Пак бяхте прав, господин адмирал.

[1] Конгрес за расово равенство. — Б.пр. ↑

- [2] Национален студентски комитет за ненасилие. — Б.пр. ↑
- [3] Английският вариант на библейския град Силом и място на битката през 1862 г. в югозападната част на Тенеси. — Б.пр. ↑
- [4] Царства I, 5:6. — Б.пр. ↑
- [5] Никола Пусен (1594 — 1655) — френски художник. — Б.пр. ↑

12.

*Вторник, 14 юли
Летище „О’Хеър“, Чикаго
13:00 ч.*

Тиодор Камерон изпитваше дълбока наслада да дразни Джак Брин и да насочва Скот Хъбърд с анонимни информации по Интернет и директни инсинуации по телефона. Агентът го беше търсил още два пъти, но Теди му каза, че няма какво повече да прибави. До този момент единственият човек, който правеше нещо, за да го спре, изглежда, бе Брин и това донякъде го безпокоеше, защото вирусологът явно започваше да прави точни проучвания. Точни, но прекалено закъснели.

Хъбърд навярно вече пишеше следващия си обвинителен доклад за Брин и очакваше убедителни улики. О, да, ходът с ерготизма определено се оказваше резултатен. Е, може би скоро Джак щеше да има нови основания за тревога. Самата мисъл за това накара Теди да изпита глад — глад и възбуда.

Тъй като Мисията му не получаваше онова внимание от страна на медиите, за което страстно копнееше, той започна да обмисля как да поправи този пропуск. ПроМЕД беше едно, но телевизионните мрежи и вестниците бяха съвсем друго. Това го вбесяваше. Камерон мразеше да чака.

Теди се приближи до вестникарската будка на летището и купи пет ежедневника от различни големи градове в страната, както и „Ю Ес Ей Тудей“. После си намери място в чакалнята, седна и запрелиства страниците. Пред него имаше малък телевизор, който се включваше с монети от двайсет и пет цента. Сутрешните прогнози за времето се редуваха със селскостопанска информация. Времето не го интересуваше, но Тед въпреки това пушна пари в автомата и започна да чете вестниците.

„Ю Ес Ей Тудей“ не го разочарова. Публикуваха отдавна очакваната статия за усилващата се паника от антракса в Южна

Калифорния. Обзе го усещане за божественост и покой — Божията воля щеше да се изпълни. Накрая се описваха симптомите на антракс при хората и животните. Съобщаваше се за неизвестен брой случаи в зоологически градини, но се подчертаваше, че повече от трийсет и петима възрастни и деца са били приети в болница като „предпазна мярка“. Очаквало се да има и още, защото в зависимост от спорите болестта проявявала различен инкубационен период. Зоопаркът в Сан Диего бил затворен.

Материалът включваше портрет на „известния“ доктор Макдоналд. Той предупреждаваше читателите за първите симптоми на антракс — поражения по кожата, описани като черни циреи, които растели, прониквали все по-надълбоко в плътта и съдържали зловонна гной. После изригвали като вулкани и разпръсквали силно заразна течност.

Накратко се разказваше за по-необичайната белодробна форма, медиастинит, от която починало неназовано шестгодишно момче. Родителите и педиатърът отказвали всякакви интервюта. „Точно както е наредил докторът — помисли си Теди. — Божията воля ще се изпълни точно навреме!“

Той прегледа другите вестници и се разочарова от беглото споменаване на епидемията по конете в Кентъки. После отвори лаптопа си и бързо провери медицинските сайтове: УАНДЪР, Физишън онлайн, МедСкейп, Аутбрейк, БиоСкейп, АГНет.

Информации за смъртта на конете имаше само във ветеринарния сайт на Службата по храните и лекарствените средства и в ПроМЕД. Зарадва го фактът, че поне някой — макар това пак да бе Джек Брин — продължава да следи историята.

Камерон си погледна часовника. Беше време за ежедневното обявяване на цените на зърното в Айова. Откри го в АГНет и с удоволствие го прочете.

Юли — цените на зърнените храни рязко скачат
поради слабата реколта
Годишната зърнена реколта в Айова
ПОРАЗЕНА ОТ МИКОТОКСИНИ

Проучване на качеството на зърното, Щатски университет на Айова

Проучванията на зърното показват, че качеството на зърното е по-лошо от очакваното

За контакти: Ветеринарна медицина
(515) 555 — 8790

Еймз, Айова — горещото сухо време тази година повдига въпроси за качеството и хранителната стойност на зърното. Качеството на зърното в обширни райони в Канзас, Айова, Небраска и Оклахома е по-лошо от очакваното.

Теди набързо прегледа информацията. По-късно щеше да я прочете подробно. Важното бе, че две отделни проучвания на взети от полето проби зърно — едното за съдържание на лизин, другото за загниване и плесенясване на класовете — съобщаваха за по-високо от препоръчителното равнище на микотоксини. В пробите бил регистриран и вомитоксин. Освен това двата анализа посочваха, че в северната част на централните щати се наблюдава масова зараза с афлатоксин В1... Камерон за миг спря да чете и качи съобщението на харддиска, после продължи.

За него не бе изненада фактът, че афлатоксинът е най-често откриваният микотоксин и че е засечен вомитоксин. Той го знаеше и разчиташе на това. Интересуваше го обаче информация за плесента *Aspergillus*. Теди продължи да търси в официалните съобщения на щата Айова и накрая я намери.

Представители на щатския университет на Айова предупреждават, че поради сушата и нетипичните за сезона високи температури това лято зърнените култури в по-голямата част от Средния запад са податливи на зараза с *Aspergillus*. Оптималните условия за образуване на афлатоксин, заявяват те, са 25–32 градуса по Целзий и относителна влажност над 80%. За развитие на плесента е необходима средна влажност на зърното 15-25%; Ако не бъде изсушено както трябва или не се съхранява при по-

малко от 14% влажност, зърното може да образува афлатоксини. Даже влажността да надхвърли тази граница само на отделни места, започват да се появяват източници на афлатоксин.

Водата е метаболитен продукт на развитието на плесените и заразените зърна могат да навлажнят онези около тях, предизвиквайки лавинообразен ефект. Препаратите против плесеняване могат да предотвратят разпространението на процеса, но не и да унищожат вече образувания афлатоксин.

Когато има подозрения за зараза, храните и особено зърното трябва да се подлагат на изследване. Ако има позитивни проби за *Aspergillus*, трябва да се направят съответните тестове за афлатоксин. Приблизително 50% от пробите, анализирани в токсикологичната лаборатория на колежа по ветеринарна медицина в Илинойския университет, съдържат двайсет на милиард части афлатоксин. Ако се регистрира такова или още по-високо съдържание, зърното не подлежи на междуцатска търговия.

Теди записа адресите и телефонните номера. Тук се казваше всичко, което го интересуваше. Имаше и още:

Едно съдържащо афлатоксин зърно или парченце от зърно сред 3200 зърна може да доведе до опасно високо равнище на афлатоксин. Храна с такова съдържание има ниски хранителни стойности и не трябва да се дава на прасета сукалчета.

Чрез пресяване на зърното може да се отдели до 50% от афлатоксина. Като последно средство, зърното може да се третира с амоняк, който унищожавя афлатоксина. Тази процедура е опасна и преди да се прилага трябва да се получат подробни инструкции от съответните селскостопански инстанции. Обработените с амоняк зърна

покафеняват и тогава могат да се използват като храна за добитъка.

Изведнъж раздразнението, което изпитваше, напълно изчезна. Нещата вървяха отлично. Гласът бе проговорил и всичко беше ясно. С инфантилното си еретично проучване Джак Брин никога нямаше да се добере до него. Мисията на Теди никога не му бе изглеждала по-възхитителна, по-сигурна от сега и за да го отпразнува, той отиде в най-близкия ресторант на летището и си поръча стриди с пържени картопки и коктейл.

Вторник, 14 юли

Лаборатория по зооносни болести, Гилдърланд

11:45 ч.

Гилдърланд, Ню Йорк

Ръководителят на ПроМЕД моли за помощ колегите си от Африка и Средния изток: интересуват ме получени в последно време съобщения за рояци скакалци и въздействието им върху местното население.

Джак Брин, ръководител на ПроМЕД

Брин написа това кратко съобщение донякъде с нежелание, защото знаеше, че задължението му е да ръководи системата, а не да я използва като форум за личните си тревоги. От друга страна, когато пусна информацията за случая на Джоуи, се получи петнайсет отговора за антракс. Вече беше прекалено късно, но данните бяха точни. Струваше си да опита и този път.

Тъкмо прибавяше „антраксните циреи“ към списъка на чумите, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Лорънс от обществената библиотека в Олбъни.

— Откри ли нещо, Дрю?

— Успях да прехвърля съвсем малка част от нещата. Онзи ужасен материал за ерготизма наистина се оказа от помощ. Търсих по

ключовите думи „сърбеж“ и „смърт“. Това всъщност ограничи резултатите. Излязоха само онези съобщения, в които се споменават двете думи.

— И?

— Открих значително „по-прилична“ версия на онзи случай в Ню Кейпън. Репортаж във вестник, съвсем кратък. Искаш ли да ти го прочета?

— Естествено, давай!

5 март

Ню Кейпън, Кънектикът. Специално за „Стамфорд Адванс“

Двайсет и седем годишен мъж почина в стамфордската болница от болест, която лекарите наричат „ерготизъм“. Ръководството на болницата не съобщава името на починалия. Според разпространената информация мъжът получил фатален коремен инфаркт в резултат от веществото ерготамин, което прекъснало кръвоснабдяването му.

Ерготаминът се използва за приготвяне на някои лекарства за мигрена и усложнения при раждане. Следи от него били открити в кръвта на жертвата след като лекарите заподозрели, че става дума за убийство. Местните власти провеждат разговори с членовете на семейството и приятелите, за да установят произхода на лекарството. Достоверен източник предполага, че починалият може да го е получил от добронамерен човек, който го използва за пристъпи на мигрена, и че по погрешка е взел прекалено много хапчета. Същият източник спомена, че мъжът е бил пушач, което рязко усилва въздействието на лекарството. Дълбоко опечалената годеница съобщи на репортерите, че той бил в отлично здраве, но малко преди да умре се оплаквал от силен сърбеж.

Брин се замисли. Това ли беше? Наистина ли ерготизмът можеше да се изтълкува като „мушиците“ от третата чума? Случаят

потвърждаваше думите на Шмюъл. Лорънс не бе открил съобщения за инцидентите в Мейн и Минесота, но колко лекари биха си направили труда да правят изследвания за болест, която се смята за изчезнала преди векове? Онзи, който беше пратил материала в ПроМЕД, си знаеше работата.

— Благодаря, Дрю — каза Джак. — Ще направиш ли още една проверка, този път с ключови думи „ерготизъм“ и „смърт“? Може и нищо да не откриеш, но си струва да опитаме.

— Естествено — отвърна Лорънс. — Ще се видим следобед.

Брин се върна при компютъра си, прегледа архивите на ПроМЕД и го откри: пчелният рояк за пръв път се бе появил в системата през юни, но само като изолиран инцидент. Също като жабите. И като антракса на Джоуи.

Джак съзнаваше, че е сам. Трябваше да измисли начин да поиска помощ, без да показва на специализираната си публика — един от която най-вероятно беше престъпникът — че търси убиец или убийци. Бе убеден, че приближава времето на следващия катаклизъм. Беше доволен, че е пратил запитването за скакалците. ПроМЕД беше единственият му шанс. Знаеше, че трябва да телефонира на Хъбърд, и разбираше, че не трябва да губи време.

Вторник, 14 юли

Летище „О’Хеър“, Чикаго

14:00 ч.

Камерон прочете въпроса на Брин за скакалците, докато седеше и чакаше да обявят полета за Вашингтон. Той рязко се изправи на стола, когато осъзна, че вирусологът не само е схванал играта му, но и че е предугадил следващия му ход. Е, ако това щеше да е игра на котка и мишка, трябваше да признае, че Джак Брин се очертава като достоен противник. Странната им връзка, нещо като съперничество между прокълнати, датираше отпреди десетилетия, от шейсетте години, от онази знойна нощ в долнопробния хаитянски бар.

Младият англичанин Брин и младият американец Камерон бяха обърнали прекалено много бутилки топла бира, дъвчеха сурова захарна тръстика и си поръчваха коктейли с ром — или по-точно, поръчваше си Джак Брин. Теди се пазеше, защото искаше да е с ясна глава, но

Брин не можеше да се спре. Камерон се съмняваше, че на следващия ден Джак си е спомнял нещо от разговора им, още по-малко пък след трийсет години.

Двамата работеха като специалисти по инфекциозни болести на Хаити и както се изрази Брин — „Само за една седмица видях достатъчно страдания и мъки, че да ми стигнат за цял живот“.

Онзи следобед бяха отишли заедно с един местен професор да вземат проби от убити по пътищата животни, които заразяваха с токсини хаитянската провинция. Макар че се държеше сдържано, Теди се зарадва, когато Брин му предложи да пийнат по нещо, за да се поотпуснат след толкова мрачна задача. И за да се сбогуват, защото на следващия ден командировката на Камерон приключваше.

Теди внимаваше да не показва колко съжалява, че трябва да си замине. Той обичаше работата си. Болестите и токсините наистина го вълнуваха, а Хаити изобилстваше и на двете. Изпитваше тъга — като летовник, който трябва да се прибере у дома си точно когато му е станало най-приятно. Ужасна тъга, наистина.

Разбираше, че е разпалил любопитството на англичанина. Не толкова с блестящите си познания по токсикология, невероятната си памет или мъжествената си красота — контрастираща на срамежливостта му — а с ръцете си. Беше забелязал втренчения поглед на Брин към вечно свитите му пръсти и скритите му длани, знаеше, че му е направил впечатление със странното си ръкостискане.

— Виждам, че забеляза ръцете ми — започна Теди, когато Брин вече здравата се бе наквасил. — Искаш ли да ти разкажа как се случи? — Джак кимна. — Сигурен съм, че искаш. Добре, ето. Изгорих се. Бях съвсем малък. — Той показа белезите, покриващи цялата му длан и продължаващи от вътрешната страна на всеки пръст. Изглеждаше така, сякаш линиите му са очертани с червено мастило, но Камерон гордо разтвори длани, за да покаже колко добре е била присадена новата кожа.

— Но... как? — заекна Брин.

— О, нищо необичайно — отвърна Теди. — Майка ми готвеше и вратичката на фурната беше отворена, а аз тичах... и се спънах.

Докато говореше, той бавно отваряше и затваряше дланите си.

— Виждаш ли, печката беше ужасно гореща и аз се опитах да се хвана за нея. Протегнах длани... — Камерон замълча, удари с ръце по

масата и свещта премигна. — За съжаление, както сам можеш да се досетиш, кожата залепна за метала на вратичката и майка ми трябваше да я отлепи с шпатула.

Теди за пръв път разтвори дългите си пръсти.

— Простих ѝ, разбира се... Искам да кажа, че тя само се опитваше да ми помогне, пък и бездруго тя почина преди няколко години, така че защо да не ѝ простя? А и в края на краищата лекарите свършиха чудесна работа с присаждането. Пръстите ми почти изцяло възстановиха подвижността си. Естествено, взеха кожата за присадката от краката ми, така че по нея растат косми, но не са много и мога да ги бръсна.

Брин шокирано мълчеше. Камерон предложи:

— А сега, приятелю, върни ми услугата и ми разкажи как си получил този ужасен белег на ръката си.

— Никога не говоря за това, опитвам се дори да не мисля — отвърна Джак. — Може би тази вечер ще го разкажа на теб и после на никой друг. — И той подробно описа детството си във военнопленническия лагер, след което замълча и пресуши поредната чаша.

„О, приятелю — помисли си тогава Камерон, — ние толкова си приличаме. И двамата сме осакатени — и вътрешно, и външно. Навярно съдбата нарочно ни е събрала в този ад. И навярно някой ден отново ще ни срещне.“

Сега той едва не се засмя на съпадението. Ако двамата играеха някаква адска партия шах, следващият ход бе негов — и щеше да е наистина добър.

Докато се качваше на самолета, който щеше да го отведе на мястото на следващата му мисия, Камерон мислеше за превъзходната си работа. Спомни си за конференцията на Били Пусър във Вирджиния през юни, точно след като отново се беше появил сред света. Някога бе посещавал лекциите му. Когато се бяха запознали, двамата заедно бяха събирали средства за работа. Подобно на мнозина учени, Теди всяка година беше принуден да обикаля, за да търси пари. Това изискваше изключително умение и в известен смисъл му харесваше. Сега имаше друга задача. Щом самолетът набра височина, той включи лаптопа си, вкара паролата „ПМН“ и прочете собствената си история:

1987 г.

Откакто го помолиха да напусне ЦКЗ, също като всеки друг независим учен, Тиодор Камерон постоянно изпитваше нужда от средства. И все пак имаше късмет, защото знаеше как да го прави и къде да търси. Училищните и църковните съвети в набожните южни щати и Средния запад — там наистина му вървеше. На какво можеше да се отдаде тази странна способност? Навярно на пламенността си, която убеждаваше хората да приемат исканията и обещанията му.

И когато се обръщаше към тях, очите му излъчваха енергия и сила. Те го виждаха и погрешно смятаха, че обаянието му се дължи на страстна вяра.

Камерон значително увеличаваше изследователския си фонд просто като усъвършенстваше способността си да убеждава свещеници, управителни съвети и безброй адвокати колко важно е да финансират проучванията му в областта на рака. Да не говорим, че Пусър, адвокат със здрави връзки във висшите религиозни кръгове, му беше уредил среща с Християнския съвет — много богата национална организация, в която членуваха влиятелни личности като телевизионния евангелист Кейтоу Фипс, най-консервативния католически епископ в Луизиана, някой си монсеньор Лапиер — за него се говореше, че бил много близък с папата — и един калифорнийски строителен предприемач с политическо влияние в цялата страна, Джоузеф Сейнт Джон.

Срещата се проведе в прекрасно имение във Вирджиния — дом на промишлен магнат, дарил милиони за консервативни християнски каузи. Пусър присъстваше като посредник. Теди ясно и спокойно обясни, че е на път да създаде лекарство за някои видове рак.

— Избирателно унищожаване на раковите клетки и предпазване на околните — това е разковничето — започна изложението си той. — Винаги съм вярвал, че отговорът се крие в токсините на плесените. В края на краищата, всички антибиотици се извличат от тях. Същото се

отнася за циклоспорина. — Когато им показа как микотоксините могат да се дестилират и изпитат върху ракови клетки, всички останаха впечатлени. После заяви на двайсет и петимата видни християни, че към тези открития го била насочила Божията воля, и постигна двойно по-силен ефект.

— Господа — заключи Теди, — аз съм само на няколко стъпки от целта си да спася живота на безброй човешки същества. — „Цярът на Камерен — помисли си той, — ключът към неизброими богатства.“

— Искам да не сгрешим нещо, доктор Камерон — каза калифорнийският предприемач Джоузеф Сейнт Джон. — Вашето лекарство убива клетките — болните клетки, само тях, така ли?

Камерон кимна.

— И не засяга здравите, нали? — Отново кимване.

— Ами зародишните клетки? — попита луизианският епископ Лапиер. — Вашето лекарство убива ли неродените, растящите клетки, мислейки ги за рак?

— Вижте, Ваше Високопреосвещенство. — Теди внезапно се разтревожи и се опита да извърти нещата. — Подобно на много лекарства, които използваме днес, за съжаление то не може да се прилага по време на бременност...

— Защото ще убие или ще навреди на зародиша — прекъсна го епископът.

— Да — призна Теди.

— В такъв случай — попита Пусър, — може ли да се използва като средство за аборт, като противозачатъчно — подобно на експерименталното лекарство във Франция, известно като RU486?

— Възможно е да се използва с такава цел, но... — Видя ужаса в очите им още преди Пусър да го прекъсне по средата на изречението.

— Благодаря ви, Тед, ще се свържем с вас в най-скоро време.

Щели да се свържат с него! Как ли пък не! Изобщо не си направиха труда. Мина половин година и той не само не получи средства, но и го дадоха под съд и загуби патента за друго свое лекарство. Ако не бе банковата му сметка на Кайманските острови, щеше да е напълно разорен. Камерон не можеше да повярва. Християнските организации вече просто не искаха и да знаят за човека, който някога беше техен любимец, техен скъп научен гений.

После жена му го напусна и това го накара още повече да осъзнае, че окончателно е изгубил връзките си. Очевидно в безкрайната си мъдрост Християнският съвет го бе анатемосал като човек, на когото не може да се вярва. О, продължаваше от време на време да изнася лекции. Издържаше се със спестените си пари, но не отказваше да спечели някой и друг долар. Говореше пред нерелигиозни научни групи като онази в Аспен, където за пръв път чу Гласа...

И когато Гласът каза на Тиодор Камерон да посети една от конференциите на Били Пусър във Вирджиния, той се смути, но разбира се, се подчини. За да не го познаят, боядиса косата си, пусна си брада а ла Ван Дайк и си сложи очила. Докато шофираше натам, си спомняше как адвокати като Пусър и останалите фундаменталисти се блещеха, когато им обясняваше финансовата изгода от дарения, водещи до намаляване на данъците — че е изгодна сделка, когато технологията се прехвърля в промишления сектор.

Теди достатъчно често бе присъствал на такива конференции, за да разпознае баналностите във всички повтаряни до безкрайност речи. Пусър наемаше специален човек да му ги пише и това забавляваше повечето хора, дори Камерон. Поне първия път.

Самият адвокат, едър здравеняк с посивяваща червена коса и цветущ тен, стана да говори веднага след последното блюдо. Кимна на събралите се глави на различни църкви, членове на директорски бордове и старши партньори от най-престижните адвокатски кантори в Америка. Из залата се надигнаха аплодисменти: той бе направил мнозина от тези хора милионери. Накрая Пусър вдигна ръка за тишина, извади носната си кърпичка, избърса широкото си чело и гласът му изкълтя:

— Благодаря ви... благодаря ви!

Ръкоплясканията избухнаха повторно.

Адвокатът почука с нож по чашата си за вино.

— Дами и господа — започна той, когато публиката утихна, — нима това не е истинско пиршество? — Още аплодисменти. — Обезпокоен съм да получа толкова ентузиазирано посрещане от група хора, които бяха описани като „напаст от гладни скакалци“. — Събралите се замръзнаха. Да ги обиди ли искаше? Седнал в дъното на залата, Камерон, изглежда, беше единственият, който разбираше накъде клони Пусър.

— Недейте да убивате вестителя, приятели — продължи адвокатът. — Не аз съм ви нарекъл скакалци. Не е и либералната преса, нито президентът, Бог да му е на помощ. Ще ви кажа кой е. Но преди това искам да ви предупредя: трябва да променим това впечатление. Трябва да придадем на юридическата професия по-християнски облик.

Пусър изправи рамене, убеден, че забележката му е привлякла вниманието на съответните слушатели. В края на краищата, плащаше добри пари за речите си.

— Скакалци. Гладни скакалци — продължи той. — Аз лично ужасно се срамувам от това определение. Като адвокат, който приема вярата и работата си съвсем сериозно, тази обида, дами и господа, дори да идва от противник, направо ми къса сърцето. — И Пусър се удари с юмрук по гърдите.

— Но човекът, който ни нарече така, не беше наш противник, не беше атеист... — Той си пое дъх. — Не беше репортер. — Отново пауза. — Той беше наш брат... Председателят на Върховния съд, покойният Уорън Бъргър, който нарече адвокатите „гладна орда скакалци, канещи се да погълнат цялата земя“.

Пусър даде на публиката време да помисли над думите и после повтори:

— Председателят на Върховния съд Бъргър. Човекът, направил повече от всички, за да попречи на Господ да стигне до нашите деца и общности. И ако Уорън Бъргър, колегата, който искаше да ни казва кога да се молим, човекът, който не допускаше Божието слово до агнеците Господни — е, ако този човек ме е нарекъл „скакалец“... ами, аз се гордея да съм такъв. — Той се огледа и се наслади на избухналите аплодисменти.

Камерон любезно се присъедини към ръкоплясканията.

Вече бе чувал историята за Бъргър.

Но този път беше различно.

Сега тя го хипнотизира.

Сега знаеше защо. Гласът му е заповядал да дойде тук.

Скакалци. Скакалци. Той се огледа. И ги видя — скакалците, адвокатите. Зави му се свят. Почувства се така, сякаш трябваше да се махне. Да избяга.

Скакалци. Изведнъж усети могъществото на Господ.

И Гласът в главата му отново заговори.

И той вече знаеше какво да прави.

Тези адвокати бяха ненаситните скакалци. Това бяха хората, които трябваше да порази осмата чума.

Това бяха истинските човекоядци, които се хранеха със самите себе си.

До този ден въпросът за скакалците го бе измъчвал месеци наред. Камерон не беше ентомолог, но знаеше за Anthropona. Познаваше токсините им: стършели, жилеци мравки, скорпиони, паяци, стоножки. Силата им. Но скакалци? Как? Щеше да чака ново вдъхновение. И безспирно беше повтарял: „Скакалците нахлуха в цялата египетска земя и нападнаха цялата египетска страна в голямо множество...“^[1].

Спомняше си и се чудеше, и сега Гласът му посочи отговора.

Той се потупа по корема и се пресегна да си вземе препечена филийка. Бе време за последен път да нахрани любимеца си, онзи, който чакаше в него.

Късно същата вечер, докато Камерон преглеждаше брошурата от конференцията със снимка на Пусър и кратък преразказ на прочутата му реч, най-после всичко му се разкри. Той се откъсна от списанията, за пореден път се замисли за Брин и отново изпита старата тръпка на преследването. И все пак подготовката на следващата чума му беше струвала огромни усилия, а и просто не можеше да позволи на вирусолога да го надхитри. Освен това предстоеше седмата чума или както предпочиташе да я нарича Теди, „юлската изненада“. Дори само мисълта за нея го накара да се възбуди и да се почувства почти божествен.

*Вторник, 21 юли
Бруклин, Ню Йорк
07:00 ч.*

Шмюъл Бъргър се изкачваше по ниските хълмове на Бъро Парк. Топлият дъждец носеше познатия мирис на креозот и пристанище, миризмите на древни кейове и древни товари. Шмюъл вдигна яката си

и ниско нахлупи новата си скъпа каубойска шапка. Гледаше надолу, внимаваше да не се спъне и пазеше очилата си от дъжда.

Когато стигна до последната витрина, момчето както винаги погледна наляво, почти право на север по улицата и с присвити очи се възхити на величествения манхатънски хоризонт. В цепнатината между грохналите магазини се издигаха небостъргачи и изпълваха цялото небе с блестящи възможности. Светът отгатък отсрещния тротоар не бе Бруклин — това беше светът на блестящите небостъргачи на възможностите и Шмюъл знаеше, че за пръв път в живота си е част от него.

Той закрачи в сенките на магазините отгатък улицата, само на три преки от „Ор Йехуда“, негово училище почти цели десет години, и се замисли за онова, което предстоеше.

Дъждът изведнъж се усили. Шмюъл вдигна глава и пак погледна нагоре към града. Мечтаеше си да отиде там, откакто се помнеше. И бе успял. Беше се измъкнал. Доколкото бе възможно на седемнайсет години, разбира се. Всеотдайно учеше в „Ор йехуда“ и обичаше Тората. И все пак всеки ден, когато пресичаше тези улици, копнееше за миража на Манхатън.

После, преди две години, стана чудо: приеха го в манхатънската гимназия „Стайвесънт“, най-доброто училище в града за даровити деца. Умоляваше да го прехвърлят, но родителите му бяха непреклонни — подобно на всички ортодоксални евреи от Бъро Парк, Шоул и Ривка Бъргър вярваха, че материалният свят откъсва прекалено много от паството им. Можеха да си представят как тяхното момче, не дай боже, се опитва да балансира между светското и святото.

Те много се гордееха с постиженията на сина си — за тях неговите дарби бяха светлината, сияеща от нер тамид, вечната лампа, светлината, която им даваше основание да му позволят да разширява кръгозора си — също толкова сигурно, колкото мечтите за Манхатън бяха накарали Шмюъл да извърне поглед от Бруклин и Тората.

Самият той виждаше родния си квартал едновременно като място на набожни люде и религиозно гето. На седемнайсет години продължаваше да се колебае между двете. Баща му беше софер, религиозен преписвач, и очакваше някой ден синът му да поеме това почетно изкуство. Шмюъл бе сигурен, че един от четиримата му братя ще е по-достоеен да продължи традицията. Той искаше да учи в

„Стайвесънт“. Семейството му искаше да учи Тората. Момчето искрено им каза, че любовта му към нея никога няма да угасне, независимо къде учи.

Накрая те все пак се смелиха.

„Стайвесънт“ беше истински рай. Наука, достъп до компютри, цяла вселена от предизвикателства. За две години той научи много и времето изтече неусетно. Смяташе, че някогашният му свят не може да повлияе на новия му живот, и все пак сега... съдба. Съдбата го бе отвела към науката, предвиждането, биологията.

Книгата. Беше видял съдбата си в книга, но не в Тората. Казваше се „Ловци на микроби“ и го прати на загадъчни походи, задължителни за вярващия в науката. И му разказа за същата онази съдба, която днес го връщаше при стария му приятел и учител, при неговия равин.

Докато газеше в дълбоките локви, събрали се по изтърканите каменни стъпала, Шмюъл усещаше как ходилата му лягат в познатите хлътвания. Той отметна глава и остави водата да се стича от периферията на шапката му по черния му шлифер.

Когато стигна до вратата на йешива, момчето целуна връхчетата на показалеца и средния си пръст, после погали с тях монтираното на касата сложно резбовано маслиново дърво.

Това просто движение — ръка към устните и сетне към малката кутия високо до масивните порти — представляваше израз на вяра в баща му и в законите на неговите предци. Еврейският закон — халака — постановява, че на всяка врата трябва да се постави такава великолепна кутийка, в която да има малък пергамент, написан от собствения ти баща. Баща му много се гордееше с кръвта на Авраам, която този малък талисман символизираше. Защото вратите на еврейския народ в Египет бяха белязани с агнешка кръв, така че ангелът на смъртта да пощади избрания народ на Моисей.

Застанал навън под дъжда, внезапно обзет от плахост, Шмюъл се почувства глупаво. Може би трябваше да си тръгне. Само преди ден идеята му се струваше чудесна, но днес?

Беше позвънил на съпругата на равин Соломон, за да провери дали може да се срещне с мъжа ѝ, който бе Рош Йешива, главен учител. Попита дали може да дойде на другия ден, навярно след сутрешните молитви. Тя си го спомняше с нежност и отговори, че

съпругът ѝ щял да се зарадва да види някогашния си любим ученик дори след толкова много време...

Беше оставила изречението недовършено, за да му покаже, че трябва да се извини за бягството си, но Шмюъл не можеше и тя се бе смилила, предупреждавайки го да не закъснява.

Докато гледаше през стъкленото прозорче на тежката врата, той забеляза, че рави Соломон го наблюдава от стаята си. Разбира се, Шмюъл беше пристигнал навреме и дори през замъгленото от дъжда стъкло можеше да види, че очите на стареца блестят. Момчето влезе вътре, остави шлифера си на закачалката и срамежливо погледна към равина.

— Влизай, влизай, Шмюъли — покани го рави Соломон. — И затвори вратата. Имаме много да си приказваме. Надявам се, че ще можем да научим нещо един от друг. Мина толкова много време.

Шмюъл се изпълни с облекчение. Тези бляскави очи, дългата красива брада, райската усмивка. Топлото посрещане му подсказваше, че равинът не му се сърди и че се радва да го види. Като си казваше, че няма за какво да се тревожи, Шмюъл зачака, но не за дълго. Както обикновено, старецът веднага премина към въпроса.

— Жена ми каза, че си имал въпроси за Тората.

— Да — отвърна момчето. — Но не съм сигурен откъде да започна.

— Не бил сигурен откъде да започне! — засмя се рави Соломон. — Когато учеше тук, никога не ти е липсвало дар слово.

Това укор ли беше? Шмюъл знаеше, че всички думи на равина са грижливо претеглени, че той рядко си позволява да ги хвърля нехайно и че педантично избягва клюките, защото според Кабала, основите на еврейския мистицизъм, да се говори лошо за друг хвърля петно върху душата на човек.

„Ще говоря направо“ — реши той.

— Рави Соломон, трябва да разбере по-добре чумите.

— Чумите... — Погледът на стареца се зарея над главата на момчето и се изпълни с образи от минали векове, образи на страдание, образи на избавление. — Изключително сериозен въпрос. — Докато произнасяше думите, той силно стисна клепачи, потъна дълбоко в себе си и остана почти неподвижен.

Шмюъл се зачуди дали изобщо диша.

Внезапно равинът отново се върна в този свят.

— Но какво искаш да знаеш за чумите? Винаги си бил блестящ в тълкуванията, а смисълът ясно се обяснява в текстовете.

— Но, рави Соломон, трябва по-добре да разбере как Хашем се проявява в тези чуми.

Равинът погледна бившия си ученик. И зачака. И се зачуди.

— Кръвта си е кръв, Шмюъли. Жабите са си жаби. Скакалците са си скакалци. Какъв по-дълбок смисъл търсиш? Какво те тревожи?

Шмюъл дълбоко си пое дъх.

— Рави, моля ви, бъдете търпелив с мен. Работя над една загадка и е много важно да разбере чумите.

— Загадка ли? Връщаш се в йешива след две години заради някаква загадка?

— О, не, рави Соломон. Моля ви, това не е детска загадка, а научна. Загадка, която излага на опасност живота на ужасно много хора.

Лицето на равина омекна, когато видя колко силно е разстроил момчето с неодобрението си.

— Да си дете, Шмюъли, понякога не е толкова лошо. Може би трябва да започнеш отначало и да ми обясниш каква е тази загадка.

Шмюъл методично му разказа за съобщението в ПромЕД и в топлия сумрачен кабинет под спокойните насърчения на учителя и тропането на дъжда по прозорците историята започна да се разгръща сякаш от само себе си.

Да, именно съдбата, чувстваше момчето, кой знае как го бе отвела в киберпространството. И пред погледа му на лицето на стареца бавно пълзеше разбираща усмивка.

[1] Изход, 10:14. — Б.пр. ↑

13.

Петък, 7 август

Ню Йорк

09:00 ч.

Теди отвори съответния файл, онзи, в който подробно щеше да разкаже на потомството за всички Чуми. А сега трябваше да документира Осмата чума.

Речта на Били Пусър за скакалците беше вдъхновила Тиодор Камерон, защото той вече знаеше колко полезна може да е „близката му спътничка“. Скакалците щяха да нахранят и на свой ред да се нахранят със своите събратя.

Щяха да ядат прекалено много. Щяха да изядат мнозина.

Той внимаваше с храненето. За да помогне на спътничката си, да я храни дълбоко в себе си.

Добрата храна бе важна за силното тяло, Камерон се хранеше обилно, но внимателно и се грижеше по същия начин за всичките си любимци. Този обаче не беше обикновен любимец. Макар че строго погледнато, създаването бе хермафродитно, Теди още от самото начало се отнасяше към него като към „Нея“. Тя беше негова гордост и радост. Макар че не я бе виждал, той знаеше, че е здрава и в прекрасна форма.

Купи спътничката си от пазар на пет-шест километра от Порт-о-Пренс по време на посещенията си в Хаити няколко месеца по-рано. Имаше голям избор и всички екземпляри заслужаваха внимание, но в нея се влюби от пръв поглед. И тя стана негова само за няколко американски долара! Камерон незабавно изхвърли свинския мехур, който ѝ служеше за дом, внимателно взе лъскавата си нова любов и покъсно я прокара с бутилка топла бира.

Когато влизаше в Щатите с един от многобройните си фалшиви паспорти, митничарите изобщо не заподозряха какво крие в стомаха си. Скоро тя се превърна във великолепно създание, дълго цели пет метра. Подобно на доктор Камерон, тенията беше всеядна, обичаше

мазнини, въглехидрати и протеин и приемникът ѝ я снабдяваше с най-доброто.

Сега бе време да изчисли резултата от инвестициите си. Той надраска груба сметка:

$$150 \text{ дни} \times 500 \text{ яйца} = 75000$$

Дори като се извадеха десет процента загуби от потомството, тя беше създала близо седемдесет хиляди жизнеспособни ларви. Ако при идеални условия тези седемдесет хиляди се разпространява равномерно сред две хиляди души, всеки човек щеше да погълне по трийсет и пет от тях. Често бе достатъчна само една ларва. Десет щяха да са повече от достатъчно. Двайсет щяха да са унищожителни. Трийсет и пет щяха да надхвърлят и най-безумните кошмари на всеки паразитолог. Камерон искаше повече.

Всеки ден се появяваха нови сегменти и се гърчеха под него в тоалетната чиния. Той използваше стоманено сито и ги измиваше — приличаха на живи топли макарони от фекалната материя, после ги поставяше в празни бурканчета от бебешка храна. Накрая обвивката им просто се разтвори в соления разтвор и на бял свят се появиха около петстотин невидими яйца — всяко десет пъти по-голямо от бяло кръвно телце — за да потънат на дъното на бурканчето.

Обетованата земя за тези яйца нямаше да е свинско черво, както възнамеряваше природата, а човешки стомах, чужд и все пак топъл и уютен. Ларвите бързо щяха да енцистират — нещо, което никога не биха направили в свински корем. После щяха да се придвижат, да проникнат през мембраната на тънкото черво и да се понесат в кръвоносната система, да се хранят с местни нутриенти — да ги изсмукват през динамична осмозна клетъчна мембрана, и само за седмица да станат големи колкото песъчинки.

Щом заплуваха в извънклетъчните течности в търсене на мека тъкан, създаденията щяха да се придвижат навън — към места като външната камера на окото и очната ябълка щеше да ги предпазва от унищожителните бели кръвни телца. Често проникваха по тъмната мозъчна течност дълбоко в мозъка — или още по-нататък, внимателно настанявайки се в меките гънки на самата мозъчна кора.

Те бяха създания на случайността и щяха да се задоволят с по-неблагоприятни условия като кожата, дясната сърдечна камера, плътната и гъбеста белодробна тъкан и понякога с мрачните кътчета на коремната кухина.

Разбира се, тялото щеше да се опита да се защити, като прати орди лимфоцити да атакуват врага, но растящата киста щеше да измами организма да я приеме като безвредна и така да остане незабелязана от различните елементи на имунната система.

И всички кисти безжалостно щяха да растат. Отначало малки, после по-големи, колкото грахово зърно, сетне колкото грозде, слива, праскова и портокал, за да достигнат размерите и формата на хидропонен домати албинос, на какъвто обикновено приличаха щом патоанатомът ги изрежеше от трупа.

Ако се съдеше по броя на ежедневно снасяните яйца, любимото създание на Теди вече бе съвсем зряло. Той прекрасно се грижеше за любимата си, но тя все пак беше опасна.

Камерон взе чаша от отличното мерло, което бе отворил. Дали беше настъпил моментът да се сбогуват? Теди погледна към лекарството. Трябваше ли вече да изпие хапчето? Чудотворното средство почти незабавно щеше да започне да разтваря твърдата глава на тенията — да убие майката, да убие любимата, жена и мъж в едно, но не и него.

Той търколи хапчето по дланта си. Само малко гадене, навярно и диария. Днес щеше да вечеря с пъдпъдък. Не, щеше да изпие хапчето утре, след като събереше още триста яйца.

И така, тенията, *Taenia solium*, щеше да умре, без да осъзнае смъртта си, както не бе осъзнавала и живота си, пожертвана за най-великата кауза...

Моментът беше отлично избран. Теди се готвеше да направи следващия си ход. Последната седмица на август адвокатите винаги се събираха в скъпия курорт Ландс Енд, скрит сред останките от огромна гора — сега превърната в игрища за голф, междущатски магистрала и открити мини — която някога се бе простирала на стотици километри в Западна Вирджиния, Тенеси и Кентъки.

Пътят от Линчбърг бе почти приятен. Гледката беше великолепа. Преди години хората бяха пътували дотам с влак или конски каруци. Имаше само две причини да посещават Ландс Енд. Здравето и голфът.

С отлично поддържаните си морави и превъзходна храна, курортът открай време бе място за професионални срещи на богаташи, играчи на голф, зъболекари, хирурзи и адвокати.

Този път адвокатите се събираха, за да обсъдят успехите си в прехвърлянето на средства за освободени от данъци институции. Работата им достигаше кулминация в последния делничен ден преди 15 август. Тогава официално изтичаше автоматичната отсрочка, която данъчната служба позволяваше на всеки данъкоплатец. Тъй като даренията се определяха от фиксираните в закона граници за размера на дарената сума, тръстовете, богаташите и инвеститорите неизбежно изчакваха до последния момент, за да напишат възможно най-големия чек за любимата си благотворителна дейност.

Съвсем естествено даренията за по-консервативните църкви бяха значителни и адвокатите, участвали в тези трансакции, често получаваха като възнаграждение процент от цялата сума. Щом започнеше лятото, настъпваше празник за онези от тях, които представляваха многобройните благотворителни организации, на практика ръководещи икономиката на някои южни щати. Също като колегите си от фондациите и инвеститорските фирми, те винаги избираха Ландс Енд. Заради голфа. И храната. Те обичаха да ядат повече от всичко на света.

Съставена главно от мъже, тази група участваше в трансфер на 6.8 млрд. долара годишно в касите на хиляди малки църкви и синагоги. Малки църкви и синагоги с прекрасни малки поземлени имоти и инвестиционни портфейли.

Натоварен със скъпоценния си товар и в подходяща униформа, на обяд Теди спокойно се смеси с цветарите и сервитьорите. Наблюдаваше адвокатите, които се изправяха от масите си до заоблените прозорци на слънчевата Зала с колоните и за кой ли път отиваха да си напълнят чиниите.

Камерон — с радост приет като нова работна ръка — разчистваше съдовете и подреждаше нови прибори. Храната беше изключителна. Той бе просто един от персонала, който носеше

подноси с пушена пъстърва, диви фазани, планини от печени пѣдпѣдъци и прекрасни цветя.

Както и на обяд, на вечеря цветята за последен път се освежаваха с вода точно преди да влязат гостите. Теди надлежно прѣскаше лилии и рози, момини сълзи и папрати. Отделни капки, разбира се, падаха наоколо по приборите, широките чинии, ножовете, водните чаши, салатите, салфетките и менютата.

Гостите запристигаха и започнаха да разчупват хляба, да го мажат с масло, да си наливат вода и да похапват от салатата.

Всички пируваха и цареше всеобщо веселие. Когато първият от ораторите се изправи, за да се обърне към публиката, всички в залата бяха преизпълнени със задоволство от храната и финансовите си успехи.

Първият оратор бе старият приятел на Камерон Уилям Пусър и Теди стѣписано забеляза, че адвокатът се е появил към края на вечерята и не е хапнал нищичко. Този скапан кучи син нямаше право на избавление. Е, Камерон се успокои, че винаги има следващ път. От вратата на кухнята видя как Пусър се изправя и се обръща към събратята си.

— Господа, тази вечер ме помолиха да говоря за това как медиите възприемат американските адвокати. Аз отклоних тази молба... Вместо това обаче ще ви кажа как се възприема професията ви от човек, много по-квалифициран от мен...

Тѣй като Мисията му беше изпълнена и знаеше за какво ще стане дума в речта, Камерон незабелязано си трѣгна, възбуден от мисълта колко различна ще е тази година за толкова много скакалци.

И сега Теди отвори нов файл за Осмата чума. Повече от всичко обичаше тези разкази — своите възстановки на предсмъртните сцени. Знаеше, че Брин ще остане очарован. Основаваше ги на действителни събития, научени от местните хора. Когато се представеше като репортер от вестник като „Стар“, местните винаги се разбѣбряха.

*Събота, 22 август
Шърман, Кънектикът
15:45 ч.*

В хубави почивни дни скутерите, порещи спокойните води на Кендълуд, можеха да се чуят още преди осем сутринта. Най-масово разпространеният спорт сред летовниците, чиито вили се издигаха по бреговете на езерото, беше да хвърчат наоколо като луди с двуместни лодки.

Една от най-бързите от тях принадлежеше на адвокат на име Ед Ривърс. В неговата фирма „Смитсън и Ривърс“ работеха седемнайсет младши партньори и заедно със стария господин Смитсън кантората печелеше 44 милиона долара годишно. Когато Ривърс се ожени за дъщерята на Смитсън, четирима епископи им бяха предложили да ги венчаят.

Ед Ривърс беше почти съвсем предвидим човек и клиентите му смятаха това за достойнство. Той осигуряваше на църквите ежегодни дарения и препоръките го бяха направили достатъчно богат и влиятелен, за да присъства на годишната среща в Ландс Енд. Хонорарите му позволяваха да се наслаждава на гребането.

Ед и семейството му идваха на Кендълуд още откакто той следваше в Корнел. Големият му мощен скутер приличаше на осъществената мечта на лошо момче да има най-бързата лодка в езерото.

Шумът тормозеше някои хора, но те не се оплакваха, защото Ед беше известен човек. Винаги организираше фойерверки. На няколко пъти всяко лято вдигаше партита с гости от града и позволяваше на неопитните моряци да управляват увеселителното му корабче — построено по поръчка, дълго петнайсет метра и притежаващо всички удобства на апартамент в хотел „Интерконтинентал“ плюс просторна задна палуба с навес, от която гостите можеха да наблюдават как той пори езерото със скутера си, носещ името „Ангелски дъх“.

Ед беше добър моряк — бе завършил курс във Флорида и имаше в актива си три пътувания до Бахамските острови.

Този следобед, докато правеше бавен завой покрай корабчето, Ривърс можеше да види как барманът приготвя „Блъди Мери“ на палубата. Той наду двата двигателя, за секунди вдигна шейсет километра и се понесе по езерото, вдигайки след себе си триметрова следа от пръски. Когато се отдалечи на неколкостотин метра, адвокатът превключи на по-ниска скорост, за да завие, и остави скутера да се движи странично. Езерото зад него изглеждаше гладко като огледало.

Този път реши да мине съвсем близо до корабчето и да поразлюлее хлапетата.

Когато зави, Ед усети слабо парене в ъгълчетата на очите си. После по бузите му като че ли премина електрически ток. Той разтърси глава и разтри тила си. Изведнъж зад лявото око го прониза странна болка.

Ривърс започна да масажира слепоочията си с пръсти, почувства се по-добре, намести очилата си, зави към корабчето и наду двигателите.

Лъскавият скутер полетя напред. Водата бе съвършена и корабчето се приближаваше с над сто километра в час.

Ед се чувстваше чудесно.

Синьо небе, бърза лодка, страхотни хора... Какъв живот! Той отметна глава и погледна нагоре. Внезапно тройният нерв от дясната страна на лицето му се сгърчи от ужасна болка като от допир до електрически кабел.

Скоро след срещата в Ландс Енд във вътрешността на мозъка му беше започнало да се развива живо създание. Кистата бавно се уголемяваше и се промушваше през всяко отверстие, което успееше да открие. А такива имаше много. Организмът неизбежно се изду до такава степен, че притисна мозъка към черепа му и предизвика смазващата болка.

Ривърс рязко зави надясно и неволно вдигна дясната си ръка към лицето си. Следващият пристъп му попречи да посегне към дроселите. Ед се вкопчи в руля с лявата си ръка. Накрая болката стихна и му позволи да дръпне лостовете назад.

Когато започна да намалява скоростта, гостите на корабчето забелязаха, че притиска длан към бузата си, взеха си чашите и застанаха на перилата. Той им махна... но когато понечи да превключи на още по-ниска скорост, го удари третата парализираща мълния. Този път адвокатът рязко вдигна ръка, маншетът на якето му закачи десния дросел и го премести силно напред. Двигателите изреваха и скутерът внезапно оживя.

Стиснал руля с лявата си длан, Ед неволно го завъртя наляво. Четирилонната лодка от фибростъкло полетя напред, за секунди набра шейсет километра в час и се понесе право към корабчето.

В момента на сблъсъка загинаха двама души. Скутерът се врязва в корпуса и един млад адвокат, който се намираше в каютата си, със собствените си очи видя как витлата насичат крака му на безброй парчета. По-късно се наложи изцяло да го ампутират в болницата в Данбъри.

Паразитът, който отнемаше живота на Ед Ривърс, продължи да убива още хора на сушата: скутерът проби целия корпус на корабчето и прелетя през двайсет и петте метра до брега, изскочи от водата и се заби в една стара алуминиева каравана. Лодката и автомобилът избухнаха в пламъци. Караваната изгоря напълно, като отне живота на цяло семейство от Ийст Ориндж. Доброволците от Уорън успяха да докарат пожарна кола едва след четирийсет минути. Дотогава не бе останало почти нищо. Трупът на Ед беше целият обгорял.

Отначало никой нямаше представа какво точно се е случило. Броят на заведените съдебни дела принуди семейството на адвокатата да се съгласи на аутопсия.

Патоанатомът разреза мозъка на Ривърс и видя десетки пихтиести кисти. Видя устите им. Те се движеха. Все още бяха живи и пулсираха под мембранните си обвивки като ембриони, каквито, разбира се, бяха...

Събота, 29 август

Окръг Бъргън, Ню Джърси

Само седмица след странната и трагична смърт на Ед Ривърс Ричард и Една Рубин имаха изложение пред Съвета на старейшините и главния равин като официални инвестиционни представители на повече от 75 хиляди евреи от окръг Бъргън.

Ричард и Една отлично знаеха, че синагогите в окръга притежават повече пари за инвестиране, отколкото много държавици по света, и че техните училища се издигат в прекрасните имения на Робър Барънс. Домовете на евреите, всички близо до синагогата, бяха еднакво красиви, добре поддържани и скъпи.

Ричард и Една все още не бяха готови за Енгълуд и живееха поскромно в Лиония заедно със сина и дъщеря си. Когато се спускаха надолу по хълма, за да отидат на срещата, те минаха покрай

Станфордските имения и си обещаха, че някой ден ще се преместят тук.

Срещата им с равина и агента на недвижими имоти започна точно навреме и изложението мина добре. Всички изглеждаха доволни от информацията на Една за пренасочването на пенсионните фондове — идея, за която научиха в Ландс Енд, присъствайки като едни от малкото поканени евреи — и за възстановяването на някои имоти.

Сега за незабавното превеждане на парите трябваше само да бъдат подписани пълномощните документи, приложени към тръстовите договори на синагогата. Това означаваше хонорар от 75 хиляди долара за семейство Рубин. Когато си тръгнаха, въпросът изглеждаше уреден. Двайсет и пет минути по-късно те се върнаха в офиса си, като минаха покрай някои от най-красивите къщи. Една възторжено си набеляза коя от тях ще купят. Тази сделка щеше да промени всичко.

Ричард, от друга страна, не изпитваше никакъв възторг. Измъчваше го същото пулсиращо главоболие, от което страдеше вече цяла седмица. Жена му постоянно му разтвиваше слепоочията и му напомняше, че винаги го боли глава, когато работи прекалено много, и че подготовката на офертата е изтощила и двамата. Но не можеше да отрече тъмните сенки по бузите му и тежките торбички под очите му. Забеляза ги дори дъщеря им.

Когато отби от Лъмойн авеню и паркира в служебния гараж, той отпусна глава върху волана. Една протегна ръка, започна да разтвива схванатия му тил и това незабавно го отпусна. Ричард я целуна. Чувстваше се много по-добре. Всъщност достатъчно добре, за да се върне на работа.

От приемната, в която работеше вечно засмяна луничава червенокоска с британски акцент, се разкриваше прекрасна гледка на изток към Манхатън и към величествените скали над Хъдсън. Зад дълга стъклена стена се трудеха единайсет адвокати, заемащи малките помещения около офиса на Ричард и Една.

Двамата отидоха направо в кабинета на Ричард. Той вдигна телефонната слушалка, за да позвъни в банката с намерението да прехвърли фондовете още този следобед. В този момент болката го връхлетя по-силно от всякога. Ричард си помисли, че ще падне, и се вкопчи в ръба на бюрото. Тъкмо се канеше да извика, когато всичко

премина. Адвокатът дълбоко си пое дъх и когато централата отговори, успя да поиска кредитния отдел.

Докато чакаше да го свържат, с ужас осъзна, че полудява.

Чуваше в главата си пронизително пищене.

Не можеше да се овладее.

Удар ли получаваше?

Кънтежът. Болката. Кънтежът.

Нуждаеше се от помощ. Опита се да направи нещо. Да отиде в болницата. Да спре болката. Но вместо това само затвори слушалката и застана като вцепенен.

Една загрижено наклони глава към него, но той не ѝ обърна внимание.

— Никой ли нямаше? — попита тя, но Ричард вече не можеше да я чуе.

Опитваше се да ѝ каже да повика линейка, но нещо в мозъка му просто не позволяваше на думите да се оформят.

Късаха се вериги.

Престанаха да се образуват спомени.

Нямаше достъп до старите.

Изгуби мисъл и дар слово и сигналите, които циркулираха в главата му, нямаха връзка и смисъл, защото вече не се обработваха от съответната част на мозъка.

Сега в предния дял на мозъка му плуваха десетки издути кисти и стигаха до онзи участък от кората, който контролираше сетивните възприятия. Някои вече бяха започнали да променят предаването на слухови сигнали от областта на Брока в „текущите информационни пространства“.

Появяваха се отдавна забравени мисли, изскочили по директна заповед на глас, който сякаш идваше едновременно от стари черно-бели филми и от самия Ричард. Знаеше какво трябва да направи. Знаеше ролята, която е предопределен да изиграе.

Той скочи, сграбчи Една за шията, склучи пръсти на гърлото ѝ и с всички сили започна да стиска.

— Курва! Йезавел!^[1] — крещеше Ричард, докато я душеше.

Тя умря след по-малко от две минути.

Странно, и двата дяла на опустошения му мозък като че ли го поздравяваха, че е убил жена си. Стори му се, че чува аплодисменти.

През стъклената преграда можеше да види ужасените лица на другите адвокати, както и една от секретарките, привлекателна преждевременно побеляла четирийсетинагодишна жена, която звънеше по телефона, несъмнено в полицията.

Ричард изскочи от офиса, отиде при нея, стисна я за шията и се развика:

— Йезавел! Курва! Вавилонска уличница! — Шийните ѝ прешлени с изпукване се строшиха.

След като остави безжизненото ѝ тяло да се свлече на земята, той се завъртя към другите, вдигна ръце към челото си, закрещя и се стовари по гръб.

Скоро пристигна полицията и бърза помощ, отнесоха труповете и откараха изпадналия в полубезсъзнание Ричард в болницата. Всички в кантората бяха единомислени, че е получил някаква криза, навярно удар.

Той почина същата вечер.

При аутопсията откриха кисти из целия му мозък. Тъй като в случая участваше полицията, направиха аутопсия и на двете убити жени. При секретарката не регистрираха нищо необичайно, но за Една изобщо не можеше да се каже същото.

Патологът смяташе, че ако Ричард не ѝ е строшил шията, в най-добрия случай са ѝ оставали само няколко седмици живот. Десният ѝ бял дроб бе пълен с лъскави кисти, големи почти колкото бебешка глава. Когато се пръснаха, те щяха почти мигновено да я убият...

Понеделник, 31 август

Боулдър, Колорадо

14:00 ч.

Дванайсет години по-рано произхождащата от ирландско потекло Шийла Уудс се беше омъжила за Дан Хамър, адвокат, лютеран и мъж, с когото никога не би трябвало да се среща. Ужасните им кавги се редуваха с периоди на ледено мълчание. Двамата не само се радваха, когато не бяха заедно — те копнееха за тези моменти. Шийла се бе погрижила да запази моминското си име — предвидлива постъпка, тъй като бракът им окончателно се разпаднаше.

Когато Дан се връщаше в Боулдър от дело или конференция като онази в Ландс Енд, съпрузите обсъждаха грижите за деветгодишния им син Джошуа, предстоящата си раздяла или кой е виновен за нея. Започваха да осъзнават, че докато бракът им е бил временен, разводът ще е завинаги.

Дан общо взето се смяташе за добър човек, но други не мислеха така. През седемдесетте години завършилият харвардския юридически факултет Хамър беше попаднал на документите, подписани при създаването на индианските резервати по източните склонове на Скалистите планини. Прекара години в ровене, постоянни пътувания до Вашингтон и накрая на практика се пренесе в подземията на Националния архив. Когато свърши, индианците вече не се наричаха така. Наричаха се богаташи.

Той оспорваше права върху нефтени находища, медни рудници, водни запаси, като се позоваваше на забравени документи — всичко това бързо се превръщаше в богатство, докато Хамър водеше дела срещу федералното правителство от страна на племената.

Отначало институциите го мразеха, но след време, също като всеки добър Робин Худ, той започна да взима от богатите, като продължаваше да дава на бедните. Клиентелата му включваше различни фирми, църкви и индиански племена. Вече доста заможен, Хамър водеше бляскав начин на живот. Разводът щеше да е неприятен.

Пристигнал в града, за да заведе сина си за една седмица в Аспен, Дан настоя да се срещне с Шийла на новото денвърско летище въпреки дългия път от Боулдър и проблемите, които имаше със зрението. Може би перде? Тя с готовност се съгласи — само и само да не го допусне в дома си.

Самолетът му закъсна. Шийла беше пратила Джош на щанда за видеокасети, когато видя Дан да се спуска с ескалатора. Носеше каубойски ботуши и шапка. Той я забеляза и енергично размаха шапка. Пътниците наоколо го загледаха. Винаги привличаше вниманието. На Шийла ѝ се искаше да е мъртъв.

Внезапно, въпреки разстоянието, тя видя, че от носа му потича кръв. При това силно.

Макар че Дан не го знаеше, голяма киста бе пробила етмоидния синус над дясната му ноздра. Кръвотечението беше достатъчно силно, за да го стресне и да го накара да изпусне шапката си. Той силно кихна

и струята кръв оплиска жената на стъпалото под него. По палтото, ръката ѝ и парапета на ескалатора пръснаха кръгли червени капки.

Дан изпитваше ужасна болка зад очите. Кихането бе помогнало на други кисти, проникнали дълбоко в мозъка му, да си пробият път навън. Той се опита да спре кръвта с пръсти, но нова струя шурна право в лицето на жената, която се беше завъртяла към него. Тя изпищя, толкова ужасена от гледката, че отстъпи назад, за да избяга. Кракът ѝ пропадна във въздуха и жената изгуби равновесие, размаха ръце и размаза кръвта по парапета.

Докато падаше, главата ѝ се блъсна в жената точно под нея и двете заедно полетяха надолу. Болката накара Дан да се строполи на колене. Жените задръстиха движението и един от пътниците настъпи ръката на първата. Тя отново извика и почти незабавно се появиха хората от охраната с извадени пистолети. Накрая някой се сети да изключи ескалатора.

Самият Хамър почти крещеше. И изведнъж болката внезапно изчезна. Той понечи да се изправи, но от лявата му ноздра потече светлорозова течност — много по-гъста от чистата кръв — и го накара да се задави. После и тя спря.

Виеше му се свят, зрението му беше замъглено и го болеше глава. Но все пак се чувстваше много по-добре, отколкото докато в черепа му бяха танцували адски огньовете. Бе погледнал в огнена пещ — човек не можеше да си представи по-ужасно физическо мъчение. Не искаше никога повече да изпитва такова нещо.

Дан се мъчеше да запази хладнокръвие и когато най-последно пристигна помощ, той се опита да обясни на санитарката, че не вижда добре. Тя кимаше, после включи офталмоскопа си и погледна очите му.

Светлината минаваше нормално през тъмния център на ириса му, но вместо да проникне през лещата и да падне върху ретината му, тя се фокусираше върху обвивка на яйце — полупрозрачна мембрана, изпълваща пространството зад лещите, малка, едва забележима торбичка с течност, която замъгляваше зрението му.

Санитарката усили лъча, разгледа предната камера и през прозрачната стена на капсулата видя глави на малки паразити. Онези, които още не се бяха излюпили. Имаха миниатюрни кукички. Малки кръгли усти. Движеха се...

Жената отскочи, сякаш я бяха зашлевили. От този момент винаги щом погледнеше в нечи очи, си спомняше за този случай.

Дежурната лекарка в спешното отделение на денвърската болница се съгласи, че никога не е виждала такова нещо, и повика завеждащия. Дватама се консултираха и незабавно се свързаха с ЦКЗ за съвет. Тези създания бяха живи и плуваха в камерата на окото като бели делфинчета.

И само след часове желанието на Шийла Уудс се изпълни: Дан Хамър беше мъртъв.

Теди четеше разказа си за скакалците и ужасната смърт. Още преди месеци бе готов да започне работа по Деветата чума — мракът, който щеше да трае три дни.

[1] Жена на Ахав, цар на Израил. Царства III, 16:31. — Б.пр. ↑

14.

Понеделник, 31 август

Кабинетът на директора в лабораторията по зооностични болести, Гилдърланд

10:00 ч.

Червеният телефон за спешни случаи от дясната страна на бюрото извъня.

— Лаборатория „Арбовайръс“ — навъсено каза Джак. Беше зает, но Дрю бе излязъл да обядва и той трябваше да отговаря на телефона.

— Доктор Брин? — колебливо попита мъжки глас. Джак потвърди. — Аз съм доктор Джеръм Марлоу от Кънектикът, ваш съсед, така да се каже. Надявам се, че не се обаждам в неподходящ момент. Аз съм лекар, доктор Брин, абонат на ПроМЕД.

— Тогава ме наричайте Джак.

— Добре, Джак. Ще опитам да бъда кратък. Работя в голяма медицинска организация в Норт Хейвън, част от система, която обхваща четиринайсет щата на Източното и Западното крайбрежие. Веднъж седмично всички организираме телемост и споделяме информация за случаите си.

— Продължавайте.

— Миналата седмица нашият калифорнийски колега съобщи за необикновен случай, изключително рядък и честно казано, доста страшен. Един на милион.

— Един на милион ли?

— Да, Джак, само че през последните три седмици тук в Кънектикът имахме три такива случая. Иначе в щата са по четири годишно.

— И за какво става дума?

— Невроцистицеркоза. Свинска тения. Не съм епидемиолог, но... аз или по-точно ние влязохме в Интернет и направихме бърза проверка. В четиринайсетте щата открихме двайсет и шест случая...

— И това е приблизително един на милион американци годишно.

— Така е — съгласи се Марлоу, — но тези двайсет и шест случая са били регистрирани в четиринайсет щата само за два месеца, което означава, че при същото темпо заболяемостта ще е дванайсет пъти по-висока от средната за страната. Ние представляваме около десет процента от здравните заведения в Щатите и периодът, за който става дума, е приблизително една шеста от годината. Това дава повече от хиляда и петстотин случая годишно и се равнява на около шестнайсет на милион...

В главата на Брин закънтя алармен сигнал. Невроцистицеркозата бе съвсем рядко срещащо се усложнение на още по-рядка болест — необичайно явление, ограничено изключително до хора, станали приемници на свинска тения. Нито тенията, нито предизвиканите от нея усложнения представляваха проблеми на здравеопазването в Западния свят.

През последните години състоянието се смяташе за аномалия дори в повечето развиващи се страни.

— Какво е вашето мнение? — попита Джак, като се пресегна да вземе издадения преди петнайсет години учебник по паразитология.

— Или има някаква грешка в статистиката — отвърна Марлоу, — или се наблюдава рязко повишаване на заболяемостта. — Той замълча за миг. — ПромЕД може би ще се интересува от този въпрос — или дори ЦКЗ, ако положението стане още по-сериозно. Цялата тази история не ми харесва, но не ми плащат за такива проучвания. Бих искал да предам тази задача на вас.

Брин обеща да направи проверка, благодари му и затвори точно когато Лорънс се върна от обяд.

— Дрю — извика Джак, — трябваш ми, моля те — при това бързо!

Отначало приятелят му реагира с недоверчиво подсвирване, последвано от:

— Джак, това не е възможно. Освен ако някой... ако числата са верни, става нещо страшно.

След час вече бяха разработили стратегия. Пратиха факсове с молба за помощ до всичките петдесет щатски и три териториални^[1] епидемиологии:

31 август, 1998 г.

Уважаеми колега,

В ПроМЕД се получи информация за вероятно рязко увеличаване на инфекция, непозната в повечето щати. За да установим дали наблюденията ни са верни, молим за Вашето съдействие при определяне на заболяемостта от това рядко състояние във Вашия щат през последните двайсет и четири месеца.

В последно време е забелязано тревожно и необикновено широко разпространение на цистицеркоза, усложнение от заразяване с *Taenia solium*, в някои източни и западни щати. Възможно е обаче това наблюдение да е грешно. От друга страна, броят на случаите може наистина да се увеличава, но диагнозата да не е била установена от лекари, болници или щатски здравни отдели. Както знаете, цистицеркозата има широк спектър на действие. Пациентите може да са били приети от педиатри, специалисти по вътрешни или инфекциозни болести и паразитозии. За случаи на невроцистицеркоза е възможно да знаят неврохирурзи. За откриване на случаите е най-подходящо да се използват патологичните лаборатории, кодовите системи на болниците и данните от смъртните актове.

ПроМЕД настоятелно моли за помощта Ви при идентифициране на всякакви случаи във Вашия щат (територия) през последните две години. Ще Ви бъдем извънредно признателни за информация относно възраст, расова (етническа) принадлежност, пол, пътувания, професия и изход от заболяването на пациентите. Напълно съзнаваме, че за някои щатски епидемиолози това ще е трудна задача. Подчертаваме, че въпросът е спешен. Предпочитаме да получим непълни данни, отколкото те да са изчерпателни, но закъснели. Цялата информация ще остане поверителна и ще бъде споделяна само с щатските и териториални епидемиолози. Щом получим и анализираме съобщенията, ще Ви пратим обобщение от резултатите.

Предварително Ви благодарим

Доктор Джак Брин, ръководител на ПроМЕД

Брин си помисли дали направо да не отиде в ЦКЗ, но знаеше, че само ще пратят известие и ще настоят на продължителни проверки преди да бъде разработен подробен въпросник и после — навярно — да бъде одобрен от... бюрократопат.

Дори най-беглото проучване щеше да отнеме минимум шейсет дни. Трябваше да се уважава чувствителността на... месодобивната и хранителната промишленост, Службата по храните и лекарствените средства, медиите.

Ако ПроМЕД заобиколеше обичайната процедура, щяха да получат бърз и непълен отговор за по-малко от седмица. Ако откриеха нещо, при добро желание ЦКЗ спокойно можеха да ускорят проучването.

Джак знаеше, че в нито една база данни няма да открие обобщена информация за тази болест — никой не водеше статистика и не съществуваше система за регистриране на евентуално увеличаване на случаите. Проследяването им щеше да отнеме време. В щати като Калифорния например щеше да се наложи да влязат във връзка с хиляди лекари, но епидемиологът на Уайоминг Стан Данс можеше да телефонира на четиримата местни неврохирурзи и да получи отговор само за час. Други щати разполагаха с компютризирана болнична система или данни за смъртността. Получаващите се съобщения щяха да са непълни, занижени, „мръсни данни“, проучване, което вече не се приемаше в педантично бюрократичните ЦКЗ. По дяволите, струваше си да опитат!

Вторник, 8 септември

Лаборатория по зооносни болести, Гилдърланд

09:30 ч.

Откакто се беше получило съобщението за невроцистицеркозата, Лорънс се втурваше в кабинета на Джак при всеки нов факс или имейл като телевизионен репортер, съобщаващ предварителните резултати от гласуване.

— Ню Джърси, двајсет и три случая. Монтана, нула. Ню Мексико, три. — По-късно: — Орегон, петнайсет. Илинойс, седемнайсет!

Цифрите наистина започваха да растат. Но с какво можеше да ги сравни Брин? Никой не бе водил статистика за тази болест.

След първата седмица започнаха анализа. Лорънс обработваше суровите данни. Във вторник сутринта след тридневните празници^[2] той съобщи:

— Имам нещо за теб, Джак. Но преди това трябва да разбереш, че данните...

— Са непълни — нетърпеливо рече Брин.

— Недей да ме прекъсваш. Исках да ти кажа, че случаите на невроцистицеркоза се увеличават, особено в Съединените щати. И знаеш ли защо?

— Нямам представа.

— Причината — обясни Дрю — е в новите селскостопански методи на юг от границата. Не става дума само за зараза по хората. Същото се отнася за плодовете и зеленчуците от Централна и Южна Америка. Яйцата на тенията се крият в цепнатините на кожата на малините, ягодите и дините в местния ти супермаркет. Виждаш ли, сега в Гватемала, Салвадор и Хондурас се напява с огромни пръскачки. Изключително ефикасно. И лошо за нас с теб.

— Защо?

— За напяване в Латинска Америка се използват фекални води. Те покриват плода с вируси, бактерии и яйца на паразити. Слънцето унищожава микробите, но яйцата на някои от тези гадини са устойчиви на лъчи, вода, даже на хлор. Искаш ли да погледнеш данните?

Лорънс триумфално му подаде лист хартия с шест графики, като го предупреди, че резултатите са непълни, навярно 56% от действителните числа. И макар че до края на първата седмица бяха отговорили само трийсет и един щата, Дрю му каза, че са сравнително представителен модел за положението в цялата страна.

Всъщност Лорънс беше готов да предвиди резултата, но изчака Брин да попита за важните данни, за „бума“ в последната графика. Дали го бе забелязал?

— Искаш ли да ти подсказва? — подразни той Джак.

— Естествено.

— Нощта на живите МБЕА — с безизразно лице заяви Лорънс.

— МБЕА ли? — повтори Брин. Много му подсказваше, няма що.

Дрю прокара тънките си пръсти през черната си коса и прехвърли тежестта си на другия си крак. Часовете, прекарани на стола, сковаваха ставите му и бедрото го болеше.

Както обикновено, Лорънс беше свършил блестяща работа и все пак Брин щеше да обере лаврите. Фактът, че медиите не споменаваха за него, определено не се дължеше на черната му кожа — кариерата му бе обречена, тъй като той нямаше докторска степен. Каймакът винаги обираха ръководителите на проекти, директорите на бюра, началниците на лаборатории — мъже, бели мъже с високи научни степени и внушително звучащи титли. Онези, които всъщност вършеха работата — сложните таблици, статистическите анализи, установяването на връзките между случайните променливи величини и съответните стойности на самостоятелните променливи, които доказваха заключенията на авторите — никога не бяха възнаграждавани. Брин знаеше, че на челото на Лорънс и хиляди други като него завинаги е отпечатана дамба. За да си „купиш“ степен от склада на компанията, трябваше неколкостотин хиляди долара и тежък заем — Лорънс никога не можеше да си го позволи.

— Изглежда добре, приятелю — незабавно каза Джак. — Дрю, ти си моите очи и уши. Свършил си отлична работа. Но все още не разбирам. Може би извадката е прекалено малка.

— Няма достатъчно регионална информация, Джак, но е почти достатъчно... продължавай да търсиш.

Първите две графики представляваха времево-пространствени хистограми, които епидемиолозите използваха, за да локализируют — или според техния термин да „ориентират“ — епидемията като време и място. Лорънс беше събрал цифрите от щатските епидемиолози и ги представяше обобщено в хистограмите. През последните две години случаите на невроцистицеркоза в страната като цяло не се бяха увеличили и не се съсредоточаваха в определен район.

Третата графика, съобразена с гъстотата на населението, също не проявяваше особености по отношение на броя случаи на милион за всеки регион. ЦКЗ използваше регионите, за да следи тенденциите при определени болести — сърдечен инфаркт, удар, цироза, грип и СПИН.

Понякога се наблюдаваха изненадващи разлики, които трябваше да се обяснят, за да се открие епицентърът на разпространение. При невроцистицеркозата нямаше такива особености. И тук задънена улица...

Джак се прехвърли на четвъртата графика, провери „личностните“ характеристики и забеляза интересни различия: мъжете рязко превъзхождаха числено жените.

— Нищо чудно, тъй като работим с данни за паразити — каза Лорънс. — Момчетата винаги са с мръсни ръце, по-малко се мият, повече ходят боси, обичат приключенията и контактуват с повече животни... кучета, котки, миещи мечки, прилепи и микроби, включително яйца на паразити. — Брин се съгласи с него.

Четвъртата графика обаче показваше, че са били засегнати повече възрастни, отколкото деца, което обикновено не беше така, освен ако болестта не е дълготрайна. Някои хора бяха приемници на паразити като глистите десетилетия наред, но този случай бе различен. Свинската тения обикновено се проявяваше само за месец-два.

Когато стигна до последните две графики, Джак разбра защо Лорънс се е съсредоточил не само върху възрастните, но и върху това какви възрастни са заразени, както и кога и къде са се заразили. Дрю беше открил епидемията, сравнявайки различни видове информация. Цифрите бяха невероятни.

— Толкова много възрастни, а, Дрю? Защо? И защо абсолютно неочаквано в Съединените щати?

— Невроцистицеркозата вече не е проблем в Щатите, Джак. Заразените свине се откриват и унищожават. Месото се проверява и свинските продукти се подлагат на термична обработка поради опасността от трихиноза. Тя е изчезнала, откакто законът забранява храненето на свинете с остатъчни месни продукти. Свинското стриктно се проверява и за тения. Така нареченото „негодно месо“, терминът за заразени с ларви котлети, шунка и филе, изпъстрени с белезникави ларви, лесно се забелязва.

— Дрю — попита Брин, — когато приемникът е човек, ларвите не образуват ли в сърцето, мозъка, очите и кожата му кисти?

— Естествено. Навярно често се случва. Виж по-надолу.

Брин погледна шестата графика. Лорънс бе разпределил информацията по расова и етническа принадлежност, обществени

класи, равнище на доходите и професия.

Последната графика обясняваше всичко.

Професионалните групи бяха различно заразени, особено... адвокатите.

— Нощта на живите мъртви — каза Дрю. — Но не всички от тях са мъртви, това е сигурно. Проверих по телефона няколко от нашите нюйоркски случаи. Общо петнайсет. Открих единайсет. Седем души се съгласиха да разговарят с мен. Болни са... тежко болни, но не всички обръщат внимание на това.

Брин се удиви.

— И какво е общото помежду им?

— Ами, всички само търсят кого да дадат под съд. Наричам ги „ЖБЕА“, живите бели европейски адвокати. Не са много весели типове, но определено са много по-щастливи от МБЕА — мъртвите адвокати.

— В Съединените щати има много МБЕА — прибави Дрю — и никой друг, освен нас, нито щатските епидемиолози, нито ЦКЗ, нито лекарите и болниците знаят за това. Само ние, Джак. Сбирщината невежи, която ръководи разпокъсаната ни система на здравеопазване, си няма представа какво става.

— Трябва да им съобщим, Дрю. Трябва да направим нещо...

„Да, направи го, Джак, а после го забрави, приятелю“ — каза си Лорънс.

— Ще се заема — каза той. — Ще пратя по факса резултатите във всички щати. Но нали знаеш, Джак, вестоносеца го убиват. Откажи се, това вече не е твоя отговорност.

Роднините на починалите адвокати невинаги бяха услужливи, когато Брин се опитваше да разговаря по телефона с тях. Отне му няколко часа, но благодарение на упорството си, накрая той се добра до Ландс Енд.

Незабавно позвъни на управителя, който нямаше представа какво се е случило и се държеше почти раболепно, обещавайки да му прати пълен списък на проведените през тридневния период мероприятия, както и описание на всички сервираны храни.

— Трябва да кажа, докторе — продължи да рекламира курорта управителят, — че адвокатите прекараха чудесно. Всички са във възхита от Ландс Енд. Някой път трябва да доведете тук семейството си.

„Едва ли“ — помисли си Джак, но отвърна:

— Ще го имам предвид. — После му съобщи каква информация го интересува и му благодари за помощта.

Основната част от материала пристигна по факса на следващия ден. Държали речи конгресмени и сенатори. Гостите наброявали над триста души. Една от вечерите адвокатите били забавлявани от прочут комик. Храната била изключителна — дивеч, фазани, пилета, пьстърва, пикантни раци, докарани от Балтимор.

Докато преглеждаше списъка, Брин с удивление откри, че няма и дума за свинско. Защо? Защото на конференцията бяха присъствали евреи ли? Много вероятно. Във всеки случай храната не включваше свинско печено, пържоли, ребърца, бекон, дори пушена шунка, която се смяташе за деликатес.

После прочете грижливо отпечатаната програма. И тогава откри отговора:

Речта на Били Пусър.

Беше замислена като шеговит укор към адвокатите. Заглавието ѝ ги бе накарало да се подсмихнат, Джак беше убеден в това. Идваше от обръщението на председателя на Върховния съд Уорън Бъргър при пенсионирането му и предупреждаваше за появата на ново поколение адвокати: „Гладна орда скакалци“, ето как ги бе нарекъл. *Гладна орда скакалци...*

Брин сви рамене. Това беше: осмата чума. Скакалците се бяха натъпкали и сега започваха да се самоизяждат.

Той извади списъка си и за кой ли път го прегледа. Смъртта на луизианския епископ от Centrolenella бе втората чума, жабите. Ерготизмът — третата, въшките. Пчелите бяха четвъртата чума, роякът. Антраксът — шестата, циреите, описани в Библията.

Сега прибави и осмата чума, скакалците. Ами седмата, градушката? Или петата, морът по добитъка? Трябваше да е епидемията по конете, нямаше начин да не е така. Ами деветата чума, тридневният мрак, или, десетата, смъртта на първородните синове? И

първата, онази, с която започваше всичко? Колкото и да беше луд, никой не можеше да превърне водата в кръв!

[1] Територия — район в САЩ, който не е приет за щат, но има собствено законодателно тяло и губернатор. — Б.пр. ↑

[2] Денят на труда, отбелязван в първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

15.

Сряда, 9 септември
Домът на Брин, Гилдърланд
03:00 ч.

Как можеш да превърнеш вода в кръв? Въпросът продължаваше да го измъчва, докато през нощта той изведнъж се стресна и се събуди. Беше убеден, че знае отговора.

Първата му мисъл бе да позвъни на Миа в Манхатън. После си даде сметка, че е три през нощта, пък и без това тя си мислеше, че той губи разсъдъка си. Не искаше да буди Дрю. И нямаше намерение да сподели теорията си за чумите с Вики, докато не бъдеше готов да я види като материал по „Гореща линия“.

Лорънс винаги отиваше в лабораторията рано, но тази сутрин Брин го изпревари с цял половин час и когато Дрю дойде, вече беше приготвил кафето.

— Доктор Брин — пошегува се Дрю, — на какво дължим тази неочаквана...

— Дрю — развълнувано го прекъсна Джак, — струва ми се, че открих ясна следа за първата чума!

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно. Помисли си... помисли си какво би могло да направи някой воден басейн червен — с цвят на кръв?

Дрю се забави само за миг.

— А може би лилав или жълто-зеленикав... Червена вълна — водорасли!... Имаш предвид някакъв токсичен цъфтеж, нали?

— Точно така. Искам да направиш още една проверка в Нексис. Изрови всеки възможен източник за токсичните червени водорасли, включително за отравяне с *siguatera*, навярно на Карибите, някъде към началото на годината.

— Няма проблем — усмихна се Лорънс, винаги готов за ново предизвикателство. — Веднага отивам!

И не се върна с празни ръце. Донесе статия, публикувана девет месеца по-рано в „Маями Хералд“. Беше кратка, прекалено кратка, за да убеди Джак, но определено го заинтригува.

Маями. Януари. Ройтерс.

Днес представители на холандското здравно министерство на остров Синт Маартен потвърдиха, че предизвиканата от хранително отравяне смърт на преподавателя Кейтоу Фипс, съпругата му Джорджиана и дъщеря им Гречън се дължало на *siguatera*, навярно от токсини, срещащи се при много карибски риби.

Семейство Фипс и десетки от американските му енорияши били на океанско пътешествие. Изглежда, че от стотиците туристи са пострадали само свещеникът и семейството му. „Дълбоко съжаляваме за смъртта им“ — заяви в Амстердам доктор Ник Мертенс, министър на здравеопазването на Холандия.

Смята се, че токсинът *siguatera* се е съдържал в рибно предястие. Семейство Фипс яли холандски и индонезийски деликатеси, поднесени им на устроен в тяхна чест празник, както и церемониален ордъвър от местна риба, поръчан от свещеника.

Преп. Фипс, съпругата му и дъщеря му загубили съзнание по време на банкета и това предизвикало истинска истерия сред енорияшите му, мнозина от които неотдавна се били присъединили към пътуването, носещо девиза „Напред, Христови воини“. В суматохата, последвала смъртта на Фипс, много свещеници заявили, че преди да умре, преподавателят ги обявил за свои наследници.

Брин бе убеден, че американските власти изобщо не са си направили труда да разследват смъртта на семейство Фипс. Аутопсията сигурно бе извършена на острова. Ако искаше повече информация, трябваше да се свърже с холандските представители, или на Синт Маартен, или още по-добре в Холандия.

Той отиде при книжната лавица, извади един изтъркан том и го отвори на главата за водораслите.

Отравянето с *siguatera*, прочете Джак, се дължало на биоинтоксикация с микроскопични организми, погълчани от по-големи хищни риби от Карибите до Южния Тих океан. С един от видовете такива водорасли, *Gambierodiscus toxicus*, се хранели дребните морски животни и токсините се пренасяли нагоре по хранителната верига към по-големи риби.

Siguatera определено можела да убие човек, но не и за няколко минути, освен ако дозата не била извънредно голяма. Брин имаше приятели, които бяха получили слабо отравяне от този токсин по време на морско пътешествие до Гренада и за около двайсет и четири часа бяха изгубили всякаква чувствителност в слабините.

Той бързо прегледа текста. Колко лесно можеше да е?... После го прочете още веднъж, като търсеше средствата, токсините. Тези организми бяха само един от многобройните видове фитопланктон, предизвикващи неврологични проблеми — вцепеняване, парализа, парестезия, дихателна недостатъчност. През последното десетилетие микробиолози от десетки страни забелязали варианти на *siguatera* при „цъфтящите алги“, носещи се из огромни райони от океаните и моретата.

Името „Червено море“ се приписвало на цъфтеж на *Fusarium rosaceum* преди много векове. По света имало зелени, кафяви, сини и в последно време лилави вълни, всички с различни силни токсини. Дори сладководни езера придобивали бледозеленикав цвят от алги, толкова отровни, че водата била опасна дори за водните птици. Някои морски водорасли излъчвали сияние на лунна светлина и придавали на тропичните морета сюрреалистичен вид.

Цветовете на алгите образували токсични молекули просто като вторичен продукт от собственото си дишане и отделяне. Някои токсини унищожавали деликатните морски екосистеми, убивали милиони риби и мекотели, оголвали цели рифове, замърсявали плажовете. Други били безвредни за определени видове морски създания, но можели да се натрупват в мускулите и хрилете им. Макар че отровите не били опасни за тях, когато ги изядяло по-голямо същество, например човек, концентрираните токсини бързо го убивали.

Усилилото се в последно време „цъфтене“ на червените вълни се наблюдавало със сателити, които следели нарастващите петна от алги, носещи се на хиляди километри в океана. Години наред се смятало, че са безвредни. Новите данни обаче показвали, прочете Брин, че увеличаващото се съдържание на фосфати в морската вода, което се дължало на използването на изкуствени торове и изливането на химически отпадъци, често водело до усилен растеж, особено в по-топлите крайбрежни води, и после, ускорено от парниковия ефект, съчетанието ставало причина за силен токсичен цъфтеж.

Джак отвори тефтера си на „X“ и откри амстердамския номер, който му трябваше. Погледна си часовника — бе прекалено късно, за да звъни в Европа. Той включи лаптопа си. В момента в системата бяха трима холандски абонати на ПроМЕД, двама лекари и един микробиолог. Може би някой от тях щеше да е в състояние да му прати официалните съобщения за инцидента. Всички знаеха, че през годините в Синт Маартен е имало масови отравяния с ciguatera, но този факт никога не беше публикуван. Околните рифове благоприятстваха цъфтежа на алги.

На недалечния остров Синт Барт не бяха регистрирани такива случаи, защото нямаше рифове, които да предпазват и съсредоточават водораслите. В Южния Тих океан също имаше такива рифове: по време на прочутото си пътуване със спасителна лодка от Таити капитан Блай^[1] ял сурова риба и страдал от ужасни болки, описани в дневника му, но останал жив. Холандците (и французите в Южния Тих океан) омаловажаваха случаите на отравяне с ciguatera, за да защитят туристическата си индустрия. Карибските власти явно знаеха за проблема, но определено нямаша намерение да го разгласяват.

И все пак съвпадението беше прекалено голямо.

Преподобният Фипс и семейството му бяха умрели почти преди година и в последвалите инциденти или „съвпадения“ също ставаше дума за свещеници. Поне някои... И онази работа със светците като Синт Маартен... И Сан Диего... Ако, разбира се, тези случайности наистина бяха... случайности. Брин още преди месеци бе направил скока от наука към предположения и знаеше, че няма да спре.

Ако инцидентът на Синт Маартен бе първата чума — червената вълна, превръщането на водите в кръв — това означаваше, че

отравянията с ciguatera са началото. Не само че някой пресъздаваше библейския сценарий, но и го правеше в съответния ред.

Вирусологът взе лист хартия и започна да преподрежда списъка си, като екипираше връзките:

= превърнатите в кръв води = червена вълна/ciguatera
= януари

Зачуди се дали да прибави светците. Можеше ли да включи тук и името „Сейнт Джон“? Дали Джоуи беше случайна жертва?

Той взе в скута си бележник и представи историята от последните няколко месеца като таблица.

Чума от Изход	В действителност	Кой?	Къде?	Кога?
1. Кървава вода	Ciguatera	Сем. Фипс	Синт Маартен	Януари
2. Жаби	Дърв. жаби	Епископът	Луизиана	Февр.
3. Въшки	Ерготизъм	???	Кънектикът	Март
4. Рояк	Пчели	Туристи	Сан Антонио	Април
5. Мор	???	Коне	Илин./ Кънект.	Май
6. Циреи	Антракс	Деца	Сан Диего	Юни
7. Градушка	???	???	???	Юли?
8. Скакалци	Цистицеркоза	Адвокати	САЩ	Август
9. Мрак	???	???	???	Септ.?

Брин отново премисли всичко. Предполагаше, че някакъв неизвестен луд, навярно религиозен фанатик, организира поредица от все по-смъртоносни атаки, насочени главно срещу членове на свещеничеството или хора, свързани с тях, като адвокатите на конференцията в Ландс Енд.

А и бащата на Джоуи беше активен християнин с широки връзки. Роякът в Сан Антонио бе нападнал туристи, но чак след като бе минал през баптистка черква. (А ако вземеше предвид конете и онзи човек, Лий — Вики му беше казала, че също е християнски фундаменталист.)

Страхотно. Но къде бяха убедителните доказателства? Те съществуваха, знаеше го, но просто не ги виждаше. Но трябваше, трябваше да ги открие преди чудовището отново да удари.

Четвъртък, 3 септември

Лаборатория по зооностични болести, Гилдърланд

Още нямаше седем и половина. Утрото бе странно хладно, въпреки че лъчите на все още лятното слънце проникваха през дъбовата горичка зад прозорците в кабинета на Брин. В Европа обаче тъкмо минаваше дванайсет и Джак трябваше да се свърже с някои хора преди да отидат на обяд. Той си наля първата чаша кафе, после внимателно нагласи стола си, така че да може да опре лявата си ръка, която винаги го наболяваше в такива дни. Започна да пише съобщение в ПромЕД до Ян де Ройтерс, един от холандските си сътрудници. Дали Ройтерс можеше да открие какво се е случило по време на пътешествието, сложило край на живота на преподобния Фипс? Разполагаше ли Министерството на здравеопазването с твърди доказателства, че свещеникът и семейството му са умрели от *siguatera*? още колко души са пострадали? Имаше ли нещо против да се чуят по телефона? Джак натисна бутона за изпращане и имейлът полетя към адресата си.

Лорънс надникна в стаята.

— След като си тръгна снощи те търси Карл Рейдър от Атланта. Там ставало нещо. Прилича на епидемия от ботулизъм, първите случаи са се появили още през юли. Хората смятали, че е нещо като оная история с крем супата, нали помниш, някакъв полуфабрикат. Ако е така, положението ще стане неовладяемо.

— Какво друго иска Карл? — заинтригувано попита Брин.

Телефонните обаждания на Рейдър, пенсионираният директор на Центровете за контрол на заболяемостта, почти винаги се оказваха важни. По негово време организацията се бе наричала Център за

контрол на заразните болести, първата държавна институция, съобщила се с конюнктурата и променила името и първоначалната си цел: от заразни болести към всичко, което би могло да придобие епидемични мащаби, независимо дали е инфекциозно.

Рейдър беше от старата школа, от специалистите по инфекциозни заболявания. Новите Центрове проучваха свързани с азбест болести, отравяния с олово, замърсяване на околната среда и рак. Десетки микробиолози, паразитолози, ветеринари, ентомолози и бактериолози или бяха изстреляни нагоре в йерархията, или бяха принудени преждевременно да се пенсионират. И с тях си отидоха поколения на познание.

През 1976 година легионелозата изигра ролята на предупреждение, че има невероятно много нови микроорганизми, които очакват подходящия момент да се появят на бял свят, и че вниманието трябва отново да се насочи към първоначалната задача на Центровете. Епидемиите на тропична треска, фиаското със СПИН по времето на Рейгън, закъснялото регистриране на нови бичове като лаймската болест и накрая ужасите с еболата в Африка и криптоспоридиозата в питейната вода в Милуоки представляваха проблеми на ЦКЗ и на американците като цяло. Но старата гвардия се беше пенсионирала и младотурците, специалистите по хронични болести, професионалните епидемиолози трябваше бързо да бъдат подготвени, за да се справят с новите предизвикателства. Моделите им бяха стари. Болести, с които Рейдър си бе чупил млечните зъби.

— Доктор Рейдър помоли да му позвъниш. Незабавно. Положението било сериозно. Беше много загрижен.

Брин кимна, но не взе слушалката.

— Това не ми се струва типично за Карл Рейдър. Нали тъкмо той каза, че дължал успеха си на една тайна. На хладнокръвието.

Лорънс го погледна обезпокоено и понечи да излезе от кабинета.

Брин четеше и препрочиташе старата вестникарска изрезка.

— Това наистина е нещо важно. — Той взе новата статия.

— Кога ще ти отговори твоят холандски приятел?

— Скоро, надявам се. — Вирусологът поклати глава. Знаеше, че може да минат дни, дори седмици. Трябваше му друг източник на информация за инцидента с Фипс. Може би трябваше да телефонира в църквата му. Не, може би не. Потъна толкова дълбоко в размисъл, че не

забеляза излизането на Дрю. Изтекоха петнайсет минути, после трийсет. Все още не беше потърсил Рейдър, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Де Ройтерс.

— Джак, приятелю — весело започна холандецът. — Получих имейла ти. Тук приближава края на работното време. Какво е толкова спешно? — Той замълча и продължи със задължителното: — Но първо, как е прекрасната ти съпруга, Джак? Надявам се, че е добре. Предай й моите най-добри...

Брин трябваше да изслуша характерния холандски поздрав — жените, децата, колегите, приятелите, всички. Накрая стигнаха до работата.

— Ян, любопитен съм за два случая на отравяне с *siguatera* край Синт Маартен. През януари. Случило се е по време на презокеанско пътешествие, струва ми се... Можеш ли да ми кажеш нещо по въпроса?

Де Ройтерс се замисли и ентузиазмът му за семейството и приятелите се стопи в сериозен професионализъм.

— Ами, да, мога, Джак... Официален отговор ли искаш, или...

— Неофициален, Ян, моля те... Няма да те цитирам...

— Да. Неофициален. Тъкмо затова ти звъня. Не искам това да се появява в никакъв писмен документ, Джак. Не съм ти го казвал, нали? Цялата история смърди.

Брин погледна бележките си. Това можеше да е добре... или зле.

— На първо място — започна Де Ройтерс, — семейството наистина е починало от *siguatera*. През януари.

Джак усети, че космите по ръцете му настръхват. „Запази спокойствие — каза си той, — такива неща се случват.“ Постоянно имаше смъртни случаи от отравяне. Вирусологът зачака.

— Имало е някакви териториални спорове. Смъртта е станала в международни води, но най-близкото местно правителство е било нашето, на Синт Маартен. Капитанът на кораба бил италианец, а целият екипаж се състоял от испанци, освен готвача, който бил филипинец. След малко ще ти разкажа за храната. Корабът плавал под панамско знаме и капитанът се опитал да откаже да пусне на борда представители на местните власти. В продължение на около три минути. После се качили холандски войници и френски жандармеристи.

Той замълча, сякаш не искаше да разказва повече, но Джак настоя:

— Продължавай!

— Разговаряли с готвача — неохотно се подчини Де Ройтерс, — конфискували рибата и пренесли трите трупа в болницата на острова. Тримата вече били мъртви... или поне така изглеждало! Има известна неяснота относно точното време на смъртта... Един от неизвестните симптоми на отравянето е будната кома. Жертвата изглежда мъртва, но всъщност не е. Трябва да се интубира, докато отново започне да диша. Така или иначе, после благодарение на вашите конгресмени позвънили от американското посолство да искат незабавно предаване на труповете.

— Значи наистина са умрели от ciguatera, така ли?

— Да, за съжаление е така, Джак. И, приятелю, поради очевидни причини и ние, и французите не горим от желание да разгласим това трагично събитие. Ще се отрази зле на туризма ни. Ние и нашите френски колеги постоянно наблюдаваме тази... чума — на Синт Маартен, Мартиника и Гваделупа. Правителствата ни не желаят да го разпространяват, защото било... лоша реклама.

Брин разбираше. Отново тази секретност. През петдесетте години мексиканското правителство бе отрекло, че жълтата треска изобщо е преминавала границата им с Гватемала. Защото щяло да повлияе на туристическата им индустрия. Джак почти дума по дума си спомняше разговора, на който преди няколко години го бяха помолили да присъства, докато двамата с Миа бяха на почивка в Хаянис. През седемдесетте от Мартас Винярд и Нантъкет започнаха да съобщават за две редки болести, и двете пренасяни от кърлежи: петниста треска и бабезиоза. Този туристически рай най-после трябваше да признае, че кърлежите на техните цъфтящи острови представляват реална опасност. Това беше възмездието на кърлежите, също като в „Челюсти“. Техните челюсти бяха микроскопични, но също толкова смъртоносни.

Той бе убеден, че в това отравяне има още нещо, за което Де Ройтерс не споменава...

— Ян, скъпи приятелю, има ли нещо... необичайно? Струваш ми се малко неуверен. Загрижеността за туризма е разбираема, но има ли още нещо? Нещо... съмнително?

— Да, нещо много съмнително, Джак. Факт е, че в стомасите на свещеника и съпругата му не е имало никаква риба. Яли са ориз, хляб, малко преди да умре Фипс е пийнал и доста скоч. И в кръвта му са открили метаболити на кокаин, но не достатъчно, за да го убият. Най-блестящият и интересен свещеник, който сте виждали някога. Жена му и дъщеря му са били чисти. И те не са яли риба.

— Но ти каза, че са умрели от *siguatera*, нали?

— Така е, но не в нормални физиологични количества, Джак. А във фармакологични количества, около десет хиляди пъти повече, отколкото обикновено се открива при фаталните случаи. Няма начин, няма естествен начин...

— Да погълнат това количество, освен...

— ... ако не им го е дал някой. Има и още. Открихме не само *siguatera*, но и неосакситоксин, гониатоксин и микроцистин. Нашата програма за наблюдение на токсините е много съвършена, Джак, но никога не сме виждали такова нещо и се надявам никога повече да не видим.

— Какви действия сте предприели и какво възнамерявате да правите по въпроса?

— Виж, приятелю — отвърна де Ройтерс, — не ти препоръчвам да качваш историята в ПроМЕД. Може да доведе до опити за подражание. Тези цъфтежи и водораслите, които образуват токсините, могат да се получат в аквариуми от всеки с достъп до океана или до езера — всякакъв воден басейн, в който да се развиват организмите. При съответната температура, соленост и светлина човек може да ги отглежда като градински цветя.

— Разбирам.

— Джак, ние съобщихме за това на хората от Световната здравна организация, Интерпол и вашето правителство. Няма нито един заподозрян. За щастие, няма и сведения за друг инцидент.

Брин се замисли за значението на тези думи. Разбира се, ПроМЕД можеше да се използва с престъпна цел, дори да улесни извършването на престъпление. И в системата можеше да се проникне — случаят с ерготизма категорично го доказваше. Ами ако психопатът, който стоеше зад всичко това, бе абонат на ПроМЕД? Толкова много условности. Толкова много въпроси.

Четвъртък, 10 септември

Ню Йорк

12:00 ч.

Внимателно следил имейлите на Брин през последната седмица, включително този до Де Ройтерс, Теди Камерон вече знаеше какво възнамерява да направи вирусологът. Отначало интуицията му и сега тези сведения му показваха, че противникът му се насочва към инцидента с Фипс — Първата чума, първия път, когато Божият глас в него му беше наредил да действа.

Информацията за неуморното преследване на Брин — това предизвикателство към Гласа — едновременно го безпокоеше и странно го възбуждаше. Хората от ФБР, от друга страна, го отегчаваха. Те бяха само изпълнители на заповеди, хора без никакво въображение, обикновени войници. Джак беше нещо съвсем друго. Той бе подостоен противник. И все пак до този момент Камерон изцяло владееше положението. Беше се добрал до Първата чума без никаква помощ от страна на Теди. Лошо. Много лошо.

Докато съзерцаваше красивите смъртоносни алги, цъфтящи в аквариумите, Камерон започна да изпитва страх — страхуваше се, че Брин прекалено се приближава до него, страхуваше се, че ще го спрат, преди да свърши с всички чуми. Не, не! Гласът никога нямаше да го допусне. Теди беше изпълнител на Божията воля и Господ го закриляше. Всичко щеше да е наред. Всичко щеше да стане така, както го бе предопределил Бог. Нямаше нужда да мисли за Брин, обикновен смъртен грешник като останалите.

Теди си наля чаша бренди, за да успокои нервите си, и се насили да се съсредоточи върху краткото си пътуване до Карибите. Оттогава имаше почти година. Беше ли допуснал грешки?

Бе чул за пътешествието на телевизионното шоу на Фипс, което Гласът му заповяда да следи, после зачака нареждания и скоро ги получи. Планът беше великолепно прост. Теди си купи билет за лайнера като обикновен турист, а не като член на групата на преподобния. Но си държеше очите отворени и в онази фатална вечер успя да се вмъкне в трапезарията на първа класа преди да поднесат основното ястие. Лично присъства на всичко и това ужасно го възбуди,

защото макар свещеникът да „умря“ бързо, последните му мигове съвсем не бяха приятни.

Камерон си наля втора чаша, отвори лаптопа си, вкара паролата си „ПМН“, отвори файловете за първия Глас и препрочете разказа си за края на Фипс и семейството му — вече бяха почти готови да ги прати на Брин.

Петък, 30 януари

Трапезарията на първа класа, пътнически кораб „Рио Роха“, пристанище Синт Маартен

Преподобният Кейтоу Фипс седеше заедно със семейството си на подиума в трапезарията на първа класа и се поздравяваше за чудесната си идея да организира този малък банкет. Беше поканил спонсорите на електронната си църква на едноседмично пътешествие по островите — „Светите острови“, както ги нарече, обявявайки събитието по телевизията: Сейнт Джон, Санта Круз и накрая Синт Маартен.

За да участва в пътешествието, човек трябваше да направи значително дарение на религиозната организация на Фипс — места на кораба получаваха дарителите на стотен най-големи суми. Накрая събра повече от два милиона долара. Корабната компания плащаше разходите му и му бе дала и доста хилядарки отгоре. Общата сума се равняваше на близо 1.8 млн. долара. Не беше зле за селско момче като него! Той се усмихна.

Фипс имаше намерение да превърне банкета в Тайната вечеря. Последната вечеря. Щеше да се измъкне от жена си и дъщеря си, да слезе на Синт Маартен „по работа“ и на сутринта да вземе самолета до Бискайския залив.

Прощалната вечеря на кораба, той го знаеше, трябваше да е особено паметна. Празникът дълго щеше да се обсъжда в Де Мойн, Ел Пасо и Шарлотсвил. Искаше вестта да се разпространи, така че в сравнение с приходите от пътешествието догодина сегашната му печалба да

изглежда като дребни стотинки. Мечтаеше за Европа — Сен Тропе, Сен Етиен, Сен Рафаел... всички прекрасни места, носещи имена на светци. Трябваше да измисли някакъв нов ангел, за да отиде до Банкок. Жалко, че йезуитите не бяха проникнали по-навътре в Азия.

— Рибата е готова, преподобни Фипс — съобщи стюардът.

— Ами хлебчетата?

— Пристигнаха от пекарната откъм френската част на острова, господине — отвърна стюардът. — Стотици франзели.

— Не забравяй, франзелите са само за нашите хора, не за туристите на втората палуба. Погрижи се другата група да напусне преди да вечеряме ние.

— Да, господине — каза стюардът.

Както винаги, преподобният стискаше и последната стотинка. Тъй като се смяташе за добър човек, Фипс организираше коктейла за всички, но не и вечерята. Щяха да поднесат всевъзможни местни деликатеси. Всички най-добри пазари на острова бяха опустошени. Тази вечер скъпият морски курорт Ла Самана предлагаше телешко, а не риба.

След като сервираха рибата, свещеникът имаше намерение да обиколи масите с голяма кошница, пълна с топли пресни франзели. Другите кошници щяха да са скрити зад параван и по този начин хлябът щеше да изглежда в ограничено количество. Хляб и риба. Празник за множеството. Чудо.

Докато си мечтаеше за славната вечер, която му предстоеше, Кейтоу Фипс разсеяно похапваше от деликатесите. Дъщеря му Гречън топна пръст в гъстото пикантно ястие, но жена му я плесна по ръката и й изсъска, че трябва да използва приборите си. Джорджиана започна да се храни, после предложи и на малкото момиченце.

Движението привлече вниманието на преподобния. Той погледна приборите си и изсумтя. Напоследък много трудно можеше да се намери качествено обслужване.

Вилицата му не изглеждаше особено чиста и оставяше в устата му специфичен металически вкус. Изведнъж усети, че устните и езикът му горят от лютите подправки, после леко започнаха да изтръпват пръстите му — макар и не неприятно. „Вкусно“ — каза си Фипс.

— Татко — захленчи Гречън, — много е лют! Устните ми парят!

— Пийни си пепси — отвърна ѝ той и детето покорно отпи от голямата чаша, в която плуваха кубчета лед, но това явно не му помогна много.

— Татко, татко, адски е люто! Устните ми горят!

— Глупости — излая свещеникът и отпи от чашата си. Дъщеря му имаше право.

Внезапно Джорджиана се отпусна на стола си. „Пак ли? — помисли си той. — Да се напие толкова рано!“ Но жена му изведнъж се свлече на пода и започна да потръпва — първо пръстите, после краката и ръцете ѝ. Преподобният се опита да се наведе към Джорджиана, но изведнъж осъзна, че не може да помръдне. Помъчи се да вдигне ръце, да завърти глава, да извика. Нищо. Просто безсилно наблюдаваше как жена му изпада в гърчове на пода.

Сухото ледено парене по устните му обхвана цялото му лице. Електрически удари плъзнаха по нервите на подмишниците му и продължиха по трите основни нерва до най-тънките влакна в пръстите му. После се вцепениха гениталиите му. Знаеше, че се е изпуснал в панталоните си, но въпреки това не можеше да усети струята. Кожата му обаче възприе урината като вряла вода, сякаш надолу по белите му чорапи и в обувките му се стичаха ручейчета разтопено желязо.

Гречън вече се гърчеше на пода до майка си. Хората крещяха да доведат лекар. Настана пълен хаос. В залата се втурнаха туристи. А Фипс, който с лекота управляваше огромната си телевизионна публика, не можеше да направи абсолютно нищо, защото също като семейството си не бе в състояние да стои изправен. Пред очите му се спусна

мъгла, тялото му като че ли се стопи и главата му цопна в чинията с червен сос.

След минути някой повдигна главата му и извика:

— О, божичко! Преподобни Фипс... преподобни Фипс?... Чувате ли ме? — Човекът внимателно се наведе над него и му премери пулса — беше прекалено бавен и слаб, за да се усети от неопитна ръка. — О, не... струва ми се, че и преподобният Фипс е мъртъв.

— Елате тук! — извика друг. — Детето още диша! — Оставиха го и се отдалечиха.

— О, господи. И тя умира! — прошепна някой.

Фипс ясно чуваше всичко, но тъй като нито можеше да помръдне, нито да говори, нямаше как да им каже, че не е умрял. Че са допуснали ужасна грешка. Енориашите му вече спореха за парите. За това кой да отвори сейфа. За средствата на църквата. За конгресмените. И за това кой ще поеме мястото му.

Една от жените дойде при него и избърса лицето му със салфетка. Бе мъчително. Сосът жестоко го пареше. Тя се наведе над него и му затвори клепачите, но под тях останаха капки и оризови зрънца. Роговицата му се разкъсваше от невероятна огнена болка.

Мили боже, готвачът беше казал, че индонезийските подправи били „най-лютивите на света“... От тях по пръстите на човек можели да излязат мехури... „и особено внимавайте да не попаднат в очите ви, преподобни“.

Той лежеше неподвижен с пламнали очи и копнееше за смъртта, но това състояние щеше да продължи още почти два часа. Чуваше всичко: споровете на хората си. Усещаше миризмите: острия мирис на чувала за трупове, в който го напъхаха. Вътре бе тъмно и топло и свещеникът ясно съзнаваше какво става с него.

По-късно чу отварянето на ципа, усети масата под себе си и хладния въздух в залата за аутопсии. Вече ослепял, Фипс не виждаше нищо, но знаеше какво предстои. Ако можеше, щеше да закрепци. После се разнесе изтракване на стомана по камък.

Мускулите на диафрагмата му бавно и безмилостно отслабваха и той осъзна, че се задушаваше.

Умря точно след като най-добрият погребален агент на Синт Маартен най-после започна да изсмуква телесните му течности.

Началото на септември

Лаборатория по зооносни болести, Гилдърланд

Разговорът на Джек с Де Ройтерс го беше отвел до поразително разкритие: не само че вече знаеше за първата чума, токсичен цъфтеж на алги, но и това се бе случило през януари, преди осем месеца, преди седем чуми. Безумецът следваше точен план! Брин набра номера на Рейдър в Атланта. За щастие той му отговори незабавно.

— Може би имам нещо за твоята колекция от странни случаи, Джек — без предисловия започна Рейдър. — Следя информацията в ПромЕД. И се натъкнах на нещо, което изглежда абсурдно дори за мен.

Не страдаше от излишна скромност.

— И какво е това, Карл?

— Ботулизъм, Джек.

— Ботулизъм? Случва се. Разказвай.

— Не е по твоята специалност, зная, но не е далеч. Нашата знаменита нова класа от експерти в Епидемиологичната разузнавателна служба и ФБР все още се опитат да разкрият загадката. Въпросът е, че имахме десетки случаи на ботулизъм из целите Щати, особено около юли, но някои бяха само преди месец.

— ФБР ли?

— Да, Джек. Прилича на съзнателен акт. Преди седмица съобщихме на Бюрото. Поради очевидни причини ни помолиха да го запазим в тайна.

— Собствено разследване ли провеждат? — Хъбърд отново щеше да го посети.

— Да. Така или иначе, някои случаи бяха фатални, но повечето пациенти оцеляха. Никой от тях не е консервирал сам зеленчуци.

Инцидентите са изолирани като време, пространство и хора. Няма данни за наранявания или една и съща храна. Щатските здравни отдели изпълниха цялата процедура — ресторанти, консерви и полуфабрикати. Момчетата от Службата по храните и лекарствените средства се добраха до нещо общо в няколко случая. Можеш ли да се досетиш какво, Джак?

Брин бе убеден, че Рейдър знае целия отговор или част от него и просто го дразни.

— Само един опит ли ми отпускаш?

— Давай. Ако познаеш, ще отвориш и врата номер две.

— Свещеници.

— Браво! Трябваше да предположа... Джак, запази го в тайна, иначе ще си имаш работа с феберейците.

— Вече си имах, Карл, но не във връзка с ботулизма. Какво става?

— Нещо много сериозно, Джак. Свещениците или техните семейства, включително децата, са единственият известен рисков фактор. Как разбра?

— Просто предположих. Някой от тях да е бил на пътешествие на Карибите?

— Що за абсурден въпрос?

— Важно е, Карл, повярвай ми.

— Добре, щом казваш. Ще видя какво ще успея да открия. Следващият въпрос, Джак. Как са се разболели?

Това вече наистина не бе в областта на Брин, Рейдър имаше право, но вирусологът знаеше, че освен при случайни пробивни рани, при които в организма проникват спори, ботулизъмът изисква специални условия за образуване на токсините. Той си спомни за епидемия на ботулизъм при бебета, предизвикана от мляко, съдържащо мед от цветен нектар, в който имало спори, донесени от пчелите в кошера, спори, толкова издръжливи, че оцелели в меда дори след обичайното му загряване.

— Нямам представа — призна Джак. — Известно ми е само, че повечето случаи на ботулизъм при възрастни са свързани с храни.

— Не е било от храна. — Тази игра на догадки очевидно допаднаше на Рейдър. — И след като ЦКЗ откриха токсините, разбрахме, че източникът не е фармацевтичен.

— Какво?! Да не би някой наистина да продава токсина?

— Една калифорнийска компания. Преди с него се е лекувало кривогледство и спазми на очния мускул. Въпросът е, че в компанията няма данни за необичайни продажби и токсинът, който произвеждат, е само тип А. Онова, което имаме тук, е сто пъти по-силно, смес от А и В.

— Но не трябва ли да се изяде или инжектира?

— Обикновено да, но откриха още нещо. Диметил сулфоксид. Той е позволил на токсина да се абсорбира направо през кожата. Някой — или някаква неизвестна група фанатици — е пратил ботулина в малки кръгли преспапиета на десетки хора, които не са свързани помежду си.

— Но повечето са свещеници.

— Точно така. Преспапиетата са сувенири от ски курорта Падре Маунтън, пратени анонимно като подаръци.

— Падре Маунтън. Престъпникът трябва да има извратено чувство за хумор^[2].

— Възможно е — съгласи се Рейдър. — Така или иначе, когато жертвите разклащали преспапиетата, токсинът изтичал и диметил сулфоксидът му позволявал да проникне през кожата. Инкубационният период често бил въпрос на минути. Бам — и незабавен ботулизъм.

— Колко са случаите?

— Продължаваме да ги броим. До този момент са десетки, Джак. И е възможно да са много повече от онези, които са засечени в системата. Когато докарват някой починал беден старец, местният патоанатом приписва смъртта на инфаркт или удар. Джак, имаме си работа с епидемия, разпространена от човек. И който и да е той, е забъркал адски гаден коктейл.

— Някаква представа защо? — Брин бе чел, че Фипс се опитвал да въздейства върху републиканската партия.

— Не. Но има нещо странно. Случаите на ботулизъм са се появили във Флорида, Индиана, Кентъки, Мисисипи, Мисури, Невада, Охайо, Тенеси и Ню Йорк. Службата по храните и лекарствените средства не искаше да плаши хората и направи публично изявление, че партида преспапиета от Падре Маунтън съдържали салмонела, а не ботулин. И в отговор получиха над четирийсет преспапиета от други щати — както се оказва, всички от свещеници.

— Добре ли са свещениците?

— Да. Когато проверихме преспапиетата, бяха абсолютно чисти. А, трябва да прибавя, че когато ги обръщаш, така че снегът да започне да вали...

— Сняг!? Значи са преспапиета със сняг, така ли? — Брин мислено си отбеляза: сняг = градушка?

— Да. Но въпросът е, че на дъното на всички съдържащи ботулин преспапиета имаше трибуквен код.

— Остави ме да отгатна — замислено рече Джак. — Какво ще кажеш за „ПМН“?

— Откъде, по дяволите...

— Ами Международният код за класификация на болестите?

Внезапното мълчание на Рейдър ясно говореше за удивлението му. Откъде Брин би могъл да знае всичко това? Или бе телепат, или... След като затвореше, трябваше да позвъни във ФБР. Беше обезпокоен повече от всякога, почти уплашен. Социопатът, който убиваше хората с ботулизъм, не можеше да е Брин. И все пак вирусологът знаеше прекалено много.

Брин бе също толкова уплашен, но поради съвсем друга причина. Броят на жертвите постоянно се увеличаваше. Десетки, навярно стотици свещеници бяха получили токсина, но изглежда, само половината от тях бяха определени за жертви и бяха изолирани като време, място и човек. Правилата за епидемиологично проучване просто не действаха. Но това беше луд, каза си Джак, не чума. Той разтърка очи. Мълчанието започваше да става неловко.

— Кога можеш да ми пратиш по факса списък на щатите, в които са били пратени преспапиетата, и тези с ботулин, и чистите? — попита Брин. — Бих искал да го погледна. — Рейдър се надяваше, че Джак ще поиска списъците. Нуждаеше се от помощ. Компютрите в ЦКЗ и ФБР не бяха открили нищо.

— Обезпокоен съм... но се радвам, че ще се опиташ да провериш данните. Имаш ли някаква нова програма, Джак?

Брин погледна Лорънс, който слушаше разговора.

— Да, Карл, имам, много свършена. Една от най-добрите.

— Как се казва, Джак?

— Това е голяма черна тайна, Карл. — Брин затвори, без изобщо да подозира, че неговата „голяма черна тайна“ скоро ще накара Рейдър

да позвъни във ФБР, при това не само веднъж.

Лорънс чакаше до факс апарата, докато запиука. Внезапно забеляза, че Джак се усмихва. Напоследък рядко му се случваше.

— Защо си толкова весел, Джак? — попита го той.

— Защото, приятелю — отвърна Брин, — току-що открихме нашата седма чума!

Няколко секунди по-късно от факс апарата се плъзна лист хартия:

Щати, в които е открит ботулизъм

Флорида, Индиана, Кентъки, Мичиган, Мисури, Мисисипи, Невада, Ню Йорк, Охайо, Тенеси, Орегон, Южна Каролина, Тексас, Вирджиния, Върмонт, Вашингтон, Западна Вирджиния.

Щати, в които не е открит ботулизъм

Алабама, Арканзас, Калифорния, Кънектикът, Айдахо, Масачузетс, Мериленд, Ню Хампшир, Ню Джърси, Пенсилвания.

[1] Уилям Блай (1754 — 1817) — британски морски офицер, капитан на кораба „Баунти“, чийто екипаж вдигнал бунт през 1789 г. — Б.пр. ↑

[2] Padre (исп.) — отец. — Б.пр. ↑

16.

Петък, 4 септември

Лаборатория по зооносни болести, Гилдърланд

Почти всички шофьори от куриерските служби познаваха и харесваха Дрю Лорънс. Гилдърландската лаборатория ежедневно получаваше купища пратки и те винаги настояваха да му предават по-големите пакети лично. Лорънс тъкмо допиваше чая си, когато видя, че в отбивката се появява куриерски камион. Той си погледна часовника и му направи впечатление, че отдавна е минало десет и половина, обичайното утринно време за доставка. Можеше да види засраменото лице на новия шофьор, когато спря пред служебната врата на БЛ-3, лабораторията за изследване на бяс.

Започналият призори дъжд беше спрял, но сега отново заваля. Без да обръща внимание на лошото време, Дрю излезе навън да помогне за разтоварването. Шофьорът се качи в каросерията и след като проверяваше кутиите с ръчния си скенер, ги подаваше на Лорънс, който ги подреждаше на платформата. Почти бяха свършили, когато мъжът внезапно замръзна на място.

Отначало Дрю не забеляза нищо необичайно — обикновен бял пакет, голям колкото каса вино. Бе завързан с канап и подобно на повечето пратки, получавани в лабораторията напоследък, беше облепен с яркооранжева лепенка, предупреждаваща за биологична опасност.

Очевидно обезпокоен, шофьорът каза:

— Този е протекъл. — И когато излезе на светло от вътрешността на каросерията, Дрю видя тънки струйки пара, които се издигаха от ръбовете на пакета. Не усети никаква миризма и протегна ръка в облака.

— Не се тревожи, от време на време се случва. Нищо му няма — пошегува се Лорънс, — освен че е тежичък за някои хора. — Той с лекота го взе и го внесе в лабораторията, като остави шофьора да донесе останалите.

После се подписа за доставката, нареди кутиите и кашоните върху ръчната количка и ги откара при хладилника. Попълни данните в графата „получени проби“ в лабораторната книга и записа серийните номера на различните епруветки, контейнери и предметни стъкла, като ги подреди в категории според спешността им.

Списъкът започваше с настоятелна молба от Лонг Айланд за анализ на бяс. Малък кафяв прилеп ухапал момиченце по ухото по време на вечерна разходка в Саг Харбър. След като го убил, бащата на детето проявил благоразумието да го запази и да се свърже със здравния отдел на окръг Съфък. Хасан, стар приятел на Брин от Ривърхед, им пращаше замразеното трупче на смачканото създание.

Лорънс знаеше, че всеки случай е спешен за някого. Когато всичко се свеждаше до страха, нямаше голяма разлика между чакането на резултатите от тестовете за бяс или биопсията.

Дрю си сложи маска и ръкавици, приготви малката маса за аутопсии, разтопи замразения прилеп в топла вода, отвори черепа му, извади мозъка и го постави в мензура, пълна с флуоресцентен оцветител за регистриране на антитела. След няколко минути внимателно го разреза и го отнесе при микроскоп с ултравиолетова лампа.

После изключи осветлението, наведе се над пробата и потърси типичното жълто-зелено флуоресциране, което говореше за наличие на вируси в мозъка — ако, разбира се, ги имаше. Доближи лампата, изчака очите му да свикнат със зловещото лилаво сияние и погледна мозъка на прилепа.

Нищо.

Лорънс изключи лампата.

По-късно щеше да направи по-задълбочен анализ, но бе убеден, че резултатът наистина е негативен. Това го зарадва, защото разбираше какво ще означава обратното за момиченцето и неговите родители. Реши незабавно да позвъни на доктор Хасан и после да напише доклада.

Докато набираще номера, си погледна часовника. 11:15. Дрю се извини за закъснението и признателният Хасан му отговори, че напротив, бързината му била удивителна. Лорънс затвори, като чувстваше, че не само е помогнал на детето, но и на Джак Брин и ПроМЕД. Постави тялото на прилепа и големия му колкото грахово

зърно мозък в отделни метални контейнери, даде ги на лаборантката и ѝ каза да довърши пълните изследвания, после да замрази и опише пробите.

След това се зае с последната група образци на Тъкър, защото знаеше, че Брин иска резултатите колкото се може по-скоро. Откара количката с пробите в по-голяма лаборатория и внимателно подреди шестте пакета от Кентъки върху дълъг стоманен плот. Постави димящата бяла кутия в една от дълбоките мивки, после включи големите лампи на тавана.

Зрението винаги му бе създавало проблеми и сега се радваше на ярката светлина. Разтри челото си. Боляха го очите, болеше го главата, болеше го бедрото. Дрю отиде до аптечката и изпи четири аспирина. За него тези таблетки бяха наистина животоспасяващо средство.

Взе старите си лабораторни очила, педантично изми стъклата и ръцете си със сапун и си сложи нови латексови ръкавици.

После се зае с бялата кутия и започна да реже опаковката, от ръбовете на която продължаваха да се издигат валма въглероден двуокис. Когато отвори пакета, отвътре блъвна сив облак. Лорънс не му обърна внимание.

В кутията имаше обикновен червено-бял десетлитров хладилен термос, грижливо запечатан с оранжева лепенка за биологична опасност. В двата ѝ края се виждаха малки дупчици, които позволяваха на газа да излиза навън. Дрю откъсна лепенката и отвори капака.

В термоса откри шест компактни, леко заоблени кубчета сух лед^[1] приблизително с големината на кибритена кутия. Пред погледа му те продължаваха да отделят въглероден двуокис с такава скорост, че при процеса твърдият лед се превръщаше направо в пара.

Лорънс много добре знаеше, че ледената повърхност пари като електрически проводник, и взе метална щипка, за да извади леда в друга мивка, кранчето на която случайно се оказа повредено. Когато остави кубчетата, върху едно от тях падна голяма капка топла вода. Тя мигновено ускори отделянето на енергия в миниексплозия и ледът закипя като жив. Дрю се извърна и вдигна ръка пред очите си.

Мивката се превърна във врящ котел. Сребристи валма газ се надигаха през ръба и се стелеха по пода. Друг облак водна пара се издигна към тавана. Лорънс невъзмутимо се върна при пробите.

Отвори кутията с образци в термоса и бързо прегледа десетте стъклени бурканчета. Те бяха високи около осем сантиметра, имаха черни пластмасови капачки на винтове и етикетчета с имената на коня и собственика, сериен номер и датата на смъртта на животното. Дрю надлежно записа данните. В някои бурканчета имаше проби от хипокампуса, други бяха от малкия мозък.

Тези образци можеха да разкрият нещо толкова важно като съвсем нов вариант бяс, а не само обичайния, срещащ се при миешките мечки тип, който той познаваше добре. Имаше три парафинови блокчета, които трябваше да нареже на микроскопични парчета, за да ги провери за телца на Негри. Брин също щеше да иска да направят анализ за гъбички, които бяха показателни за увреждания, предизвикани от приони. Може би този път наистина щяха да се натъкнат на нещо.

През последните десет години Дрю бе събрал повече данни за сравнение на варианти на бяс — от миешки мечки, скунксове, прилепи — от всеки друг в Съединените щати. И тъй като Брин искаше Лорънс лично да направи изследванията, той се захвана на работа.

За нищо на света не би го признал, защото прекалено се гордееше с научната си безпристрастност, но дълбоко в себе си той отчаяно искаше тези конски мозъци да се окажат пълни с бяс и Джек най-после да се откаже от параноичната си теория. Трябваше да има някакво логично обяснение за епидемията. „А сега, Лорънс, остави уредите да говорят вместо теб — напомни си той, — и нека Божията воля се изпълни в лабораторията, както и навсякъде другаде.“ Скоро той усърдно обработваше пробите една по една.

Първо си сложи защитните очила, маска, ръкавици и престилка, после подложи всеки от образците на парафинова баня. Напои ги с горещ восък, за да втвърди гъбестата мозъчна тъкан, която приличаше на задушено цветно зеле. Когато изстинеха, щяха да са готови за нарязване.

Първите осем бурканчета бяха отворени, обработени и затворени нормално. Работата вървеше добре. Лорънс грижливо избягваше допир до тъканта, отваряше съдовете под качулка БЛ-3, изсипваше съдържанието им във восъка и продължаваше нататък. Макар че бе имунизиран срещу бяс, той знаеше, че го дебнат много други смъртоносни микроорганизми.

Пригответи осемте препаратата, капна отгоре им флуоресцентен оцветител и ги остави да съхнат. Беше озадачен. Пробите му се бяха сторили странни почти от самото начало. Всеки път щом подлагаше мозъчната тъкан на восъчна баня, забелязваше видими разлики. Поне на пръв поглед те не приличаха на другите видове бяс, които бе виждал. А образците от малкия мозък... дори не беше сигурен дали са от конски мозъци.

Затвори осмото бурканче и го сложи в термоса. Още две проби и щеше да ги маркира, после да ги нареди на една от лавиците в огромната хладилна камера на лабораторията, в която щяха да чакат до стотици други, навярно с години, докато получеха окончателно нареждане да се избавят от тях.

Извади деветото бурканче и понечи да го отвори, но в този момент Брин го повика по интеркома. Искаше информация за прилепа от Съфък — разгневеният баща на момиченцето не оставял на мира началника на здравния отдел.

— Резултатът е негативен — каза Лорънс. — Няма флуоресценция, нищо тревожно. Вече разговарях с Хасан. И, Джак, по въпроса за новата пратка от Чърчил Даунс — ще имаме повечето от предварителните данни до утре сутрин, някъде към десет.

— Благодаря, Дрю. Съмнявам се, че ще открием нов вид бяс, но ми се ще да проверим за някои нови антители на морбили. Но това може да почака. — Той замълча за миг. — Вики обаждала ли се е? Надявах се, че ще ни съобщи обнадеждаващи новини за състоянието на Инък Тъкър.

Лорънс предпочете да не отговаря директно.

— Скоро ще позвъня в Чърчил Даунс за пробите. Искаш ли първо да ти дам резултатите? За да можеш да ги предадеш на Вики Уейд? — Дрю постоянно се шегуваше с Джак, но този път в думите му се долавяше укор.

— Довършвам една статия. Нямам време — раздразнен от тона му, рязко отвърна Брин — в края на краищата той не изневеряваше на Миа с Вики. Няколко обяда едва ли можеха да се смятат за прелюбодеяние. Освен това, колкото и агресивна да беше като журналистка, Уейд никога не би се предлагала на женен мъж. — Ще съм зает до довечера. Все пак съобщи ми, ако се появи нещо.

Той прекъсна връзката и Дрю се върна на работа. Погледна си часовника. Още бе прекалено рано, за да е сигурен. Отново провери първата проба.

Нищо.

Лорънс отиде при качулката, където го чакаше деветото бурканче.

За всеки случай си сложи нови ръкавици, но един от ноктите му закачи латекса и леко го скъса.

Погледна ръкавицата. Съвсем мъничка цепнатина.

Нямаше почти никаква вероятност конете да са умрели от бяс, пък и вече закъсняваше. Какво толкова щеше да му стане?

Все пак свали скъсаната ръкавица, изхвърли я и си сложи нова.

Върна се при качулката и взе бурканчето с необработената мозъчна тъкан, като го хвана с дясната си ръка и с лявата завъртя пластмасовата капачка. В този момент интеркомът отново се включи.

За миг Лорънс се ядоса на шефа си, който го прекъсваше вече за втори път.

— Извинявай, че те безпокоя, но би ли дошъл за момент? — каза Джак. — Искам да видиш нещо.

Дори по интеркома ясно се долавяше промяната в гласа му. Преди звучеше делово, а сега недоверчиво... и мрачно.

— Веднага идвам — извика Лорънс, взе с щипката кубче сух лед и го отнесе при мивката, после постави отгоре му все още неотвореното бурканче с деветата проба.

Когато се извръщаше, върху леда падна капка вода и отново се надигна пара. Дрю си свали ръкавиците и тръгна към кабинета на Брин.

В стаята беше тъмно. Джак седеше пред компютъра. На екрана се виждаха образи от японските жестокости в Манджурия. Лорънс остана поразен. Нали му бе казал, че работи? Защо това? Защо сега?

— Знаеш ли, Дрю, този сайт обвинява повечето възрастни лекари в Япония, че по време на Втората световна война са работили в поделение седемстотин трийсет и едно.

— Влизал съм в този уебсайт... — Лорънс се чувстваше така, сякаш признава недостоен факт.

— Като дете бях в този лагер. Знаеш ли?

— Да. Преди няколко седмици на срещата в отдела стана дума за този уебадрес. Бях любопитен, затова маркирах сайта. Надявам се, че няма проблем.

— Не, разбира се. Двамата с теб нямаме никакви тайни един от друг. Просто съм изненадан, че всички знаят за това. Опитвах се да не го споделям.

— Джак, това е като да си оцелял от концлагер в Европа. Нещо като почетен знак... Ще изтрия адреса. Извинявай. Не съм искал да те обидя.

— Няма такова нещо. Просто се изненадах, когато го видях. Навя ми много спомени...

— Джак, трябва да довърша пробите.

— Разбира се. Извинявай, Дрю... — Брин му махна с ръка.

Лорънс тръгна към лабораторията, после реши, че трябва окончателно да приключи инцидента, и отново отвори вратата на Джак. Можеше да види оградения с бодлива тел сгради на поделение 731, както и текста под снимките. Вирусологът внимателно го четеше.

Светлината на компютърния екран хвърляше бледо сияние по лицето му. Въпреки сумрака Дрю зърна стичащите се по бузите му сълзи. Брин бавно клатеше глава, четеше думите и разглеждаше ужасните образи.

На Лорънс му се прииска да отиде при него и да го накара да се извърне от екрана, но знаеше, че Брин няма да се съгласи. Сълзите, които трябваше да пролее, вече се лееха. Джак трябваше да остане сам с мъката си. Той тихо затвори вратата.

Когато се върна в лабораторията, Дрю отново си сложи ръкавиците и маската. Оказа се прав — първите четири проби не проявяваха никакви признаци на бяс. Деветата все още бе обгърната в рядка мъгла и той се наведе да я разгледа. Същата като другите. Този път беше сигурен.

Нямаше бяс, затова реши да не я отнася под качулката. Наведе се над мивката и взе бурканчето с две ръце. Завъртя капачката и тя поддаде — прекалено лесно.

Лорънс усети, че нещо вътре се скъсва. В бурканчето се кондензираше влага. „Развалила се е! Трябваше да оставя повече лед.“ Той завъртя капачката с още четвърт оборот.

Нови мехурчета. Капакът се въртеше и парата полепваше по ръкавиците му. После капакът отскочи от бурканчето с изпукване като от гърмяща змия, отвътре блъвна фина мъгла и съдържанието изхвърча чак до лампата на тавана.

Дрю ахна. Но имаше и по-тежки случаи, особено през лятото, когато кутиите пристигаха без лед.

Като предпазна мярка той си изми ръцете и си смени ръкавиците. Нямаше почти никаква вероятност да е бяс. Ами приони? Не, съмняваше се. Зачуди се дали да разкаже на Брин за инцидента, после се отказа и си напомни, че колегата му се е затворил в собствения си ад.

Мускулните болки и треската започнаха, докато шофираше към дома си. Болката плъзна от раменете към кръста, бедрата и прасците му. Вледеняващи тръпки се редуваха с горещи вълни, които говореха за поредния грип. Мъчеше го суха кашлица. След няколко дни щеше да започне да отделя храчки.

Вечерта позвъни на Брин.

— Джак, обажда се Дрю. В понеделник сигурно ще трябва да си взема болничен. Пипнал съм грип.

— Непременно си остани вкъщи, Дрю — категорично отвърна Брин. Лорънс нямаше да го безпокои вечер, ако не ставаше въпрос за нещо сериозно. — И поемай много течности. Грипът не е шега.

Миа чу думата „грип“ и се намръщи.

— Ти прави ли си противогрипна ваксинация тази година?

— Това официален въпрос ли е, доктор Брин? — изхриптя Дрю, и пак се разкашля. — Нищо ми няма. Ще се оправя за ден-два.

— Сериозно, Дрю, кашлицата ти ми се струва адски гадна. Ако бях на твое място, щях да повикам доктор Макензи.

— Не, всичко е наред. Приятна почивка — успя да каже Лорънс преди отново да се закашля.

— Благодаря, Дрю... Оздравявай и ме послушай — няма абсолютно никаква причина да се правиш на герой. Повикай Макензи.

След като затвори, Брин седна на ръба на дивана и се замисли за Лорънс — за рисковете, които поемаше в не особено безопасната лаборатория БЛ-3.

„Стига с тази параноя — укори се той. — В крайна сметка Дрю от седмици не се е занимавал с нищо опасно.“

Неделя, 6 септември

Домът на Брин, Гилдърланд

В единайсет четирийсет и пет в неделя вечерта му позвъни директорът на нюйоркската щатска лаборатория „Уъдзуърт“ Ч. Дехавенън Лаймън.

— Джак, не съм те събудил, нали? — Беше го събудил, но продължи, без да остави Брин да отговори: — Имаме проблем, Джак. На летището. Хората от карантината са открили болен състезателен кон. Пристига от Саудитска Арабия. Температурата му е четирийсет градуса, дишането — шейсет на минута, ноздрите са разширени, поти се и устата му започва да се пени.

— Някаква предварителна диагноза?

— Ветеринарят от карантината смята, че е африканска конска болест. Но още е прекалено рано, за да сме сигурни. Собственикът е някакъв петролен шейх и е вдигнал страхотна врява във Вашингтон. Шефът на здравния отдел ми позвъни, за да ми съобщи, че онзи викал свои експерти. Пристига и медицинският директор на Плъм Айланд — той е ветеринар.

— Плъм Айлънд? — Джак се замисли. — Това е необичайно!

На Плъм Айланд се намираше най-голямата лаборатория в САЩ по екзотични, чуждестранни и потенциално опасни животински болести — единствената на Източното крайбрежие, която разполагаше със специалисти и средства, за да следи пристигащите в страната безбройни нови патогени.

През 1954 година Министерството на земеделието бе поело малкия изолиран остров, намиращ се край североизточния край на Лонг Айланд, от Министерството на отбраната. Носеше се слух, че преди там са били разработвани биологични оръжия. Имаше хора, които все още вярваха, че ЦРУ продължава да извършва секретни експерименти в лабораторията, но никой не знаеше нищо определено.

— Защо се намесва и Плъм Айланд?

— И аз бих искал да зная, Джак. Но това е единствената федерална лаборатория за животни в Щатите и е само на час от

„Кенеди“. Логично е.

— Това ли е всичко?

— Между нас казано — довери му Лаймън. — Центровете за контрол на заболяемостта разследват само сериозни случаи, както и Министерството на земеделието, а и ЦРУ. Моля те, недей да ме цитираш, но трябва да е свързано с биологична опасност.

— Искаш да кажеш с биологичен тероризъм ли?

— Е, ако някой във Вашингтон е решил, че този кон пренася екзотичен инфекциозен агент, цялата суматоха изглежда логична, нали? Искам да отидеш там и да провериш нещата, да защитаваш интересите на щата.

Терористи със заразен кон можеха да са много опасни, но Брин смяташе, че е по-вероятно да става дума за инфекция, идваща от планините на Източна Африка. Африканската конска болест наистина бе страшна заплаха. Нямаше нужда да си фантазират международни заговори.

— Добре. Ще отида.

— Благодаря, Джак. Разбирам колко неудобства ти причинява всичко това.

„Изобщо не можеш да си представиш“ — помисли си Брин и хвърли поглед към Миа, която също се бе събудила.

— Слава богу, че е почти есен — каза той. — На „Кенеди“ има ужасно много комари. — Но вътрешно се молеше: „Господи, само да не е поредната чума“. Замисли се за африканската конска болест, за това колко лесно се пренася от комарите, гъмжащи из огромните мочурища около летището.

— Кога ме искаш там, Чък? Сега е почти полунощ... — Брин видя, че Миа се изправя, облича халата си и излиза от спалнята. — Опитваш се да ми кажеш „веднага“, нали?

— Няма как, обещах им. Целуни Миа и хвани първия влак, за да стигнеш на летището до сутринта.

Брин затвори, слезе в дневната на долния етаж и завари жена си заспала на дивана. Докосна я по рамото и Миа вдигна глава. Джак понечи да ѝ обясни какво става, но тя го прекъсна.

— Недей. Омръзна ми да слушам оправданията ти. — И му обърна гръб.

Брин въздъхна и се качи в спалнята. Откачи телефона и секретаря, легна си и се отпусна, доволен, че поне тази нощ повече никой няма да го смущава. Призори се събуди, облече се, събра си багажа и се приготви да тръгне за Пен Стейшън. На излизане се отби да завие Миа.

В бързината съвсем забрави да включи телефона и секретаря. И отчаяната съпруга на Дрю Илис не успя да се свърже с него.

Понеделник, 7 септември

Летище „Кенеди“

11:45 ч.

Брин пристигна в големия карантинен отдел на „Кенеди“ точно преди обед. Сградата се намираше на разстояние от терминалите и беше пълна със сандъци крякащи папагали, блеещи агнета, виещи кучета и други ужасени животни.

Почти незабавно един служител от охраната на летището го потупа по рамото.

— Доктор Брин — каза той, — наредиха ми да ви повикам във връзка с неотложен въпрос. Последвайте ме, моля.

— Къде, по дяволите? — рязко попита вирусологът.

— Моля ви, господине, елате с мен — твърдо повтори пазачът.

— Почакайте малко. Вие сте от охраната на летището, нали? А това е карантинният отдел, прав ли съм? Е, тогава тук командвам аз. Директор съм на щатската лаборатория... Кой според вас ръководи това разследване? — Брин се бе ядосал и не забеляза едрият мъж в зелена униформа на полковник, който се приближи зад него. Военният протегна ръка и го потупа по рамото.

— Доктор Брин, ако нямате нищо против, аз ще ви отговоря. Почакайте малко...

Полковникът отвори клетъчния си телефон и набра десетцифрен номер. После поиска да го свържат с доктор Лаймън, подаде телефона на Брин и скръсти ръце.

— Чък, какво става, по дяволите? — попита Брин. — Тук съм с някакъв проклет лейтенант...

— Аз съм полковник Дан Едуардс, господине, Отдел „Специални патогени“, Форт Детрик...

— Джак, изслушай ме — изсъска в телефона Лаймън. — В момента не мога да разговарям. По другата линия ме чакат от Вашингтон. Прави каквото ти каже Едуардс. Той е бил на Плъм Айланд и сега ръководи федералното разследване. Не задавай никакви въпроси. Позвъни ми по-късно. Съжалявам...

Лаймън затвори и Брин подаде телефона на полковника.

Едуардс го отведе настрана.

— Доктор Брин, ние смятаме, че доктор Тъкър може да е открил причината за смъртта на конете. Той каза, че било *Stachybotris atra* — микотоксин в постелъчното сено. В момента проверяваме. Но Тъкър е в болница. Съвсем се е побъркал.

— Микотоксини ли? — ахна Джак. — Плесенясало сено! Разбира се! Ами...

— Засега не мога да ви кажа нищо повече. Моля ви, докторе, идете с пазача...

Мъжът от охраната му даде знак да го последва.

— Може би по-късно пак ще се видим, Брин — каза военният и тръгна към група мъже и жени, които преглеждаха един кон.

Докато пазачът го извеждаше от сградата, Джак не мислеше толкова за неочаквания проблем, колкото за Дрю. Няколко минути преди това по мобилния телефон от Луисвил му бе позвънила Вики и му бе съобщила, че състоянието на Инък Тъкър се е влошило. Когато Брин спомена, че последните проби, които е обработил Дрю, могат да се забавят заради грипа му, тя се озадачи.

— Джак, поддържам постоянна връзка с местните ветеринари и съм убедена, че през последните няколко дни не са ви пращали никакви проби!

Неделя, 6 септември

Ню Йорк

Няколко месеца по-рано Камерон съвършено беше разчел момента на заминаването си за Кентъки, за да извърши заповяданото му от Гласа проучване на най-подходящия микроскопичен носител на деветата чума. Неотдавнашното му пътуване до Вашингтон доказваше

мащабното действие на вируса. Ако искаше да нанесе удар на Брин, какъв по-добър начин от това да поразии безценния му колега, неговите очи и уши Дрю Лорънс? Пратката от Луисвил вече със сигурност бе стигнала в Гилдърланд. А пътуването с кораб по Мисури до Мемфис за следващото му приключение му беше напомнило за Нил.

„*Ex Africa semper liquid novi*“ — казваше Плиний. „От Африка винаги идва нещо ново“. Докато пакетът се плъзгаше по конвейерната лента, за да се отправи към Дрю Лорънс, той се чувстваше силен и могъщ. „Сбогом, приятелю — мислено извика на смъртоносното му съдържание Теди. — Ти си също толкова древен, колкото и африканската ти родина. Намери си нов дом. Потърси си за приемник някой бозайник, вече не ти трябват насекоми.“

Този вирус произхождаше от предтеча, хиляди години по-стар от самия него. Новият „приятел“ на Камерон представляваше стабилна мутация, която се характеризираше със специфична полимераза, малко по-особена от тази на другите аренавируси и флебовируси. Той бе пълноправен член на *Bunyaviridae*, близък братовчед на хантавирусите и все пак много по-различен.

Теди беше научил тайната, пазена от Великата долина хилядолетия наред до 1918 година, когато за пръв път било съобщено за нова болест по овцете и козите. Пренасяна от различни видове комари и всевъзможни други насекоми, тя се бе разпространила в Кения и бе поразила десетки хиляди хора.

През 1978 година треската от Великата долина бе покосила Египет, през 1985 — Мавритания. Учените бяха открили и други начини на разпространение: пряк контакт, аерозоли, дори вятър. Епидемии на болестта сред животните из цяла Африка на юг от Сахара избухваха на всеки петнайсет — двайсет и пет години.

Ох, тези африкански комари! Плитките хлътвания на земната кора бяха райски развъдници за комарите от рода *Aedes*. Те си предаваха вируса по полов път като венерическа болест и женските го разпространяваха чрез яйцата си като инфекция. Яйцата на *Aedes* не загиваха от горещия сух климат, докато чакаха редките дъждове да ги освободят от спечената пръст.

Болестта бе гибелна за бозайниците и поразяваше едрият рогат добитък, овцете, козите, камилите, маймуните и хората.

Предизвикваше помятания и особено отвратителна диария, която завършваше със смърт.

Отначало първите човешки жертви на треската от Великата долина бяха проявили симптоми, подобни на грип. После бяха започнали усложненията — жълтеница, хепатит и диария, както и подкожни и вътрешни кръвоизливи.

Онова, което правеше тази болест изключително подходяща за Деветата чума — мрака — беше фактът, че тя предизвикваше и малки кръвоизливи в ретината и спуканите съдове изстрелваха микроскопични струи кръв в прозрачната очна течност. Човек започваше да вижда всичко в розово, после в червено и накрая потъваше в мрак.

Някои от жертвите ослепяваха временно, други завинаги, особено ако бяха решили, че са болни от грип, и пиеха големи количества разреждащи кръвта лекарства като аспирин...

Дрю Лорънс бе изключително подходящ обект за треската. Камерон разполагаше с достатъчно информация за лабораторията и знаеше, че Лорънс обработва всички проби, независимо до кого са пратени. С пощенското клеймо от Кентъки нямаше начин незабавно да не се заеме с пакета.

Гласът, разбира се, беше заповядал на Теди да разпространи болестта във Вашингтон. И все пак му се струваше, че именно божественото вдъхновение го е накарало да поразии най-близкия приятел на врага си. Фактът, че Дрю Лорънс е първороден син, само подсилваше смисъла на личната мисия на Камерон.

Теди знаеше, че целта на адската партия шах, която играеха двамата с Брин, е да пречупи духа му, да го накара да изгуби надежда. Да, Дрю Лорънс бе великолепен ход. Почти съчувстваше на доктор Брин за загубата на колегата му и на онзи, когото щеше да загуби след това.

[1] Лед от въглероден двуокис. — Б.пр. ↑

17.

Понеделник, 7 септември

Ню Йорк

09:30 ч.

За да се убеди, че планът му е успял, Теди беше позвънил в гилдърландската лаборатория и потърси Дрю Лорънс, като заяви, че е негов съученик и случайно минава през Олбъни. Лаборантката му отговори, че господин Лорънс е в отпуски по болест.

— Това не е в стила му — пошегува се Теди. — Дрю не е отсъствал от училище даже и за един ден.

— Е, всеки боледува от грип — абсолютно сериозно отвърна младата жена и го попита дали иска да остави съобщение, а Камерон каза, че щял да го потърси вкъщи, за да разбере как е.

Той, разбира се, не позвъни в дома на Лорънс — ако изобщо си беше вкъщи, а не в интензивното отделение или... в моргата. След като вече знаеше всичко, което му трябваше, Теди седна пред лаптопа си, вкара паролата и започна да описва последните събития във Вашингтон за потомството.

В последната сряда преди разпускането на Конгреса консервативните християнски депутати от двете камари провеждаха отдавна очакваното си и широко разгласявано заседание.

За пръв път в американската политика група реакционни християнски законодатели от двете враждуващи партии се бяха съгласили да се срещнат и одобрят или да „благословят“, както се изразяваха самите те — всевъзможни предложения за финансиране, идващи и от демократите, и от републиканците, без те предварително да бъдат разглеждани в съответните комисии и подлагани на гласуване. Ставаше въпрос за много милиарди долари и

в определен момент разделението между църквата и държавата започна да се развива.

Тези хора притежаваха власт. Те притежаваха, с усмивка си каза Теди Камерон, и сляпа вяра, и сляпа амбиция.

Срещата бе насрочена точно за 10:00. Докато членовете на делегацията започнаха да напуснат залите на Сената и Конгреса, където бяха гласували резолюции за преждевременно разпускане на заседанията, галериите на пресата бръмчаха от новини за Съвета за Христа, както се наричаха делегатите.

Като се движеха на групички по трима-четирима, те се спуснаха в подземния етаж на Капитолия и се качиха на малката железница, свързваща Конгреса със служебните сгради отатък Конститушън авеню.

По ирония на съдбата заседанието щеше да се проведе в същата зала, от която из цяла Америка бяха излъчвани изслушванията на Маккарти. Това събрание щеше да е закрито за повечето журналисти. Съветът имаше свои дигитални камери и репортери.

Целта на това заседание бе да се получат клетви за вярност от ръководителите на всички отпускащи средства институции. „Балансираният“ подход към дарвинизма щеше да разшири параметъра им на действие. Положителното отношение към биомедицински проучвания върху зародишна тъкан щеше да провали бюджетната програма по-бързо, отколкото пожар можеше да опустоши клиника за аборти. Някои неща трябваше да бъдат направени кристално ясни за някои администратори. Теди чувстваше, че мракът, който щеше да дойде — Деветата чума — ще попадне право в целта си.

Въздухът в облицованата с дъбова ламперия зала тежеше от вяра и страх. Ръководителите на Съвета заемаха местата си и висшите представители на основните научни центрове неспокойно се въртяха на столовете си. Бяха ги посъветвали да подкрепят позициите на Съвета. Те щяха да свидетелстват, тласкани от собствената си сляпа вяра. От

другата страна „хуманистите“, тези последователи на безбожната наука, щяха да се изправят пред лъвовете.

Изслушванията започнаха с благословия, последвана от молитви. Многочислени телевизионни екипи превръщаха залата в хаос от преплетени кабели, гори от микрофони и видеоапаратура. Репортерите и местните граждани, сред които Теди Камерон — колко просто беше да фалшифицира журналистически пропуск и да се облече в дънки, маратонки, тениска, бейзболна шапка и тъмни очила! — се блъскаха и препираха за място.

Тъй като сесията щеше да е продължителна, журналистите бяха признателни за кафето, поничките, ябълките, сладките и безалкохолните, които сякаш по вълшебство се появиха на подноси, носени от служители на Конгреса, докато господарите им вдигаха цирковата завеса.

Цял ред тежки столове бяха избутани до отсрещната стена, за да има място за прожекторите. Цареше пълна бъркотия, по пода се валяха смачкани пакети от храна, стиропорени чаши от кафе, целофанови обвивки от сандвичи, мръсни салфетки и бутилки от минерална вода. Никой не обръщаше внимание на един кафяв книжен плик, оставен до един от радиаторите. Никой, освен Теди Камерон, разбира се, защото тъкмо той го беше оставил там.

В този плик имаше топла, наполовина празна половинлитрова бутилка от плодов сок, обвивки от бонбони и няколко мръсни, сякаш току-що използвани салфетки. Никой нямаше да отвори шишето, даже да погледнеше в торбичката. С напредването на изслушванията течността в него ставаше все по-топла.

Теди бе пуснал в пластмасовата бутилка парченце сух лед, което бързо се топеше. Стените на шишето вече се бяха издули като кожа на тъпан. Камерон незабелязано се отдалечи от бъдещата огнева линия.

Първият свидетел, Негово Високопреосвещенство епископ Майкъл Девън от Първа уунсокска църква, който

трябваше да бъде представен от републиканския сенатор от Мисури, беше забавен за малко — когато сенаторът се изправи, проблеснаха фотографски светкавици. Настана кратка суматоха, понеже някакъв протестиращ гражданин започна да вика, но незабавно го изведоха от залата. После всички погледи се насочиха към Негово Високопреосвещенство и проследиха самоуверената му походка, докато вървеше към централната маса.

Последва нещо, което във Вашингтон минава за тишина. Включиха още прожектори. Горещината накара мнозина да си съблекат саката. Епископът понечи да започне да чете от Библията си.

Точно в момента, в който Негово Високопреосвещенство Девън вдигна глава да заговори, пластмасовата бутилка избухна и капачката изхвърча на три метра във въздуха.

Хората наоколо се приведоха, сякаш ги обстрелваха. Трима от конгресмените залегнаха зад тежките бюра, предназначени специално да ги предпазват от всякакви нападения. След секунди в залата дотичаха трима мъже от охраната и се присъединиха към колегите си, които вече бяха вътре. Всички те се пресегнаха към пистолетите си.

Един от операторите, който се бе качил на стол до радиатора, извика:

— Няма нищо... Няма нищо... Просто гръмна някаква бутилка. Тук е толкова горещо, че капачката е изхвърчала. Няма проблем! — Той скочи от стола и се приближи до книжната торба.

В бутилката имаше голяма дупка. Операторът видя откъснатия метален пръстен на капачката. Във въздуха се носеше рядка бяла пара и течността на дъното на шишето продължаваше да цвърти. Не се усещаше никаква миризма.

Когато хората от охраната се насочиха към него, той отново скочи върху стола и размаха над главата си пробитото шише.

— Успокойте се — извика операторът, — това е обикновена бутилка от сок!

Конгресмените вече бяха започнали да подават глави иззад бюрата си. Някаква жена в дясната част на залата заръкопляска. Аплодисментите бавно набраха мощ. Операторът държеше шишето във въздуха, сякаш то бе главата на Медуза. Епископът го благослови под блясъка на светкавиците.

Повикаха оператора при масата на сенаторите и всички тържествено се ръкуваха с него.

Някой предложи да се помолят и всички присъстващи благодариха на Господ. Изслушването мина толкова гладко, че скоро заседанието се разпусна. Мнозина се върнаха в родните си щати, за да служат в черквите си и да разработват плановете си за събиране на средства.

До полунощ четири дни по-късно петдесет и седем души, които се бяха намирали в залата, развиха симптоми, напомнящи на грип. По-видните конгресмени, останали в Капитолия, бяха откарани във Военноморския център в Бътезда, но рутинните тестове за грип типове А, В и С се оказаха негативни. Същия резултат дадоха изследванията за микопlasма, хламидия, легионела, пситакоза и дори хантавируси. Специалистите бяха озадачени от състоянието, което наричаха „Конг грип“, но всички бяха убедени, че болестта се разпространява по въздуха.

До неделя операторът щеше да е мъртъв, а до края на септември епископът щеше да ослепее от кръвоизливи в ретината точно преди да получи силен удар. След часове щеше да изпадне в кома и скоро щеше да умре.

Камерон следеше резултатите. Една седмица след избухването на бутилката от мистериозната болест бяха поразени седемдесет-осемдесет души. Повечето се бяха пръснали по родните си градове. Всеки случай щеше да бъде възприет като изолиран. Много по-късно може би щяха да открият, че между тях съществува връзка, но вече щеше да е прекалено късно.

Понеделник, 7 септември
Стая на охраната, летище „Кенеди“
Куинс, Ню Йорк
12:00 ч.

Пазачът отвори вратата на тясната мрачна стая с няколко премигващи флуоресцентни лампи, затъмнени прозорци, малка черна дъска, два стола и бюро, на което седеше Скот Хъбърд.

— Каква изненада — каза Брин, когато пазачът излезе и затвори вратата.

— Как е в карантинния? Всичко под контрол ли е? — Хъбърд не стана от стола си, само даде знак на вирусолога да седне.

— Дали е под контрол? Нямам представа. Вашият човек ме спря в момента, в който влязох в сградата. Наистина ли има болен кон, или сте го инсценирали, за да ме докарате тук?

Агентът не отговори, което още повече ядоса Джак.

— Вижте — сприхаво попита той, — защо изобщо ФБР е тук, по дяволите? Повикаха ме да си свърша работата, която няма никаква връзка с вашата. Или подозирате биологичен тероризъм? Кажете ми честно, за терорист ли ме смятате, за бога?

— Знаем, че не сте луд фанатик, Брин. Оставете това. — Това заявление още повече убеди Джак, че Хъбърд го подозира. — Вижте, тук ми е по-удобно да се срещна с вас, отколкото в Олбъни, и за да съм сигурен, че няма да ви изпусна, наредих на охраната да ви доведе веднага щом пристигнете.

Той се изправи, приближи се до Брин и му подаде ръка. Вирусологът предпазливо я стисна.

— Радвам се да ви видя пак. — Агентът се усмихна със странната си, загадъчна, студена усмивка.

В отговор Джак се прокашля.

Хъбърд невъзмутимо продължи:

— Можем да поговорим тук или да се върнем заедно в Манхатън и да отидем в офиса ми на Уърт стрийт. Просто трябва да ви задам няколко въпроса. Става ли? В града?

Брин разбра — каквато всъщност бе целта на агента — че Бюрото е проверило и Миа, чийто офис се намираше на същата улица. Но защо беше дошъл чак на „Кенеди“, за да се срещне с него?

— Срещата ни официална ли е?

— Съвсем официална. — Всичко в Хъбърд, включително — или особено — неговата упоритост, дразнеше Джак. Е, какъвто и да бе проблемът, колкото по-бързо свършеха с него, толкова по-добре.

— Ясно. Да вървим.

— Много любезно от ваша страна. — Агентът има наглостта да го потуша по гърба. — По пътя ще ви разкажа всичко. Вие сте много популярен човек сред приятелите ми, а аз имам много високопоставени приятели!

„Какво ще последва сега, по дяволите?“ — тревожно се запита Джак, докато вървеше след Хъбърд.

Понеделник, 7 септември

Манхатън

09:00 ч.

Теди почти изцяло се бе пренесъл в уединената си импровизирана лаборатория, където пишеше, планираше и очакваше Гласа. Днес обаче имаше работа.

Въпреки вятъра той отвори прозореца над ваната в банята, сложи си маската и направи експеримент, като строши ампула соли за смъркане под носа си. Не усети миризмата на амоняк. Чудесно. Маската беше херметична, което означаваше, че е почти напълно защитен. После си сложи дълги до лактите гумени ръкавици и внимателно пусна ампулата в тоалетната чиния.

Завесите се издуха, развяха се и вятърът подхвана краищата на закачената на стената стара карта. Теди се наведе над ваната и бавно започна да разбърква гъстата царевична каша.

Особено внимаваше с тези приготовления. Преди по-малко от шест дни беше изсипал вътре килограм пречистен лизин и сега бе време да провери резултата. Лизинът ускоряваше метаболчните процеси. Дали сместа вече беше достатъчно силна?

Той извади от шкафа дълга тънка пипета, изтегли съвсем мъничка капчица и я прибави в петнайсетлитров контейнер с дейонизирана вода. После капна от друга течност в пластмасовата камера в горната част на новия съд, разклати го с две ръце, изтегли капка на пръв поглед чиста вода и я омеси в друг петнайсетлитров

контейнер. Все едно че добавяше песъчинка към пясъка на плажа — съотношението на разтвора надхвърляше всякакви хомеопатични изисквания и дори се доближаваше до числото на Авогадро^[1].

Сега Камерон трябваше да изпита сместа, да провери дали не е прекалено разрежена. Ако подействаше, концентрираната, неразредена каша най-после щеше да е готова. Той разопакова нова спринцовка и й сложи игла номер 27. Бавно и внимателно изтегли по-малко от един милиметър от гърлото на бутилката и се обърна към кафеза, поставен върху тоалетната чиния.

Извади отвътре дебел бял плъх с гладка като коприна козина, като опитно го хвана за широките гънки от кожа на тила. Животинчето зацвъртя.

Винаги се грижеше за животните си преди да ги убие. За него те бяха нещо много повече от експериментални обекти. Някои дори си имаха имена. Нямаше да забрави даже онези, който трябваше да пожертва. Този плъх се казваше Елвис.

Държеше спринцовката зад гърба му, за да не го плаши. Постави го върху малка дигитална везна до кафеза и записа теглото му в лаптопа. Елвис седеше и го гледаше. Теди отвърна на погледа му. Тежеше 275 грама — чудесен тлъст екземпляр, също като Кинг.

Камерон отново взе животинчето и го вдигна във въздуха. Със свободната си ръка отвори плексигласовия капак на голям празен аквариум и сложи Елвис вътре. Гризачът се изправи на задните си крачка и се огледа, като бърчеше розовото си носле. Теди затвори капака почти докрай и настрои брояча.

После нежно изстреля ефирната струя разтвор от спринцовката на разстояние от плъха и затвори капака.

Нищо.

Камерон угаси осветлението, после се пресегна и взе ултравиолетовата лампа.

Включи я и я вдигна над аквариума.

Към Елвис сякаш заплува бледозелена нишка.

Гризачът се изправи на задните си крака.

Любопитно.

Теди още повече доближи лампата.

Аерозолната струя, която продължаваше да отделя бледозелено сияние, се намираще само на сантиметри от плъха. Бяха изтекли

двайсет и шест секунди. Внезапно Елвис замръзна. Вцепени се. Изписука. Камерон погледна часовника. Двайсет и осем секунди.

Животинчето изведнъж се сгърчи и се превърна в бяло кълбо от болка. Започна да си хапе опашката, от нослето му потекоха червени струйки кръв. После умря.

Трийсет и пет секунди от началото, отбеляза Теди.

Достатъчно силно за Елвис, но не и за онези, които трябваше да станат жертви на десетата чума. Не и за първородните синове.

За миг се загледа в зелената пара, издигнала се над мъртвия плъх, после се извърна. Съдържанието на ваната флуоресцираше. Той включи лампата, отново си погледна часовника и записа времето.

Бръкна в шкафа, извади бутилката с амоняк, взе спринцовката от капака на кафеза и я постави в чист съд. Обля иглата с амоняк, после напълни и самата спринцовка и я изпразни в кафеза с мъртвото животно.

Отново угаси осветлението и се загледа в бледозеленото сияние на токсина, което се разпръскваше под неутрализиращото въздействие на амоняка. Накрая не остана нищо.

Десетата чума щеше да е безупречна. Хвала на Господ във висините.

*Понеделник, 7 септември
Федерал Плаза №26, Манхатън
13:00 ч.*

Преди на Федерал Плаза №26 се бе издигала гигантска скулптура в стила на Бранкузи^[2] и фонтан, край който хората често си определяха срещи. След бомбата в Световния търговски център и преди инцидента в Оклахома Сити ги бяха махнали и засега на тяхно място нямаше нищо, докато някой във Вашингтон не определише каква преграда ще е най-подходяща, за да предпази сградата от нови огнени безумства. Охраната беше засилена и дори Хъбърд бе подложен на безкрайни проверки.

От изненадващо малкия кабинет на агента се разкриваше приятен изглед. На хоризонта се виждаха великолепните паяжини на мостовете над Ийст Ривър, които свързваха Манхатън с Бруклин.

По пътя Хъбърд се беше държал любезно, но когато започна да разпитва Джак, отново стана делови и включи касетофон.

— Доктор Брин — каза той, като се въртеше на стола си. — Вашето име се появява във връзка с възможно най-странните места. — Той взе в ръце дебела папка. — Досието ви е забележително, биографията ви — внушителна. Особено забележителни са детските ви преживявания в Пинфан — поне според онова, което старата Служба за стратегически задачи и ЦРУ са оставили в папката. Спомняте ли си за това време? — Агентът запрелиства страниците.

— Искате ми се да можех да забравя всичко. — Брин започваше да се дразни. — Но това не може да е причината за присъствието ми тук. Нито в Сан Диего, нито когато идвахте в лабораторията ми, не сте споменавали за детството ми.

— Така е. В Сан Диего от антракс починаха две деца, затова бях там. Възложиха ми целия случай. Нуждая се от вашата помощ, това е всичко. Затова сме тук. — Хъбърд замълча за миг. Имаше намерение да сподели с Брин секретна информация, за да спечели доверието му. — Ами ако ви кажа, че е възможно да има други събития, други необикновени случаи, свързани с биологично опасни вещества?

— Ще се съглася с вас — отвърна Джак, решил, че няма какво да губи, но може да спечели много, ако ФБР върви по същия път като него.

— Нима?

— Да. Това са само предположения. Нямам твърди доказателства, но въпреки това смятам, че са ми известни много подробности, може би дори за престъпника.

— Продължавайте. — Хъбърд се радваше, че записва разговора.

— На първо място, според мен инцидентите с антракса са свързани с епидемията по конете в Кентъки. Не са били засегнати хора, няма данни за предумишленост. Засега всички, с които съм разговарял, мислят, че е било просто лош късмет.

— Но вие не сте съгласен с тях, така ли? — попита агентът.

— После се появиха всички онези случаи на ботулизъм.

Хъбърд рязко се изправи на стола си.

— Имате предвид информацията — каза той и отвори кафява папка, сякаш за да провери фактите, — която ви е съобщил Карл Рейдър, нали?

— Да. Познавам Карл Рейдър от години. Той знае, че може да споделя с мен поверителна информация.

— Но сте знаели за това още преди да ви го каже Рейдър, нали?
— Джак едва сега осъзна, че старият му приятел е информирал ФБР за него.

— Бюрото работи по отравянията с ботулизъм заедно със Службата по храните и лекарствените средства и ЦКЗ. — Хъбърд усилваше натиска. — Пазехме пълна тайна. Тогава откъде сте знаели вие?

— Не знаех — настоя Брин. — Само предположих, че жертвите са свещеници, това е всичко.

— Странно предположение. На Рейдър също му се е сторило така, затова е сметнал, че трябва да ни съобщи.

— Вижте, не се случва за пръв път свещеници — наред с най-ентузиазираните им енориаши — да станат обект на атака. — Джак кипеше от гняв и негодувание. — С това е свързан и антраксът. Бащата на Джоуи Сейнт Джон е влиятелен член на фундаменталисткия Християнски съвет.

— Добре. Продължавайте.

— Искате ли още едно невероятно „предположение“? — каза Брин. — Спомняте ли си водния пистолет от Сан Диего? На дръжката му беше написан цифровият код за антракс и буквите „ПМН“. Рейдър ми каза, че върху онези преспапиета е бил отбелязан кодът за ботулизъм, както и същото „ПМН“. Можете ли да го потвърдите?

— Информацията е секретна. Но продължавайте, искам да чуя тази ваша теория...

— Естествено. Ще ви я обясня. — Вирусологът замълча за миг. — Но вече минава дванайсет. Трябва да позвъня на жена си и на Дрю Лорънс.

Хъбърд напрегнато впери поглед в очите на Брин — дали шокът щеше да е искрен, или престорен? Най-малкото така щеше да го изпита.

— Доктор Брин. — Лицето на агента внезапно стана мрачно, изражение, което изглеждаше още по-застрашително от ироничната усмивка. — Доктор Брин, съжалявам, но трябва да ви съобщя много скръбна вест. Дрю Лорънс е починал тази сутрин.

Брин го зяпна. Хъбърд безстрастно отвърна на погледа му, после каза:

— Господин Лорънс е починал в медицинския център в Олбъни. Причината за смъртта са усложнения от грип.

Джак поклати глава. Лорънс мъртъв? От грип? Нещо му шепнеше, че би трябвало да го предвиди. После го порази мисълта, че Хъбърд го е знаел от часове, още на летището. Искаше му се с голи ръце да изтръгне сърцето на агента.

— Мръсник! — изрева Джак. — Ти си знаел за Дрю! Защо не ми каза? Наистина ли смяташ, че съм го извършил аз?

— Исках да сме в овладяна обстановка, Джак — тихо отвърна Хъбърд. — Аз...

— Ами овладей я тогава. — Брин скочи от стола си и специалният агент се вцепени. Щеше да е съвсем лесно да го сграбчи за шията и да я извие като на билетата, които беше виждал да убиват в Пинфан. Да го сграбчи, да му откъсне главата и да му изпие кръвта. Хъбърд плъзна ръка към пистолета си, но вместо към него, Джак се пресегна към телефона. Агентът не му попречи.

Отговори му Али, синът на Дрю Лорънс. Брин не знаеше какво да каже, нито как да го каже и със заекване започна да изразява съжаления, съболезнования, предлагаше помощ. После майката на Али му обясни подробностите.

Болките в мускулите и високата треска на Лорънс били последвани от делириум и накрая Дрю изкрещял „Пред очите ми плуват червени петна“, което означавало, че ослепява.

— Според лекарите от медицинския център имал всевъзможни усложнения. Накрая напълно ослепял — тъжно, но с типичното си достойнство и самообладание каза Илис Лорънс. — Аспиринът, който постоянно пиеше, още повече бил влошил положението.

Лорънс бил прехвърлен в интензивното отделение, продължи тя, но помолил да му позволят да поговори с нея, да ѝ прошепне своето „сбогом“. Внезапно погледнал към тавана, сякаш наистина можел да види нещо, незабележимо за всички останали.

— Поне бях при него — завърши жена му.

— Ами погребението, Илис? — внимателно попита Джак. — Мога ли да помогна с нещо?

— Да, Джак — отвърна тя и вирусологът за пръв път долови сълзите в гласа ѝ. — Ела на службата в сряда по обед. С Али решихме да бъде в Манхатън, където са семейството и приятелите на Дрю. Ще успееш ли? Налага се да поговорим, но сега трябва да полегна за малко.

Брин стискаше слушалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите му придобиха цвят на пергамент. Той затвори. Бе убеден какво е убило Дрю, сякаш лично бе видял лабораторните резултати. Треската от Великата долина. Тя ослепяваше хората още отпреди времето на древните египтяни — самият Лорънс я беше предложил като една от многобройните възможни болести, които биха могли да предизвикат тридневния мрак, деветата чума.

И се бе случило. Наистина се беше случило.

Джак седна на стола, стисна главата си с ръце и няколко пъти дълбоко си пое дъх, за да се успокои.

— Ако нямате нищо против, бих желал да позвъня на жена си. Тази сутрин трябваше да пристигне от Олбъни.

— Не, не, разбира се, телефонирайте ѝ. Но после... — предизвикателно каза Хъбърд, — после наистина искам да чуя как си обяснявате всичко това.

Брин го погледна с присвити очи и отговори:

— Теорията ми ще отнеме часове, но предпочитам да я изложа пред значително по-голяма и по-образована публика. След като разговарям с жена си, имам намерение да уговоря среща с вас, но и с други специалисти, колеги на Миа. Ако искате, доведете някои от своите далеч не толкова полезни приятели. Това, струва ми се, не е малък проблем. Всъщност може да обхване целия район на Ню Йорк.

Джак най-после се свърза с Миа по мобилния ѝ телефон в колата ѝ. Резкият ѝ тон го смути, но когато ѝ съобщи ужасната вест за Дрю, я чу да се разридава. И без да пита, знаеше, че жена му вече ще приеме „безумната“ му теория като правдоподобна, дори вероятна. Тя се прокашля и попита:

— Какво можем да направим?

— Ще те помоля за една голяма услуга, Миа. — Той ѝ обясни за срещата, която искаше да организира. — Спешно е. Нуждая се от помощта ти. Нуждая се от теб. Мисля, че става дума за терористична атака срещу града. Можеш ли да повикаш хора от нюйоркското

полицейско управление и от общинския отдел за борба с бедствията? А също твои колеги от Ню Джърси и Кънектикът. В момента съм във ФБР.

— Какво говориш, Джак?!

— Дрю е мъртъв, Миа. Онова, което го е убило, или е било предназначено за мен, или е нещо като предупреждение. Мисля, че онова, което ще последва, ще е насочено срещу целия Ню Йорк.

— О, Джак, тези приказки ме плашат. Сигурен ли си, че си...

— За бога, Миа, трябва ли да бъде поразено цялото население на града, за да решиш да се вслушаш в думите ми? Може би ще се вслушаш във ФБР или ЦКЗ — и те вървят по същия път като мен. — Хъбърд обърна внимание на това, че Брин заблуждава жена си.

Омекнала за миг, Миа отговори, че било трудно, но не и невъзможно да се организира такава среща. Щяла да се свърже с началника на здравния отдел. Това обаче щяло да отнеме време, може би два дни. Във вторник щяло да е прекалено рано. Срещата можела да се проведе в Нюйоркската медицинска академия в сряда следобед, след погребението на Дрю. Предлагала това място, поясни Миа, защото ако разходите поемел здравният отдел на общината, тази територия щяла да е неутрална за целия щат и държавните институции. Той се съгласи.

— Миа — каза накрая Джак, — много ти благодаря, че ми помагаш. Зная, че смяташ теориите ми за безумни.

— Не толкова, колкото преди Дрю — загрижено отвърна тя. — И, скъпи, ако наистина съществува, този маниак може да преследва и теб. Моля те, обещавай ми да внимаваш.

— Повярвай ми — каза Брин, — това се отнася и за теб, обич моя.

— Естествено — съгласи се Миа. — Джак, ужасно ми е мъчно за Дрю.

После Брин се обади на шефа си Ч. Дехавенън Лаймън и му съобщи, че вечерта ще се прибере в Олбъни, но че в сряда ще отсъства заради погребението на Дрю и организираната от Миа среща. Увери го, че лабораторията ще продължи да работи до обед на следващия ден.

— Джак — отвърна Лаймън, — не мога да изразя колко съжалявам, не, колко съжаляваме за Дрю. Проблемът е, че тук избухва нова епидемия.

— Нека се досетя, Чък. Нов, изключително заразен тип грип, нали?

— Откъде знаеш, по дяволите?

— Навярно е същият като онзи, от който е починал Дрю.

— Мили боже! Наистина ли смяташ така? ЦКЗ предупреди всички щатски лаборатории. Може да е мутация на H3N2.

Лаймън му разказа, че до неделя десетина известни конгресмени били приети с остро вирусно заболяване. Някои ослепели. Той наредил на щатската лаборатория „Аксълрод“ да извърши масова проверка за грип — макар че не му достигали хора. Можело да се наложи да повика на помощ неколцина от лаборантите на Брин.

— Джак — накрая рече той, — непременно ми съобщи, когато се прибереш в лабораторията си. Може да имаме нужда от вас.

Брин затвори и се обърна към агента.

— Хъбърд, нуждая се от помощта ви. Незабавно. Навярно няма да са ни излишни и някои от приятелите ви в тази сграда.

— Ще получите помощта ми, след като чуя обяснението ви, Брин. Не по-рано.

Джак се помъчи да събере мислите си. Смъртта на Дрю. Конгресмените. Пробите, които бе получил Лорънс. Реши да каже на агента за пратката — онази, която според Вики изобщо не бе изпращана.

— Това обяснява защо имам нужда от вашата помощ. Ще видите. — Брин отиде при черната дъска в ъгъла, достатъчно голяма за десетте римски цифри, които написа от лявата страна. После изреди библейските чуми и съответните болести.

I	Кръв/вода	Червена вълна/токсични алги
II	Жаби	Дървесни жаби
III	Въшки	Ерготизъм
IV	Рояк	Пчели
V	Мор	
VI	Циреи	Антракс
VII	Градушка	Ботулизъм
VIII	Скакалци	???
IX	Мрак	???

След като свърши, се върна на номер IX, изтри въпросителните знаци и написа „Треска от Великата долина“.

— Ако съм прав за треската, имаме сериозен проблем. Това е една от болестите от Стария свят — поясни той. — Подобно на африканската конска болест, тя се среща само в Африка и е заразна като грип, само че е смъртоносна. Освен че се разпространява от комари, може да се предава с капки вода, пръски и кашлица. И за разлика от конската болест, поражда хората. Почти съм убеден, че Дрю е починал от нея.

— И защо?

— Заради слепотата. Най-сериозното усложнение на треската са кръвоизливите в ретината, които предизвикват временната понякога и постоянна слепота. Това е тридневният мрак. Деветата чума. Съпругата на Дрю ми каза, че преди да умре е ослепял... — Брин усети солено парене в собствените си очи.

Като почукваше с молив по бележника си и гледаше как вирусологът изважда носната си кърпа и си бърше очите, Хъбърд попита:

— И сега смятате, че някой е заразил с тази треска членовете на американския Конгрес, така ли?

— Не зная. Това е само предположение. Ако искате да откриете, позвънете във всички федерални болници, ЦКЗ, „Уолтър Рийд“, „Бътезда“. А защо не и във Форт Детрик? Могат да извършат анализите, имат лаборатории БЛ-4. Може би ще разберат дали Дрю и конгресмените са се заразили с едно и също. Но за да направят тестовете, трябва да имат предвид треската от Великата долина.

— И ако наистина е така? — попита агентът. — Колко заразна е тази болест? Ще се разпространи ли?

— Разпространява се като грип и ако предположенията ми са верни, тази мутация е още по-ужасна. Дори федералните власти да помогнат, може да сме закъснели. Треската се лекува — ако я търсиш специално и действаш бързо. Но няма установена ваксина.

Хъбърд го слушаше и се чудеше дали си има работа със спасител или със сатана. Във всеки случай, трябваше да внимава.

— Доктор Брин, обещавам ви, че ще присъствам на вашата среща в Медицинската академия. Ще доведе някои хора, които могат да ни подадат ръка. Ще им разкажа и теорията ви за треската от Великата долина.

— Може ли вече да си вървя?

— Поддържайте връзка с мен. Позвънете ми утре.

Джак се завъртя, спря, после отново се обърна към агента.

— Хъбърд, благодаря ви. След смъртта на Дрю се страхувам, че вие сте единственият, който ми вярва.

След заминаването на Брин Хъбърд позвъни във Вашингтон и започна да търси връзката между конгресмените. Накрая я откри — срещата на Съвета за Христа. Нареди да пресеят на ръка всички боклуци, изхвърлени през последната седмица от Рейбърн Билдинг. Избухналата бутилка от сок бе открита на шест метра дълбочина в студените влажни пластове от отпадъци на сметището край Анакостия. През нощта седемдесет и пет федерални маршали бяха ровили в отделения за Вашингтон парцел от шейсет квадратни метра, за да я намерят. На пластмасовото дъно с остър инструмент бяха издраскани буквите „ПМН“ и под тях номерът 066.3, който според Международния код за класификация на болестите означаваше треска от Великата долина — точно както беше предвидил доктор Брин.

Сега пред Хъбърд се изправи друг проблем — как да убеди началниците си в невинността на вирусолога. Брин не можеше да е бил едновременно във Вашингтон и Олбъни. Освен ако нямаше и други. Дали Лорънс не бе един от съучастниците му, впоследствие решил да се откаже? И в крайна сметка каква роля играеше Виктория Уейд?

Ами онова хлапе от Бруклин, което Бюрото следеше, след като бяха подслушали телефона в лабораторията на Брин? Ами Миа Харт, жена му? Нейната медицинска специалност я правеше съвършено подходяща за целта.

След няколко разговора с Вашингтон Хъбърд научи, че агентите от ФБР, представителите на Националната служба за сигурност и Секретната служба са открили една и съща информация. Всички знаеха за случаите на антракс и ботулизъм. Бяха убедили ЦКЗ и Службата по храните и лекарствените средства да съобщят, че при повторен анализ на „заразените със салмонела“ преспапиета било

установено, че част от тях са чисти, а други съдържат смъртоносни количества ботулинов токсин.

После Хъбърд набра номера на адмирал Олд и след секунди го свързаха.

— Е, Скот, как мина? — с обичайната си безцеремонност попита той.

— Ами, Брин, изглежда, знаеше много повече, отколкото би трябвало. За случаите на ботулизъм например. Твърди, че преди Рейдър да му съобщи не бил сигурен, после направил обосновано предположение въз основа на предишни инциденти — връзката със свещениците например.

— Вярваш ли му?

— Не съм сто процента убеден, господин адмирал. Изглежда съвсем нормален, но ако е социопат, може да се преструва. И освен това твърди, че причина за болестта на конгресмените и за смъртта на лабораторния му сътрудник е нещо, наречено треска от Великата долина. Убеден е, че Лорънс е бил убит.

— Но защо би убил най-близкия си приятел и колега?

— Логиката ми подсказва, че не го е направил той, господин адмирал. За да извърши всичко това, трябва да е бил на много различни места — а ние постоянно го следим.

— И какво е заключението ти?

— Или е невинен, или е терорист. Може да има и други. Възможно е Дрю Лорънс да е бил негов съучастник и да е искал да се откаже, поради което Брин не е имал друг избор, освен да го убие.

— Скот, не си ли губим времето с невинен човек?

— Брин все още отговаря на психологическия портрет на престъпника, господин адмирал. Ужасното му минало, опитът с биологичния тероризъм, отрицателното му отношение към властта и някои доста неласкави сведения — анонимни или не — от негови колеги. Просто още не съм готов да го отпиша. Пък и засега познанията му са ни от помощ.

— Тогава стой близо до него.

— Разбира се, господин адмирал. Ще съм като негова сянка.

[1] Константа, представляваща броя атоми в граматом или броя молекули в граммолекула. — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) Константин Бранкузи (1876 — 1957) — румънски скулптор.
— Б.пр. ↑

18.

Понеделник, 7 септември

Апартаментът на Миа Харт, Манхатън

22:30 ч.

Миа Харт отключи вратата на апартамента, пусна багажа си на пода и разплакана се хвърли на дивана в дневната. Имаше толкова много причини за сълзи. Не можеше да приеме ужасната загуба на Дрю Лорънс — не само най-скъп приятел и колега на Джак, но и човек с изключителен характер и неин верен съюзник. Господи, бедната му жена! Поне децата им вече бяха големи. Нямахше да ѝ се налага да ги гледа сама.

Ако се окажеше вярна теорията на Джак, ФБР и ЦКЗ, Дрю бе убит от безумец, който спокойно можеше да преследва съпруга ѝ. Съмненията ѝ в него бяха обтегнали взаимоотношенията им почти до скъсване и сега тя отчаяно съжаляваше за поведението си.

Миа го обичаше и му се възхищаваше с цялата си душа и въпреки това го беше накарала да се чувства нещо повече от подценяван. Дали Вики Уейд би реагирала по същия начин? Сигурно не. Уейд би извикала „Пълен напред!“ и без колебание би последвала Джак в ада. Но той бе споделил предположенията си само с жена си и Дрю. Миа знаеше, че Джак не иска теорията му за чумите да се появи в „Гореща линия“. Така че никога нямаше да разбере точно каква е щяла да бъде реакцията на другата жена, жена, която не можеше да не смята за своя съперница.

Тя плачеше за Дрю, плачеше за глупавото си съмнение в Джак, плачеше за това, че е допуснала връзките им да отслабнат, с което отваряше място за Вики Уейд в неговия живот.

После се насили да се овладее и се захвана на работа по организирането на срещата, за която я беше помолил той. Първо телефонира на доктор Илайджа Кент Уайът III, председател на Нюйоркската медицинска академия, за да му опише проблема и да го

помоли да осигури заседателна зала за сряда. Уайът се отнесе с разбиране към извънредната ситуация и се съгласи да уреди въпроса.

Разговорите ѝ с Трентън и Хартфорд доведоха до смесени резултати. Орязаните бюджети на здравните институции в Ню Джърси и Кънектикът силно ограничаваха командировките извън съответния щат. Въпреки че Ню Йорк беше застрашен от потенциален проблем и всички споделяха рисковете, тези щатски организации не можеха да се ангажират със срещата. Джак ѝ бе казал, ако срещне съпротива, да се свърже със специален агент Хъбърд.

Докато Миа разговаряше с доктор Уайът, Хъбърд позвъни на Хуан Верде, главен медицински съветник в отдела за борба с бедствията, няколко етажа под неговия кабинет във федералната сграда. Верде прояви готовност да присъства на срещата в сряда и се нагърби да доведе колегата си от ФУББ^[1]. Той благодари на Хъбърд и му обеща да повика поне двама представители от Службата по общественото здравеопазване на САЩ. Неговият Регион II обхващаше и петте заразени североизточни щата.

Колкото и да беше разочарована от това, че Джак трябва да се върне в Олбъни, Миа реши да не го проявява и му предложи да вечерят в една бирария в Уест Вилидж, която навремето обичаха да посещават. За нейно удоволствие той с ентузиазъм прие идеята.

С радост установиха, че в „Ла Вией Оберж“ нищо не се е променило — същите слабо осветени стени, същите мили посетители и сервитьори, същата великолепна храна и превъзходни вина на прилични цени.

Почти мигновено се отпуснаха — като в началото на брака си. Въпреки трагичната смърт на Дрю и ужаса, който се разгръщаше около тях, те се държаха за ръце, целуваха се и даже започнаха да кроят планове за бебета.

Джак се чувстваше така, сякаш се е събудил от странен сън, в който двамата с Миа са били разделени. Как изобщо всеки нормален мъж, дори и работохолик, можеше да устои на нейното невероятно чувствено привличане? Представи си всички моменти, всички места, на които се бяха любили, и това го опияни повече, отколкото виното. Изведнъж я пожела повече от всякога. Хрумна му мисълта да прекара нощта в града, но знаеше, че не може. Трябваше да се погрижи за прекалено много неща в лабораторията.

Когато със съжаление се съгласиха, че е време Джак да тръгне за гарата, той я хвана за ръката.

— Скъпа, няма да се бавя много и щом се върна, ще започнем да се държим като нормални хора. Имам предвид като лудо влюбени, които не могат да се откъснат един от друг.

— Нямам търпение — усмихна се тя, докато съпругът ѝ плащаше сметката.

На тротоара преди да спрат такси те дълго се целуваха, после се милваха в колата, когато Брин трябваше да слезе, отново се целунаха. Чувстваха се развълнувани и изпълнени с обещания.

Към девет и половина в апартамента на доктор Харт позвъни Хъбърд. Изглежда, искаше да разговаря с Джак преди да е заминал за Олбъни, но го бе изпуснал. Миа му съобщи, че срещата в сряда вече е уредена.

След като затвори, тя провери пощата си и разгледа пакета, който ѝ беше връчил портиерът на връщане от вечерята. Малко се изненада, че куриерската служба го е доставила в толкова късен час, после забрави за това, защото самият пакет изглеждаше много странен и не бе адресиран до нея.

Беше за Джак, тежеше под половин килограм и бе грижливо надписан с черно мастило, включително деветцифреният пощенски код. Нямаше съмнение, че почеркът е женски.

Тя взе кутията и леко я разклати. Вътре като че ли не се движеше нищо.

„Прекалено е лека за бомба — помисли си Миа, но пък и Джак едва ли би привлякъл вниманието на луди бомбаджии. — Я се успокой, изглежда безопасна — каза си тя. — Просто вманиачеността на Джак с всички тези епидемии е заразна. Преди не можеше да понасяш неговата предпазливост, а сега си станала същата като него.“ Това бе обикновена куриерска пратка, може би дори подарък, и имаше обратен адрес в центъра на Манхатън.

Миа остави кутията на масата с намерението на следващия ден да позвъни на Джак за нея, после се върна на бюрото си.

Изтече един час. Не можеше да мисли за нищо друго — освен за женския почерк. „Вики Уейд!“ Всичките ѝ инстинкти я уверяваха в това. И то точно когато двамата с Джак бяха поставили ново начало в брака си.

Макар че пакетът беше адресиран до него, като негова съпруга тя имаше право да го отвори, нали? Как обаче щеше да се почувства, ако той отвореше нейно писмо?

Накрая се озова до масата в хола, загледана в пратката.

Вече бе взела решение. Отвори пакета, извади от него малка кутия, остави я на масичката и седна на дивана.

Симетрично сгънатата опаковъчна хартия лесно се разпечата и отвътре се появи още по-малка кутийка — бяла като от магазин за подаръци и превързана с панделка, на която бе закачен бял плик. Тя го отвори, извади картичката и ахна.

„Джак — пишеше на картичката, — ще ме помислиш за «сантиментална», но след като през последните няколко месеца отново се опознахме, убедена съм, че божественият аромат ще ти хареса.“

Нямаше подпис, но тя знаеше кой я е пратил. Проклетата Вики Уейд. Тази кучка се канеше да унищожи брака ѝ, да ѝ отнеме Джак. Дори имаше наглостта да праща подаръка тук, където Миа със сигурност щеше да го види. Проклета репортерка! Определено щеше да си поговори с Джак за това!

— Да видим що за просташки вкус има тая курва — каза Харт високо и разклати кутийката. Вътре като че ли имаше ориз. Миа отвори капака.

Онова, което бе помислила за ориз, се оказа декоративни царевични зърна — червени, жълти, перлено розови, оранжеви, лилави и черни — използвани като опаковъчен материал вместо стиропорени топчета. Колко очарователно! Миа разрови зърната и извади маслинозелено шишенце, отлято във формата на царевичен кочан.

Пръсна от парфюма на лявата си китка и вдиша аромата. Ако зависеше от нея, не би го избрала, но макар да не искаше да го признае, уханието беше приятно, много приятно. Миришеше на прясно окосено сено, на царевица и полски цветя. И го пращаше жена, която навярно предпочиташе Миа да е мъртва.

Влакът на Джак пристигаше в Олбъни след полунощ. Можеше да остане будна и да му телефонира. Може би той щеше да ѝ позвъни. Може би щеше да му каже за вбесяващата постъпка на Вики, а може би щеше да изчака.

До един през нощта Джак не се обади. Все още ядосана заради Вики, Миа реши да си легне. Тя отново опакова кутийката, остави я на

масата и отиде в спалнята. Вече се унасяше, когато си помисли, че е най-добре да не се кара с Джак за подаръка. Поне не веднага. Сънено се надигна от леглото, взе парфюма, скри го на дъното на скрина за бельо — последното място, на което съпругът ѝ би погледнал — и се върна, като мърмореше:

— Отмъщението е най-сладко, когато е неочаквано.

Докато заспиваше смътно осъзна, че вътрешната страна на китката ѝ, където се беше напръскала с парфюма, започва да се затопля, а после и да пари като от слънчево изгаряне. Вече унесена, Миа не обърна внимание на това. На сутринта червенината почти бе изчезнала.

Сряда, 9 септември

Манхатън

11:45 ч.

Първите два тропични циклона бяха минали рано през Ню Йорк — кратки бури през по-малко от десет дни, засипали Манхатън с боклуци и счупени клони. Улиците бяха наводнени от запушените отходни канали и зловонните води правеха недостъпни паркираните автомобили, контейнерите за смет и планините от хартия, пластмаса и строителни останки между сградите и по тротоарите.

Животът в града стана по-труден — наводнението стесни улиците и направи пресичането на много места невъзможно.

На излизане от Пен Стейшън Брин потръпна от влажната вълна горещ въздух, която брулеше улиците.

Седнал в прохладния си тъмен седан, Скот Хъбърд видя, че вирусологът най-после успява да спре такси, и запали двигателя.

Докато се вмъкваше сред колите по Осмо авеню при Трийсет и четвърта улица, агентът внимаваше да не изпусне от поглед насочилото се на север такси на Брин.

Таксиметровият шофьор опитно маневрираше сред уличното движение, обърна на Кълъмбъс Съркъл и навлезе в Сентръл Парк. Зави на североизток над пустата ледена пързалка, внимателно изпревари няколко файтона с туристи и се понесе покрай пожълтяващите явори и дългите локви застояла вода.

Пред погледа на потъналия в скръб Джак алеите навън бавно се превърнаха в огромни равни поля — гледката от лабораторията, където двамата с Лорънс бяха прекарвали заедно много прекрасни есени, където бяха споделили толкова много.

Не можеше да понесе мисълта за смъртта на Дрю. И, о, господи, ами Илис? И децата? Колко самотни щяха да се чувстват, колко самотен щеше да е самият той!

Миа бе прекалено ангажирана със срещата, за да дойде. Вики позвъни, за да изкаже искрените си съболезнования, но обясни, че не можела да се откъсне от Луисвил. А подкрепата, от която изпитваше ужасна нужда...

Той дълбоко си пое дъх и си погледна часовника. Закъсняваше. Джак стисна зъби, върна се на земята и видя, че остава още доста път. Може би щеше да успее. Поне за края. Трябваше да открие Илис...

*Баптистката черква „Авен-Езер“, Харлем
12:00 ч.*

Брин мъчително се заизкачва по стъпалата. Заради багажа, болното рамо и влагата чувстваше дясната половина на тялото си разкривена — същото, от каквото Дрю беше страдал през целия си живот.

Очите му започнаха да парят и той спря. Чу отвътре бавната, тъжна траурна музика, остави чантата си на бетонните стъпала и се облегна на перилата. Сам и уплашен... Сълзите бяха истинско облекчение.

Насили се да се овладее. Дрю бе мъртъв. Нищо не можеше да се направи. Сега беше длъжен да изрази съболезнованията си, да открие Илис и семейството. Щяха да го очакват. Вратата се отвори и един чернокож мъж го покани вътре.

Брин чу хора, който пееше за приятеля му, и разбра, че службата почти свършва.

Трагичен бас пееше за мъките на Моисей:

— „Иди... при фараона... и му кажи... Пусни... Моя... Народ...“^[2]

Думите го накараха да се олюлее. „Пусни Моя Народ.“ ПМН!

Джак изпадна в паника, прииска му се да избяга от черковния вестибюл и се завъртя към задната врата. Видя, че някой вече се измъква, за да избегне навалищата. Някой познат. Някой като... Теди Камерон. Теди Камерон ли? „Халюцинирам — каза си той. — Какво ще прави тук Камерон? Това не е той. Защо изобщо си мисля за него?“

Обърна се към олтара и видя, че семейството минава зад ковчега, видя Илис, високо и гордо вдигнала глава. Търсеше го с поглед.

Очите им се срещнаха.

Процесията продължи.

Брин зачака.

До него се приближи Али Лорънс, слаб мъж, облечен в траурен костюм.

— Майка ми иска да разговаря с вас, доктор Брин — тихо каза той. — Каза ми да ви изведе при колата.

Джак последва младежа по стълбището, докато качваха ковчега в катафалката. Отидоха при лимузината и Брин погледна вътре и видя мокрото от сълзи лице на Илис. Когато понечи да стисне ръката ѝ, тя го спря.

— Дрю искаше да ти кажа нещо, Джак. Той знаеше, че умира, и ми прошепна... — Илис поклати глава и се разрида.

Брин се наведе към нея.

— Какво, Илис? Какво ти прошепна Дрю?

— Каза ми: „Кажки на Джак... кажи на Джак, че го открих. Отговорът на последната загадка, преспапиетата. Мемфис и Гесем. Гесем е бил пощаден от ангела на смъртта. Запомни го и му го кажи“. И после умря в ръцете ми, Джак.

[1] Федерално управление за борба с бедствията. — Б.пр. ↑

[2] Изход, 8:1. — Б.пр. ↑

19.

Сряда, 9 септември

Нюйоркската медицинска академия, Манхатън

13:00 ч.

Третата най-голяма медицинска библиотека в света се намира във величествена каменна сграда на Пето авеню срещу Сентръл Парк. Макар и неизвестна на повечето нюйоркчани, Нюйоркската медицинска академия помещава медицински дружества, специализирани общества и лауреати на Нобелова награда за медицина от цялото земно кълбо. Този ден тук се събра малка, но пъстра група представители на редица медицински, военни и правоохранителни институции.

Разположена на 103-та улица, Академията е близо до географския център на Манхатън. Участниците в срещата на доктор Харт пристигаха от сгради във всички посоки.

Придружена от представителя на Епидемиологичната разузнавателна служба Майк Куча и лейтенант Уинокър, ветеран от нюйоркската полиция, Миа имаше да извърви само няколко преки до метрото на Лексингтън Скуеър — местните жители знаеха, че метрото е най-бързият начин да стигнеш до всяка точка на града. Лейтенант Уинокър бе поканен да присъства като член на „Операция Архангел“, групата за бързо реагиране, свиквана винаги при терористична заплаха в Ню Йорк.

Минаха покрай мрачните безлични жилищни блокове около въздушната линия на Метро Норт. Улиците бяха затрупани с боклук от задръстените от бурята канали. Този квартал не беше безопасен, но с Уинокър нямаше страшно. Миа му благодари за любезността, когато ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да прескочи една голяма локва. Жестът бе очарователно старомоден, пък и Миа се чувстваше малко замаяна, затова с радост прие помощта му.

Около километър и половина на юг лекарите от здравния отдел на Ню Джърси пресякоха с автомобила си Сентръл Парк и накрая

излязоха на колелото при 102-ра улица. Бяха изминали дълъг път от Трентън в отворотен ден. Доктор Харт не им беше казала почти нищо за срещата, само им спомена, че е свързана с опасност от епидемия в района на трите щата.

От север енергично крачеше Брин, който идваше от Харлем, изпълнен със страх и замислен за двете нови разкрития: ПМН и предсмъртните думи на Дрю. Надяваше се, че Шмюъл Бъргър ще дойде навреме.

На няколко преки от Академията по Мадисън авеню пътуваха четирима едри мъже, наблъскани в черен седан. После завиха на запад по 103-та улица.

— Защо трябва да се срещаме чак тук? — попита единият — червенокос мъж с шлифер. — После ще е абсурд да хванем такси, а не ми се чака за автобус на Пето авеню.

— Можеш да се върнеш с нас, Рей — каза шофьорът.

— Как не, Хосе. Това си е жива мъка!

Спряха в паркинга на Академията, измъкнаха се навън с видимо облекчение и закрачиха към сградата.

— Малко е мокричко за крадци — каза един от мъжете, който носеше син дъждобран с по две сребърни звездички на раменете. От парка задуха силен влажен вятър и контраадмирал Франк. Е. Олд вдигна яката си. — Да, тази нощ джебчиите сигурно ще си почиват.

С него бяха полковник Дан Едуардс от Форт Детрик, доктор Хуан Верде, завеждащ Регион II на здравната служба, и Рей Флин — червенокосият мъж, който се бе оплаквал от пътуването — от Федералното управление за борба с бедствията. Макар от Вашингтон да бяха споменали за „биотероризъм“, „непосредствена опасност“ и „бомба“, Флин все пак се изненада от появата на полковника и адмирала. И още повече се удиви, когато пред сградата мрачно ги посрещна специален агент Скот Хъбърд.

Заседанието трябваше да се проведе в една зала на втория етаж, която гледаше към Сентръл Парк. Навън отново беше започнало да вали. Лампите по западната страна на Академията мъждукаха и придаваха на парка отгътък улицата тъжен есенен вид.

Преди началото на срещата Миа Харт успя да отведе Брин настрани.

— Джак, съжалявам, че не бях с теб. — Изглеждаше изтощена, очите ѝ бяха хлътнали и имаше замаян вид, но Брин го приписа на шока от смъртта на Лорънс. — Искях да дойда на погребението. Той беше толкова... — Гласът ѝ секна за миг, после тя сякаш събра сили. — Той вярваше в теб. Сега и аз ти вярвам. Случиха се ужасни неща и ще продължават да се случват, освен ако ние... Джак, толкова те обичам!

И той я обичаше. Жена му най-после му вярваше, отново беше с него. Джак я запозна с Шмюъл и тя го поздрави с искрена топлота.

— Шмюъл е донесъл да ни покаже нещо и всичко се връзва — каза Брин. — Ще идем да се приготвим. — Дватамата влязоха в залата и докато Брин пишеше с тебешир списъка си с чумите и причините за тях, Бъргър постави на масата шрайбпроектора и го включи.

— Доктор Брин, моля ви, трябва да го фокусирам... — рече момчето.

Джак свърши и се отдръпна. Шрайбпроекторът освети черната дъска.

Всяка чума, която беше написал, съвършено отговаряше на еврейските думи, които Шмюъл Бъргър бе превел. Ивритските букви бяха написани върху фолио и за много от чумите момчето беше открило египетски йероглифи, както и текстове от Предупрежденията на Ипувер. Писмените сведения стигаха без прекъсване чак до времето на фараоните.

Председателят на Академията Илайджа Х. Уайът III бе висок елегантен мъж, безукорно облечен в костюм на тънки райета, бяла риза и официална синьо-зелена раирана вратовръзка. Кратките му встъпителни бележки увериха присъстващите, че Академията е готова по всякакъв начин да съдейства на всички държавни институции за защитата на нюйоркското население.

— Доктор Харт — завърши изявлението си той, — бихте ли очертали целите? Тази среща е организирана от нюйоркския здравен отдел.

Брин с растящо безпокойство забеляза, че Миа изглежда още по-зле. Тя немощно се усмихна, отвори куфарчето си, извади някакви документи и съвсем бавно отиде при микрофона. После тежко се

облегна на катедрата и започна да изрежда списък с болести, последвали случая на антракс в Сан Диего.

Когато свърши, тя погледна към Джек и каза:

— А сега бих искала да помоля моя колега доктор Джон Брин да продължи, тъй като идеята е негова и той познава много по-добре теорията, своята теория.

Брин се изправи, пресече залата и застана до голямата черна дъска.

— Благодаря ви, доктор Харт, доктор Уайът. Първо бих искал да благодаря на доктор Харт и нийоркския здравен отдел за това, че успяха бързо да организират тази среща, както и на Академията, която любезно ни прие. Агент Хъбърд, благодаря и на вас за това, че доведохте колегите си. Накрая бих искал да ви представя един млад учен, който ни осигури изключително важни сведения, Шмюъл Бъргър. Шмюъл, би ли се изправил, моля те? — Момчето неуверено стана на крака, усетило, че събралите се знаменитости са озадачени от присъствието му.

Брин се завъртя към черната дъска, така че всички да видят какво е написал.

#	Библия	Събитие/Отрова	Дата
I	Вода в кръв	Фитотоксично отравяне	Януари
II	Жаби	Смърт от Centrolenella	Февруари
III	Въшки	Ерготамин	Март
IV	Рояк	Пчелна отрова	Април
V	Мор	Микотоксини	Май
VI	Циреи	Антракс	Юни
VII	Градушка	Ботулизъм	Юли
VIII	Скакалци	Невроцистицеркоза	Август
IX	Мрак	Треска от Великата долина	Септември
X	Смъртта на първородните		Октомври?

— Както виждате, през последните девет месеца имаме поредица от събития, които може би са свързани, макар и на пръв поглед да не е така. Сега ще ви покажа връзката между всички инциденти. — Бъргър постави фолиото и всички чуми се свързаха с Библията, Тората и текст от хилядолетен папирус за унижението на един египетски фараон... Когато отново включиха лампите, Джак продължи: — Целта на тези събития е същата като на Моисей. Някой иска да изведе народа си от плен. Той оставя код: ПМН. Какво означава това ли? Ще ви кажа: „Пусни моя народ...“. И този тип се движи по точен график.

— Почакайте — очевидно скептично извика Флин, представителят на ФУББ. — Искате да кажете, че тези... тези неща като антракса са свързани с...

— Остави го да продължи — прекъсна го Хъбърд.

— Благодаря, Скот — каза Брин, отпи глътка вода и погледна към Миа, която като че ли е всяка минута ставаше все по-бледа. Но Джак трябваше да продължи.

— Не съм теолог, не съм и детектив — призна той, — но с помощта на господин Бъргър се оправих със Стария завет — поне от гледна точка на сходствата между последните епидемиологични проблеми и десетте египетски чуми от библейската книга „Изход“.

Озадачена от думите му, публиката се раздвижи и зашумя. Луд ли бе този човек? Нима бяха изминали целия този път в това отворително време, за да слушат някакъв безумец?

— Не правете прибързани заключения, докато не ви обясня — настоя Джак. — Още през лятото, когато се бяха разиграли само няколко от тези събития, започнах да подозирам, че някой пресъздава чумите в техния библейски порядък. Бог знае с каква цел.

В този момент се изправи Нелсън Риг, египтолог от Бостънския музей на изкуството, световно признат специалист по древноегипетска некрология и мумификация. Настоящата му работа като гостуващ консултант в прочутия нюйоркски Метрополитън Мюзийм му носеше истинско удовлетворение. Тя му даваше значителна власт, а и, честно казано, Риг обичаше да се перчи. За него тази среща бе ужасно досадна, защото предпочиташе да е в музея, където му беше мястото.

— Вижте — навъсено започна той, — шефът ми нареди да дойда тук, защото ви трябвал специалист по египетска история. Ако това заседание се насочва натам, накъдето ми се струва, вие нямате нужда

от мен. Трябва ви Сесил Б. Демил. Всички истории в „Изход“ не са нищо повече от легенди и измислици.

— Но по някое време в Египет наистина е имало поробени евреи, нали? — попита го Джак.

— Разбира се — призна Риг, — но не сме в състояние да документираме съществуването на Моисей и още по-малко какъвто и да е факт, съответстващ на тези чуми. Разделянето на Червено море, бягството — всичко това са митове. Дори приказки.

— Но събитията от последните девет месеца са напълно действителни, доктор Риг — възрази Брин.

— Възможно е, но не виждам с какво мога да помогна. — Той си взе шлифера от стола и даде ясно да се разбере, че няма време за такива неакадемични глупости. — По-полезен ще ви е някой младеж, който учи за равин, но не и учен египтолог. Нашите възгледи диаметрално се различават. — И Риг надуту напусна залата.

Думата поиска полковник Дан Едуардс от Форт Детрик.

— Значи на теория тази треска от Великата долина е номер девет, така ли?

Брин изпита облекчение: не бяха обърнали внимание на забележката на Риг.

— Точно така, защото предизвиква тридневния мрак, слепотата — поясни Джак.

— Добре тогава — попита Едуардс. — Откъде е взел вируса, по дяволите? Той е БЛ-4. Съвсем малко хора имат достъп до него, даже в Щатите — само ние и ЦКЗ.

Най-после Брин разговаряше със специалист по биологична война и биологичен тероризъм. Най-после го приемаха сериозно. Не искаше да прави празни догадки.

— Честно казано, полковник Едуардс — започна Джак, — не зная. Ако трябва да предполагам, бих казал, че е от Иран, Ирак или Русия. Но предпочитам да не гадая.

— Ами жабите? — Лейтенант Уинокър посочи черната дъска. — Наистина ли могат да убият човек?

— Определено. И са го направили. Разполагам с доказателства.

Уинокър кимна и Брин продължи:

— Лейтенант, поканих всички ви тук, защото имам всички основания да смятам, че десетата чума ще е нещо ужасно. Хайде да

погледнем събитията в перспектива. В първите случаи са засегнати съвсем малко хора, от двама до четирима. Последните опити са насочени срещу все по-големи групи — и навярно нямаме данни за всички.

— Доктор Брин — обади се Скот Хъбърд, — бихте ли обяснили на всички религиозната връзка?

— Разбира се, господин Хъбърд. Повечето от тези явления засягат религиозни групи или хора, свързани с тях. За престъпника, изглежда, няма значение каква е религията, стига жертвата да е политически консервативна. Очевидно важното за него е причините за тези инциденти да са почти същите като в Библията. И в същия ред.

— И вие смятате, че следващата, десетата чума ще е под формата на биотероризъм, така ли? — попита Куча от ЦКЗ.

— Логично е. Погледнете списъка. В повечето случаи са използвани токсини — *siguatera* от морски алги, отровни дървесни жаби, пчелна отрова, микотоксини от плесенясало сено, ендо- и екзотоксини на антракс, ботулин и анафилактични вторични продукти на паразитна тения. Естествено, ако не ги разглеждаме в стройния ред като на дъската...

— Може ли да ви прекъсна за миг, доктор Брин? — Гласът на адмирал Олд излъчваше властността на ранга му и всички погледи в залата се впериха в него.

— Естествено, господин адмирал — отвърна Брин.

— Трябва да подчертая — продължи адмиралът, — че ако някой се изпусне за онова, което ще кажа, може спокойно да очаква данъчните власти да му висят на главата до второто пришествие. Брин, може би имаме друг отговор за конете, който ще промени данните за номер пет.

— Някакъв вид микотоксини ли? — попита вирусологът.

— Не — отвърна Олд. — Ще се опитам да го кажа с две думи. Наскоро принципите на Кох бяха изпълнени от един ваш много смел приятел, Инък Търнър. Той или случайно, или нарочно се е заразил с вируса, предизвикал смъртта на конете. Това е ДНК вирус, а не токсин. Тъкър го е потвърдил, като е диагностицирал собствената си болест. Бог да му е на помощ.

— Какво му е, за бога? — попита Джак.

Хъбърд внимателно го наблюдаваше.

— По този въпрос ще дам думата на полковник Едуардс.

Едуардс беше значително по-млад от адмирала, но излъчваше същата властност.

— Накратко, казва се борнавирус, по името на селце в Саксония, където преди двеста и трийсет години за пръв път била регистрирана инфекция, ограничаваща се до конете и овцете. Отново нищо особено, докато не се оказало, че не само може да се предава между различни видове, но и между различни разреди — от бозайници на птици например, което е ужасно. Начинът му на разпространение не е известен. Възможно е комари да заразяват птици, преживните да си го предават по полов път и бог знае как се е оказал при хората.

„Мамка му“ — помисли си Брин.

— Учените в Германия се страхуват дори от рутинни кръвопреливания — продължи полковникът, — тъй като в техните кръвни банки постоянно се появяват малки количества антитела на борнавируси...

— Струва ми се невъзможно. В ЦКЗ изобщо не сме чували за такова нещо — опита се да го прекъсне Куча, но Едуардс не му обърна внимание.

— През осемдесет и трета година същото се случи със СПИН. Това може да се окаже голямата чума, от която се страхуваме.

— Какви са симптомите, полковник Едуардс? — попита Джак.

— Борнавирусите предизвикват енцефалит при овцете и бавнодействаща смъртоносна неврологична болест, наречена „колер“, при конете. Доскоро се е срещала само в Европа и Африка, но последните проучвания показват, че са заразени над два процента от японските коне и болестта продължава да се разпространява. Също като бяса, тя е вирусна инфекция и подобно на болестта луда крава, никой не е разпознавал вируса под микроскоп. Сега започват да се заразяват и домашни котки! От тестовете за антитела ни е известно, че е ДНК вирус като бяса.

— Сигурно ли е, че Тъкър е болен от такова нещо? — тихо попита Брин.

— Да, благодарение на самия него. Според ветеринарите от Плъм Айланд всички кръвни проби от Чърчил Даунс са позитивни, както и тази от коня на летището... и кръвта на Инък Тъкър.

— Това означава ли, че смъртта на конете е била случайна, а не петата чума? — обезпокоено попита Брин.

— Ни най-малко, доктор Брин. Конят на летището, да, навярно. Но научихме, че конете в Кентъки нарочно са били заразени с микотоксини и борнавируси.

— Кажете им мнението на хората от Плъм Айланд — намеси се адмиралът.

— Състезателните коне са яли сено, заразено и с двата агента. Анализът предполага огромни дози борнавируси, навярно проникнали през ноздрите.

— Значи имаме нов патоген, а? — отбеляза доктор Уайът. — Никога не съм чувал за него.

— Точно така, доктор Уайът — раздражено се обърна към него Едуардс. — Обаче през седемдесет и пета също никой не е бил чувал за ебола, хантавируси и СПИН. Можете ли да си представите писател от това време, който си фантазира за африкански вирус, който се разпространява чрез секс и наркотици, унищожава имунната система и убива милиони хора по целия свят? Никой не би му повярвал.

— Пак сте прав, господин полковник — призна Уайът.

— И знаете ли какво? Борнавирусите могат да доведат до същите резултати като СПИН, с тази разлика, че предизвикват психическо заболяване. Конете, овцете и домашните котки нямат проявени самоличности. В последния стадий на болестта започват да се препъват и поведението им се променя. Но какво си мислят?

— О, я стига — каза Куча. — Това е абсурдно.

— Добре — отвърна Едуардс. — Първи факт: борнавирусите се смятат за действителна болест от хиляда седемстотин седемдесет и шеста година. Втори факт: медицинските наблюдения и проучвания в Германия, Япония и отскоро в Съединените щати потвърждават предположението, че антитела на борнавируси се откриват в дванайсет до четиринайсет процента от пациентите с маниакална депресия и шизофрения. Вижте, мога да продължавам, но е ясно, че конете в Кентъки са умрели или от микотоксини, или от тази предизвикана от борнавируси болест, а може би и от двете, и са били заразени нарочно.

— При цялото ми уважение — обади се адмиралът, — можем ли да признаем петата чума? Възможно е нашият терорист за по-сигурно да е използвал и двата агента. Все още обаче ни липсва номер десет,

смъртта на първородните синове. Брин смята, че в сравнение с десетата чума случилото се в Конгреса може да изглежда незначително.

— Но защо повикахте нас? — попита един от представителите на ФУББ.

Брин гневно го стрелна с поглед.

— Защото мисля, че голямата чума — номер десет — ще започне скоро, при това тук.

— Защо тук? — попита адмиралът.

— Ню Йорк и Вашингтон имат символично значение, а биотерористите обичат тъкмо това. Той — или те — вече удариха Вашингтон, значи остава Ню Йорк. — Джак замълча за миг. — Освен това стигнах до заключението, че престъпникът се е насочил към мен. — Той срещна погледа на бледата и уплашена Миа и се опита да се усмихне.

— Почакайте малко, Брин — каза Едуардс. — Твърдите, че се цели във вас, така ли? Как?

— Ами, мисля, че нашият маниак е чел съобщенията в ПроМЕД — това е моят интернетски медицински форум. Ние следим болестите, новопоявяващите се патогени.

Полковникът и адмиралът се спогледаха. Знаеха за ПроМЕД.

— И наскоро пратих много въпроси, с които дискретно търсех информация за тези събития. Нашият човек може да е някой от десетте ни хиляди абонати. Освен това ПроМЕД е включен поне в три уебсайта, така че не е възможно да знаем кога някой може да е засякъл съобщенията ми. Но съм убеден, че се цели в мен.

— Интересно — отбеляза Едуардс.

— Вижте — каза Джак. Отчаяно искаше да му повярват. — Този луд убиец, този нов Моисей може да е убил моя скъп приятел и колега Дрю Лорънс с някоя от своите токсичните пратки. Той ми е пратил кутия в лабораторията и Дрю я е отворил! — Гласът му секна за миг. — Дрю може би е открил още едно парче от мозайката.

Като полагаше мъчителни усилия да държи главата си изправена, Миа най-после осъзна, че Дрю е бил убит от пакет, пратен на Джак. *Пакет, пратен на Джак!* И изведнъж си спомни за паренето и червенината по китката си... „О, Господи — помоли се тя, — нека не е истина...“

— Съпругата на Дрю Илис каза, че последните му думи били отправени към мен — продължи Брин.

— Как така? — попита полковникът.

— Проблемът със седмата чума, „градушката“, беше, че пълни с ботулин и потопени в диметил сулфоксид преспапиета предизвикали десетки смъртни случаи в единайсет щата, докато в два̀сет и пет други хората, предимно свещеници, получили чисти кристални топки.

— И? — подтикна го адмиралът.

— Основната разлика между двете групи е тази, че на дъното на преспапиетата на жертвите са били отпечатани буквите „ПМН“. Разбрах, че ФБР няма обяснение за това, но е ясно, че той ни праща някакво послание.

— Не разпространихме имената на градовете и щатите, за да не плашим хората — обади се Хъбърд.

— А сега Дрю ни даде обяснението. Всичко е пределно ясно. Само три думички... — Брин замълча.

— За бога, човече, продължавай! — почти извика агентът.

— Мемфис и Гесем. — Джак направи пауза, после повтори: — Мемфис и Гесем. Фараонът и висшите кръгове живеели в Мемфис, а евреите в Гесем. Еврейските земи били пощадени от градушката, докато египтяните били избити. Ето какво е имало в преспапиетата. Градушка.

— Това е! — Куча бе извадил от джоба си някакъв списък. — Всички жертви на ботулизъм са живели в градове или села с името Мемфис. Първият починал е от Мемфис, Тенеси. Ако погледнем имената на градовете — не на болниците или стационарите, в които са ги приели — ще открием, че всички идват от места, наречени Мемфис!

— А всички, които са получили безвредни преспапиета, са живели в градове, наречени Гесем, и са били пощадени. — В залата се възцари тишина. Всички потънаха в дълбок размисъл.

— Може ли да задам няколко въпроса? — отново отекна властният глас на адмирал Олд.

— Да, господин адмирал — с искрено уважение отвърна Брин.

Олд беше лекар и биохимик и заедно с Едуардс от Форт Детрик щеше да играе изключително важна роля, ако Америка бъдеше поразена от биологично оръжие. Нямахше други двама лекари, които да са разследвали повече случаи на биотероризъм — за повечето от които

обществеността не знаеше — от Олд и Едуардс. Специалността им дори имаше име — МРТ, международен радикален тероризъм.

След бомбата в Световния търговски център на 26 февруари 1993 година адмиралът беше работил в тясна връзка с ФБР, ЦРУ, Националната служба за сигурност и отдела по биологична война по предвиждането и предотвратяването на терористични актове, извършвани от египтяни, иракчани, израелци и палестинци. Обгазяванията със зарин в Япония бяха накарали ФУББ да обяви тревога в Ню Йорк по време на петдесетата годишнина на ООН и Олд се беше погрижил всички линейки в града да са снабдени с достатъчно атропин за две хиляди души. Все още очакваше някой да се опита да последва японския пример.

Брин знаеше за работата на адмирала, но до днес никога не го бе срещал.

— Доктор Брин — започна Олд, — някога замисляли ли сте се как вашият биотерорист доставя тези токсини? Вие изреждате девет събития. Пчелите повдигат очевидния въпрос за изпълнението. Разбира се — продължи адмиралът, — съществуват предупредителни миризми, които, струва ми се, могат да се синтезират. Но другите — фитотоксините, антраксът, борнавирусите и микотоксините, дадени на конете, случаите на ботулизъм и невроцистицеркоза — как са били заразени тези хора?

— От юни ни е известно, че бацилите на антракс са били във воден пистолет. Преподобният Фипс и семейството му са яли храна, която вероятно е била заразена с концентриран разтвор на фитотоксини. Алгите образуват токсини, които предизвикват червена вълна — водите се превръщат в кръв — обясни вирусологът. — На пътническия кораб е имало много хора и по време на коктейла преди вечерята всеки е можел да го направи. Между другото, явно ударът е бил насочен само срещу семейство Фипс, защото престъпникът спокойно би могъл да убие цялата група. Но това е била първата чума. Навярно по-скоро трябва да я смятаме за експеримент.

— Продължавайте — каза адмиралът. — Вие потвърждавате мисълта ми.

Брин нямаше представа каква може да е идеята на Олд, но Хъбърд, изглежда, разбираше.

— Дървесните жаби съдържат достатъчно токсини, за да убият човешко същество, но в тези са открити различни алкалоиди и отрови, някои от които никога не се срещат в техния вид. Както знаем, ботулизъмът е бил разпространен със стъклени преспапиета, потопени в диметил сулфоксид и солен разтвор. Яйцата на тенията може да са били поръсени по чиниите и приборите в Ландс Енд. Не е задължително да са били в самата храна.

— И?

— Треската от Великата долина, която уби Дрю Лорънс, е пристигнала в затворено под налягане бурканче с проба и той е вдишал парите. Известно ни е, че конгресмените са се заразили при избухването на пластмасова бутилка, разпръснала вируса в залата.

— Може ли да продължа аз? — Адмиралът се приближи до черната дъска, добави още една колона към списъка на Брин и бързо обясни данните:

Кръв	Алги	Храна	ПОРЪСЕНА
Жаби	Жаби	Алкалоиди	СЕКРЕЦИЯ
Въшки	Ерготамин	Токсин	ВПРЪСКАН
Рояк	Пчели	Отрова	ИНЖЕКТИРАНА
Мор	Микотоксин/ борнавирус	Слама	ЗАРАЗЕНА
Циреи	Антракс	Жертви	НАПРЪСКАНИ
Градушка	Ботулизъм	Преспапиета	ПРОТЕКЛИ
Скакалци	Тении	Прибори за хранене	ПОРЪСЕНИ
Мрак	Треска	Вирус	ВДИШАН

Хъбърд кимна. Всичко си идваше на мястото. Той вдигна ръка.

— Адмиралът ни предлага изключително важна нова представа за психологическия портрет на нашия човек. Започва да ми се струва, че трябва да е един човек, а не група. И че е мъж.

— И какво ви кара да смятате така? — попита Брин.

Олд взе показалката и почука с нея по дъската.

— Тази част от информацията точно отговаря на онова, което знаем изобщо за серийните убийци. Те много често имат проблем или

с уринирането, или с еякулацията. — Адмиралът привлече вниманието на присъстващите към дясната страна на таблицата и продължи:

— Забележете използването на течности, водни пистолети, пара под налягане. Нашият човек — и тук съм съгласен, че навярно става дума за отделен индивид — може да има проблем с пикаенето. Може би и с еякулацията, кой знае? И следователно имаме работа със самотник, почти със сигурност сам човек.

Хъбърд посочи дъската.

— Не трябва ли да разгледаме и религиозните въпроси? Мисля, че се нуждаем от специалист, който да ни разкаже повече за религиозните фанатици.

Адмиралът кимна и помоли Брин за коментар, но преди вирусологът да успее да отговори, Олд вдигна ръка и го спря.

Тежката дъбова врата се бе отворила и бе влязла някаква секретарка.

— Извинете, но спешно се обаждат от централата на ФУББ. — Тя очаквателно се огледа.

Представителят на ФУББ понечи да се изправи, но преди някой да каже нещо, адмирал Олд разярен извика:

— Изчезвай, момиче! Наредих да не ни прекъсват, нали? — Лицето му беше почервенияло.

Ужасена, жената отчаяно закима, излезе и затръшна вратата. Всички впериха погледи в адмирала.

— Категорично заявих, че нищо от тази зала не трябва да излиза навън. Разполагам с властта да задържа всеки от вас, който обсъжда този въпрос, и имам твърдото намерение да го направя, ако се наложи. Ясно ли е?

Разнесе се сигнал на пейджър. Специалистът от ФУББ се пресегна към закаченото на колана му устройство и погледна нерешително Олд.

— Вървете — каза адмиралът. — Чухте ме. — Мъжът се извини и напусна срещата.

— А сега, доктор Брин, ако не възразявате, продължете за религиозните връзки.

— Ами, повтарям, че това не е моята област, но даже в това безумие да има библейски мотиви, струва ми се, че все още не ни е

ясно всичко — отвърна вирусологът. — Нямаме никаква представа за десетата чума.

— Е, тогава да разгледаме каквото ни е известно. Чума, която убива само първородните и е въпрос на часове. Да си представим какво всъщност се е случило в Египет. И какъв биологичен агент е способен да го направи днес?

— Дватамата с господин Бъргър имаме теория — призна Джак, — но тя се нуждае от разработване. Може да е нещо, свързано с глад, с липса на храна. Започнало е с алгите — червената вълна. Египтяните първо изгубили рибата, после добитъка. Пшеницата и ечемикът са били унищожени от градушката или скакалците. Ние смятаме, че е имало антракс, сап, тиф или комбинация от всичко това. Хората са били болни, отчаяни, навярно са гладували. Накрая трябва да са прибегнали до запасите от храна. Мисля, че ако си имаме работа с човек, който иска да зарази реколтата с токсин, дори не можем да си представим...

Вратата се отвори и в залата се втурна представителят на ФУББ.

— Какво става? — попита адмиралът.

— Няма да повярвате! — Човекът беше преbledнял като платно. — Току-що е бил взривен тухлен силоз наред Мемфис, Тенеси. Експлозията разлюляла целия град. Веднага трябва да отидем там — аз и вие с агент Хъбърд. Имало адски много жертви и спешните отделения били препълнени. Казват, че било зле, много по-зле от Оклахома Сити!

Настана пълен хаос. Куча звънеше по телефона, Олд, Едуардс и Флин напрегнато обсъждаха нещо.

— Да избухне силоз? — замислено рече Брин.

— И как е станало! — възкликна Хъбърд. — Мислиш ли, че е това, Джак? Мислиш ли, че е десетата чума?

Брин дори не го чу, защото цялото му внимание внезапно се насочи към Миа. Лицето ѝ бе станало бледосивкаво. Джак забърза към нея и посегна да ѝ премери пулса, но преди да хване ръката ѝ, главата ѝ се люшна и тя и се отпусна на масата.

„О, мили боже, не! Моля те, не... Не и Мия.“

Куча и Шмюъл Бъргър се втурнаха да помогнат, но Брин извика:

— Не се приближавайте! Не я докосвайте! Повикайте линейка! — Знаеше, че може да е заразна, но беше толкова зле! Тялото ѝ се

свличаше и скоро щеше да се строполи на пода. — Повикайте линейка, по дяволите!

С ослепителна яснота видя, че ангелът на смъртта отново прелита над него. Отново бе пощаден. Без да изпитва и капчица страх, той я прегърна и я целуна.

— Помогни ми, Джак — промълви Миа.

— Ще ти помогна, обич моя — отвърна Брин.

Знаеше с ужасяваща сигурност, че не може да направи почти нищо — освен да открие чудовището, извършило всичко това... и да му изтръгне сърцето.

*Сряда, 9 септември
Болницата „Сейнт Синай“
Манхатън
16:00 ч.*

Линейката най-после пристигна и откара Миа в болницата „Сейнт Синай“, която се намираше само на пет преки южно от Академията. Брин отиде с нея.

Лекарите в спешното отделение незабавно ѝ взеха кръвни проби, поставиха я на системи и поискаха спешни консултации със специалисти. Джак не се отделяше от жена си.

Струваше му се, че са минали часове, но накрая Миа беше прехвърлена в интензивното отделение и един от лекарите му каза:

— Може ли да поговорим навън, доктор Брин? — Джак кимна, стисна ръката на Миа и ѝ каза, че ще се върне само след минутка.

— Засегнат е черният ѝ дроб, доктор Брин, засега знаем толкова — без заобикалки започна лекарят, когато излязоха в коридора. — Прилича на остър скоротечен хепатит. Честно казано, първите кръвни проби са много странни. Бих искал да ви задам няколко въпроса.

На Джак му се виеше свят. Това не можеше да е истина.

— Тя е имунизирана срещу хепатит А и В — без да има нужда да го питат, отвърна той — прекалено добре знаеше въпросите. — Не взима никакви лекарства, в последно време не е пътувала в чужбина, в рода ѝ няма чернодробни заболявания, не е била излагана на токсични вещества...

Лекарят кимна.

— Съжалявам, но разбирате, че това не ни дава никаква информация и не можем да направим биопсия, защото черният дроб е прекалено тежко засегнат. Ще трябва да изчакаме следващите кръвни проби. За съжаление това ще е след шест часа. Можете да останете при нея, но недейте да я уморявате. Може да се наложи трансплантация.

Брин се върна при Миа и затвори завесата около леглото. Бяха само двамата.

— Джак. — Тя стисна ръката му. — Ужасно съм зле. Изследвали ли са кръвта ми? Чувствам се изтощена. Какво става? Не можеш ли да ми кажеш? — Миа мъчително облиза сухите си устни, после се отпусна на възглавниците.

— Хайде да мислим само за оздравяването ти — отвърна Брин и целуна дланта ѝ. — И за прекрасното бъдеще, за което си приказвахме онзи ден на вечеря. Зная, че се отдалечихме един от друг и вината е моя. Но това е минало. Сега сме по-близки от всякога и нямам търпение да излезеш оттук, за да започнем чудесния си нов живот. Обичам те, скъпа, обичам те с цялото си сърце.

— И аз те обичам, Джак — въпреки слабостта си се усмихна тя.

— Почивай си, мила — нежно настоя Джак. — Поспи малко, ако можеш. Аз ще съм тук. Няма да се отделям от теб.

Изведнъж Миа повдигна глава, сякаш си бе спомнила нещо, нещо важно.

— Джак, не зная какво е това, но съм сигурна как съм се заразила. Точно като Дрю.

— Като Дрю ли? Какво искаш да кажеш?

— Джак... можеш ли да ми дадеш малко вода? Гърлото ми гори.

Поднесе чашата към устните ѝ. Миа отпи няколко малки глътки и продължи:

— Случи се в понеделник вечер след като... те оставих на гарата. Когато се прибрах вкъщи... портиерът ми даде пакет, донесен от куриер... адресиран за теб.

Тя пак посочи чашата. Джак усети, че го полазват тръпки.

— Адресиран до мен ли?

— Да... Нямаше да го отворя, но... Помислих си, че може да е важно... и...

— Какво беше, скъпа?

— Беше... — Миа облиза устни. — Парфюм... малко шишенце... с любовно писмо от жена... реших, че е от Вики Уейд... бях бясна...

— Напръска ли се?

Тя кимна.

— Малко... само по китката... но... било е достатъчно... Имаше реакция... парене, зачервяване... Сега и това...

— Но щом е било съвсем малко, може да не си...

— Джак... — Миа като че ли възвърна сили за миг. — Аз съм лекарка. Зная колко съм болна.

— Миа, къде остави тази проклета кутия?

Тя се замисли.

— Опаковах я... и... вече бях почти заспала... оставих я на масата в хола... за да я видиш... Вземи я... на масата в хола.

— Ще я взема, обич моя...

— Джак, толкова те обичам... Спри това зло преди да те е унищожило... преди да унищожи...

— Скъпа — каза ѝ той, — трябва да вярвам, да се надявам, това е всичко. Онази експлозия в Мемфис. Това е. Десетата чума.

— Възможно е — промълви тя. Колкото и да бе болна, умът ѝ си оставаше също толкова остър и подвижен, както винаги. Джак съзнаваше колко много е пропуснал в последно време, когато двамата почти не се бяха виждали. — Но има нещо нередно... Експлозията е прекалено рано... Според твоя план би трябвало да е идния месец...

— Мислиш, че е за отклоняване на вниманието ли? За да ни насочи по грешна следа?

— Да — или поне опит... репетиция... — Миа отново започваше да отслабва, той го виждаше, но успя да му каже: — Хрумна ми нещо... нахвърлях го, за да го видиш... — Очите ѝ се затвориха и тя заспа.

Изтекоха часове, а може би дни, седмици или години. Брин седеше до леглото ѝ и я наблюдаваше как изпада в безсъзнание и отново идва на себе си, все още прекрасна, докато животът бързо я напускаше. Разкъсваха го угризения за последните месеци от брака им, чувство на вина, че Миа умира заради него, и мъка, непоносима мъка. Джак нито спеше, нито се хранеше.

Когато беше будна, той я прегръщаше, сякаш това можеше отново да ги събере. Повтаряше ѝ, че я обича, и въпреки слабостта си тя от време на време успяваше да му се усмихне.

После — по някое време извън времето — Миа престана да се буди и изпадна в пълна кома. Брин започна да ѝ шепне в ухото колко много я обича. Надяваше се, че го чува. Състоянието ѝ видимо се влошаваше и тялото ѝ чезнеше — сякаш душата ѝ се готвеше да го напусне. Джак смътно съзнаваше, че има около леглото лекари и сестри — преглеждаха я, но не можеха да направят нищо друго. Никой не можеше да направи нищо. Убиецът на Миа се бе погрижил за това.

Беше сам с нея, когато дойде краят. Тя лежеше неподвижно и едва дишаше, когато внезапно целият въздух напусна тялото ѝ и то потръпна. Някъде зазвъня сигнал и незабавно се появиха сестри. Нямаше нужда да му казват, че е починала. Брин знаеше, че сърцето на Миа е спряло, а неговото бе разбито.

20.

Четвъртък, 1 октомври
Домът на Брин, Гилдърланд
18:00 ч.

Миа и Дрю бяха починали преди близо месец и Брин, за когото дните се точеха като седмици, живееше като отшелник в малкия си дом до лабораторията. Смъртта им беше отворила в душата му огромна рана. Отдавна потискани чувства — военнопленническият лагер, смъртта на майка му, после на Лайл и сега на бедната Миа — гноясваха в тази рана. Завиждаше на хора като Сейнт Джон, които намираха спасение във вярата си, докато той нямаше тази утеха. След време, надяваше се Джек, желанието да отмъсти за любимите си щеше отново да го върне към живота — щом нямаше вяра, навярно можеше да я замести с гняв.

Блуждаеше из къщата и навсякъде усещаше присъствието на Миа. Преследваше го чувство на вина и ужасни угризения. Беше поставил живота ѝ, щастието ѝ на второ място след работата си и цената бе ужасна. Защо, питаше се той, ангелът на смъртта бе погубил най-близките му, без да засегне самия него? Защо не го беше взел?

Не можеше да си представи лабораторията без Дрю. Лаймън бе проявил разбиране и му позволи да си вземе отпуска. Брин си стоеше вкъщи, пиеше прекалено много и излизаше само когато усетеше, че умира от глад. Тогава набързо прескачаше до „Макдоналдс“ — но никога пиян. Не искаше да обременява съвестта си с още смърт.

Звъняха му много хора, за да изкажат съболезнованията си. Той се опитваше да говори нормално, но беше сигурен, че не може да заблуди никого и най-вече Вики Уейд, особено след три-четири скоча. Тя сериозно се безпокоеше за него, Джек го знаеше, но упорито отказваше да се вижда с когото и да било. Вики, изглежда, го разбираше.

После му се обади Вини Катрини. След завръщането на Брин от Сан Диего двамата с педиатъра бяха поддържали връзка по Интернет,

но от доста време не се бяха чували. Отпреди да започне целият този ужас. Бе възнамерявал да му се обади. След това не му достигнаха сили.

— Радвам се да те чуя, Джак — започна Катрини. — Ужасно съжалявам за Миа.

— Благодаря, Вини — отвърна Брин.

— Как я караш?

— Честно ли? Зле. Ами ти? Защо не отговори на имейла ми?

— Защо ли? — каза педиатърът. — Бях малко болен. От антракс. Всъщност още съм в болницата, но прогнозата е отлична. Другата седмица ме изписват.

— Вини, не!

— Да, не беше много забавно. Но, Джак, това си има и добрата страна. Ако бъде установена в начален стадий, болестта е лечима. Ще се оправя. Надявам се, че си бил под наблюдение за антракс... Сега ме чуй, Джак. Когато се почувстваш по-добре, замъкни си задника на самолета и ни ела на гости!

— Може би ще дойда. Когато се почувствам в състояние. Радвам се, че си добре, Вини... наистина се радвам. — След като Катрини още веднъж изрази съболезнованията си, двамата си обещаха да поддържат връзка и затвориха.

Кой знае защо, обаждането на Вини подейства на Джак като силно лекарство. Може би се дължеше просто на факта, че поне някой добър човек е победил смъртта — или онзи социопат, който си мислеше, че е самата Смърт. Каквато и да бе причината, Джак започна да мисли повече за болестта на Миа и да търси обяснение.

Не бе открил на масата пакет, адресиран до него. Нямахше я и картичката, за която жена му беше споменала в болницата. И сега Брин се чудеше дали не е бълнувала.

Той се уговори с роднините ѝ да няма официално погребение, а просто траурна церемония след като положението се успокои. Те му обещаха да се погрижат за апартамента, личните вещи и дрехите ѝ. Междувременно полицията, ФБР и патологоанатомията продължаваха да разследват смъртта ѝ, която най-вероятно щеше да бъде разглеждана като отравяне.

С включването на патологоанатомията се възцари пълен хаос: съобщиха на Джак, че състоянието на Миа предполагало хепатит В

или С или предизвикан по химичен път скоротечен хепатит, и повикаха лекар от Центъра за контрол на отровите.

Няколко дни по-късно Брин се срещна с представители на ЦКЗ и адмирал Олд, които му казаха, че навярно се касаело за друг тип вирусен хепатит, навярно G. Или дори за излагане на нещо токсично, например въглероден тетрахлорид.

Намеси се градският здравен отдел и незабавно извършиха аутопсия. Диагнозата на патолозите отне по-малко от осемнайсет часа: токсичен хепатит, навярно не вирусен.

Специалисти от здравния отдел и Службата по храните и лекарствените средства взеха проби от всички храни в хладилника, кошчето за боклук и килера ѝ и разпитаха Джак, приятелите и съседите на Миа къде се е хранила и пазарувала. Не откриха нищо.

Хората от Центъра за контрол на отровите изследваха всички препарати, които откриха под мивката. Отново нищо.

Брин бе разпитван от токсиколози, детективи, медици и главния експерт на Службата по храните и лекарствените средства, който пристигна от Вашингтон. След едноседмични смущаващи разговори и понякога размени на грубости с нископоставени бюрократи, патологията най-после постави окончателна диагноза: доктор Харт или беше яла, или ѝ бяха дали смъртоносна доза чист афлатоксин.

Отровата била достатъчна, за да убие хиляда здрави възрастни хора. Оставаше въпросът как я е поела и кой ѝ я е дал. Джак отново се замисли за историята с парфюма, но в апартамента нямаше такъв пакет, беше убеден в това.

Според Миа инцидентът в Мемфис бе само репетиция. И тя, изглежда, имаше право. Самата тя, първородна в семейството, бе станала жертва на десетата чума. Убиецът със сигурност отново беше започнал. Все още нищо не бе свършило.

Телефонът извъня и Джак незабавно вдигна слушалката.

— Доктор Брин, тук е Шмюъл Бъргър — чу се младежки глас. — Научих за съпругата ви и се помолих за нея. Много съжалявам.

Брин измърмори благодарностите си, после смени темата.

— Продължи ли с проучванията си, Бъргър?

— О, да, доктор Брин — възбудено отвърна момчето. — Вашият въпрос за десетата чума... хм, аз го... довърших.

— Какво искаш да кажеш с това, че си го „довършил“, Бъргър?

— Вие питайте какви може да са действителните причини. Е, струва ми се, че открих отговора.

— Казвай бързо!

— Върнах се в Нюйоркската медицинска академия, нали знаете, в голямата медицинска библиотека.

— Чудесно начало. И?

— Библиотекарите бяха много услужливи и ме свързаха с Библиотеката на Конгреса по компютъра. Използвах програма, наречена ГрейтфулМед. Безплатно. — Шмюъл направи нова пауза. — Разпечатките... струваха много.

— Колко?

— Двайсет и седем долара.

— Поемам разходите ти, Бъргър. Не спирай, моля те.

— Вижте, доктор Брин — с готовност продължи младежът, — има много теории за чумите. Вече бях открил девет сведения. Най-старите бяха от книга, издадена през хиляда осемстотин и десета година. Библиотекарите ми позволиха да я прегледам в залата за редки издания, но не ми свърши работа. Затова пък открих много интересни нови статии.

— Коя е най-ясна?

— Ами, най-добрите са от Хойт, Шоентал и Мармал.

— Добре, би ли ми казал точно какво пишат те за десетата чума?

— Да. Имат различни теории. Хойт смята, че се е дължала на салмонела, някакво масово хранително отравяне...

— Остави това, давай другите теории.

— Хойт и Шоентал предполагат, че се касае за микотоксини, но Мармал е много по-конкретен за токсините...

Брин се вцепени. Трябваше да е това. Как можеше да го е пропуснал? Микотоксини. Разбира се. И някой друг вече го бе открил. Преди години. Кой беше този Мармал?

Ами ако престъпникът бе чел статията? И тя го беше вдъхновила и насочвала?

— Шмюъл, разкажи ми още за микотоксините.

— Ами, според неговата теория зърното, което фараонът пазел в случай на глад, навярно било заразено с микотоксини. Не било съхранявано правилно, градушките и изпражненията на скакалците го навлажнили и започнало да гние. После настъпил гладът, ако си

спомняте, по-ужасен от другите девет чуми, защото рибата загинала, когато водата се превърнала в кръв — всъщност цъфтеж на алги — после жабите, добитъкът...

— Върни се на въпроса, Шмюъл.

— Да, извинете. Така че египтяните гладували и разбили силозите. Първите, които влезли вътре, вдишали микотоксините и умрели след часове. Други яли плесенясало зърно и тъкмо това ги убило, и хора, и добитък.

— Ами първородните, Шмюъл? Защо само първородните хора и животни?

— Защото първородните — най-големите — държали властта в ръцете си. Те първи разбили силозите и тъй като се нуждаели от храна, първо нахранили най-големите животни.

— Да, да, има логика. Но пък?...

— Тъй като плесента била обхванала най-горните пластове зърно, първородните — водачите на бунтовниците, най-възрастните — се отровили и умрели. Но вътре нахлул свеж въздух и по-дълбокото зърно не било заразено.

— Свършил си страхотна работа, Бъргър! Нещо друго? Къде е публикувана статията на Мармал?

— В едно медицинско списание, казва се „Кадюсиъс“, от пролетта на деветдесет и шеста. Мармал подчертава, че микотоксините всъщност са били вдишани — че са се разпространили по въздуха. И това продължава да се случва дори в наши дни.

— Къде? Кога?

— На Стейтън Айланд през деветдесет и седма — наложило се е да затворят библиотеката. И в Кливланд, Охайо, през деветдесет и четвърта. Осем бебета починали поради застоен въздух. Мармал пише, че ЦКЗ открили по стените в мазето огромно черно петно плесен. Силно заразният въздух проникнал в стаите на кърмачетата през въздухопроводите.

— Шмюъл, приятелю, направи ми огромна услуга, реши невероятно важен проблем. Благодаря ти и моля те, много те моля, поддържай връзка с мен.

— Разбира се, доктор Брин — гордо отвърна момчето. — Ще ви дам адреса и телефонния си номер, за да са ви подръка.

Джак затвори. Вече знаеше, че Миа е била убита с афлатоксин: афлатоксините заразяваха главно плесенясало зърно, също както ерготаминът заразяваше ръжта. Според него отровата трябваше да е била впръскана през вентилационната система.

Дали смъртта ѝ не играеше ролята на предварителен експеримент? Репетиция за много по-ужасна катастрофа?

О, господи! Внезапно си спомни за силоза в Мемфис. Някой беше ли проверил зърното за токсини? Дали някой изобщо се бе сетил, че силов, заразен с микотоксини, може да се използва като терористично оръжие?

Брин потърси Хъбърд във Вашингтон, но му отговори само войсмейл. Той остави настойчиво съобщение и постигна същия неуспех с номера на ФБР в Ню Йорк. Позвъни в ЦКЗ и го свързаха с дежурния, който реагира любезно, но озадачено на опита на Джак да му обясни какво иска. Телефонира на Карл Рейдър и дъщеря му съобщи, че е заминал на почивка на Карибите. В Службата по храните и лекарствените средства му казаха да позвъни отново на сутринта.

Накрая се отказа, облече си халата, слезе в гаража и заключи спускащите се врати. После обиколи къщата и заключи всички други врати и прозорци. Опита се да поспи, но през цялата нощ го смущаваха шумове, каквито не бе чувал никога преди. Навярно за пръв път от смъртта на майка си доктор Джон Брин беше ужасен.

Петък, 2 октомври

Олбъни, Ню Йорк

08:15 ч.

В осем и петнайсет на следващата сутрин Брин стоеше пред библиотека „Аксълрод“ в очакване да отворят. След двамадесет минути държеше в ръцете си копие на статията в „Кадюсиъс“.

Мармал наистина доказваше, че разпространявани по въздуха микотоксини може да са причина за всичко — от проклятието на цар Тот до болестите, типични за музейните уредници, прекарвали години сред хванали плесен стари книги и документи. Библиотекарите и музейните работници просто вдишвали токсините, отложени в древните пергаменти и папируси.

Находчивите обяснения за всяка от десетте чуми развълнуваха Джак. Той припряно се върна у дома, за да се обади на Хъбърд, и откри, че на верандата го очаква голям кашон, надписан с почерка на малкия брат на Миа.

Вътре откри плик с писмо, в което роднините на жена му го питаха как е и дали се нуждае от помощ. Текстът бе кратък и му прозвуча като сбогуване.

В кашона бяха личните вещи на Миа — документи, чантичка, портмоне, бележник, ключове, снимки в рамки, тоалетни принадлежности, обувки, бельо — и малка кутия, адресирана до него.

Най-после я бяха намерили. Миа сигурно бе оставила пакета на масата в хола и после, навярно в просъница, кой знае защо, беше променила решението си и го бе прибрала, навярно в скрина за бельо, където обикновено криеше разни неща. И когато, вече много болна, си беше спомнила за него, сигурно бе забравила къде го е сложила.

Той бързо взе гумени ръкавици, ролка изолиран банд и два найлонови чувала за смет. Сложи си ръкавиците, здраво облепи целия кашон, напъха го в единия чувал, после и в другия.

Изми си лицето и ръцете със силен сапун и изплакна носа, гърлото и устата си с вода. После отнесе чувалите с кашона в лабораторията, сложи си престилка, латексови ръкавици и маска, включи вентилаторите на качулката БЛ-3 и влезе в залата за бяс.

Отвори кашона и извади кутийката. Надяваше се, че семейството на Миа не е било изложено на заразата. Внимателно извади шишенцето с парфюм, постави го под качулката и угаси осветлението.

Включи ултравиолетовата лампа. Лилавият неонов цвят обгърна лабораторните маси със зловеща светлина. Той насочи лампата към стъклото.

Точно както очакваше, само че много по-ужасно. Веществото сияеше, сякаш от вълшебен електрически ток, и излъчваше мрачна пулсираща светлина, почти достатъчно ярка, за да хвърли трепкащи сенки из стаята.

Цветът беше зелен и фосфоресцираше — искрящ от смърт и проклятие. И без да поглежда дъното на шишенцето, Брин знаеше, че там трябва да е маркиран кодът за афлатоксин и буквите „ПМН“.

Отново позвъни на Хъбърд, но му отговориха, че специалният агент отсъства по служба. Отказаха да му дадат номера на пейджъра му и любезно му предложиха да остави съобщение. На Джак му се искаше да счупи телефона, но положи всички усилия да обясни, че е изключително важно да се свърже с Хъбърд. Нямаше на кого друго да се обади.

Чакаше и се молеше агентът да се обади скоро. После се зае с мъчителната задача да прегледа вещите на Миа. Сложи си ръкавици и маска, прелисти бележника ѝ и прочете записките ѝ — търсеше онова, което му беше казала, че е оставила за него. Защо не бе забелязал колко е болна? Записките ставаха все по-малко и по-нечетливи. Дори не беше успяла да си води бележки по време на срещата. Нищо чудно, че не си спомняше къде е оставила пакета.

Все пак от деня на заседанието в Академията имаше нещо интересно: удивителен знак до нахвърляна с трепереща ръка рисунка на малка черква с куличка. Вероятно я бе скицирала само минути преди да припадне. Брин забеляза, че по бележника има петна, и го освети с ултравиолетовата лампа. Фосфоресцираше — слабо, но фосфоресцираше.

Внезапно извън телефонът. Беше Хъбърд. Джак започна да му разказва за парфюма, после чу бръмчене и усети, че връзката за миг прекъсва. Подслушваха го, или поне и други слушаха разговора. Вече не го интересуваше. Той бързо информира агента за токсичното шишенце и му обясни опасенията си за взривяването на силоза в Мемфис, Тенеси.

— Почакай малко, Джак... — спря го Хъбърд и на Брин му се стори, че го чува да приказва с други хора. После пак чу ясно гласа му.

— Виж, Джак — мрачно каза агентът, — преди да продължиш, трябва да те уведомя, че случаят в Мемфис се смята за акт на биологичен тероризъм. Не знае никой друг, разбираш ли?

— Естествено, Скот.

— Добре. Според местните власти или зърното не е било достатъчно размесено, или по невнимание е била използвана по-голяма от необходимата доза амоняк за рутинно обеззаразяване на плесените. Във всеки случай експлозията е пръснала зърното в радиус от петнайсет квадратни километра.

— Колко души са загинали при самия взрив? — попита Джак. Едва сега осъзна, че от дни е престанал да чете вестници и да гледа телевизия.

— Сто и трийсет, но това не е всичко. Независимо дали експлозията е била предумишлена, това не е единственият проблем.

— Какво искаш да кажеш?

— Самото зърно е било нискокачествено, заразено, плесенясало. Дори и обработено с амоняк, то не би могло да се продаде в Съединените щати. Не ни е известно как и защо се е оказало толкова заразено.

— Предполагам, че сте проверили собствениците, фермерите, шофьорите и...

— Естествено. Документите са фалшиви. Онзи, който го е направил, е платил в брой под измислено име. Добра работа.

— И какво още?

— По някое време през последните три месеца този мистериозен някой купил нискокачественото зърно, но платил висока сума за него. Няма намерение да го препродава. Оставил го в силоза и то някак си продължило да плесенясва. Може таванът да е течал. Проблемът е, че тази плесен била *Aspergillus*.

— Знаеш ли видовото ѝ име?

— Момент. — Брин чу как Хъбърд прелиства бележника си. — *Aspergillus flavus*, извънредно чиста култура...

— Това не се случва в природата, Скот.

— Наистина ли?

— Не. Обикновено едновременно се явяват най-различни плесени. Изглежда, че някой е заразил зърното. Все едно да подквасиш тесто. И искам да ти кажа още нещо. Един медик, Мармал, още преди две години е обяснил какви може да са били чумите.

Хъбърд не обърна внимание на забележката му и продължи да говори за случая в Мемфис.

— Но преди да започне обеззаразяването, силовът е експлодирал и е пръснал зърното наоколо. В момента мемфиските болници продължават да приемат хора с нещо, което прилича на токсичен хепатит — но не толкова тежък, колкото при жена ти.

— Значи Миа е била заразена с концентриран разтвор.

— Явно е бил чист афлатоксин, дестилат... Все едно да сравняваш безалкохолна бира с коняк „Наполеон“. За разлика от случая с жена ти, експлозията е пръснала доста слаб разтвор над онези двайсет хиляди души. Разболели са се само няколко десетки.

— Боже мой!

— Джак, според нас това не е всичко. Близо до силоза открихме флакон с газ с етикет „амоняк“, но вътре всъщност имаше хлор. Ако някой е сменил контейнерите, това спокойно може да е предизвикало взрива. Навярно е грешка, но с ужасни последствия.

— Амоняк, смесен с хлор? — възкликна Брин. — Резервоарите не са ли кодирани с цветовете?

— Няма универсална система. Управлението за професионална безопасност не се радва особено на това положение. Всяка компания използва свои цветовете и тъкмо затова се е случил инцидентът. За щастие, според нас дъждът е размил хипохлорната киселина, но реакцията между силната основа и киселина трябва да е била достатъчна, за да предизвика взрива. Щом зърното се е пръснало във въздуха, започнала верижна реакция като при термоядрена бомба. И всичко това е станало на две преки от старчески дом, разположен на двайсет и три акра.

— О, господи! Смъртта на първородните! — Джак се замисли. Наистина ли се бе сбъднало всичко? Опита се да се съсредоточи, да разсъждава трезво. — Има ли заподозрени?

— Не, казах ти, че документите са фалшиви. Пратихме групи за оглед на място и специалисти по експлозиви из целия Мемфис. Те смятат, че е бил твоят човек. Изглежда, Миа е била само предварителен опит, а взривът в Мемфис — десетата чума. Имам предвид токсичното зърно, възрастните жертви, религиозната символика. Трябва да го заловим.

Брин слушаше, но мислите му го разсейваха. „А може да не е десетата, може дъждът да е объркал плановете му. Той трябва да провери дали замисълът му ще подейства преди да се насочи към действителните си цели.“ Хъбърд му казваше неща, които вече знаеше. Стори му се, че чува стъпки в коридора навън. Джак отдалечи слушалката от ухото си. Нищо.

— Чуваш ли ме, Джак? Джак, има още нещо. Не си длъжен да го правиш, но...

— Вие ще сте ми извънредно признателни за съдействието...

— Не, Джак! — Тонът на агента го стресна. — Не става въпрос ти да ни помагаш, а да ти помогнем ние.

— Просто открийте убиеца на Миа, убиеца на Дрю. Спрете този маниак!

— Джак, изслушай ме — настоя Хъбърд. — Нямам намерение излишно да те плаша, но положението е сериозно. Какво те кара да смяташ, че е свършил? Не ни е известно достатъчно за този тип, за да сме сигурни, че си в безопасност. Той очевидно се е опитал да те убие — първо в лабораторията, после и в собствения ти дом. Наистина ли мислиш, че се е отказал?

— И какво да направя? Да дойда в града ли?

— Не, за бога, недей да идваш тук. Не се прибирай и у вас. Не отваряй пощата си, не приемай никакви пратки. Махни се от лабораторията. Отиди в „Рамада Ин“ и си вземи стая. Обади ми се, когато се настаниш. Не излизай и недей да поръчваш румсървис. До два часа ще пратя някого при теб.

— Струва ми се малко прекалено...

— Не приемам възражения, Джак. Полагам всички усилия да те защитя.

— Добре — съгласи се Брин. — Ще те послушам.

— Не се бави — отвърна Хъбърд и затвори.

Както подозираше Джак, разговорът им имаше публика. Хората, с които вирусологът го бе чул да приказва, бяха осем на брой и бяха около бюрото му.

— Добра работа, Хъбърд — потупа го по рамото адмирал Олд. — Изглежда, ще дойде. Стаята готова ли е?

— Още от снощи, господин адмирал — отвърна агентът.

Петък, 2 октомври

Ню Йорк

Теди Камерон копнееше да включи разказите за смъртта на Дрю Лорънс и Миа Харт във файловете с парола „ПМН“ като част от Божественото вдъхновение, но знаеше, че не може — за потомството трябваше да останат само онези дела, които му бяха заповядани от Гласа. Личното му отмъщение бе съвсем друг въпрос. Но, о, каква

наслада му бяха донесли тези две убийства! Първо най-добрият приятел, после и съпругата. О, да, тези скръбни събития щяха значително да забавят Брин — огромно предимство, което му даваше време да изпълни най-великите си мисии.

Седеше в лабораторията си и отново и отново преживяваше смъртта на Дрю Лорънс и Миа Харт. Усети, че умира от глад, донесе си хайвер и шампанско и празнува, докато не се възбуди, после триумфално еякулира.

Брин излезе от лабораторията все още с ръкавиците — свали ги чак в колата и ги хвърли на задната седалка. Стигна до „Рамада“ и се регистрира. Чувстваше се глупаво. Качи се в стаята си, изми си лицето и ръцете и набра номера на Хъбърд.

— Скот, дойдох. Колко време трябва да остана тук?

— Джак, направи ми още една услуга...

— Виж...

— Послушай ме.

— Добре.

— Успокой се и седни.

— Какво?

Нямаше време да реагира — всички врати рязко се отвориха и вътре нахлуха въоръжени мъже в скафандри за биологична опасност.

— Горе ръцете!

Един опря дулото на автомата си в гърдите на Джак, друг взе слушалката от ръката му, допря я до шлема си и извика:

— Готово. Не оказа съпротива. Да, разбрах.

Трети мъж отвори брезентов сак и хвърли на Брин скафандър.

— Облечете го.

— Какво става, по дяволите? — Джак понечи да се изправи, но го бутнаха обратно на стола.

— Веднага го облечете.

Когато се подчини, мъжете му дадоха знак да отиде при служебния асансьор, последваха го вътре и се спуснаха в мазето. Там ги очакваше черен бус с тъмни прозорци и държавен регистрационен номер с малки черни цифри. Всички се качиха и автомобилът изхвърча от гаража.

След по-малко от петнайсет минути пристигнаха в нюйоркската ескадрила на Националната гвардия. Бусът излезе направо на пистата. Двама от мъжете слязоха с Брин и се качиха на военен хеликоптер „Блекхоук“. След секунди бяха във въздуха.

По време на цялото пътуване никой не каза нито дума. Погледът на Джак блуждаеше над долината на Хъдсън. След по-малко от час кацнаха на летището „Ийст Ривър“ и ги посрещна друг черен бус с други трима въоръжени мъже, всички в скафандри, всички абсолютно безмълвни.

Бусът наду сирената си и потегли на юг. Спряха в някакъв подземен гараж. Все още в скафандър, Брин бе въведен в някаква гола стая. Беше замаян от всичко, случило се само часове след като откри токсина в парфюма на Миа.

Високоговорителят на стената пропука и се разнесе гласът на Хъбърд:

— Джак, прости ми...

— Нека се досетя — прекъсна го вирусологът. — Просто си изпълнявал заповеди...

— Помогни ми, Джак. Тук има хора, които трябва да разговарят с теб. Незабавно. Имаме намерение да ти направим някои изследвания, може би ще те задържим през нощта, за да се измъкнеш най-после от този скафандър.

— Какви изследвания? — Разярен и объркан, Джак закрачи из стаята. — Какво става тук, по дяволите? Арестуван ли съм? Искам да...

— Успокой се — отвърна Хъбърд. — Нали виждаш вратата на отсрещната стена? Тя води към банята. Иди там и използвай сапуна, който сме ти оставили. Искаме да напълниш епруветките с кръвни проби. Нали можеш сам да си вземеш кръв?

— Разбира се, че мога, но защо...

— Въпросите после, Джак. Трябват ни също проби от урина и изпражнения. Ако се наложи, приготвили сме ти и иригатор. Искаме да изпиеш антибиотиците, които ще намериш в банята. Както ти казах, ще ти направим някои изследвания и ни е нужно съдействието ти. Оставили сме ти дрехи. Когато свършиш, вземи душ и се върни в тази стая. После чакай.

— Не! — извика Джак. — Ти чакай. Искам да ми отговориш на няколко въпроса, по дяволите!

— Ще ни съдействаш ли? Изследванията няма да отнемат много време. Готови сме да чакаме...

— Докога?

— Докато получим пробите.

Брин нямаше избор. Отвори вратата и направи каквото му бяха казали. Изтекоха часове. Той седеше зашеметен, объркан и уплашен, отново преживяваше стария кошмар... „Хийку!... Хийку!“ — безспирно чуваше Джак, докато мислите му се рееха към тайните на детството му, онези, които не беше споделял с никого, дори с Миа.

Джак е в Пинфан, все още дете, уплашен, че ще изберат майка му, ден след ден един и същ ужас. И после се случва. От наблюдателницата си на покрива я вижда с другите жени, със завързани зад гърба ръце, войници с пушки и щикове я водят към ямата. Не при стълбовете... при ямата!

Той слиза и се затичва към майка си, но бодливата тел ги разделя. Разнасят се изстрели. Джак се промушва под телта. Жените падат в ямата.

Майка му пици, той минава първата ограда и тича към нея. Но стражът го вижда, поваля го на земята с приклад и той пада по лице до ямата. Вижда какво има вътре, вижда трупове на хора и животни, целите покрити с мухи — дробовете му се задръстват с амоняка от разлагащи се копита, с метан от разлагаща се плът. Вижда как майка му се катери върху подутия корем на разложен кон, как се опитва да се измъкне от тинята, от мъртвите и умиращи човешки морски свинчета.

Някои жертви са покрити с яркочервени петна, оранжеви пустули, сълзящи рани. Едра шарка.

Други трупове са тебеширенобели в резултат на пълно обезводняване. Те плуват в тиня от редки екскременти. Холера.

Най-отгоре са онези без червени петна или бледа кожа, здрави — освен отворотелните черни течности, изтичащи от откритите рани по подмишниците и слабините им. Чума.

Гледа майка си — все още е жива — и запълзява към нея. Но стражът го изритва в ребрата, сграбчва го за косата и започва да го

влачи обратно. Зад себе си Джак чува нови изстрели и рева на булдозер, който заравя ямата.

И тогава за пръв, но далеч не за последен път разбира, че ангелът на смъртта е прелетял над него, че няма да свърши в ямата. Че за него остава само разбитото сърце, но не и смъртта. Защото чува воя на перки: бойни самолети, маслиненозелени с червени звезди. Руснаци. Точно над главата му, толкова близо, че вижда пламъка от картечниците им.

Съветите обстрелват полето, освобождават лагера. Войниците започват да бягат, когато отгоре се появяват парашути. И Джак се втурва обратно към ямата, но същият пазач отново го поваля на земята и насочва към него сребърния си щик. Момчето успява да се претърколи настрани, но не достатъчно надалеч.

Върхът на щика пронизва лакътя му. Японецът натиска. Върхът опира в кост. Острието светкавично се плъзга по ръката му, прерязва мускулите, стига точно под рамото. Войникът издърпва щика и замахва към шията му, но не улучва и върхът потъва в земята точно зад ухото на Джак и дулото го притиска към земята.

Нови изстрели. Японецът побягва и оставя детето приковано от щика, оставя го да се мъчи да се освободи. Безпомощен, Джак рита и пищи, после припада.

Прикован като образец за дисекция. След час и половина го открива руски войник... Джак изобщо не усеща, когато щикът се измъква навън.

— Свобода! Свобода! — вика му войникът. — Ти си свободен, свободен — и жив.

Накрая високоговорителят отново се включи. Казаха му да излезе и да тръгне по коридора. Брин отвори вратата на друга стая и видя маса, около която седяха Скот Хъбърд, адмирал Олд, неколцина абсолютно непознати и... Вики Уейд.

Какво правеше тук Вики? Дали бяха довели и нея по същия начин? Бяха ли я изследвали?

Хъбърд се изправи.

— Джак, трябва да ти се извиня за отношението ни към теб и госпожа Уейд. Има неща, които не знаеш, неща, които ще помогнат...

Олд вдигна ръка и агентът незабавно млъкна и предостави думата на адмирала.

— Доктор Брин — започна той, — това не е официален разпит, но искам да проверим някои факти. Можете ли да потвърдите или отречете следното? Първо, работили ли сте като председател на комитет в Световната здравна организация, занимаващ се с биотерористични актове?

Брин кимна.

— На връщане от Калифорния минали ли сте през Индианаполис и централните райони на Кентъки?

Джак отново кимна.

— Когато сте разговаряли с Карл Рейдър, предположили ли сте масови случаи на ботулизъм?

— Точно така. Но вие знаете всичко това! Какво, по дяволите...

— Неотдавна поискали ли сте информация за биологичен тероризъм и токсини по научен медицински форум в Интернет, който ръководите?

— Я почакайте малко! — викна Брин, но Олд не обърна внимание на възражението му, а продължи:

— Вие ли ръководите ПроМЕД?

— Да, но това няма...

— Не сте ли пратили факсове до петдесет щатски епидемиолози с въпроси за други случаи на цистицеркоза?

— Да, и им съобщих резултатите. ЦКЗ вече трябва да са ги получили. Приличаше на епидемия в цялата страна.

— Известно ни е. Проверихме и открихме, че всички жертви са яли една и съща храна. Някога били ли сте в Бат Кънтри, Вирджиния?

— Не, но...

— Наскоро били ли сте в карантинния отдел на летище „Кенеди“?

— Бях, но какво...

— Още няколко въпроса, докторе. Вашият асистент Дрю Лорънс, неотдавна починал от треска от Великата долина, навремето не е ли членувал в Черните мюсюлмани?

— Вижте — скочи Джак. — Какво искате, по дяволите?

Адмиралът вдигна ръка и Брин с усилие си наложи да замълчи.

— И не е ли вярно, че жена ви неотдавна е починала от нещо, което вероятно е токсин?

Джак отново кимна.

— Е, след като знаете всичко това, виждате ли някаква причина да не ви доведем тук?

Това вече бе прекалено много.

— Добре, разбирам. Обвинявате ме в престъпление. Не, в девет, в цели девет ужасни престъпления. И ще поискате смъртната ми присъда. Довели сте ме тук, за да стана ваша изкупителна жертва, защото не можете да откриете истинския маниак!

— Напротив — усмихна се адмирал Олд, — доведохме ви тук, за да ви съобщим, доктор Брин, че сте свободен човек!

— Какво?!

— Доктор Брин — поясни адмиралът, — пробите, които ни дадохте, ви оневиняват. Ето какво чакахме. Виждате ли, онзи, който извършва всичко това, е живял с тения в червата си, но вашите серологични проби са негативни, както и всички останали. Вие сте чист.

— Разбира се, че съм чист. Но какво всъщност става?

— Получихме информация от Института по патология на въоръжените сили, която ще ви заинтересува. Анализирали са седемнайсет проби от жертвите на епидемията от невроцистицеркоза, онази, която открихте двамата с Лорънс. Нормално е да се очаква, че между тениите във всички тези случаи ще има разлики. В крайна сметка, тенията изобщо се смята за рядка, необичайна болест. Случайна.

— А в този случай?

— Лекарите от Института смятат, че всички яйца произхождат от една тения. Мегатения.

— Продължавайте.

— Всички кисти са били абсолютно еднакви. Трябваше да открием дали тенията майка е била във вас.

— И сега какво? — Брин потрепери.

— Сега ще ви окажем всякаква помощ и вие ще ни помогнете да открием този тип. Някакви предположения?

И изведнъж в главата му всичко си дойде на мястото — всички връзки се сляха в единна теория, включително и името на човека. Но

не беше готов да го обвини без убедителни доказателства.

— Добре, слушайте. Когато сте се насочили към мен, не сте избрали нужния ви учен. Аз съм вирусолог, но струва ми се, ще се съгласите, че престъпникът е някакъв вманиачен перфекционист, който е опитен токсиколог — в най-лошия случай психопат, в най-добрия социопат. Онзи, който лесно може да намери или създаде тези токсини, трябва да е много образован и опитен.

— И каква е следващата ни стъпка?

— Можете ли да проверите токсиколозите, както сте проверили вирусолозите, ако ми позволите тази дързост? Дори патолозите, паразитолозите и ветеринарите. Навярно търсим човек, който е бил изхвърлен от някаква организация. Възможно е да е преподавал в медицински факултет, да е превъртял и да са го уволнили. Изобщо търсим някой, изпитващ дълбока омраза към целия свят — особено ако се смята за гений. Може да попаднете на човек, който е имал връзка поне с някои от жертвите, дори съвсем далечна — отхвърлено делово предложение, отказан заем, уволнение от университет или организация с религиозна насоченост.

— Естествено, ще проверим — съгласи се Хъбърд.

— После бих опитал да разбера дали някои от жертвите са работили заедно. Това може да ни отведе до нашия човек. Бих търсил някой, който живее почти съвсем уединено от януари насам. Трябва да е имал възможност свободно да се придвижва от местопрестъпление на местопрестъпление.

— Ясно. Нещо друго?

— Ами, да. Мислех си за ерготамина. Този човек трябва да е отгледал огромно количество плесенясала ръж. И се обзалагам, че ако проследим големите доставки, пратени на един и същ адрес през последните няколко месеца — имам предвид необичаен адрес, не фурна, а навярно частен дом — може би ще открием къде живее нашият маниак.

— Струва си да опитаме, определено.

— Добре, защото ако успеем да проникнем в жилището му и се доберем до компютъра му, сигурно ще научим какъв ще е следващият му ход.

— Да се надяваме, Брин — каза адмиралът. — Но сме убедени, че ще има и още.

— Какво например?

— Засега няма нищо сигурно — отвърна Хъбърд. — Е, може пък и да има. Вдругиден в Ню Йорк започва голяма религиозна обединителна конференция. Ще привлече много важни клечки от почти всички основни религиозни групи — католици, протестанти, евреи, мюсюлмани. Това ще е естествена цел за нашия човек. Ще продължи два дни.

— А дотогава — каза Джак — предлагам да си размърдаме задниците!

21.

Събота, 3 октомври

Ню Йорк

22:00 ч.

Брин крачеше изнервено в малката стая в хотела на Лексингтън авеню, където го беше настанило Бюрото, и чакаше експертите да се върнат с някаква сигурна информация за убиеца. Всичките му инстинкти вече му подсказваха, че това е Тиодор Камерон.

Онзи мъж на погребението на Дрю наистина бе Камерон — луд, който се бе показал пред всички и го бе поздравил: поздрав от човека, положил всички усилия — навярно с анонимни обаждания във ФБР — да го изкара виновен. Джак си спомни, че в болницата „Швайцер“ на Хаити бе чувал странни истории за маниакалната страст на Тиодор Камерон към екзотичните токсини. Лекарите просто го бяха смятали за особен, но хаитяните се страхуваха от него, въпреки че плащаше добри пари за „образци“. И сега Брин и Хъбърд обменяха получаващата се информация.

Оказа се, че Тиодор Камерон, специалист токсиколог, наистина бе напуснал ЦКЗ и бе започнал да събира средства заедно с Били Пусър, адвокат с връзки в богати консервативни псевдонаучни религиозни кръгове. Пусър, Джоузеф Сейнт Джон, епископ Гастон Лапиер и други жертви членували в организация, наречена Християнски съвет, която след месеци на обещания и отлагания не само че не отпуснала стипендия на Камерон, но и му попречила да събира пари от други фундаменталистки групи, още по-малко от уважавани светски институции.

От януари до юни или юли тази година Камерон привидно бил извън страната на творческа отпуска в Европа, но даже това да бе истина, трябваше да го е направил с фалшив паспорт.

По настояване на Брин Хъбърд призна, че в началото е разговарял с Камерон, който не дал нито особено отрицателна, нито особено положително мнение за вирусолога. Всъщност отговорът му

бил мек в сравнение с много други. Хъбърд с неохотно възхищение му разказа, че мнозина го смятали в най-добрия случай за човек със свободен дух, а в най-лошия — за радикален бунтар, способен на всичко.

Когато започнали анонимните обаждания за предполагаемата вина на Джак, Хъбърд подозирал много други, още по-враждебно настроени хора, затова направил само рутинна проверка на Камерон. За него нямало почти никакви данни, освен убедителни алибита.

Настоящото местонахождение на Теди бе още по-сложен проблем. Не отговаряше на оставяните на телефонния му секретар съобщения и портиерът на сградата бе казал, че не се бил мяркал от седмици. Претърсиха апартамента му в Ийст Сайд за улики, но не попаднаха на нищо.

За да разрешат случая, трябваше да открият къде е била доставена ръжта, но това се бавеше повече, отколкото очакваха.

Междувременно Брин направи дискретни проучвания по телефона и Интернет за обединителната конференция. Стотици видни личности щяха да присъстват на церемониите, които щяха да отбележат икуменическото утвърждаване на фундаменталистките вярвания — служби, обхващащи всички вероизповедания. Щеше да има общоградски празници със знамена, фойерверки и фонтани. Бяха взети всички необходими мерки за безопасност.

До материала във вестника, който четеше, имаше снимка на фонтана Андръс, който най-после щеше да бъде открит, след като Миа бе изпълнила всички сложни санитарни процедури. Мисълта, че тя няма да е там, за да го види, дълбоко натъжи Брин.

В статията пишеше, че фонтанът вече щял да е безопасен, прелестно допълнение към нюйоркския пейзаж. Щедри дарения ускорили строителството, така че откриването да се превърне в кулминация на обединителната конференция. Лазерни светлини щели да превърнат шейсетметровия гейзер в една от най-красивите нощни атракции в града. Издигнат на островче в Ийст Ривър, той още не бил готов. Основата му всъщност представлявала голям метален куб, върху който била монтирана висока кула със стълба, сочеща към небето. Приличал на малка черква. Откриването щяло да е в неделя вечерта.

Неделя, 4 октомври

Метрополитън Мюзийм, Манхатън

17:00 ч.

Високата яка жулеше шията на доктор Камерон всеки път щом завъртеше глава. За да избегне триенето, скоро започна да върти цялото си тяло и това дори му придаваше царствен вид. Обичаше да облича Божията броня и докато се наместваше в непривичното облекло, съжаляваше, че не го е носил по-рано, за да свикне.

Висока над трийсет сантиметра, самата митра тежеше поне килограм и половина и имаше златна бродерия, фина дантела и сложни златни панделки. Робата му беше ушита от най-качествено бяло кадифе. Белият цвят символизираше Божията чистота. Ръкавите бяха украсени с различни кръстове: арийска свастика, дяконски кръст, двоен кръст, гръцки кръст. Между тях бяха пришити по-малки кръстчета, някога носени от кръстоносците.

На раменете си носеше наметка с качулка от тежък жълт плат, символизирац царствеността. Златните ширити подсилваха тази идея. Ръкавите бяха подплатени с пурпурна коприна, цветът на властта. На шията му висеше верига с два кръста, единият тежък сребърен английски кръст, другият — египетски. Всичко му стоеше съвършено: златните мрежести ръкавици, кожените флорентински ботуши, свещеническото жабо, скиптърът.

Доктор Камерон държеше в ръка дебел извит жезъл от махагон, около който се виеше сребърна лента.

На горния му край имаше сребърен наконечник, който се разтваряше и заобляше назад като микроскопичните плесени *Aspergillus*. Името им произхождаше от латинската дума за църковната четчица, служеща за ръсене на светена вода, *aspergillum*.

Един от пазачите в Метрополитън Мюзийм помогна на доктор Камерон да слезе от лимузината и придружи епископа до червения килим, водещ към залата за почетните гости. Охраната беше подсилена, но фалшивите му документи бяха безупречни. Когато каза на пазачите, че е епископ Лансинг и е пристигнал по-рано, за да благослови хляба, към него се отнесоха с изключителна почит.

Доктор Камерон кимна и повдигна дясната си ръка с кутре към тях и с палец към гърдите си за благословия. На всеки ъгъл имаше служители, които му посочваха пътя. Стига до храма на Дендур^[1],

продължи към спокойните, гладки като Нил води на фонтаните и застана под лунната светлина, която се процеждаше през огромната стъклена конструкция над храма.

Храм на лъжливи богове.

Той бе готов.

Чу Гласа за десети път и знаеше, че е непобедим.

Вдигна жезъла и протегна ръце напред. Бялата му роба сияеше на бледата светлина, струяща над стените на храма.

Гласът му каза, че трябва да платят най-старите от хората на фараона. Не само най-старите. И най-старите.

Стиснал тежкия жезъл, Теди коленичи, после се изправи, закрочи към храма на фараона, заобиколи римските останки и напластеното лицемерие на днешния ден. Мина покрай богинята на смъртта Мут и влезе в самия Храм. Видя масите за церемониалните хлябове, спря, дълбоко си пое дъх и им се възхити.

Той протегна ръце, вдигна жезъла и зачака всичко наоколо да утихне. Неколцината служители стояха неподвижно. Някои сведоха глави. Камерон благоговейно мина край хлябовете. Стотици пълнозърнести, оризови и ржени хлябове бяха наредени един върху друг. Теди ги благослови.

Когато поръси присъстващите със светеното съдържание на сребърния наконечник на жезъла си, те му кимнаха в знак на благодарност за благословията и осветяването на хляба. Вече почти беше свършил.

Но предстоеше да се срещне с още някого. Одеждите на вярата и светлината, огряла лицето му, отваряха всички врати пред него.

Той се изкачи в съвременния храм на рационалността. Огромни тръбопроводи отвеждаха въздуха, необходим за съхранението на безчет антики.

Мина покрай заключени складове, компютърни зали, консерваторски лаборатории. Музеите се бяха превърнали в бизнес предприятия и „Метрополитън“ бе един от най-добрите. Залите бяха пълни с плюш и меки килими. Теди безшумно навлезе в сърцето на сградата. Светлина се процеждаше само от пролуките под вратите на няколко кабинета.

Душата му беше в покой и в същото време го изпълваше енергия, вдъхната му от Гласа.

Камерон пое дъх. Това бе неговата цел, неговата Мисия, отделът за египетско изкуство. Високият балкон се издигаше над храма на Дендур. Можеше да види хлябовете. В храма цареше съвършена тишина.

Навън настана кратко раздвижване. Скоро щяха да пристигнат патриарсите. За най-голямото, най-престижно празненство на годината, навярно дори на десетилетието. И определено на живота им... Униформени сервитьори бутаха количките си около входа на банкетната зала. Навсякъде имаше охрана, но Гласът му осигуряваше свободен достъп. Когато поиска да го упътят към кабинета на доктор Нелсън Риг, прочутия египтолог и най-високопоставен музеен представител тази вечер, незабавно му дадоха пропуск.

Когато отвори вратата, не се разнесе нито звук.

— Доктор Риг? — топло попита той.

— Аз съм Риг, да. Но музеят е затворен. Не виждате ли? Как влязохте тук? Кой сте вие? — Риг се изправи.

Доктор Камерон излезе на светло.

— Моля ви, успокойте се, доктор Риг, аз съм от комисията за приема в храма на Дендур. Казвам се Камерон, доктор Тиодор Греъм Камерон. Моля, извинете ме за безпокойството, но забелязах името ви на вратата и си го спомних. Може ли?... — Той пристъпи още по-напред.

Египтологът изглеждаше смутен, не знаеше как да реагира.

— Доктор Риг, чел съм някои от вашите статии...

— Чудесно.

Доктор Камерон внимателно затвори вратата.

— Ще участвате в тазвечерната церемония, така ли? — попита Риг и го покани с жест да седне, но Теди остана прав.

— О, да, току-що благослових хлябовете ето с това. — Той повдигна сребърния наконечник към Риг. Приличаше на онези, с които папата извършваше специални благословии във Ватикана, но беше по-голям, по-изящен и искреше, очевидно заради капчиците вода, които се процеждаха през десетки малки дупчици. — Сега всички хлябове са благословени и почти изпълних мисията си.

— Мисия ли?

— О, да, моята мисия. Но се надявах, ако е възможно, да поговоря с вас за проучванията ви. Ще ми отделите ли една минутка?

Риг си погледна часовника. По-малко от час и половина до началото на службите на обединителната конференция в катедралата. Този разговор щеше да е съвсем кратък.

— Ами, да, естествено. Един момент, отец... хм... Казахте, че сте чували за мен, така ли?

— Да. Вие сте помогнали за написването на онази голяма статия в „Тайм“, нали? „Библията — факти или художествена измислица?“

— Разбира се. Откъде мислите онези тъпи репортери са получили информацията? От Яхве ли? Според мен изобщо не може да се докаже, че израилтяните са били в Египет до така наречената израилтянска стела^[2] от хиляда и двестата година преди Христа. С други думи, много след Моисей и останалата тълпа. Моисей, Аарон, Изходът, Синай, Десетте Божии заповеди. Всичко това са фантастични разкази на победен народ. Също като папируса на Ипувер, плачлив хленч за време, което може никога да не е съществувало. Изходът е чисто и просто приказка, Ваше Високопреосвещенство... Не сте ли съгласен?

— Не. — Вече разярен, Камерон се надвеси над Риг и видя, че египтологът се пресяга към телефона.

— О, моля ви, няма да ви сторя нищо лошо — тихо рече Теди и покри ръката на Риг със своята.

Египтологът усети обръснатите косми по дланта му и се вцепени.

— Не се страхувайте — спокойно каза Камерон и погледна към вакуумния контакт на стената. До шкафа лежеше маркуч. Той отиде при него и го включи в централната почистваща система. Разнесе се бръмчене.

Риг понечи да вземе слушалката.

Доктор Камерон вдигна тежкия си жезъл и разби черепа на египтолога.

Неделя, 4 октомври

Горен Уест Сайд, Манхатън

17:00 ч.

Билото на скалата, разполовяваща Манхатън Айланд, излиза на повърхността при Морнингсайд Хайтс, където огромни маси от гнайс

се простират далеч на север, увенчани с една от най-големите, най-красиви черкви на света, катедралата „Сейнт Джон“. Двете ѝ кули се издигат на сто и двацет метра височина над основната скала.

През десетилетията катедралата бе подслонявала множество икуменически движения. Този ден във великолепната готическа сграда проблемите на глада, здравеопазването и благотворителността щяха да вземат връх над религиозните догми.

Докато се влачеха по задръстените улици към катедралата, Брин четеше на Хъбърд обширната програма на церемониите и празниците, които щяха да се проведат по време на обединителната конференция.

Идеята на събирането в тази октомврийска вечер беше всички световни църкви символично да изразят обичта си към всички деца по света, като положат клетва да посветят всеотдайни усилия, за да осигурят хляб на малките жители на планетата.

Скоро щяха да пристигнат свещеници, пастори, равини и монаси, носещи хоругви с изображения на свещени животни и растения. Бяха представени японски, китайски, гръцки, арабски, еврейски, славянски, индиански и християнски символи на живота, съвършенството, възраждането и вярата. Върху чудни копирени материи и златни брокати бяха изтъкани декоративни мотиви, изобразяващи лъвове, бикове, риби, гълъби, маслинови клонки и така нататък. Малтийска коприна, пайети, плитки, ресни, сатен и кадифе.

Бяха резервирани специални каляски и лимузини. Светите одежди бяха ушити и избродирани от хиляди ръце. Прелатите носеха пищни филони, епитрахили, манипули, туники и качулки. Всички висши сановници имаха митри и кесии за милостиня. Изпълнен с аромат на тамян и дим от свещи, огромният свод на катедралата се бе преобразил от играта на багри, форми и отражения на хоругвите на световните религии. На запазените за патриарсите пейки бяха поставени красиви сребърни вази с достатъчно вода, за да събуди за живот всички зърна в черквата. Декоративни растения, донесени от оранжерии от целия свят, украсяваха осветената от свещи катедрала. Обединителната тема, изглежда, беше зърното: ръж, лимец, сорго, ориз, царевица, пшеница, ечемик и много други. Имаше купчинки булгур, свещена перуанска киноа, цветове на ечемик и кимион. И навсякъде можеха да се видят пъстроцветни хибридни царевици. Всяка

църква от всяко кътче на земното кълбо носеше свой свещен хляб и благословено зърно.

После от най-голямата готическа катедрала на света религиозните водачи щяха да отидат в едно от най-старите свети места на земята, храма на Дендур.

Инициатор и вдъхновител на срещата бе католическият нюйоркски архидиоцез. Организацията и подготовката беше отнела три години. С тази конференция се целеше да се съберат всички религии, за да установят фундаменталните си вярвания. Колкото и да бе парадоксално, нетърпими помежду си религии бяха открили единство в убеждението, че правителствата са стигнали прекалено далеч в ограничаването на правото на вероизповедание. И сега църквите имаха намерение сериозно да започнат да напътстват и убеждават хората да се върнат към основните вярвания. Управлението на държавите ставаше неовладяемо и религията трябваше да е световната водеща сила на човечеството в навечерието на новото хилядолетие.

В това начинание към католиците се бяха присъединили евреите — консервативни, ортодоксални, дори хасиди^[3]. Протестантите ги бяха последвали. След което се бяха включили мюсюлмани, будисти, сикхи, таоисти, хиндуисти, шинтоисти, анимисти от Африка и Северна Америка. Всички щяха да се опитат да преодолеят различията помежду си, за да участват в обединителната конференция.

И какво ги караше да се съберат? Каква идея позволяваше на толкова различни общности с противоречиви цели да се обединят и да въздействат на безсърдечните си и безбожни правителства? Съвсем просто: храната. Да дадат животворящата сила на децата по целия свят.

Кардинал О'Нийл от Дъблин излагаше святата си концепция в изявление, разпространено до медиите и всички гости. Брин прочете: „... погребани в тиванска гробница. Именно древните египтяни открили процеса на подквасване, като използвали едно от най-малките Божии създания, обикновените гъбички, които днес наричаме «мая». Самото име на Египет идва от старогръцка дума, описваща тази древна земя. «Artophagoi», което означава «ядящи хляб», е източникът, вдъхновението, името, дадено на родината на животворящата сила, хляба. Световните църкви ще се съберат, за даzakлеймят глада, да

обединят всички религиозни групи под едно знаме, да почетат и благословят храната, която позволява на всички ни да живеем: хлябът“.

Спряха на паркинга на охраната и тръгнаха към стълбището.

Джак потръпна и си вдигна яката. Отново прелисти събраната от Хъбърд информация за обединителната конференция и погледна изявлението на епископа. Този път се съсредоточи върху предстоящата церемония в катедралата и се опита да си представи как я вижда Камерон. Отначало всички щяха да се съберат в черквата за благословяването на зърното. После щяха да отидат при храма на Дендур, където всеки патриарх щеше да приеме хлябовете.

Там щеше да се проведе обединителна служба на духовното обещание, по време на която всички религиозни групи щяха да положат клетва. Зърното щеше да бъде благословено едновременно. Следваше процесията на патриарсите и множеството щеше да се събере в Метрополитън Мюзийм за окончателното освещаване на хлябовете. Вечерта завършваше с банкет.

Пред катедралата бе паркиран бус на нюйоркското полицейско управление. Вътре бяха полицейските кучета, специално поискани от адмирал Олд — едър черен лабрадор и две хрътки. Лабрадорът беше обучен да открива контрабандни храни: сирене, месо и цитрусови плодове, забранени от Министерството на земеделието. Голямото куче първо бе пратено направо в „Метрополитън“, където вече бяха извършили пълна проверка на галериите и коридорите. Животното не бе открило нищо и го бяха върнали при катедралата, за да се присъедини към обучените да надушват бомби хрътки.

Джак и специалният агент влязоха в преддверието през малка странична врата и запремигнаха от сумрака.

Пред тях бяха пейките и олтарът, украсен със символичните зърна на плодородието и утвърждаването: зърното на света. Процесията щеше да започне само след десет минути.

— Може да е всичко, Скот, но аз не съм не съм специалист по бомбите, нито съм токсиколог. Само виж всички тези кошници със зърно и ми кажи, че е случайно... — Джак внезапно усети, че говори прекалено високо и смутено замълча и вдигна очи към далечните простори над олтара. После почна по-тихо: — Слушай, Скот...

Хъбърд разбра какво ще последва.

— Няма начин, Джак! Даже недей да го споменаваш... — изсъска агентът. — Не мога да отменя церемонията. Сега ти ме изслушай: не са получени никакви заплахи, няма предупреждение. Абсолютно нищо...

Брин погледна към хората от охраната, които проверяваха пътеките с детектори за метал.

— Ами конгресмените?

— Постави се на мое място... моля те. Няма да кажа на водачите на половината от църквите на планетата, че тази вечер не могат да влязат в катедралата, защото Джак Брин смятал, че е опасно.

— Аз бих го направил... ако можех — промълви вирусологът.

Двете хрътки, черният лабрадор и техният водач влязоха през масивните порти и спряха. Водачът остави лабрадора до входа и първо насочи двете по-малки кучета към пейките. Покорният лабрадор легна на пода и зачака своя ред.

Брин и Хъбърд безшумно тръгнаха по дебелия червен килим. Могъщият орган засвири Хенделовия „Израил в Египет“. Приготовленията почти завършваха. Към тях се приближи свещеник от катедралата.

— Ако обичате, господа. Може ли вече да започваме? Трябва да настаня хората. Ако не побързаме, няма да успее да въведе патриарсите...

— Благодаря ви за търпението, отче — каза агентът. — Последна проверка с лабрадора и свършваме. — Той посочи водача на кучетата, който приключваше с двете хрътки. — Върни ги в буса — нареди Хъбърд — и после продължи с лабрадора. — После се обърна към Брин и сви рамене.

Джак нетърпеливо поклати глава.

— Трябва да спреш тази... Нещо не е наред... Ще ида още веднъж да поогледам. — Свещеникът припряно излезе навън, за да успокои тълпата.

Когато вратата се отвори, в катедралата повя вятър и пламъчетата на свещите затанцуваха над купчините зърно.

Зърно. Навсякъде.

Не хляб.

В катедралата имаше само зърно.

Не хлябовете!

„Това е — смаяно си помисли Джак, докато крачеше към наоса. — Тук няма нито един хляб!“

Всичко му стана ясно — кристално ясно като свежия хладен въздух от отворената врата: опасността бе в Метрополитън Мюзийм.

„Хлябът, който ще разчупят патриарсите — първородните, най-старите. И който ще изядат! Хлябът, който ще отнесат у дома си. Заразен е хлябът, не зърното!“

Двамата с Хъбърд трябваше колкото се може по-бързо да отидат в музея. Трябваше да накара Скот да проумее.

Агентът стоеше до лабрадора. „Той е също като това куче — помисли си Брин. — Няма да си тръгне оттук, докато не направи точно каквото му е наредено.“ Джак отиде при него, хвана го под ръка и въпреки възраженията му го изведе навън.

— Виж, Скот, разбрах всичко. Хлябът е. Отровил е хлябовете. Помисли си. Хлябовете. В музея. Не тук. Хайде!

— Да не си се побъркал? Сега ще започнат да влизат всички. — Хъбърд посочи килима. Първите лимузини бяха пристигнали. — Не разбираш ли? — настоя агентът. — Не можем да си тръгнем.

— Не можем да си тръгнем ли? Ние? Ти навярно не можеш, Скот, но щом искаш, стой си тук и гледай как аз ще тръгна.

— Почакай, Джак...

Брин не му обърна внимание.

Хъбърд му препречи пътя.

— Джак, та ти дори не знаеш какво да търсиш. Всички свещеници идват тук, за бога. Няма начин да си тръгна. Не можеш ли да изчакаш, докато свършим проверката с лабрадора?

— Как да те накарам да го проумееш, Скот? Трябва да са хлябовете. Това куче няма да открие абсолютно нищо. Тръгвам си!

— Джак, почакай...

— Край на приказките, Скот. Не ти ли е ясно? — Брин го заобиколи и се затича надолу по стъпалата.

Хъбърд го хвана за лявата ръка, за да го спре. Пръстите му се забиха в плътта и наранената тъкан засегна нерва.

Брин изпита болката. Изпита гнева. Едва не изгуби самообладание.

— Пусни ме — бавно и заплашително каза той.

Агентът присви очи.

— Боли ме. — Джак погледна пръстите, стиснали ръката му.
Хъбърд погледна юмрука на Брин.

Двамата замръзнаха, после се отпуснаха. Хъбърд пусна ръката му. Джак отпусна юмрук, но не каза нищо. Само се обърна и закричи към улицата.

Агентът изруга, после се втурна надолу по стъпалата след него. Ами ако наистина имаше право? Можеше да си представи изражението на адмирала, когато се помъчеше да му обясни как се е провалил.

— Почакай, Джак... — извика той. Вятърът отнесе думите му. Вирусологът вече бе спрял до едно такси и говореше с шофьора. Скот пак извика, после изпсува. Прекалено късно. Брин изобщо не го чуваше. Хъбърд се обърна и тръгна обратно към катедралата.

Водачът на кучетата му махна с ръка и понечи да влезе вътре с лабрадора, но агентът го спря.

— Колко ще отнеме? Трябва да отида в „Метрополитън“.

— Най-много десет минути. Ако не се задълбочаваме.

— Действай колкото може по-бързо. Колкото може по-бързо!

Двамата влязоха в черквата.

Брин почука по стъклото, но шофьорът — мъж с бял тюрбан — му махна с ръка и щракна с пръсти, после поклати глава.

Джак почука още по-силно и му даде знак да свали стъклото. Шофьорът отново му махна да си върви и включи лампичката „Не работи“ на покрива. Брин удари с длан по прозореца и шофьорът го свали няколко сантиметра и каза той със силен индийски акцент:

— Не съм на работа. Не можеш ли да четеш?

— Спешно е... Ще ти платя колкото поискаш. Трябва да отида в центъра.

— Томар ма кутар шате гумай — измърмори под нос шофьорът и затвори прозореца.

Това означаваше „Майка ти спи с кучетата“ на бенгалски език, който Брин бе научил в Кеймбридж — и беше най-тежката обида, която можеше да се изреве, без да се оскверни Коранът. Джак не успя да се овладее, рязко отвори вратата, сграбчи мъжа за сакото, измъкна го навън, скочи в колата и потегли.

Шофьорът изруга, изправи се и се огледа. Видя двама полицаи в син полицейски автомобил, спрял пред катедралата и се затича към тях. Докато сочеше към изчезващото си такси, Брин зави на изток по Западна 113-а улица към скалистите хълмове, отделящи Морнингсайд Хайтс от Харлем, и се скри зад „Сейнт Джон“.

Хъбърд пропусна спречкването на Джек с шофьора. Двамата с водача на кучетата вече бяха вътре и се насочваха към лабрадора. Видяха го свит на кълбо точно там, където му беше наредено да остане. Когато водачът го повика, животното бавно повдигна глава и направи опит да се изправи, но не успя и се свлече върху мраморния под. Полицаят се втурна към него и коленичи. Кучето дишаше тежко и цялото трепереше. Помъчи се да размаха опашка и задните му крака потръпнаха от усилието. После повърна рядка жълта течност. Отново се опита да се изправи и не успя. После пак повърна — този път кръв. Главата му се разтърси и се отпусна върху камъка. Дишането му спря и кучето с последно изскимтяване умря.

Водачът му се разплака.

— Не и Зак! Най-доброто куче, което съм имал.

Хауърд се наведе и го стисна за рамото.

— Чуй ме. Къде другаде е било това куче?

— Само в „Метрополитън“. В храма. Беше чисто. Там няма почти нищо, освен масите с хлябовете.

— Душило ли е хлябовете? — Хъбърд затаи дъх.

— Естествено. Нали ти казах. Той беше най-доброто... Хей! Къде хукна?...

Агентът вече тичаше към входа, като си пробиваше път през изсипващата се вътре тълпа. Блъсна един висок зулуски жрец, облечен от глава до пети в животински кожи, избута свещеник, носещ сребърно разпятие, и група будистки монаси с жълти раса. Излезе навън тъкмо навреме, за да чуе шофьора, който крещеше и сочеше към отдалечаващото се такси. Хъбърд спринтира надолу по стълбището и се насочи към полицаите, които се опитваха да успокоят индица.

— Аз съм агент Хъбърд, ФБР. — Скот показва служебната си карта и посочи таксито. — Карайте след онзи автомобил. — Качиха се, полицаият включи светлинната аларма и сирената и рязко потегли.

Воланът на стария шевролет беше излъскан от дланите на безброй шофьори. Предницата силно се разтърси, когато Джак направи рязък завой в края на 113 улица, за да се насочи на юг към Амстердам. Той запревключва лоста на чистачките, като се опитваше да открие мигача, и успя да завие наляво, давайки сигнал за десен завой. Без да иска, отново превключи лоста и когато по предното стъкло пръсна струя вода, за малко не блъсна някакъв старец на Фредерик Дъглас Съркъл.

Хората му махаха с ръце. Брин се уплаши, а после осъзна, че просто се опитват да спрат такси. Той удари спирачки на червен светофар и беше принуден да отбие в платното, завиващо на юг към Западен Сентръл Парк. *Не!* Трябваше да продължи на изток към Пето авеню и чак после да се насочи на юг към „Метрополитън“. Погледна през страничния прозорец, за да види дали е отворен входът към колелото около парка. Може би щеше да успее да пресече направо, даже да се движи в погрешната посока.

Погледна в огледалото и потръпна, защото видя синьо-червените светлини на патрулна кола, приближаваща се към него откъм Кътидръл Паркуей. Настъпи газта, изпревари червения светофар, зави надясно и продължи на юг по 109-а улица с шейсет и пет километра в час. Видял, че Брин шофира като луд, Хъбърд нареди на полицаия да изключи лампата и сирената. Нямаше намерение да убие вирусолога, като го преследва.

На 86-а улица патрулната кола най-после настигна Брин и му пресече пътя, с което навярно му спаси живота. Хъбърд ужасено посочи с ръка и извика:

— О, не, той не вижда онзи камион! — Почти усети предстоящия сблъсък и лицето му преbledня. В последния момент полицаят включи сирената и настъпи газта. Автомобилът полетя напред. Джак ги забеляза да се приближават отстрани и в същия момент видя и камиона, рязко завъртя волана надясно и наби спирачки. Предницата на таксито закачи задната броня на камиона и шевролетът

направи пълно завъртане, качи се на тротоара и се блъсна в една автобусна спирка. Посипа се дъжд от разбито стъкло.

Хъбърд отвори вратата на патрулната кола и попита:

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — замаян, но невредим, отвърна вирусологът.

— Арестувате ли ме?

— Не още, умнико. Но сам си търсиш белята...

— Какво става?

— Пак позна! Лабрадорът умря пред очите ни преди изобщо да успее да претърси катедралата. Бил е в „Метрополитън“.

— Лабрадорът ли? — смаяно повтори Брин.

— Мъртъв е. Ти беше прав, не разбираш ли? Какъвто и да е, токсинът е в музея и трябва да идем там. Хайде. Можеш ли да вървиш? Вече зная, че не можеш да шофираш.

[1] Храм, построен от римския император Август ок. 15 г. пр.Хр. в чест на египетската богиня Изида и двамата обожествени синове на местен нубийски вожд. — Б.пр. ↑

[2] Най-древното сведение за евреите в нееврейски извор, т.нар. „стела на Мернептах“ (1220 г. пр. Хр.), гласящо „Израил вече не съществува“. — Б.пр. ↑

[3] Консервативна юдаистка секта, създадена през XVIII в. в Полша. — Б.пр. ↑

22.

Неделя, 4 октомври

Метрополитън Мюзийм, Манхатън

18:15 ч.

Хъбърд и Брин тичешком изкачиха стълбището от подземния гараж на музея и едва не събориха свещеника, който слизаше надолу. Мъжът толкова съсредоточено беше вперил поглед напред, че почти не ги забеляза. Те последваха червените кадифени въжета през гръцката и римската галерия, после хукнаха през огромното пусто фоайе. Стъпките им отекваха в полирания мрамор.

Стълбищата и коридорите в многобройните галерии на Метрополитън Мюзийм бяха мрачни, но пътят към храма на Дендур бе ярко осветен. Скоро стигнаха до четирите масивни каменни колони пред входа на Египетското крило.

Продължиха да тичат покрай пищни тюркоазени орнаменти от гробната камера на неизвестен фараон, покрай лъскави алабастрови ястреби и кобри от ковано злато. Накрая излязоха в сумрачния коридор, който водеше към Храма.

Влязоха в огромната зала и рязко спряха. Самото пространство беше мрачно, но пълната есенна луна окъпваше сградата в бледа светлина и стъклените стени и таван на галерията създаваха усещането, че Храмът е на открито. Обляният в лунни лъчи храм на Дендур бе хипнотизирал поклонниците през вековете и Брин не направи изключение. Красива, спокойна и с идеални пропорции, изсечената от пясъчник постройка сякаш висеше във въздуха върху гигантска платформа от полиран черен гранит.

Причината за удивлението, приковало Джак на входа, беше дължащата се на прозрачната стена илюзия, че пред него се издигат не един, а два храма. Самата висока колкото шестетажна сграда зала се състоеше от огромни стъклени плоскости и нощем стъклото ставаше невидимо и абсолютно черно, поради което на наклонената стена на галерията се отразяваше съвършено копие на храма — втора сграда,

която блестеше насреща му и като че ли някак го приближаваше до бреговете на Нил: илюзия, предизвиквана от гладкото езеро около древната постройка.

Водите на това езеро — дълго трийсет, широко шест метра и навярно дълбоко до бедрото — постоянно привличаха посетители, също както някога Нил бе събирал вярващите край храма в Египет.

Очите му започнаха да се приспособяват към светлината и да преценяват залата. За да стигнат до самия храм, двамата с Хъбърд трябваше да извървят шейсет метра в която и да е посока и да се изкачат по три ниски стъпала. Отраженията на обляната от лунни лъчи сграда загадъчно блестяха по водната повърхност пред тях.

Агентът забеляза стъписването на Брин и го попита какво има. Джак дълбоко си пое дъх и кимна към езерото.

— Погледни, Скот. — И посочи водата, защото там се отразяваха не само храмът, покривът и звездите. Там се виждаше и хлябът, повече хляб, отколкото би могъл да си представи човек, и маси.

Всички хлябове бяха върху масите. Целият храм беше заобиколен от подредени във формата на правоъгълник хлябове от най-различни видове, каквито съвременният свят никога не бе виждал и може би никога повече нямаше да види. Залата се изпълваше със сладко, примамливо ухание на италиански хлябове, испански хоризо, френски гро, унгарски черен хляб, немски пумперникел, турски сусамени хлебчета, колумбийски арепа, мексиканска тортила, виенски кифли, израелска маца, питки от Средния изток, афганистански плосък хляб, шуплести хлябове от стриди, бретански метей, англосаксонски самуни, ирландски питки със сода, провансалски фугас, руски батон, украински бял хляб и полски бабки.

Брин и Хъбърд бързо заобиколиха езерото. Отляво на тясната пътека бяха наредени шест високи каменни скулптури на седнали на тронове богини с женски гърди и котешки лица. Отдясно имаше други две фигури: лъскава черна котка, изобразяваща Мут, богинята на чумата, и фантастично изваяние с мъжко тяло и глава на овен — Амон, богът на плодородието.

— Внимавай! — извика Хъбърд, когато Брин се втурна покрай хлябовете и едва не падна във водата, но вирусологът не му обърна внимание, а затършува в джоба си за ултравиолетовото устройство.

Внезапно лампите на тавана започнаха да светят по-силно — сякаш над храма изгряваше слънце.

— Какво е това осветление? — попита Брин.

— Винаги го включват, щом влязат хора — поясни агентът.

— На мен обаче ми трябва мрак — изсумтя Джак.

Стигнаха до стъпалата и пресякоха искрящото езеро. В галерията ставаше все по-светло. На първата маса лежах стотици хлябове. Брин включи лампата и освети с бледолилавото ѝ сияние първия.

Нищо. Той продължи нататък. Пак нищо.

— Прекалено е светло, за да се видят токсините. Кажи им да махнат осветлението, Скот.

Хъбърд повика един от музейните служители, показа му служебната си карта и му нареди да затъмни залата.

— Не мога — поклати глава мъжът. — Разбирате ли, всичко е автоматично... Мога да ви заведа при електрическото табло, но трябва да поискам разрешение от доктор Риг. Освен това камерите трябва да могат да снимат. — Той посочи един малък прозорец, зад който се виждаха телевизионни камери.

— Нямам нужда от разрешението на доктор Риг, за да изключа тези проклети лампи! — изрева Хъбърд. — Къде е таблото?

— В сервизното помещение на долния етаж — отвърна обърканият служител и посочи някаква врата. — Но никой няма право да пипа таймерите. Не и без...

— Хъбърд — настоя Брин, — просто го направи!

— Не, не — умолително рече служителят. — Нека първо доведе доктор Риг.

Агентът го сграбчи за ръката.

— Първо ще ми покажеш къде е таблото, после ще ме заведеш при Риг. Джак, ти остани тук... — Хъбърд стисна мъжа за лакътя, поведе го покрай езерото към коридора и изчезна.

Брин зачака. Чака дълго. Накрая светлината на първата редица кварцово халогенни лампи започна да отслабва. Да, определено ставаше по-тъмно. Той насочи черната лампа към бретанските хлябове. Отново нищо. Заобиколи отляво и тръгна покрай масите с хляб във формата на мечи лапи, подкови и костенурки, ред след ред красиви шапки, корони и плитки.

Стана съвсем тъмно. Брин се наведе ниско над хлябовете и заслони светлината с длан. И ги видя.

Слабо, едва различимо сияещи синкавозелени петънца. Смъртоносните молекули на микотоксините бяха навсякъде.

Под светлината на ултравиолетовата лампа хлябовете бяха придобили отвратителната бледосиня аура на токсична луминесценция. Джак се изправи и плъзна лъча по следващата маса. Сияние.

Отиде при третата. Още по-силно. Хлябовете бяха осеяни с точици зловеща синкава светлина.

Той отстъпи назад и изключи лампата. Къде се бавеше Хъбърд?

Брин стоеше в мрачната зала и напрегнато мислеше. И изведнъж се сети: експлозията в Мемфис му бе показала как да неутрализира токсините. Трябваше да хвърли хлябовете във водата. Всички.

Той грабна една платнена салфетка, натопи я в езерото, сви я на триъгълник и я завърза на лицето си с надеждата, че влагата ще спре токсина.

После започна.

Дълбоко си пое дъх и отиде при първата маса от лявата страна, масата най-близо до храма. Погледна привидно прекрасния хляб, наведе се, сякаш молеше за прошка, и с една ръка предпазливо събра краищата на покривката. Бавно вдигна ръце и отстъпи назад, като леко теглеше покривката. Скоро ароматните, тежки, смъртоносни хлябове започнаха да се прекатурват и да се плъзгат надолу.

Той здраво опря крака и с всичка сила дръпна покривката — цялата камара се пръсна от другата страна на масата и се изсипа във водата.

Брин сбърчи лице, хвърли покривката в езерото и продължи да повтаря същата операция със следващите маси. Бяха много. Хлябовете бяха тежки, а той бързаше.

Един от служителите го забеляза и извика, после се затича, но Брин беше от отсрещната страна на езерото и ги разделяше голямо разстояние. Пазачът вдигна радиостанцията си, но тя някак се изплъзна от пръстите му, падна върху гранита и се пръсна на парчета. Мъжът тръгна към изхода, после спря и се загледа в Брин.

Джак продължаваше трескаво да хвърля хлябовете във водата — очакваше всеки момент да го нападнат и затова се опитваше да действа

все по-бързо.

Времето сякаш спря. Храмът ставаше все по-мрачен. Но къде се губеше Хъбърд? Охраната щеше да пристигне съвсем скоро.

Верен на думата си, Хъбърд отиваше да намери доктор Риг. Чу, че в кабинета бръмчи мотор, и разбра, че вратата не е заключена, но като че ли отвътре я запречваше някаква тежест. Агентът прати ужасения служител да повика на помощ пазачите.

Отначало вратата се откряна съвсем малко, само няколко сантиметра. Хъбърд вече ясно чуваше воя на централната почистваща система. После го лъхна въздух, носещ слабата кисела смрад на леш, ферментираща кръв и зловонни органични газове.

Той едва не повърна, но продължи да натиска и накрая вратата се отвори достатъчно, за да може да се провере вътре.

Пазачът остана отвън — той също бе усетил миризмата и бръкна в джоба си за носната си кърпичка.

Хъбърд гледаше отворените, изцъклени, издути очи на труп, но лицето на Риг изглеждаше спаружено като стафида. Устата му зееше в зловеща усмивка, кожата му беше опъната като на мумифициран фараон. Египтологът бе изкормен изотзад. Хъбърд мигновено разбра защо работи мощната прахосмукачка.

Риг лежеше на една страна, завързан с вратовръзката си за бравата. Тялото му беше препречвало вратата. Под него се виждаше окървавеният сив маркуч на централната почистваща система, който се извиваше по килима към контакта на стената, издаваше висок металически вой и продължаваше да изсмуква телесни течности.

Скот излезе от стаята, без да докосва нищо, и нареди на пазача да повика линейка и да изключи системата.

Докато тичаше обратно към египетската галерия, той извади мобилния си телефон, за да повика помощ.

В мрачния храм Брин изхвърляше последните хлябове.

— Джак... — повика го Хъбърд.

Брин видя тичащия към него агент, пое си дъх през импровизираната маска и отвърна с приглушен глас:

— Всичко е токсично! Заразено... Сложи си маска, някакво парче плат... покрый си лицето. — Вирусологът скочи от платформата

и задърпа Хъбърд към стълбището.

— Стаята с почистващи препарати — извика Джак. — Заведи ме в стаята с почистващи препарати. Бързо. Това е единственият ни шанс.

— Какво? — попита Хъбърд. — Какво правиш?!

— Трябва ми амоняк. Трябва да намеря достатъчно амоняк, за да неутрализирам токсините в езерото. — И той посочи към плуващите хлябове. — Нареди да затворят галерията...

Агентът откри стаята, в която имаше етажерки с полири, дезинфектанти, сапуни, опаковки тоалетна хартия и четири двайсетлитрови пластмасови туби амоняк. Намериха една количка и ги натовариха.

— Иди да повикаш асансьора, Хъбърд. Ако се наложи, заплаши ги с пистолета си.

Качиха се обратно в галерията, отвориха капачките и внимателно започнаха да изливат амоняка в тъмната вода, по която плуваха безброй парчета подгизнал хляб.

Изпаренията ги задавяха, но те най-после изпразниха тубите и се отдръпнаха. Виеше им се свят от миризмата.

Порталът към храма започна да се пълни с тичащи пазачи и униформени полицаи. По петите ги следваше групата за бързо реагиране. Хъбърд извади портфейла си, показва служебната си карта и се затича към началника на ченгетата. Брин изрита последната туба в езерото и проследи с поглед издигащите се от нея мехурчета.

Трябваше му чист въздух. Той тръгна към изхода.

Задушаваше се, главата му кънтеше. Трябваше да излезе на въздух. Опита се да развърже мокрия възел на маската си.

— Стой! — Възрастният пазач, който се бе опитал да го спре, го сочеше. — Спрете го! Той направи всичко това!

Джак залитна, завъртя се към Хъбърд, за да им обясни, но Скот спореше със сержанта. Пред погледа му се спусна мъгла. Опита се да се затича. Въздух... трябваше да излезе навън.

Стигна до вратата. Очите му пареха, не можеше да диша. Успя да свали маската. Навсякъде виждаше черни петна. Виеше му се свят и му се гадеше. Черни петна, движение, някакви далечни викове. Задъхваше се. Черни петна. Помъчи се да продължи да върви. Въздух...

Дулата на седем полуавтоматични полицейски пистолета бяха насочени към гърдите му. Брин се огледа. Хъбърд не се виждаше.

— Не мърдай! — извикаха ченгетата.

Джак се усмихна. „Колко драматично! Аз? Да не мърдам? Просто излизам да глътна малко въздух.“

И закрачи напред.

Чу изщракването на предпазителите.

Опита се да се раздвижи...

И тогава, когато пръстите на спусъците вече започваха да се стягат, Брин направи двете най-умни неща през живота си.

Първо вдигна ръце и се предаде. После припадна.

Следващото нещо, което видя, беше коленичилата до него Вики Уейд и Хъбърд, който му викаше:

— Джак! По дяволите, Брин, събуди се! Трябваш ми!

Над Джак се наведе санитар, постави ръка зад главата му и я повдигна. Разнесе се изпукване от ампула с амоняк, която санитарят понечи да поднесе под носа му.

Брин се възпротиви.

— Не, не амоняк... Стига...

Изведнъж дойде в пълно съзнание. И повърна.

Хъбърд накара друг санитар да му донесе вода. Задъхан, Джак жадно я изпи.

След десет минути главата му се бе прояснила. Двамата със Скот седяха в офиса на охраната и гледаха видеозаписите на камерите, монтирани из целия музей. Уейд, която отразяваше събитието, беше поискала да отиде на срещата, но Хъбърд категорично ѝ бе отказал. На цветния запис се виждаше фасадата на Метрополитън Мюзийм. Малко прозорче в долния край показваше часовете, минутите и секундите.

— Виж, Джак — каза агентът. — Това е той, нали?

— Върни го. Има ли кадри от лицето му?

Докато го гледаха повторно, един от музейните работници каза:

— Той дойде да благослови хлябовете. Съобщиха ми хората от фирмата доставчик.

— Джак, Джак, чуй ме — настойчиво рече Хъбърд. — Кой е този? Кой е този?

— Камерон.

— По дяволите! — измърмори агентът. — На идване се разминахме с него!

— Да, този тип се крие пред очите на всички — отбеляза Брин.

— Ще се свържа с моите хора, за да проверя дали вече са открили къде е доставена ръжта. Трябва да го пипнем на негова територия.

Хъбърд извади клетъчния си телефон и набра някакъв номер. Когато свърши разговора, на лицето му грееше широка усмивка.

— Еврика! — каза на удивения Брин той. — Много търговци на зърно никога няма да простят на Бюрото, че им е провалило уикендите, но го пипнахме, Джак, пипнахме го! Можем да открием тоя гад на Източна осемдесет и трета улица номер шестстотин деветдесет и девет, апартамент петнайсет А.

20:00 ч.

Също като сградата и квартала, портиерът беше виждал и подобри дни, но бе достатъчно трезвен, за да отвори веднага щом видя полицейските значки. Наемателят от 15А бил самотник, не пречел на никого и много пътувал, но когато бил тук, почти не излизал — освен днес, когато май бил на бал с маски, при това с лимузина. Изпуснали го съвсем за малко. Носел много пакети и заминал с бус.

Вратата на апартамента бе с шест яки ключалки. Ключът на портиера влезе в най-простата и вратата веднага се отвори. Лош признак: щом Камерон не си беше направил труда да ги заключи, може да си бе отишъл завинаги. Полицаяте очакваха някакъв капан, затова си сложиха латексови ръкавици и извадиха пистолетите си — по-добре да се окажеше излишно, отколкото после да съжаляват.

Вътре беше мръсно и нямаше почти нищо. По стените на стаята, която минаваше за дневна, висяха стотици изображения на фонтани: излегнати русалки, пишкащи момченца, риби, градински пръскачки, кухненски кранчета, пожарни кранове, маркучи, пръскалки, всевъзможни устройства за изливане на течности, както и гравюри на водопади, календари с потоци, снимки на фонтана Треви в Рим — и на Индианаполиския музей за изящно изкуство. Имаше дори пощенска картичка с картината на Търнър.

Брин зърна нещо с периферното си зрение и повика Хъбърд.

— Виж, торба за овес. Ремъците са напъхани вътре. Бил е там — в Чърчил Даунс!

В ъгъла на стаята имаше гола чертожна маса. Кухнята беше празна. Когато едно от ченгетата отвори хладилника, откри вътре епруветки и бурканчета от детски храни, пълни с плесен. Понечи да затръшне вратата, но Джак го спря. Полицаят не бе забелязал скритото в кутия за масло шишенце с етикет „ПРАЗИКВАНТЕЛ“ и инструкции за лечение на тения. Вирусологът предупреди никой да не докосва нищо и внимателно затвори хладилника.

Боядисана в жълтеникавозелено стъклена врата водеше към още по-малка стая, почти килер. Там откриха друга врата, оставена леко открената. Един от полицаите я отвори с върха на обувката си. Вътре имаше лавици с грижливо подредени предмети.

— Божичко, вижте! Всичко това презервативи ли са?

Хъбърд кимна и затвори вратата, после посочи друга, водеща към трета стаичка с шестнайсет аквариума до стената. Но в нито един от тях нямаше риба. Някои бяха пълни с вода, по вътрешните страни на други лъцеше слуз. Сред дървени трици в един от сухите аквариуми се гърчеха стотици бледи гадинки. На стената висеше карта от публикувана през 1939 година статия в „Нешънъл Джиографик“ „Древните Свети земи: проследяване на бягството на израилтяните от Египет до Обетованата земя“. В ъгъла бе захвърлен защитен костюм за биологична опасност с пластмасова качулка и респиратор.

Отсрещната врата водеше към баня. Заключена. Един от полицаите натисна бравата, но Хъбърд му нареди да се отдръпне. Джак видя до вратата дихателна маска, спря всички, угаси осветлението и включи джобното си ултравиолетово фенерче. Стаята се изпълни с познатото лилаво сияние. Вирусологът се приближи до вратата и освети ключалката. Цветът незабавно стана зелен. От малкия отвор се виеха изпарения.

— Излизайте — извика Брин. — За тази стая трябва да се погрижат специалисти по биологично опасни вещества. Какво има нататък?

Тръгнаха по дълъг коридор към спалнята. Вратата бе отворена. На тринога до прозореца стоеше телескоп. На перваза имаше бинокъл.

По средата на стаята видяха висока около метър и двайсет осветена музейна витрина с копие на фонтана Андръс. И Брин разбра какво бе нарисувала Миа, какво бе искала да му покаже — фонтана на острова в Ийст Ривър, свършеното място за десетата чума.

Приблужи се до прозореца и погледна през телескопа, който беше насочен към южния край на Рузвелт Айланд — едва различаваше фонтана, но можеше да го познае. Този път — тази чума — целта на Камерон бе целият Ню Йорк — Мемфис, Содом и Вавилон на Новия свят.

— Това е, Скот — каза Джак. — Това е големият удар. Фонтанът! Силозът е бил само репетиция. Не разбираш ли? Същият токсин, същата чума. Ще използва афлатоксин.

Наведе се над телескопа, фокусира го и ясно видя фонтана.

— Скот — каза той, — ще ни трябва огромно количество амоняк. Незабавно!

— Добре.

— Но разрежденият бутилиран разтвор няма да ни свърши работа — прибави Джак. — Освен това трябва да измислим начин да не позволим да пуснат този фонтан. Ако разполага с достатъчно токсин, Камерон ще убие хиляди хора в мига, в който той заработи. Видя какъв вятър духа навън. Ще разпространи отровата на километри.

— Какво точно ни трябва? — Агентът го погледна, после погледна полицаия, който безпомощно стоеше до тях, сякаш очакваше Брин да ги спаси.

— Не ми е известно място, където да има достатъчно сух амоняк — отвърна Джак. — Виж дали не може да ни помогне пожарната...

— Действайте — нареди на едно от ченгетата Хъбърд. После забеляза на масата компютър и прибави: — И конфискувайте всичко това.

— Чуй, Скот — продължи вирусологът. — Трябва ни цял резервоар с амоняк под налягане или чувал със сух амоняк, голям, трябва ни съединители, тръбни ключове и здрава лодка.

— Защо не хеликоптер? — попита Хъбърд.

— Защото — отвърна Брин, — ако сме закъснели, хеликоптерът само още повече ще разпръсне токсините.

Агентът извади мобилния си телефон, свърза се с адмирала, получи разрешение да обяви извънредно положение и двамата с Джак

се насочиха към Ийст Ривър — надбягваха се с безумец.

21:40 ч.

Мощният полицейски катер леко се полюшваше върху студените води край ийстривърския вълнолом.

Брин и Хъбърд хвърлиха инструментите на палубата и се качиха на катера. Капитанът им съобщи, че от склада на Гъвърнър Айланд срещу Статуята на свободата били пратили пакетирани сух амоняк. Агентът нареди да спрат на Рузвелт Айланд и после да се срещнат с катера на бреговата охрана край Бруклинския мост.

Брин гледаше към приближаващия се към тях остров с нетърпение, което едва успяваше да овладее. Мъст. Чиста, съвършена мъст. Тя бе негова — и по Божиите, и по човешките закони — и той възнамеряваше да предяви правата си.

23.

Неделя, 4 октомври

19:00 ч.

След като напусна тайната си лаборатория, Камерон внимателно мина с буса си по Второ авеню и влезе в Куинс по моста над Петдесет и девета улица. Точно в определеното време се върна обратно покрай реката през разбития портал на запуснат хлебозавод. Бе разигравал всичките си действия много пъти. Заобиколи разпадащите се товарни рампи, и спря до стоманената преграда край водата. Изключи двигателя и спусна прозореца. Мъглата се вдигаше и откъм Ийст Ривър пълзеше есенна влага. Теди виждаше фонтана Андръс, ясно очертан на фона на светлините от комплекса на ООН. Покритата с пяна вода течеше на север в тесния канал. Течението носеше всевъзможни боклуци. На това място Ийст Ривър беше широка само осемстотин метра — единственото, което го разделяше от двумилионното население на Манхатън Айланд. Лодката му се поклащаше на вълните, здраво завързана на вълнолома. Той си погледна часовника. Приливът бе точно според плана — скоро щеше да достигне най-високата си точка и той можеше да започне с товаренето.

Камерон знаеше, че никога вече няма да се върне в лабораторията си и беше копирал файловете от компютъра си на CD-ROM, дублирайки всички биографични материали, формули, кодове, патенти, номера на банкови сметки, схеми, снимки, лабораторни тестове и библиографии, делото на целия си живот. Бе качил и някои файлове, които искаше Брин и ФБР да открият на нов харддиск. После отнесе стария до аварийния изход, поля го със спирт и го запали. Всичките му постижения и всичко онова, което го правеше такъв, какъвто е, бяха на два компактдиска.

Докато седеше в буса в очакване на прилива, Теди включи лаптопа си, набра паролата на клетъчния си телефон, влезе в Интернет, после и в мрежата си в лабораторията и активира камерите над

монитора. Нищо необичайно. Той се отпусна. Знаеше, че вече са близо. Едва не се беше засмял гласно, когато Брин го подмина в „Метрополитън“. С растяща възбуда пусна записите от наблюдателната система. На екрана на лаптопа ясно се виждаше вътрешността на лабораторията. Дигиталната камера там на всеки петнайсет минути заснемаше манхатънския апартамент, записваше образите и му ги пращаше. Тъй като връзката с Интернет бе установена чрез мобилния му телефон, нямаше начин полицията да го открие.

С нетърпение очакваше да види Джак Брин. Ако предположенията му се окажеха верни, вирусологът можеше да се появи в лабораторията всеки момент. Навярно Теди даже щеше да види как Брин и Хъбърд четат описанията на великите му подвизи. Докато търпеливо чакаше да направи следващата си крачка към величието, вдъхновен от всичките чуми, Камерон вкара компактдиска в лаптопа и прегледа файловете. Накрая стигна до пролога към автобиографията си, черновата на отровните думи, които беше използвал, за да опише живота си, да го очертае, да го обясни и възвеличи. Сега щеше да го прочете отново, може би за последен път. Надяваше се, че въпреки всичко може да получи за него Нобелова награда. Чакаше избраният файл да се появи на екрана и се наслаждаваше на дъха на реката. Един голям влекач напрягаше дизеловия си двигател и теглеше шлеп срещу течението. О, Ню Йорк винаги бе в движение. Теди се усмихна и започна да чете автобиографията си.

Пролог

Казват, че геният на великите хора се дължал на техните маши. Тиодор Греъм Камерон не е изключение от това правило. Кой знае какъв можеше да стане, ако не беше религиозната лицемерка, направила си труда да го роди — само за да го бие, гори и унижава поради причини, озадачавали го като малък и лишили го от мъжественост като възрастен. Тя го мразеше, наричаше красотата му „дяволска“ („Луцифер е бил златен като слънцето — също като теб, Тиодор!“). Принуждаваше го всеки ден да учи по една глава от Библията, наказваше го за всяка грешка, събличаше го и му четеше текста, докато той не го научеше наизуст. Караше го да стои гол, докато не го запомнеше. Винаги го биеше с колан за дребните

пропуски, а за по сериозните запазваше мивката. На тригодишна възраст той вече знаеше наизуст всички псалми. Нямахме как, защото иначе тя щеше да държи лицето му под вода, докато умре. Дори като по-голям, когато не си знаеше урока, майка му му нареждаше да се съблече за наказание. Подиграваше му се за обезобразените му длани и тялото му. Когато порасна и започна да се пипа, тя го гореше, за да го накара да престане, присмиваше се на големия му пенис. За да оцелее, той блуждаеше в света на мечтите си, на амбициите си, където нямаше опасност да проникнат нито злобните ѝ ръце, нито болезнените удари с пръчка, нито ютията. Защото тя стигна прекалено далече. Отначало превръзките означаваха, че няма да се пипа, но после се появили мехури, инфекции и накрая върху инфекциите имаше нови изгаряния. Тогава настъпи моментът, в който майка му разбра, че трябва да го заведе на лекар и че ще се наложи да скрие белезите по пръстите му. Знаеше, че лекарите ще ги видят, и затова включи фурната, остави я да се загрее докрай и го повика в кухнята. Докато отваряше фурната, госпожа Камерон се молеше. А после го сграбчи за китките и го притегли към вратичката. Притисна дланите му към нажежената стомана и превърна всичките му изгаряния в едно. Той запомни думите ѝ през целия си живот. Каза му, че го правела заради Господ, крещеше, че Бог не искал той да злоупотребява със себе си, и се кълнеше, че щяла да се погрижи никога повече да не го прави. Теди усети миризмата на собствената си изгаряща плът, но припадна преди да успее да извика. Беше на единайсет и никога повече не се докосна. Никога не можеше да получи и оргазъм, освен ако не измъчваше и убиваше животинчета или не извършваше още по-ужасни опустошения. И никога не намираще покой, освен в мечтите си. Винаги мечтаеше за две неща в живота, които искаше да постигне.

Първо, искаше да стане актьор. Знаеше, че е добър в преструването. През цялото време в училище се преструваше, че майка му е вдовица на застрахователен директор. Преструваше се, че е добра майка, само малко строга, поради което не можел да се сприятелява като другите деца — трябвало да се прибира направо къщи и да е „мъжът в семейството“. Преструваше се също, че се смее, когато някой се пошегуваше, и се държеше мило, когато го устройваше. Да, от него би станал добър актьор.

Но майка му мразеше театъра и бе една от онези, които все още смятаха, че актьорите не трябва да се погребват в осветена земя. Тя знаеше, че дяволът е в него и че този дявол се храни с удоволствия. Така че никакви училищни игри. Никакво кино. Никаква телевизия.

Второто нещо, което Теди Камерон искаше да стане, беше или учен, или лекар, особено специалист по пълзящи земни гадинки — те го привличаха откакто се помнеше. Майка му не вярваше нито в еволюцията, нито в науката и едва се съгласяваше да ходи на доктор. Когато ѝ каза, че се интересува от медицина, тя поомекна. Позволи му да ходи в библиотеката, където Теди прекарваше дни, после години в изучаване не на лекуването, а на смъртта — токсини и отрови. Водеше си бележки, които майка му никога не виждаше, правеше експерименти в старата барака в края на имението им, където тя никога не влизаше.

Когато завърши пръв по успех гимназия и получи пълна стипендия за „Корнел“, той имаше повече познания по токсикология, отколкото повечето от преподавателите му.

По време на обучението му в Итака майка му живееше ту в Калифорния, ту във фермата в Западна Вирджиния, където държеше конете си, достатъчно надалеч, смяташе той, за да не може да продължава да го измъчва. Но не се оказа така. Като че ли я носеше в главата си, глава, кънтяща от мъки и проклетия, въпреки разстоянието. Писмата ѝ, всъщност по-скоро религиозни трактати, обгаряха обезобразените му длани. Истеричните ѝ телефонни обаждания го разболяваха физически. Той ѝ връщаше писмата неразпечатани и я молеше да не му пише и да не му се обажда, но майка му упорстваше — това беше неговото наказание, че я е напуснал.

И именно тогава му хрумна: макар че майка му смяташе него за дяволско изчадие, за ученик на Онан, всъщност тъкмо тя бе прокълнатата и тъкмо тя заслужаваше наказание. Накрая, още докато следваше, Теди се отправи на отдавна отлаганото пътуване до дома си, привидно за да се помирят.

Блудният син се завърна. Той я прегърна, отиде заедно с нея на служба в черквата и дори ѝ купи няколко редки красиви рибки за аквариума, единствената ѝ страст, освен конете и Библията.

Първата нощ, докато тя спеше, Камерон се промъкна на долния етаж и с божествена наслада капна една-две капки от безцветния токсин *siquatera*, който беше извлякъл от два килограма червена мексиканска риба и бе донесъл специално за случая.

На другата сутрин го събудиха писъците ѝ. Знаеше какво е открила. Той спокойно отиде в банята и се погледна в огледалото — гол, както майка му винаги настояваше. Завъртя кранчето, напълни мивката и еякулира, без да се докосва.

— Виж, мамо — гласно каза Теди на отражението си, — дори не се пипам... — После слезе долу при нея.

Като се преструваше на озадачен също колкото нея, той започна да я успокоява. После дойде време да си тръгва. Умираще от глад и на път за летището се отби в една закувалня и си поръча бекон, яйца, палачинки и кафе, достатъчни за двама души. Наслаждаваше се на всяка хапка.

Изтекоха два месеца, без двамата да разменят нито дума. После неочаквано му позвъниха от Калифорния. Майка му бе починала от инфаркт на миокарда. Теди се надяваше, че всъщност смъртта на рибките е разбила сърцето ѝ. Макар че парите му дойдоха като дар от небето, Теди съжселяваше, че не е доживяла, за да умре от срам от онова, което замисляше нейното момченце.

Нямаше нужда майка му да му казва, че е различен — винаги го бе знаел, но по-скоро се смяташе за „изключителен“. Разбира се: доказваше го фактът, че Бог го е избрал за Мисиите. Светът го възприемаше като срамежлив, извънредно интелигентен самотник, красив, но затворен. Всъщност малцина разбираха колко е затворен. Той беше човек с малко, но пламенни страсти, сред които не се нареждаше романтичната любов. Проявяваше страст към работата си, към онзи принос, с който щяха да го запомнят.

От началото на Мисиите, откакто за пръв път беше чул Гласа, той водеше подробни записки за постиженията си. Неговият принос към историята щеше да е поразителен и Теди искаше накрая светът да научи за него.

Той спря да чете, убеден, че точно е описал майка си. Съсредоточи се — бе говорил за причината за своята лудост, за

отровната си майка и значи трябваше да се обърне към природата на самите отрови: защо го бяха привлекли, защо се беше превърнал в учения, който беше, и как се бе заразил. Между гения и лудия съществува такава връзка, че само онзи, който е изпитал и двете, би могъл да се надява да ги обясни. Оттук и необходимостта да се съсредоточи. Оттук и сегашната му работа, работата, която щеше да документира, обясни, предвиди и да овладее чрез нея не само лудостта или рака, а и Божествеността...

Теди вдигна поглед от екрана. Беше чул нещо. Притвори капака на лаптопа така, че светлината да не се вижда отвън. Не забеляза нищо друго, освен надигащия се прилив, не чу нищо друго, освен звуците на града. Отново отвори лаптопа и установи връзка с камерите в лабораторията, огледа стаите, не видя нищо и доволен изключи връзката. Отново се върна към записките си и продължи да чете, прехвърли Първа глава и стигна до Втора.

II

Трагичният факт в живота на доктор Камерон, както и на всички други, е, че в наше време важните медицински открития се пазят в тайна от обществото поради алчност, догматизъм и глупост. Галилей отлично е разбирал всичко това, Тиодор Греъм Камерон също. Поради фанатизма си научният свят никога нямаше да научи за Теста на Камерон. Един от най-великите и в същото време най-малко известни токсиколози на света, доктор Тиодор Р. Камерон прекара по-голямата част от живота си в проучване на органичните токсини по земното кълбо. Доктор Камерон се посвети на тази задача, защото знаеше, че фундаменталните двигатели на смъртта крият тайната на живота.

Доктор Камерон разработи тест, съчетаващ великата прозорливост на наблюденията на сър Александър Флеминг върху унищожаването на бактериите от пеницилиновата плесен и откритието на Брус Еймз, че простите петрита могат да се използват за откриване на предизвикващи рак агенти. Тестът на Камерон, както обичаше да го нарича създателят му, също използваше петри, но позволяваше бързо наблюдение на огромен

диапазон обикновени агенти, за да се прецени техният антибактериален и антиканцерогенен потенциал.

С този тест Камерон систематично изследваше десетки отрови на насекоми и влечуги, обработваше хиляди образци почва, изолираше бактериални и дори плесенни токсини, които спираха инфекциите и дори, вярваше той, развитието на злокачествени клетки. След седемнайсет години на неуспехи доктор Камерон проникна в Третото царство на бактериалните химери и грифони: фитопланктона и алгите.

Именно Камерон пръв предположи, че фитопланктонът ще е най-ефикасен и силен от всички образуващи токсини видове. Наистина токсичният фитопланктон като червената вълна, *Ryudinium bahamese*, образуваше вещества, които спокойно можеха да убият малки риби. Странно, по-големите хищни риби, които изяждаха малките, не умираха. Те натрупваха токсините в мускулите си, също както дървесните жаби ядяха отровни насекоми и концентрираха силните отрови в кожните си жлези, като запазваха и дори увеличаваха ефикасността им. И рибите, и дървесните жаби използваха токсините за своя защита.

Друг вид фитопланктон убиваше бактериите. Камерон смяташе, че тези токсини могат да се превърнат в съвсем нов клас антибиотици — безопасни имунопотискащи агенти за лечение на рак, левкемия и още много други болести.

И почти неизбежно, след близо две десетилетия опити, той откри точно такъв естествен фитотоксин в алгите. Той не беше токсичен за нормалните клетки, но убиваше широк спектър от бактерии и химическата му структура бе неизвестна.

Когато неохотно повери субкултурата на спонсорите си от Християнския съвет, те го увериха, че ще дадат откритието му на фармацевтичните компании и че дори ще лобират за държавно финансиране. Камерон очакваше неоспорим патент, ръководна длъжност, борсови възможности, номинация за наградата Ласкер, навярно няколко години по-късно и Нобелова награда. Той каза на жена си, че скоро ще имат всичко — много пари и слава. И после, когато един ден отиде в лабораторията си, откри, че е заключена.

И тогава всичко се срути — къщичка от карти, съборена от фанатизма и лицемерието. Вече бе свършен човек. Изгуби всичко —

жена си, положението си, абсолютно всичко — освен по-голямата част от солидното си наследство, което благоразумно пазеше в банкова сметка на Каймановите острови.

И на мястото на предишната пустота се разгоря огнена омраза, която напираше да се изсипе над света.

Той прочете думите, които беше написал преди много месеци, и се удиви колко вярно изглежда всичко това с напредването на времето, защото именно познанията му за токсините бяха предложили надежда за света и тъкмо токсичният религиозен догматизъм едва не го беше унищожил. Към токсините — с токсини, напомни си Теди...

И отново се върна към файловете с първите разкази, описанията на първия миг, в който бе осъзнал лудостта си. Винаги го поразяваше фактът, че е изгубил разсъдъка си сред множество хора и че никой друг освен него не го е забелязал. Той продължи да прехвърля дневника си и накрая откри бележките от януари. Януари, само десет месеца след инцидента в ЦКЗ и началото на края. „Вирусът порази Тъкър за по-малко време. Чудя се дали го знае“ — каза си той, докато отваряше файла. После бавно продължи да чете.

Петък, 2 януари

Денят беше странно топъл за януарски следобед. Но докато температурата навън се покачваше, въздухът в главната аудитория беше студен. Камерон почти трепереше, но не се разсейваше — изнасяше лекция пред колеги токсиколози. И преди бе говорил за отделни моменти от този проблем, но щом започна да описва новото токсично въздействие на видоизменената двойна спирала, изображението сякаш се отдели от екрана на аспектомата, издигна се към тавана и закръжи под решетката на климатичната инсталация.

Той довърши лекцията почти автоматично, дори отговори на шест кратки въпроса и подробно обясни на повечето от колегите си как да подобрят методиката на проучване в лабораториите си. Но през цялото това време разсеяно наблюдаваше двата внушаващи

страхопочитание и невидими за другите образа, които се преплитаха над главите на публиката.

Двойната спирала се извиваше, танцуваше във въздуха и изглеждаше съвсем материална и жива, и все пак трябваше да е въображаема, иначе всички присъстващи щяха да реагират. Лекцията завърши успешно и с много взаимни благодарности. Спиралата продължаваше да се движи. И после бавно се превърна в тялото на огромна зелена змия. Камерон започна да изпада в паника и трябваше да излезе от залата, за да подиша чист въздух.

Когато вратите се отвориха, сноп ярки слънчеви лъчи нахлу в мрачно осветената аудитория и той се върна, за да види дали светлината е пронизала змията. Спиралата беше станала страшна и Теди усети, че не е далеч от истерия. Гърдите му се надигаха тежко, трябваше да избяга...

Трябваше да разбере дали лъчите ще унищожат тази... какво? Халюцинация? Божествено видение? То беше още там: змията продължаваше да се извива нагоре. Двойната спирала се разгъваше. Без да откъсва поглед от нея, той с ужас си помисли: „Естествените мутации вече не са от значение. Сега цялата спирала може да се пресъздаде в лабораторията. Цялата ми работа губи смисъл. Как изобщо бих могъл да я възстановя? Как?“.

Изведнъж змията се уви около кадуцей и пред очите му намотките се разделиха.

И когато спиралите се превърнаха в две змии, двата разумни дяла на ума му се разкъсаха. Рационалността и суеверието. С ужасяваща яснота видя, че змиите идват от Великата змия в рая, но сега бяха решили да станат две: първородният грях на враговете му и Божието възмездие.

Именно в този момент осъзна, че трябва да усъвършенства откритията си и да отвърне на удара на враговете си. Чу Гласа и той го изпълни със страшна решителност и непреодолимо разбиране, че всички части от мозайката най-после са застанали по местата си.

— Пусни Моя народ... — чу да цитира Светото писание собственият му глас.

И разсъдъкът му го напусна.

Щом онези идиоти от Християнския съвет вярваха в Библията като в достоверен документ, той можеше да се откаже от цивилизованите средства и да вдигне библейска ръка, за да порази двулличните грешници, които бяха унищожили живота и кариерата му, да ги порази с „огнения змей на израилтяните“.

Той се закле пред себе си с Глас, за който не знаеше, че е негов, и това го уплаши повече от всичко на света. Това бе гласът на непреодолимия инстинкт: за Камерон в този момент и всеки друг път, в който щеше да чува Гласа през остатъка от живота си, това щеше да е Словото на всемогъщия Бог.

Колко странно, помисли си Теди, че Господ се разкрива на човек, крило не вярва в нищо друго, освен в Пустотата. Колко странно и колко прекрасно. Беше предаден от вярващите само за да бъде надарен с най-чистата вяра.

Нечия ръка се пресягаше в пространството между змиите и очите на Камерон.

— Теди, добре ли си?

Камерон сериозно кимна. Знаеше какво да направи. И как да го направи — целия пречистващ ужас.

Гласът му го бе казал съвършено ясно.

Теди прочете последното изречение. Въпреки хладния въздух бе започнал да се поти. Премери си пулса. Наистина ли беше от дневника, или Гласът отново говореше в него? Неуверен, той няколко пъти дълбоко си пое дъх, отпусна се и изхвърли тези мисли от болния си ум. Гордееше се с това, че повече от всичко останало се е научил на упоритост, затова с удоволствие си спомняше за изпитанията си.

Разнесе се разтърсващ грохот — над реката се понесе хеликоптер. Теди го проследи с усмивка. Знаеше, че щом хеликоптерите продължават да летят, все още не са разкрили плана му. Погледна към Ийст Ривър. По повърхността се гонеха малки вълнички. Скоро щеше да настане моментът отново да се отправи на път, но имаше време да прочете любимата си глава.

XXIII

Тиодор Камерон обичаше да пътува със самолет. Същността на живота му се изразяваше в пътуване и той с радост посрещаше всяко ново заминаване, всяко пристигане, планирането и обмислянето. Често летеше над Атлантическия и Тихия океан и работата във въздуха му доставяше удоволствие. Също толкова му харесваха кратките пътувания. Всъщност предпочиташе второстепенните пътища, които му позволяваха да прави връзки с местни автобуси, фериботи и влакове.

В миналото му се налагаше да пътува, защото трябваше да обогатява колекциите си. Всяко посещение в дрогерията на някое забутано градче бе упражнение по опознаване на американското общество, което ту го караше да се смее, ту го вбесяваше, ту го заинтригуваше.

Имаше опасност да изгуби багажа си, разбира се, затова винаги пътуваше с малка чанта и пращаше останалото по куриерска служба — образци, книги, дрехи, фотоапарати, аспектوماتи, куфари, кашони със записки, купчини списания, колекции от проби зърно, диапозитиви, фотоленги и нередактирани статии.

Това бе най-подходящият начин да пренася езотеричния си багаж. В крайна сметка той все още изнасяше над двацет професионални семинара годишно — пред колеги токсиколози, фармацевтични компании, медицински факултети и представители от няколко научни центъра на Националната научна фондация.

Той беше уважавана фигура в научните кръгове — бе публикувал повече от сто и петдесет често цитирани статии, беше съосновател на престижно медицинско списание и бе открил пет нови биоактивни алкалоида.

Освен това притежаваше една от най-големите в света колекции на органични токсини и събираше всякакви проби: от змии, гущери, дървесни жаби, насекоми, паяци, пера на тропически птици, от усти на птичечовки, сладководна и морска риба, десетки бактерии, различни пъстри алги, десетки видове плесени, слуз, гъби и микроскопични гъбички.

Обясненията му за алфа-1 адренергични антагонистични ефекти на ганглийните никотинови рецептори бяха използвани от колегите му във фармацевтичната промишленост. А проучванията му върху приложението на микотоксините в терапевтиката винаги

го вълнуваха. После внезапно и без очевидна причина Камерон престана да говори за работата си. Носеха се слухове, че ЦКЗ създавали строго секретна биологична лаборатория, говореше се за биологична опасност БЛ-5. Другите токсиколози се чудеха, но всъщност той започна да се променя още преди откровението в Аспен. Зад гърба му неговите колеги го отдаваха на инцидента и уволнението му от ЦКЗ. Бе се повредила центрофуга и Камерон пое цялата отговорност. Беше изложил на опасност лабораторията с работата си върху материал, който нямаше връзка със спонсорираната му програма. За самия него също имаше изключително висок риск от заразяване. Тъкмо това рисковано поведение бележеше целия му живот и в крайна сметка обрече кариерата му в ЦКЗ, а също направи неизбежно предателството на Християнския съвет.

Неговото упорство започна да взема връх още преди инцидента с борнавирусите и много месеци преди първото откровение. Навярно подсъзнателно започваше да се подготвя, защото рязко ограничи броя на лекциите си и увеличи пътуванията, за да разшири колекцията си от токсини. Събираше проби от овощни градини, канавки, пазари за риба, зоопаркове, търгове на добитък, кланици, цветарски магазини, кожухарници, бръснарници — отвсякъде.

Взимаше образци от езера, потоци, резервати, силози, пчелини и африкански блата. Взимаше ги от мухи цеце, комари, черни мухи, яйца на пясъчни мухи, слюнни жлезии на конски мухи, черупки на охлюви, слуз от плужници и люспи от змии. Проучванията го отвеждаха в Заир и Виетнам, на Хаити и в Шри Ланка, в Хималаите. Имаше пръст от моравата на болницата „Фийби“ в Либерия, изпражнения от Института по херпетоология в Сао Паоло, гуано от пещерите в Нова Испания и тундрата на Фолкландските острови. Славата му бе увековечена на другия край на земното кълбо — малък връх край огромната планина Брукс на Аляска носеше неговото име. Защо беше ходил там ли? За изпражнения от полярни мечки и микробите, които съдържаха те.

Бе поставил началото на колекцията си от токсини още като студент. Девизът му бе: изследвай всяка щипка пръст, наблюдавай почвата, пълна с микроби. Идеята му беше да събира почвени и

фекални образци, да ги анализира и систематично да ги подрежда година след година в тайната си нюйоркиска лаборатория.

Но имаше проблем: в какво да съхранява безценните си проби, когато пътуваше? В началото имаше предостатъчно дървени кутийки от кибрит, но когато баровете, хотелите и магазините престанаха да ги раздават безплатно, Камерон разбра, че се нуждае от нещо друго.

Откри отговора в мъжката тоалетна на долнопробен мотел: метален автомат със самохвален надпис „Продават се за предотвратяване на болести“. По онова време вярваше, че мисията му е да предотвратява болестите, и с монетата от двацет и пет цента в джоба си купи презерватив — първият от хилядите, които щеше да напълни с двацетграмови проби, взимани от постоянни отбивки от пътя и от безкрайни пътувания в чужбина.

Притежаваше една от най-големите и внушителни колекции от презервативи: „Фоурекс“, „Троуджън“, „Рамзес“, „Спартънс“, дори три редки „Голдън Фезънтс“ в метална кутийка с картинка на керван с камили и араби на фона на фалически кактус, Мики Маус с ушички от Амстердам, дракон от Банкок, червени, сини, даже един, който фосфоресцираше на тъмно. Някои имаха израстъци, по-новите бяха с ребра и резервоарни върхове. Но любимият му презерватив си оставаше старият „Рамзес“ с изображение на египетски пейзаж на кутията, цветни йероглифи и фараон, стиснал в ръка закачливо извит, дълъг до рамото му скиптър. Всички бяха пълни с проби и обозначени с датата и мястото на взимане.

По някое време, винаги си казваше той, щеше да обработи образците за нови видове плесени и да ги анализира, за да установи антибактериалния им потенциал. Щеше да открие нещо абсолютно неизвестно, да го култивира, да усъвършенства вторичния продукт и да го продаде. Негов собствен антибиотик!

Годините бързо се нижеха и това така и не стана, но презервативите си оставаха. От време на време се налагаше да сменя по-старите. Мики Маус изгуби едното си ухо. Латексът бе траен. Макар и по-порести, по-скъпите видове, много от които изработени от котешки черва, бяха почти вечни. Най-новите бяха най-добри.

Тъй като беше само човек, понякога Камерон се чудеше защо го прави и отчаяно се надяваше, че все някога ще проумее целта на тази

колекция, нейната предопределена съдба.

И после дойде Аспен, Видението и Гласът и той разбра, че трябва да изостави философския камък, извлечен от микотоксин, да забрави за антибиотиците, за лечебните плесени. Вече все по-ясно виждаше как ще използва скъпоценните токсични образци за друга цел. Божествено призвание.

Лаптопът сигнализира. В дъсчения под пред лабораторията на Теди имаше детектор за метал и той разбра, че след миг ще види натрапниците. Камерон бързо натисна няколко клавиша и на екрана се появи манхатънският апартамент.

После видя Брин, Хъбърд и полицаите да нахлуват вътре. Беше време да тръгва. Той изключи лаптопа и прибра компактдиска в джоба си. Излезе от буса, приближи се до водата и хвърли компютъра в Ийст Ривър.

Лодката се люшкеше на вълните. Камерон я натовари, после я отвърза и бавно потегли.

Кипеше от нетърпение, но се движеше внимателно заради безценния си товар: три големи пластмасови туби, съдържащи трийсет и два килограма дестилиран концентриран афлатоксин.

Надигацият се източен вятър съвършено отговаряше на Мисията му. Вече нищо не можеше да му попречи да изпълни древната заповед, за която го бе вдъхновил Гласът: живеи според Библията, умри според Библията.

24.

22:50 ч.

Ийст Ривър, Ню Йорк

Брин и Хъбърд слязоха на брега и полицаят от катера им подаде по един голям фенер с по четири батерии. Лъчите пронизваха мъглата само на няколко метра пред тях. После чуха, че катерът бързо се отдалечава, за да се срещне с този на бреговата охрана.

Двамата пресякоха района на рушащата се болница и видяха фонтана на малкия вълнолом, разположен на неколкостотин метра от южния край на острова. Брин с тревога забеляза, че брегът е прекалено скалист — полицейският катер нямаше да може да пристане.

Луната бе почти пълна и болницата „Голдуотър“ и сградите на Манхатън оттатък реката хвърляха достатъчно светлина. Небето беше обсипано със звезди. Ясно виждаха осветения град, от скъпите апартаменти на Ийст Енд авеню и Сътън Плейс до лъскавата фасада на сградата на Обединените нации. На изток започваше Куинс — дълъг, нисък, изненадващо мрачен и отблъскващ.

Коварният, но единствен път към фонтана пълзеше над частично срутената болница. Много отдавна тук бяха изолирали жертвите на едра шарка, тиф и чума. Днес за тази цел се използваше болницата „Метрополитън“, която се намираше на километър и половина на север. Вече разграбена и почти разрушена, тази сграда се бе превърнала в грозно и опасно място.

Под ниските дървета и бурените в южния край на острова се криеха мазета, тунели и шахти. Навсякъде бяха пръснати полузаровени гнили дъски, съборени стълбища, маси за преглед и стари електрически съоръжения. От пръстта стърчаха желяза, които спокойно можеха да пробият нечия обувка. На земята лежеше разбит меден купол, целият обрасъл и позеленял.

До останките беше фонтанът — куб от бетон, който трябваше да неутрализира огромния напор на експлозивната водна струя. Местоположението му изглеждаше случайно — миниатюрен остров с

около сто и двайсет квадратни метра площ, изграден от гранитни блокове сякаш само на няколко метра от брега.

Изведнъж Брин чу остро пропукване и незабавно приклепна. Чу се по-силен трясък, последван от високо „Мамка му!“. След кратка тишина агентът извика:

— Джак, внимавай! Всичко е изгнило.

Вирусологът плъзна лъча на фенерчето по земята и забеляза нещо, което приличаше на яма. Хъбърд бе паднал в нея. Десният му крак беше извит под ужасен ъгъл.

— Счупих си глезена, по дяволите! Върви сам!

— Не, ще слеза при теб и ще те измъкна навън.

— Няма време, Джак — настоя Хъбърд. — Ще се върнеш, след като свършиш.

Брин се замисли. Знаеше, че Скот има право.

— Добре. Ако успея навреме, ще телефонирам да пратят хеликоптер. Недей да мърдаш!

Агентът му махна с ръка.

— Няма къде да ходя!

Джак взе чантата с инструментите, изправи се и запълзя към медния купол. Надникна през вентилационните отвори и видя картина, която го върна много години назад в Манджурия: стърчащите от пръстта парчета метал му напомниха за стълбовете в Пинфан — и отново го върнаха към действителността.

Фонтанът се намираше поне на сто и осемдесет метра зад купола. Джак чуваше само плисъка на вълните в скалистия бряг, виждаше мрачната вода.

Трябваше да пресече откритото пространство до вълнолома. Скоро приливът щеше да свърши и Ийст Ривър щеше да обърне течението си към морето. Отсрещната страна на острова бе заобиколена от стена, издигната от необработени гранитни блокове, но откъм изток пътят към гигантския стоманен куб с генераторите, двигателите и филтриращата система беше открит. Той се насочи на юг.

Преди месеци заедно с Миа бяха прегледали плановете на фонтана. Знаеше как работи, знаеше и какво трябва да направи, но дали можеше да стигне до него преди системата да се активира и буквално да накара дъха на жителите на Манхатън да секне? Водопад

от светлини и пъстроцветни лазери щеше да обагри кипящата мощна струя вода и да я превърне в истински огнен стълб — символ на религиозното обединение.

Джак отново прехвърли в ума си онова, което знаеше за фонтана. Беше монтиран в края на голям бетонен блок и завинтен за широка пирамида от бетонни плочи и пилони. Приличаше на черква — точно като в скицата на Миа.

От отвор в средата на куба се извисяваше заострена медна кула с формата на гигантски пожарникарски маркуч, насочен право към нощното небе, като артилерийско оръдие. Височината ѝ навярно надхвърляше четири метра. Отстрани бе заварена малка стълба.

И изведнъж видя моторната лодка в скалите. Бяха включени само сигналните светлини, носът ѝ сочеше на юг, а кърмата ѝ се полюшваше срещу течението. Лениво бръмчеше мощен двигател и изхвърляше сиви газове, които се стелеха откъм подветрената страна. Камерон!

Трябваше да се добере до фонтана, нямаше време за губене. Джак за миг плъзна лъча на фенерчето си по грозната зеленикава повърхност на стоманения куб. Болтовете и заварените ръбове очертаваха краищата му. Откъм източната му страна имаше врата със стоманен катинар, голям колкото юмука му. Катинарът бе разбит и вратата зееше. Брин тръгна натам. Знаеше, че ако успее да влезе вътре, трябва да открие крановете на филтриращия резервоар.

Пред него имаше няколко метра хлъзгава скала. Приливът придаваше на реката измамно спокоен вид. Той опипа повърхността с крак и скочи.

Запълзя към вратата, надникна и светкавично се отдръпна. Пълен мрак. Кубът беше достатъчно голям, за да побере двама души. Отсрещният край на помещението завършваше с мрежа. Метална. Зад нея се намираше двигателят на гигантския фонтан и контролното табло. До него бяха пръснати резервни части, клапани, помпи и работни инструменти.

Зачака и се заслуша. Вятърът се вихреше над водата, вълните равномерно се плискаха в брега, чуваха се автомобилите по Рузвелт авеню, които заглушаваха шума на помпите. Нищо не помръдваше.

Накрая той включи фенерчето и насочи лъча. Пак нищо. Надникна вътре. На отсрещната стена видя уреди и надписи с червена боя: **ДИАМЕТЪР НА ОТВОРА (СМ), ТРАЕКТОРИЯ (ГРАДУСИ),**

ВИСОЧИНА/СИЛА НА ВОДНИЯ СТЪЛБ (М/РН). Брин влезе в помещението.

Стоманена фуния в основата на контролната кутия на помпата водеше към канал, който изчезваше под блока на тръбата. До нея имаше входен клапан за осигуряване на основния отвор. За стената бяха закрепени два двеста и петдесет литрови варела с надпис „СОДЕН ХИПОХЛОРИД. 5%“. До тях бяха окачени лост, лопата и метла с дълга дръжка. Брин не чу нищо. Не видя никого. Изключи фенерчето и стаята потъна в мрак.

Джак бръкна в джоба си, извади ултравиолетовата лампа и плъзна лъча из помещението. В ъгъла зловещо сияеха купчина парцали, смачкан на топка пожълтял вестник, няколко празни найлонови торбички и кутия машинно масло. В другите ъгли нямаше нищо. Уредите изглеждаха непокътнати.

После забеляза във фунията добре познатата му луминесценция, мъждукаща като блуждаещ огън в блато. О, господи! Тук сиянието бе по-силно и няколко влажни петна излъчваха характерна зеленикавожълта светлина. Брин се наведе, за да ги разгледа отблизо, и незабавно позна зърнестата смес: смачкана царевица.

Погледна главния кран. Последните нарязи лъщяха. Беше развит поне с пет пълни оборота и стърчеше на сантиметър и половина от тръбата. Излъчваше зелено сияние.

Контролният кран бе отворен далеч над максимума и ако в този момент включеха фонтана, водната струя щеше да се издигне на около триста метра, три пъти повече от указаното на таблото „МАКСИМАЛНО ДОПУСТИМО НАЛЯГАНЕ“.

Джак прибра ултравиолетовата лампа в джоба си и отново включи фенерчето. За миг светлината го заслепи.

Внезапно чу пантите да изскърцват и грабна лоста.

По скалата отвън зашляпаха стъпки. Отдалечаваха се от фонтана. Джак изхвърча навън. Трябваше да е Камерон! Настигна тъмната фигура с черни дънки, черна риза и маратонки и двамата тежко се стовариха на земята. После се изправиха и застанаха един срещу друг.

— Леле, леле! Проклет да съм, ако това не е старото ми хаитянско приятелче! — каза Теди. — Как е майчето ти?

Брин се смая от пустотата в очите му и от омразата, която излъчваха думите му. И все пак сега той бе на ход и го тласкаше огнена

ярост.

В името на възмездието, в името на Дрю и Миа, Джак вдигна металния лост и си помисли: „Заслужава си го. Убий това...“. И замръзна.

Спомни си проблясък от друго време, проблясък на лъскав щик. Вик „Хийку, хийку!“ — Ще те убия, ще те убия. И изведнъж изкрещя и с цялата си омраза заби върха на лоста в десния хълбок на Камерон. По черните дрехи на мъжа бликна кръв и той се свлече на земята. Брин отново замахна с желязото, извика: „Хийку, хийку!“, прониза гърдите му и с всички сила го натисна в тинестия пясък.

— Дойде прекалено късно, за да ме спреш! — изхриптя Камерон.

— Така ли смяташ, Камерон? — извика Джак на прикованата към земята фигура. — Няма да има десета чума! Ще те спрем!

Камерон не му обърна внимание. Лежеше на пясъка и лицето му бе сгърчено от болка. Внезапно потръпна, изпусна въздуха от гърдите си, разтвори обезобразените си длани и ръцете му се разпериха като на разпнат на кръст.

В същия миг Брин чу рев на двигател и видя червено-зелените светлини на полицейския катер. Мощният му прожектор почти го заслепи.

— Тук сме, доктор Брин! — извика капитанът. — Къде искате амоняка?

Оставаха само няколко минути. Брин посочи към металния куб и извика:

— Доближете се колкото може повече. Хвърлете чувала. Ей там, до вратата. Ще ми трябват между пет-десет минути, после трябва да се махнем оттук. И никакви хеликоптери!

Приливът беше достигнал най-високата си точка и реката изглеждаше неподвижна, почти гладка и лъскава под лунните лъчи. Катерът се приближи откъм подветрената страна. Двамата облечени в тежки защитни костюми полицаи повдигнаха два̀сеткилограмовия чувал със сух амоняк над перилата и го претърколиха върху гранита.

— Ами този? — извика единият и посочи Камерон.

— Да си седи там! Няма да избяга — отвърна Брин. — Трябва да изсипем амоняка в резервоара. Във фонтана има достатъчно токсини, че да убият всички на петнайсет километра по посока на вятъра. Трябва да ги неутрализираме.

— Но във водата има адски много хлор! Амонякът ще реагира и...

— Няма значение — прекъсна го Джак. — Даже да избухне, амонякът вече ще е изпълнил задачата си. Трябва му толкова време, колкото да напои царевичната каша. Дотогава вече ще сме далеч оттук.

— Ами ако грешите?

— Тогава експлозията ще направи всички ни на сол.

Брин помогна да претърколят тежкия чувал до вратата, бутна го в малката стая, влезе вътре и го разпори. Амонякът незабавно започна да реагира с влажния въздух, надигна се парлив облак. Вирусологът изсипа цялото съдържание във фунията и проследи с поглед гранулите, които потънаха в резервоара. После хукна навън и скочи на катера. Двигателят изрева.

— Доктор Брин, доктор Брин! — извика един от полицаите. — Той бяга! — Колкото и да изглеждаше невероятно, Камерон някак бе успял да се освободи и тичаше към куба, покатери се горе и се изкачи по стълбата.

— Да върви по дяволите — каза Джак. — След няколко минути ще се пържи в ада.

В този момент от върха на металния куб се разнесе грохот. През вратата и около главния отвор бликна гъста пара, която обгърна цялата структура заедно с Камерон.

— Ще избухне! — изкрещя капитанът, стисна руля и натисна дросела докрай.

От тръбата бликнаха тежки пари, които се понесоха право към катера.

— Пазете се! — извика някой, но вече беше прекалено късно.

— Не го вдишвайте! — викна и Брин.

Гъстият дим се виеше над реката и започваше да обгръща катера. Всички неудържимо се закашляха.

Джак разтърка парещите си очи. Болезнен пламък облизваше гърлото му. Дробовете го боляха, но това бе познатият мирис на амоняк и той му подсказваше, че всичко ще е наред. Беше успял. Амонякът трябваше да е напоил пречистения афлатоксин на Камерон навреме, за да го неутрализира. Сега оставаше да разберат дали ще реагира с хлора на дъното на резервоара. В такъв случай първата експлозия щеше да е само прелюдия.

— Да се махаме оттук, бързо! — извика той.

Катерът ускори на юг.

Брин бе сигурен, че е видял Камерон да стои върху куба с протегнати ръце. Знаеше, че безумецът е обречен, но въпреки това го изпълни странен страх. Изведнъж първите лазери пронизаха небето и се сляха над фонтана. Той си погледна часовника. Оставаха две минути.

Точно в полунощ изригна първият невероятен гейзер, светкавично достигна сто и дващест метра височина и продължи да се издига. Един по един лазерите промениха цвета си и разсякоха облаците от пара: червен, жълт и син.

Фаровете на мостовете в Куинс и Манхатън осветяваха гигантската струя, като угасваха и се включваха в пълен синхрон, после всички лъчи едновременно се насочиха над фонтана и уловиха невероятна експлозия. Кръгла синьо-бяла мълния откъсна плочите от стоманената кабина на помпата и изстреля медната тръба право в нощното небе като ракета, последвана от пламтящ облак. Силата на взрива и светлината за миг ослепиха всички.

Почти в същия миг мъжете на катера усетиха друга миризма — хипохлорна киселина, като от плувен басейн, в който са изсипали прекалено много хлор.

Петнайсет минути по-късно цялото население на южен Манхатън започна да се оплаква от замърсения градски въздух, но всички бяха единодушни, че илюминациите са великолепни.

25.

Понеделник, 26 април

Полицейският катер откара Брин направо в болницата „Белвю“. За Хъбърд се погрижи групата за биологично опасни вещества — глезенът му наистина бе счупен.

Джак беше получил отравяне, по-късно се наложи да трансплантират и кожа на наранената му в боя с Камерон длан. Вики Уейд остана до леглото му, докато лекарите не ѝ съобщиха, че ще се възстанови. След това го посещаваше почти всеки ден, често заедно с Шмюъл Бъргър, който винаги му носеше храна, приготвена от майка му с гаранцията, че това ще го излекува.

Хъбърд търсеше трупа на Камерон — или поне на части от него. Двамата с Джак влязоха в компютъра му, като използваха паролата „ПМН“. Прочетоха предсмъртното писмо, което бе оставил. Дневникът на Теди и ги отврати, и ги очарова.

В странния апартамент на Камерон откриха още документи и писма, сред които отрицателният отговор на Християнския съвет и други подобни съобщения. В края на живота му го бяха познавали малцина, още по-малко го бяха харесвали и никой нямаше да страда за него.

После Джак бе изписан и се опита да продължи да живее.

От избухването на фонтана бе изтекла почти половин година.

Хъбърд и полицейското управление често викаха Джак, за да говорят за Камерон. До март не бяха открили следа от него и Брин се поотпусна. Няколко пъти излиза на обяд с Вики, но тя се отнасяше с уважение към траура му и никога не му предлагаше да пийнат нещо или да се видят на вечеря. Освен това му намекна, че имала някаква прекрасна тайна, само трябвало да почака още малко.

Един понеделник сутрин в края на април той пристигна в Манхатън на среща с нея, Шмюъл Бъргър и Скот Хъбърд в офиса на агента. Беше подранил и се загледа в площада през прозореца на чакалнята.

Беше си свършил работата. Бе предотвратил нова чума, масово отравяне на града. Дали това не бе само пролог към бича на следващия век? Още колко ли като Теди Камерон имаше? Пред биотероризма нямаше прегради, държавите и обикновените хора бяха незащитени и уязвими. Немислимото само за миг можеше да се превърне във факт.

Докато чакаше Хъбърд, над града започнаха да се трупат черни облаци, които хвърлиха тъмни сенки над площада. Нюйоркчаните ускориха крачки. По прозорците заплющяха тежки капки. Пешеходците разтвориха вестници над главите си и се затичаха по улиците.

Когато краткият порой отслабна, се появи полицаи, възседнал великолепен бял кон, и спря движението пред сградата, та мокрите до кости хора да могат да пресекат улицата и да намерят заслон. Дъждът спря също толкова внезапно, колкото беше започнал.

Полицаят освободи кръстовището, скочи от коня и го завърза за един от паркингметрите. Свали си дъждобрана, прибра го в цилиндър, който приличаше на колчан, и го закачи зад седлото. Кой знае защо, тази гледка изпълни Джак с непреодолимо и страшно усещане за нещо вече виждано.

Полицаят галеше коня по гривата и отърсваше водата с ръка. Неколцина пешеходци спряха, за да се възхитят на животното. Красива жена протегна длан и леко го погали по муцуната. Джак се вгледа по-внимателно. Вики Уейд. Подранила, както обикновено. Докато я наблюдаваше, от изхода на метрото се появи тийнейджър с дълъг черен шлифер и се насочи към нея. Шмюъл Бъргър. Двамата се поздравиха. По улиците се въргаляха боклуци: вестници, чашки от кафе и смачкани кафяви торби, които танцуваха на вятъра. Внезапно от небето се изсипа нов порой.

Полицаят пъкна крак в стремето, хвана се за седлото с лявата си ръка и започна да се надига. Изведнъж наред дъжда проблесна сноп слънчеви лъчи, отрази се в златната кокарда на полицейската шапка и за миг заслепи Брин. Той примигна.

Полицаят вече бе на седлото. Джак отново премигна, защото слънцето се скри и проблесна силна светкавица, последвана от мощен тътен. Струваше му се, че сънува наяве.

Конят се изправи на задните си крака и размаха копита към небето. Полицаят дръпна юздите и животното отново стъпи на земята.

Мигът на паника беше отминал. Брин се бе опрял на перваза и гледаше надолу. Беше мокър от пот. Нещо го вледеняваше до мозъка на костите и той нямаше представа защо. Дишаше тежко. Вратата се отвори и влезе Хъбърд.

— Какво ти е, Джак? — попита агентът. — Изглеждаш ужасно.

— Естествено — отвърна Брин. — Чувствам се така, сякаш някой току-що е минал по гроба ми... Това е всичко. — Той замълча за миг. — Нещо ново за Камерон?

— Абсолютно нищо. Все още не сме открили трупа, нито части от него. — Двамата влязоха в кабинета.

— Знаеш ли, Скот — рече вирусологът, — всъщност няма значение дали ще го намерите...

— Така ли? Защо?

— Виж, Камерон наистина съществуваше, но всички тези невероятни събития можеха да се случат и без маниак, без терорист.

— Какво искаш да кажеш?

— Помисли за десетте чуми: токсичните алги, микотоксините в сеното, донесената от чужбина конска болест, екологичните катастрофи — нямаме нужда от луд, за да предизвика всичко това. И сами се справяме отлично.

— О?

— Рискът не е станал по-малък. Както казваше старият ми професор Джош Ледърбърг, „Въпросът не е дали ще се случи, а кога и къде“.

В този момент вратата се отвори и на прага се появиха Вики Уейд, Шмюъл Бъргър и една секретарка от Бюрото. Секретарката сложи на масата поднос с кафе и ги остави сами.

— Скот — каза Брин на агента, — това е човекът, който всъщност реши случая. Агент Хъбърд, запознай се с Шмюъл Бъргър, официален член на ПроМЕД.

— Вече всички знаем — усмихна се Хъбърд и стисна ръката на момчето, — че именно ти, Шмюъл, а не доктор Брин заслужава благодарността на Бюрото. Не мога да изразя, приятелю, колко ми е приятно да видя човека, който най-последно ни даде нужната информация.

— Радвам се, че успя, Бъргър — каза Брин, после усмихнато погледна Уейд. — Нещо ново за Тъкър? Чух, че бил по-добре.

— Определено се е заразил с борнавирус — отвърна Вики. — Месеци наред бил в ужасна депресия и психиатрите го отдаваха на неуспеха му да открие причината за смъртта на конете. Но всъщност тъкмо той е поставил диагнозата! Знаеш ли, че наистина нарочно се е заразил с проба, взета от кон, и е водил подробни наблюдения?

— Боже мой!

— Да, и бележките и дневниците му обясняват много неща за психическото състояние на пациент с такова заболяване. Накрая стигнал почти до шизофрения. След намесата на шефа на здравния отдел със случая му се заеха университетските невролози.

— И какво са открили?

— Сканирането с магнитен резонанс показало дегенериране на части от мозъка, каквото не се наблюдава при шизофрениците. Имало органичен произход. Опитали някакви нови силни антидепресанти и антивирусното лекарство амантадин. Използва се за грип Д и Паркинсон. Оздравял едва ли не за една нощ.

— Сега добре ли е?

— Почти. Продължава да пише статии, но изследванията му показват, че продължава да носи вируса. Инък Тъкър вече е друг човек, но ще се оправи. „Гореща линия“ готви за есента голямо предаване за него и за борнавирусите. Според нас това е огромно откритие в психиатрията. Представи си, инфекциозна причина за депресията, може би дори за шизофренията!

Уейд внезапно смени темата.

— Джак, събрахме се тук, за да можеш да поздравиш Шмюъли!

Брин се озадачи. За какво да го поздрави? Знаеше, че Бъргър и Уейд поддържат връзка по Интернет за някакъв проект. Разбираше, че двамата са страхотен екип, но се бяха държали извънредно потайно.

Шмюъл се изчерви.

— Шмюъл, моля те, разкажи на Джак и Скот какво си направил — каза Вики.

Момчето се изправи още повече и извади от джоба си някакво писмо.

— Приеха статията ни в „Кадюсиъс“! Ще я публикуват през есента!

— Може ли да попитам каква е тази статия? — шеговито го подразни Брин.

— За десетте чуми от „Изход“. Статията на доктор Мармал ми даде идеята и накрая убедих моя равин да поработим заедно по този въпрос. Решихме да я публикуваме заедно. Неговото име ще е първо.

— Би ли ни обяснил идеята си, Бъргър? — помоли го Хъбърд.

— О, да. Всичко е резултат от въпроса на доктор Брин по ПромЕД, да не споменавам за последните хм... приключения, така да се каже. Виждате ли, еврейският празник Песах е в чест на пощадяването на евреите от ангела на смъртта по време на десетата чума — четирийсет години преди еврейският народ да открие Обетованата земя и да се превърне в израилтяни.

— И? — искрено се заинтригува Брин.

— Ами — продължи Шмюъл, — еврейският народ живеел в Гесем, на километри от фараона и египтяните в Мемфис, затова бил пощаден от повечето чуми, особено от последните четири. Животните им не умрели, реколтите им не били поразени и те определено не гладували. Нямало нужда да издигат силози, за да съхраняват запаси. И тъкмо това ги е спасило от плесенясала храна.

— За това ли е статията ти? — попита Хъбърд. — Интересно. Значи според теб евреите не гладували?

— Не. Статията ни се занимава със символиката на храната, която се яде на седед, традиционната вечеря на Песах — храната, която евреите са яли вечерта преди египтяните да започнат да умират от десетата чума.

— И?

— Идеята ми хрумна от онзи текст за първородните синове — поясни Шмюъл. — Еврейската дума за „първороден“ буквално се превежда като „първ плод“. Когато го казах на равин Соломон, той остана очарован от интерпретацията ми. Може би някой е изпуснал последната буква, така че „първите плодове“ са се превърнали в „първородни“. Кой знае?

— Във всеки случай е много интересно — отбеляза Вики.

— После се замислих за седед. Днес ние ядем храни, които символизират Песах. Но какво са яли евреите по онова време? Тъкмо това трябваше да открия. Не беше лесно. Двамата с равин Соломон здравата се поизпотихме.

— Хайде, Шмюъл, стига си ни държал в напрежение — усмихна се Брин и видя, че момчето отново се изчервява. — Разкажи ни за

седер.

— Първо — продължи Шмюъл, — имаме агнешко бутче. От новородено агне, което е прекалено малко, за да е заразено с антракс. Второ, съвсем пресни зеленчуци — без микотоксини. Трето, хапваме горчив корен, обикновено хрян или керевиз. Той расте под земята и това го предпазва от градушка, скакалци, даже от микотоксини.

— Има ли още? — попита Джак.

— О, да, доктор Брин. Още много. Печени яйца и смес от солена вода, орехи, ябълки, мед и вино, казва се „харосет“. Макар че се поднасят и други ястия, най-важният символ на седер е... — Той замълча за по-силен ефект и огледа събеседниците си, за да се наслади на момента.

— Маца! — прошепна Джак. Разбира се! Маца. Беше толкова просто.

— Точно така — потвърди Шмюъл. — Безквасен хляб. Хляб, който трябва да се направи без мая. Спомнете си, маята съдържа гъбички. Предполага се, че евреите набързо са приготвили хляба, мацата, за да избегнат гнева на египтяните. Но ние с моя равин смятаме, че нарочно не са използвали мая, защото маята в Египет е била развалена. Била е пълна с гъбички. Токсични гъбички...

Брин удивено поклати глава. Всичко бе толкова мъгляво и в същото време толкова очевидно.

— Тъй като в мацата няма мая — продължи Шмюъл, — не е имало и микотоксини. Воден от Моисей, еврейският народ е избегнал смъртта, защото са знаели за маята, гъбичките и непряко за отровите, микотоксините. Знаели са как да ги избягват.

— И това изобщо не променя традицията — намеси се Уейд, — само я прави по-чудотворна. Двамата с Шмюъли помолихме миколозите от Индианаполис и Пиория да ни помогнат с медицинска литература. — Тя се усмихна и момчето се изчерви за трети път. — Покажи им таблицата.

Шмюъл разгъна голяма, попълнена на ръка таблица, която изброяваше всички научни причини за десетте чуми. Брин поразено я разгледа. Еврейски и християнски специалисти се бяха опитвали и не бяха успявали да открият научния смисъл на чумите.

Различните специалисти се занимаваха с отделни проблеми: ентомолозите обсъждаха мушиците, рояка и скакалците, ветеринарите

спореха за смисъла на жабите и причината за мора по добитъка, климатолозите разискваха градушката и тридневния мрак, еколозите говореха за кървавата вода, епидемиолозите се съсредоточаваха върху циреите и обясненията за внезапната смърт.

Всички тези експерти образуваха затворени общности и публикуваха в тясно специализирани списания. ПроМЕД, форум за всички специалисти, можеше да постави началото на дискусия и обмен на идеи за предстоящия бич. Системата дори можеше да послужи за предотвратяване на нова епидемия или екологична катастрофа.

Уейд забеляза дадения ѝ от Брин знак.

— Шмюъл, моля те, затвори си очите. Джак ти е приготвил малък подарък.

Вирусологът се усмихна.

— Хайде, Шмюъл, затвори си очите.

Момчето се подчини. Брин извади от куфарчето си чисто нов лаптоп и го постави в ръцете му. Шмюъл отвори клепачи и ахна.

— Благодарни на доктор Инък Тъкър — започна Джак, — прекрасен възрастен господин от Луисвил. Получих го от него. Политиката на щата не ми позволява да приемам подаръци, но това не се отнася за теб, Шмюъл.

Момчето не можеше да повярва на очите си.

— Натъпкал съм го с купища софтуер, Бъргър. Има ГИДЕОН — направо от Израел — и Нетскейп. А също Чекпойнт Файъруол, ВетНет, Медлайн, ТоксНет... и разбира се, ПроМЕД, където, надявам се, след още няколко години ще започнеш да работиш.

Лаптопът имаше клетъчна връзка с Интернет, 5.4 гигабайта харддиск и 128 мегабайта оперативна памет.

— Опитай го, Шмюъл, твой е. Още е с моята парола, но можеш да я промениш.

— Искате да кажете, че наистина е мой, така ли? — Шмюъл прокара ръце по капака и го отвори. Включи го и екранът се съживи. Момчето удари няколко клавиша и се появиха иконките. Той влезе в ПроМЕД и след секунди вкара паролата на Брин.

Внезапно екранът угасна. После отново проблесна във всички цветове на дъгата. След секунди се появи експлодираща звезда — красива, трагична, позната, ужасяваща.

— Чудесен скрийнсейвър, доктор Брин — възкликна момчето.

— Благодаря. Това е от Хъбъл — супернова в съзвездието Рак, на четирийсет милиона светлинни години оттук.

Шмюъл завъртя лаптопа, за да го видят и другите.

Те се усмигнаха. Изведнъж екранът за миг потъмня, после се появи заплашителен черно-бял образ. По-познат и страшен от първия. „Друг скрийнсейвър?“ — зачуди се момчето.

Джак се наведе към компютъра и внимателно погледна образа. И отново изпита онзи ужас, връхлетял го преди месеци, когато Вики му каза, че пакетът, убил Дрю, не е пратен от Луисвил. И по гърба го полазиха тръпки като преди малко, когато беше гледал изправения на задните си крака кон, очертал се на фона на проблесналата светкавица.

Знаеше какво е това. „Четиримата конници на Апокалипсиса“ на Албрехт Дюрер. Гравюра отпреди пет века. В долния край на екрана потече текст: „Албрехт Дюрер... немец... 1471 — 1528... Гравюрата датира от 1498 г.“.

Брин можеше да се закълне, че вижда как втората цифра от датата започва се променя и 1498 бавно се превръща в... 1998.

Също толкова внезапно, колкото се бе появил, образът избледня и изчезна. Екранът остана мътен. Джак понечи да каже нещо, после се отказа и кимна на момчето да продължи, като се чудеше дали другите са видели страха му, дали са разбрали посланието.

Доктор Джон Брин нямаше нужда да прочете на екрана „ПМН“, за да разбере, че ги очаква единадесета чума. И осъзнаваше, че сега ще трябва да се бори с мъртвец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.